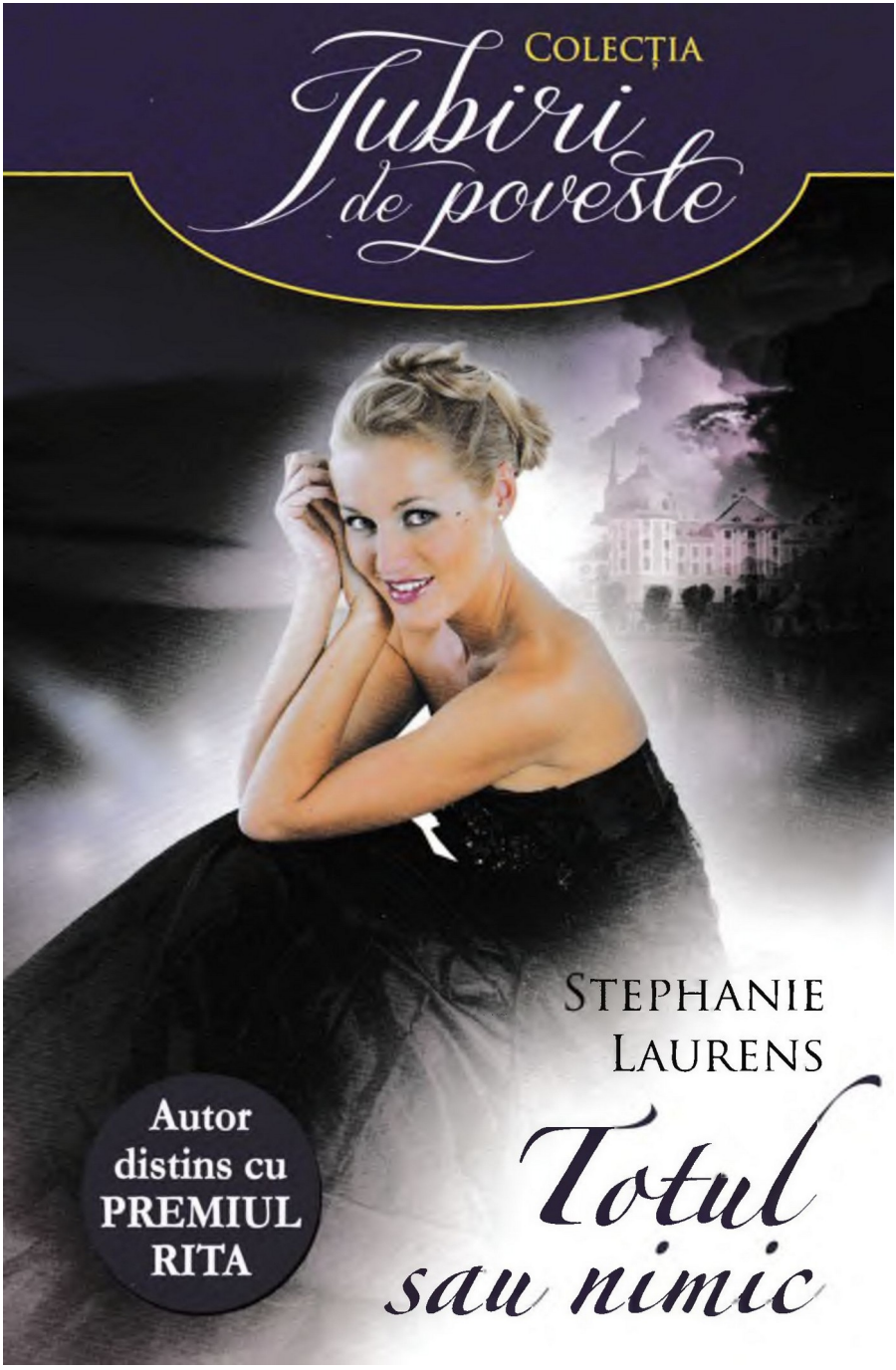
COLECȚIA

Iubiri de poveste

STEPHANIE LAURENS

Totul sau nimic

Autor distins cu PREMIUL RITA

STEPHANIE LAURENS
TOTUL SAU NIMIC

The Lady Risks All by Stephanie Laurens

Prolog

Lord Julian Roscoe Neville Delbraith, al doilea fiu al ducelui de Ridgware, era un pierde-vară. Peste poate de destrăbălat, dădea termenului noi înţelesuri. Înalt, cu părul negru şi periculos de chipeş, se mişca în societate cu graţia leneşă a unei feline de rasă ale cărei pofte erau mereu satisfăcute, aşa cum, pe bună dreptate, se asigura că se întâmpla. De gentlemeni era considerat o persoană importantă, genul de om pe care îţi doreai să îl cunoşti, în timp ce femeile îi apreciau eleganţa inefabilă, faptul că era expert în ale dansului, şarmul lui binevoitor şi tăioasele lui vorbe de duh cu care îşi înţepa uneori interlocutorii. Veşmintele lui erau, desigur, invariabil de cea mai bună calitate, iar caii lui îi făceau până şi pe cei mai bogaţi oameni să se înverzească de invidie. Vinul, femeile şi jocurile de noroc, în ordine inversă, erau ocupaţiile lui principale, ceea ce nu mira pe nimeni; familia Delbraith avea o lungă şi venerabilă istorie a masculilor cu mulţi urmaşi, dependenţi de jocuri de noroc. Era în sângele lui.

Acestea fiind spuse, Lucasta, mama lui Lord Julian,

recunoscută drept Salvatoarea Familiei Delbraith, era apreciată pentru abilitatea de a-l struni pe Marcus, tatăl lui Julian, împiedicându-l să risipească averea familiei. Lui Marcus i-ar fi plăcut să îşi joace întregul venit, dar Lucasta pusese piciorul în prag şi se opusese impulsurilor lui. Cu fermitate. Mai mult, primul ei născut, George, era cel dintâi Delbraith în nenumărate generaţii care scăpase de blestemul familiei.

Unii erau de părere că eforturile sisifice ale Lucastei cu Marcus şi cu George o lăsaseră fără energia necesară pentru a înfăptui o transformare similară cu Julian, în timp ce alţii considerau că încăpăţânarea lui Julian nu putea fi înfrânată nici măcar de mama lui, chiar dacă aceasta ar fi avut cum să se concentreze numai asupra lui. În ochii societăţii, Julian era întruchiparea masculului arhetipal Delbraith.

Dar, pentru societate şi familie, aderarea entuziastă a lui Julian la blestemul familiei Delbraith nu avea nicio importanţă. George era moştenitorul.

Masiv, solid, tăcut, rigid şi rezervat, spre deosebire de fratele lui mai mic, George părea să nu aibă niciun viciu. În timp ce Julian se arăta în repetate rânduri frivol, ireverenţios şi amuzant, George stătea cu mâinile la spate şi spunea cât de puţin posibil. Într-un cuvânt, George era plictisitor, dar nici acest lucru nu îngrijora pe nimeni, pentru că, până la urmă, asta îl ţinea pe George *în siguranţă.*

Prin urmare, atunci când, la moartea lui Marcus, George moştenise titlul, familia şi societatea zâmbiseră binevoitor. Continuaseră să zâmbească şi când George perfectase o căsătorie în totalitate adecvată cu Caroline, fata contelui de Kirkcombe, o înţeleaptă tânără lady, bine privită în societate. Caroline, urmând exemplul soacrei ei, îl considera pe George un model de perfecţiune, cel puţin datorită faptului că se ţinea la distanţă de blestemul familiei. Că îl găsea mult mai puţin admirabil în viaţa intimă era un lucru pe care îl ţinea pentru ea; în faţa celorlalţi, îl susţinea pe George la fiecare pas, şi societatea dădea din

cap aprobator. Deloc surprinzător prin urmare, Caroline nu îl privea cu ochi buni pe cumnatul ei, pe atrăgătorul crai, scandalos de desfrânatul Julian; atitudinea ei arăta clar că îl considera o posibilă influenţă corupătoare, una pe care şi-o dorea la o distanţă cât mai mare de soţul ei, de ea şi de copilul pe care ajunse să-l poarte rapid în pântece.

Deloc lipsit de consideraţie, Julian se conformă dorinţelor nerostite ale cumnatei lui; ea, până la urmă, era soţia fratelui său. Vizitele lui la domeniul familiei, Ridgware, în Staffordshire, anterior destul de frecvente atunci când îşi vizita mama, ca un fiu respectuos ce era, rămânând apoi să se joace cu surorile lui mult mai mici, deveniră tot mai răzleţe şi, într-un final chiar rare. Servitorilor de la conac, care observau mult mai multe decât se putea bănui, le părea rău pentru asta, dar opinia lor nu conta pentru nimeni.

Apoi se născuse copilul lui Caroline. Botezat Henry George Neville Delbraith, băiatul avea toate caracteristicile fizice ale unui adevărat Delbraith. Privind aceste semne cu îngrijorare, Caroline jură că, orice s-ar întâmpla, fiul ei nu avea niciodată să fie atins de blestemul familiei Delbraith.

În dimineaţa botezului, Julian sosi la biserică, stătu lângă mama şi surorile lui, apoi sub privirea mâhnită a lui Caroline, simţindu-se ca balaurul din poveste, îi pasă mamei lui cadoul complet inofensiv de botez pentru nepotul lui şi, de îndată ce slujba se încheie, îi strânse mâna fratelui său, făcu urări politicoase cumnatei lui şi ghemotocului pe care-l ţinea strâns – protector – la piept şi se întoarse la Londra.

După aceea, Julian le vizită pe mama şi pe surorile lui doar atunci când Caroline şi, preferabil, şi bebeluşul Henry lipseau – măcar pentru moment. Dacă George se afla prin preajmă, Julian intra şi la el, dar, având caractere atât de diferite şi cu greutatea titlului atârnând pe umerii lui George, fraţii nu avuseseră niciodată prea multe în comun; o remarcă, o observaţie împărtăşită şi se despărţeau, amiabil, dar distant.

Între timp, Julian îşi umplea timpul cu rutina lui obişnuită de jocuri de noroc şi risipă; jocuri de cărţi, zaruri, curse de cai – orice fel de curse. Era mereu dispus să calculeze riscurile unei situaţii şi să parieze în consecinţă. Aventurile amoroase, iniţial cu femei de moravuri uşoare, dar apoi din ce în ce mai des cu matroane plictisite din propria clasă socială, îi umpleau timpul rămas. Reputaţia lui de expert în vinuri rămase neştirbită, dar nimeni nu îşi putea aminti să îl fi văzut vreodată cu adevărat beat. În definitiv, era universal recunoscut că băutura şi pariurile pe sume mari nu erau o combinaţie reuşită, şi toţi ştiau că Julian îşi lua în serios sacrificiul pe altarul blestemului familiei.

Şi anii treceau în acest fel.

În tot acest timp, dacă cineva şi-ar fi dorit să afle care era situaţia financiară a lui Lord Julian de la vreun membru al societăţii, i s-ar fi răspuns că Lord Julian era la un pas de ruină, de a se arunca în râu şi a se duce la fund. Pentru toţi observatorii cu experienţă era evident că nimeni nu putea să ducă un asemenea stil de viaţă risipitor şi să parieze atât de des şi de extravagant fără să rămână la un moment dat fără bani. Cartoforii pierdeau întotdeauna, chiar dacă nu imediat; toată lumea ştia asta.

Caroline, ducesa de Ridgware, cu siguranţă împărtăşea şi ea această opinie. Mai mult, era convinsă că inutilul ei cumnat seca averea familiei, dar, de fiecare dată când încerca să discute problema cu soţul ei, George se uita urât şi îi spunea că greşeşte. Când, mânată de nevoia de a proteja moştenirea fiului ei, puse presiune asupra lui, George se arătă neînduplecat şi o linişti cu răceală şi extrem de categoric spunându-i că Julian primea doar un modest stipendiu trimestrial ce îi revenea prin testamentul tatălui lor şi nimic mai mult – că Julian nu ceruse niciodată bani din sumele ce se strângeau pe domeniu, nici măcar lui personal. Caroline nu crezu asta, dar, pusă faţă în faţă cu neobişnuita înverşunare a soţului ei, fu nevoită să îl creadă pe cuvânt şi să se retragă.

De fapt, doar doi oameni cunoşteau adevărul despre situaţia financiară a lui Lord Julian – valetul lui, Rundle, şi Jordan Draper, fiul responsabilului cu afacerile familiei. La cererea lui Julian, Jordan îşi asumase sarcina administrării finanţelor acestuia, separându-le astfel de posesiunile ducale ale fratelui său. Doar cei doi ştiau că Julian era unul dintre acei Delbraith care apăreau o dată la trei generaţii. Era unul dintre acei Delbraith care câştigau. Nu câştiga fiecare pariu, dar, pe o perioadă mai lungă de timp, avea profit. De la vârsta de cinci ani, când descoperise întâia oară bucuriile rămăşagurilor, nu mai ajunsese să fie pierzător la final de săptămână; în unele săptămâni, câştiga doar câţiva gologani, dar, per ansamblu, nu ieşise niciodată în pierdere.

Jordan Draper era fascinat de faptul că nimeni nu se mira vreodată cum de o familie atât de veche precum familia Delbraith, blestemată cu o asemenea dependenţă păguboasă, nu ajunsese niciodată la sapă de lemn. Prin asocierea lui cu Julian, Jordan aflase şi răspunsul. Bunic, tată, fiu – în decursul a trei generaţii, măcar unul din membrii familiei avea norocul învingătorului. Desigur, asta nu mai conta, întrucât, mulţumită Lucastei şi influenţei ei asupra lui Marcus şi apoi asupra lui George, familia nu mai era aservită acestui blestem. Blestemul fusese învins… Dar, administrând conturile şi investiţiile lui Julian, Jordan se întreba adesea dacă isprăvile Lucastei fuseseră într-adevăr un lucru bun.

Prin urmare, existenţa lui Julian şi stilul lui de viaţă extravagant se desfăşurau în cea mai mare parte lipsite de evenimente. Ştia foarte bine care este părerea lumii despre el; asta nu făcea decât să îi întreţină cinismul natural, făcându-l să zâmbească în sinea lui.

Asta până în acea seară din 1811, când cineva bătu la uşa reşedinţei lui din Duke Street.

Era noiembrie, şi vremea devenise mohorâtă. Puţină lume rămăsese în oraş, ceea ce explica de ce Julian stătea lângă foc, cu picioarele ridicate pe un taburet şi cu o carte

deschisă într-una din mâini. Auzind bătaia, îşi ridică privirea; auzi apoi paşii lui Rundle traversând holul în drum spre uşa din faţă, aşteptă, întrebându-se vag…

— Stăpâne! zise Rundle ţâşnind pe uşă fără să ciocnească, ceea ce nu îi stătea în obicei. A venit Higgimbotham de la Ridgware.

Privind pe lângă Rundle la grăjdarul principal de la domeniul fratelui său, observând aspectul răvăşit şi expresia gravă a acestuia, Julian îşi îndreptă spatele.

— Mama?

Higgimbotham clipi, apoi scuturã din cap.

— Nu, stăpâne. Este fratele dumneavoastră.

— George?

Julian nu îşi putea imagina de ce l-ar fi trimis George pe Higgimbotham în oraş ca să-l cheme pe el, risipitorul frate mai mic.

— Ce vrea?

Higgimbotham arăta de parcă şi-ar fi înghiţit limba, dar într-un final scutură din cap.

— Domnia sa nu doreşte nimic. Şi-a pus un pistol la tâmplă şi a apăsat pe trăgaci. Este mort. Credem că ar fi bine să veniţi.

*

Julian conduse trăsura nebuneşte şi ajunse la Ridgware în mijlocul dimineţii. După ce o lăsă în curtea grajdului, se îndreptă spre casă şi intră pe uşa din lateral. O negură se lăsase peste conac; tăcerea era sumbră. Paşii lui făceau ecou în timp ce înainta pe dalele holului din faţă. Preţ de un moment rămase tăcut, derutat. Higgimbotham nu ştiuse să îi spună ce îl împinsese pe George să facă un gest atât de impulsiv şi de ireversibil. Un gest atât de necaracteristic lui.

Atât de *inexplicabil.*

Un sunet venit din josul coridorului îl făcu pe Julian să se întoarcă.

Din umbre apăru un bătrân, îmbrăcat într-un costum negru extrem de îngrijit.

— Vă mulţumesc că aţi venit atât de repede, domnul meu.

Cu buzele strânse, Julian încuviinţă din cap.

— Draper.

Omul din faţa lui era Draper senior, responsabilul pentru afaceri al fratelui său, tatăl lui Jordan. Birourile familiei Draper se aflau în Derby, mult mai aproape de conac decât Londra. Julian cercetă faţa bărbatului.

— Ai vreo idee de ce George… Tot nu îmi vine să cred! De ce şi-a luat viaţa?

Sobru şi solemn, Draper încuviinţă din cap. Arăta palid, epuizat – mult mai în vârstă decât îl ţinea minte Julian.

— Din păcate, domnul meu, ştiu de ce. De aceea am fost atât de uşurat să aflu că servitorii v-au chemat din proprie iniţiativă. Este o afacere urâtă, şi vom fi nevoiţi să luăm decizii rapid, pentru a proteja familia.

— Să protejăm…? Julian se încruntă. Nu înţeleg.

— Ştiu.

Draper făcu semne în josul coridorului.

— Dacă doriţi să mă urmaţi în birou, voi încerca să vă explic.

Julian ezită.

— Şi mama?

— Este în stare de şoc, la fel şi ducesa, dar doctorul a venit aici ieri, şi ambele au fost sedate. Mi s-a spus că se vor trezi peste câteva ore.

— Surorile mele? Şi Henry? Dumnezeule mare, săracul băiat este duce acum.

— Într-adevăr, dar servitorii îi ţin bine pe cei mai tineri sub control şi mă tem… Draper se întrerupse şi îşi frecă fruntea. Mă tem că discuţia noastră nu poate fi amânată, domnul meu. Într-o asemenea situaţie, timpul este esenţial.

Draper era un bărbat solid, de încredere, greu de şocat şi conştiincios, unul dintre motivele pentru care Julian

îl alesese pe fiul lui ca responsabil pentru propriile afaceri. Devenind şi mai intrigat – mai alarmat –, Julian încuviinţă din cap.

— Foarte bine. Flutură sugestiv mâna. După tine. Urmându-l pe Draper pe coridor, îl întrebă: Când s-a întâmplat?

— Ieri-dimineaţă, domnul meu. Servitorii au auzit împuşcătura la ora unsprezece, dacă nu mă înşel. Au fost nevoiţi să doboare uşa de la bibliotecă, dar, desigur, nu au mai avut ce face.

Julian avusese suficient timp, în lungile ore ale călătoriei, să se gândească la ce se întâmplase.

— Câţi au mai aflat despre moartea lui George?

— În acest moment, domnul meu, cred că doar servitorii din casă ştiu, cei de la grajd şi familia. Şi doctorul şi eu, desigur.

— Deci am putea ascunde faptul că este vorba despre o sinucidere.

Primul lui gând fu la surorile lui, la mamă, la Henry şi chiar la cumnată; o sinucidere în familie, din orice motiv, aducea cu sine o umbră socială de proporţii.

Draper ezită înainte să zică:

— Posibil.

Nu părea deloc sigur. Julian îl urmă pe Draper în biroul conacului. Acesta îi indică un scaun din spatele biroului de scris.

— Îmi va fi mai simplu dacă vă arăt situaţia financiară.

— Situaţia financiară? Cufundându-se în scaun, Julian se încruntă. De ce trebuie să văd situaţia financiară?

Ridicând un registru voluminos de pe un raft, Draper se întoarse şi îi întâlni privirea.

— Îmi pare rău să vă informez, domnul meu, că fratele dumneavoastră nu a fost, aşa cum s-a bănuit de către toată lumea, imun la blestemul Delbraith.

*

— Să dea naiba!

Julian îşi înfipse ambele mâini în păr, holbându-se la dovezile dependenţei lui George. În ultima jumătate de oră, Draper îi pusese în faţă registru după registru, făcându-i clar un fapt foarte simplu. George reuşise acolo unde toţi ceilalţi Delbraith dinaintea lui dăduseră greş. Dusese domeniul la faliment, apoi dublase datoriile ipotecând fiecare bun deţinut cât de mult potabil. Coborându-şi mâinile, Julian se lăsă pe spate.

— În regulă.

Mintea îi vuia, cifre şi sume îi jucau prin cap, evalua toate şansele şi posibilităţile. Acum înţelegea de ce Draper dorise să fie şi el acolo.

— Fă totalul! Tot. Şi trimite după Jordan – spune-i să-mi aducă registrele.

— Da, domnul meu. Draper ezită, apoi recunoscu: Mi-am permis să trimit după Jordan mai devreme – ar trebui să ajungă cam peste o oră.

Julian îşi ridică privirea spre faţa bătrânului.

— Ciudat de îndrăzneţ din partea ta.

O spuse fără înverşunare, mai mult ca o întrebare.

Draper îi înfruntă privirea.

— Îmi cer scuze, domnul meu, dar vă ştiu pe dumneavoastră şi pe fratele dumneavoastră de când eraţi copii. Ştiam că familia va avea nevoie de ajutorul dumneavoastră şi, aşa cum am spus, noi…

— Nu avem timp pentru asta. Julian se strâmbă, apoi încuviinţă scurt din cap. Foarte bine. Îşi împinse scaunul în spate. Mă duc să îmi văd surorile. Cheamă-mă când soseşte Jordan.

*

Le găsi pe Millicent, Cassandra şi Edwina în micul salon de la etaj pe care îl foloseau pentru ele. Fuseseră informate că George murise, dar nu li spusese altceva. Însă, auzind împuşcătura şi fiind martore la agitaţia ce urmase,

erau capabile şi singure să pună lucrurile cap la cap.

— S-a sinucis, aşa-i?

Millicent, în vârstă de paisprezece ani, şi care dădea semne că avea să devină o a doua Lucasta, stătea pe bancheta de la geam, cu genunchii la piept, şi abordase subiectul direct.

După ce schimbă sărutări şi îmbrăţişări mai lungi decât de obicei cu toate trei, Julian se aşează pe perna aflată la picioarele lui Millicent şi ezită, întrebându-se dacă putea să le scutească de astfel de informaţii, dacă ar fi trebuit să…

Cassie, de unsprezece ani, pufni.

— Spune-ne odată – ştii că o să aflăm de la servitori dacă nu ne spui tu.

Julian oftă şi se conformă, aţintindu-şi privirea spre Edwina, de doar zece ani, ca să se asigure că nimic din ceea ce spunea nu era un şoc prea mare pentru ea.

— Dar… de ce? Millicent se încruntă. Este un lucru absolut îngrozitor – trebuie să fi avut un motiv.

Aici venea partea complicată.

— Înţeleg de la Draper că George dăduse în patima jocurilor de noroc. Se pare că l-a ajuns şi pe el blestemul şi, decât să rişte domeniul şi familia, George… ei bine, a pus capăt lucrurilor..

Julian spera că aveau să înghită întreaga minciună.

Toate trei se încruntară, analizară informaţiile, după care Cassie pufni.

— Pare stilul lui George. Atât de înţepat, că n-ar fi putut suporta să ceară ajutorul cuiva. Cassie îşi întoarse ochii cenuşii spre Julian. Tu ai trăit cu acest blestem toată viaţa, şi pe tine nu te-a afectat niciodată – şi nu ai făcut rău nici domeniului, nici familiei.

El reuşi să schiţeze un zâmbet firav.

— Din păcate, George nu a fost ca mine.

— Nu. Millie îşi dădu picioarele jos de pe scaun şi îl prinse ferm de braţ. Tu eşti mult mai puternic. Dar cum rămâne cu pata? A sinuciderii, vreau să spun.

— Nu este nevoie să îţi faci griji. Doctorul a lăsat un bilet în care spune că, în aceste circumstanţe, ar sugera să susţinem că George a murit subit, de apoplexie.

Cele trei se gândiră un moment, apoi Edwina vorbi:

— Ei bine, atunci presupun că nu putem decât să facem rost de nişte haine de doliu corespunzătoare, ca să îl putem conduce pe George pe ultimul drum aşa cum se cuvine.

Millie se strâmbă.

— Adevărat. O fi fost el un idiot, dar a fost idiotul nostru nobil şi s-a sacrificat pentru noi, aşa că ar trebui să îl facem mândru măcar în ce priveşte înmormântarea lui.

Cu colţul ochiului, John întrezări o cabrioletă, condusă de Jordan Draper, înaintând pe alee.

— Ar trebui să mergem să vorbim cu mama, anunţă Cassie. Poate o înveselim dacă discutăm despre haine – sau cel puţin nu o se mai gândească la felul în care a murit George. Îl privi pe Julian. Ai văzut-o?

— Nu. Nu încă. Se opri, apoi spuse: De ce nu mergeţi voi trei să vorbiţi cu ea şi să îi spuneţi că am venit şi că mă voi duce la ea de îndată ce pot? Se ridică împreună cu fetele. Trebuie să discut numaidecât cu Draper, ca să putem rezolva problemele. Spuneţi-i că o să urc la ea de îndată ce terminăm.

Surorile lui încuviinţară din cap şi îl îmbrăţişară din nou, apoi ieşiră toate din salon. Despărţindu-se de fete pe coridor, Julian oftă de uşurare pe furiş; discuţia decursese mai bine decât se aşteptase.

*

Îşi petrecu următoarele ore cu cei doi Draper, tată şi fiu, apoi li se alătură şi Michinbury, avocatul familiei. Biroul era prea aglomerat cu toţi patru acolo, dar nimeni nu sugeră să discute în altă încăpere, una mai puţin sigură şi mai puţin ferită.

Michinbury confirmă că George îl numise pe Julian

executor unic al testamentului lui şi, de asemenea, cotutore pentru Henry cel în vârstă de trei ani. În legătură cu ultimul aspect, Julian nu făcu decât să încuviinţeze din cap şi lăsă problema pentru mai târziu; câte un singur scenariu diavolesc o dată.

— Nu avem cum să evităm problema, trase Jordan concluzia într-un final. Oricum am structura plăţile, chiar dacă lichidăm toate proprietăţile înstrăinabile şi folosim întregul venit al domeniului pentru acele plăţi, datoriile depăşesc cu mult posibilităţile de plată ale ducelui.

În timp ce revedeau înfiorătoarele cifre, un plan se înfiripă în mintea lui Julian. Era mai mult decât scandalos, dar la lucruri scandaloase se pricepea cel mai bine. De cealaltă parte a biroului întâlni privirea lui Jordan.

— Trece aici şi fondurile mele – pe toate. Lichidează-mi toate bunurile şi adaugă-le aici. Redu capitalul datorat. Lasă-mi… Se gândi puţin, apoi adăugă: Zece mii în bancnote. Presupune un venit din partea mea de…

Îi luă mai mult să calculeze, dar într-un final spuse o sumă.

Draper şi Michinbury părură speriaţi, dar Jordan făcu doar o grimasă, notă cifrele şi reîncepu să ţeasă complicata pânză de plăţi ipotecare şi împrumuturi.

În timp ce făcea asta, Draper şi Michinbury schimbară priviri… şi se îndreptară încet spre Julian. Michinbury fu cel care, uşor şocat, îl privi într-un final pe Julian.

— Domnul meu… ce plănuiţi să faceţi?

Julian ridică un deget şi aşteptă calm ca Jordan să calculeze. Într-un final, Jordan răsuflă.

— Suntem aproape. La mustaţă. Îl privi pe Julian. S-ar putea să reuşiţi.

Nu fusese necesar ca Julian să îi explice lui Jordan ce avea de gând să facă: Jordan lucra pentru el de prea multă vreme şi era capabil să ghicească de ce era în stare, dar îi era recunoscător tânărului bărbat pentru sprijinul fără ezitări.

— Ai inclus administrarea casei şi a domeniului, plăţile

obişnuite pentru mama, pentru fete, pentru ducesă şi ai lăsat părţile fetelor intacte?

— Părţile fetelor au fost de mult cheltuite, răspunse Jordan, dar vor reveni la suma iniţială până când fiecare dintre ele împlineşte şaisprezece ani. Am inclus şi suma în creştere pentru Henry în anii ce urmează, începând cu cea de-a cincea lui aniversare.

— Bine lucrat. Julian se opri pentru a-şi aduna gândurile, apoi îşi îndreptă privirea spre Draper şi Michinbury. Iată, domnilor, care este planul meu de acţiune.

Le detalie planul în întregime; dacă dorea să reuşească să salveze familia Delbraith – familie, titlu şi domeniu –, avea nevoie de ei de partea lui. La început, fură şocaţi, apoi de-a dreptul înspăimântaţi când întregile ramificaţii ale propunerii lui le deveniră clare, dar, într-un final, asemenea lui Jordan, acceptară şi ei că nu exista altă soluţie.

George alesese calea uşoară şi îl lăsase pe Julian să salveze întreaga familie.

*

Discuţia cu mama lui fu una dificilă şi fiindcă Lucasta era înclinată să se învinovăţească pentru ruşinea lui George.

Aşezată într-un fotoliu îndreptat spre geamul lat din sufragerie, o femeie încă frumoasă cu părul negru întins încadrând un chip plin de durere, strângea o batistă udă într-una din mâini.

— Ar fi trebuit să îmi dau seama! Nu pot să *cred* că n-am văzut semnele.

Contrar părerii generale, Julian se înţelegea bine cu mama lui; erau asemănători în ceea ce privea voinţa. Ajunseseră de multă vreme la un fel de acord; Lucasta nu încerca să îl preseze în vreo direcţie, iar el nu se arăta recalcitrant.

Privind peste gazonul vălurit spre copacii pădurii de pe domeniu, el oftă.

— Mamă, dacă *eu* nu am văzut nimic, atunci nu a fost nimic de văzut. A fost… foarte priceput să ascundă totul.

— Ne-a păcălit. Ne-a *trădat.* După un moment, cu o voce mai şoptită, Lucasta îl întrebă: De câtă vreme?

Julian ezită, dar ştia că nu avea rost să încerce să o mintă, întorcându-se spre ea, îi răspunse:

— După Draper, de când a plecat la Eton, dar sumele iniţiale erau suficient de mici cât să nu vă alarmeze pe tata şi pe tine. Doar după ce a preluat moştenirea a început să joace sume cu adevărat mari.

Neajutorată, Lucasta scutură din cap.

— Nu ai auzit nicio bârfă?

— Nu.

Ceea ce spunea destul de multe despre genul de localuri pe care le frecventase George – Julian ar fi auzit despre orice speluncă acceptabilă social, dar asta însemna că George se afundase în lumea interlopă pentru a-şi satisface dependenţa.

Încet, Lucasta inspiră, apoi expiră şi îşi ridică bărbia.

— Ce e făcut rămâne făcut. Vom proceda aşa cum a sugerat doctorul Melrose – George a murit de apoplexie. O să îl îngropăm cu toate formalităţile necesare. Şi apoi – se uită la Julian – adunăm rămăşiţele şi reconstruim. Făcu o pauză şi-l privi cu ochii mijiţi. Deci. Oftă din greu. Având în vedere faptul că George a preferat să-şi zboare creierii în loc să înfrunte situaţia, spune-mi, cât de rău este?

Nu încercă să îi ofere o versiune mai blândă – nu avea rost, ştia cu cine avea de-a face. Mama lui fusese întotdeauna feroce în apărarea familiei; detecta orice minciună şi, precum un câine de luptă, ar fi scos adevărul de la el. Aşa că el trase un fotoliu lângă al ei, se aşeză şi îi spuse totul, iar când şocul, deloc surprinzător, o lăsă înmărmurită, fără cuvinte, el continuă cu voce blândă:

— Am vorbit cu cei doi Draper şi cu Michinbury şi am stabilit un plan. E disperat, dar pentru noi sunt vremuri

disperate. Au fost de acord că e singurul mod de a merge mai departe – am discutat toate celelalte posibilităţi, şi niciuna nu ajunge la rezultatul celei propuse de mine.

Ea îl privi în ochi.

— Nu o să-mi placă planul tău, aşa este?

— Nu, dar este singurul pe care îl avem.

Îi spuse în detaliu tot ce stabiliseră. Ea îl ascultă tăcută.

Apoi se certară.

La asta se aşteptase; se ţinu tare şi, într-un final, puţin câte puţin, ea dădu înapoi. Doar că, spre surpriza lui, într-un singur aspect, şi la acesta ea nu renunţă, nu dorea să cedeze sub nicio formă.

— Am pierdut deja un fiu – nu am să te pierd şi pe tine. *Nu!* Ridică o mână. Îmi dau seama că, pentru succesul planului tău, este imposibil să mai fim asociaţi public, dar – îl fixă cu privirea – vei continua să vizitezi această casă, pe mine şi pe surorile tale. Sunt fiicele mele şi la fel de capabile să păstreze secretul cum sunt şi eu. Nu te vei îndepărta de noi – şi te asigur că noi nu te vom lăsa să te îndepărtezi. Ochii i se umplură de lacrimi. Asta, dragul meu, nu poţi să ne-o ceri. Ca planul tău să aibă succes, trebuie să ţii cont şi de asta.

Nu se aşteptase la o asemenea reacţie vehementă. Scrutându-i chipul, ştiindu-i voinţa de neînduplecat, se răzgândi, apoi încuviinţă din cap.

— Foarte bine. Dar vizitele mele vor fi, în lipsa unui alt cuvânt, tainice.

— Secrete. Ea aprobă din cap. Ştii că servitorii ar face orice pentru tine, deci asta nu va fi o problemă.

— Fetele… El rânji. Te las pe tine să le spui – vei şti mai bine ca mine cum să le explici, şi nu am timp pentru certurile şi explicaţiile inevitabile. Eu şi Jordan trebuie să plecăm la Londra cât de rapid posibil. Dacă vrem să acoperim găurile lăsate de George în faţada financiară a familiei, trebuie să o facem acum.

Ochii Lucastei îi cercetară faţa, apoi femeia îl întrebă

pe o voce joasă:

— Şi Caroline? Îi explic eu dacă doreşti.

Cu buzele îngustate, el scutură din cap.

— Nu, voi vorbi eu cu ea. Este cotutorele lui Henry. Vom găsi o cale să colaborăm, de dragul lui Henry, dacă nu din alt motiv.

Se ridică.

Lucasta se ridică şi ea, îl apucă de braţ şi se întinse să îl sărute pe obraz.

— Du-te, dragul meu. Ştiu că trebuie să pleci.

Ea îi dădu drumul şi se întoarse cu spatele, dar nu înainte ca el să îi poată vedea o lacrimă rostogolindu-se pe obraz.

*

Discuţia cu cumnata lui puse capac unei zile îngrozitoare.

Apropiindu-se de camerele lui Caroline, îi văzu pe Draper şi pe Michinbury ieşind din sufrageria acesteia. Închiseră uşa în urma lor şi înaintară pe hol. Când se întâlni cu cei doi, se opriră cu toţii.

Michinbury fu cel care vorbi:

— I-am explicat ducesei prevederile testamentului. Ştie că sunteţi unic executor şi cotutorele fiului ei şi înţelege ce drepturi vă revin prin virtutea acestor calităţi.

Julian strânse din buze.

— Deci cum a primit veştile?

Michinbury se strâmbă.

— Nu bine, dar trebuia să i se spună. Măcar acum cunoaşte şi înţelege situaţia.

— Am informat-o şi despre dificila situaţie financiară în care ne-a lăsat ducele. Buzele lui Draper se ţuguiară. I-am explicat că, în ciuda a ceea ce credea ea, nu aţi luat niciodată sume nemeritate de la domeniu şi că situaţia actuală a rezultat doar din pagubele făcute de duce. Desigur, nu am îndrăznit să îi explicăm planul nostru, deşi

am lăsat să se înţeleagă că v-aţi făcut unul şi că, având în vedere situaţia, credem că este singurul mijloc posibil prin care familia şi titlul de duce pot fi salvate de la dezastru financiar.

Julian privi de la unul la celălalt.

— Lăsaţi-mă să văd dacă am priceput bine – i-aţi dat de înţeles ducesei că, orice aş propune eu, ea trebuie să fie de acord, pentru a se salva pe ea şi pe fiul ei de la ruină?

Ambii se gândiră, apoi încuviinţară din cap.

— Noi – Michinbury îl privi rapid pe Draper – cunoaştem care era părerea ducesei despre dumneavoastră şi am considerat că este de datoria noastră să clarificăm lucrurile pentru domnia sa, astfel încât cuvintele dumneavoastră să nu întâlnească o rezistenţă de nedorit.

Draper clătină şi el din cap.

— Măcar atât am putut să facem ca să vă ajutăm cu planul.

Julian se înclină şi el.

— Vă mulţumesc, domnilor. Vă apreciez sprijinul.

Ambii făcură plecăciuni şi se retraseră.

Michinbury zise:

— Dacă mai aveţi nevoie de ajutor, domnul meu, nu trebuie decât să spuneţi.

Julian consimţi şi continuă de-a lungul coridorului. Ajungând în sufrageria lui Caroline, nu se opri să se gândească, ci bătu la uşă. Auzi un înăbuşit „Intră”, apăsă mânerul şi intră.

Caroline stătea în picioare cu spatele la geam, cu braţele strânse în jurul corpului. Salutând din cap, Julian închise uşa, apoi păşi spre ea.

— Condoleanţele mele. Mi-aş dori ca situaţia să fie altfel, dar trebuie să vorbim. Oprindu-se la un metru de ea, îi înfruntă în ochii albaştri. Michinbury şi Draper mi-au spus că ţi-au explicat situaţia. Este ceva ce nu înţelegi?

Îşi păstrase tonul uniform, lipsit de inflexiuni şi politicos la modul distant.

Cu faţa eliberată de măşti, Caroline se holbă la el; îi putea vedea emoţiile, întrebările, furia trecându-i prin ochi. Într-un final, ei îi scăpă o singură întrebare, răguşită şi sălbatică:

— *De ce?*

Julian scutură din cap.

— Nu s-a putut abţine.

— Dar… Ea se opri, apoi flutură din mână şi privi în altă parte. Eu nu pot… Inspiră adânc şi, ridicându-şi capul, continuă fără să îl privească: Mi-e încă greu să… accept că, în toţi aceşti ani, în vreme ce eu te-am considerat pe tine un ticălos, tocmai el era acela.

Julian se încruntă.

— Ai bănuit măcar?

— Nu pe el. Ea râse aspru. Niciodată pe el. Dar unele din bijuteriile mele… sunt imitaţii, nu reale. Chiar unele dintre cele care erau reale sunt acum imitaţii. Îl privi pe Julian. Am crezut că a folosit bijuteriile ca să ne plătească datoriile, poate gândindu-se că nu voi observa niciodată diferenţa dintre pietre şi că în mintea lui asta era mai bine decât să ia de la domeniu… Respiraţia i se frânse, şi îşi feri privirea. Oh, nu este nevoie să îmi spui – nu pot să cred ce proastă am fost.

Nu avea timp pentru istericalele ei, fie ele şi de acest gen.

— Caroline, pentru a evita dezastrul financiar, trebuie să acţionez rapid.

Ea îl privi amar.

— Din ce spun Michinbury şi Draper, nu am altă opţiune decât să te las să faci cum doreşti dacă vreau să continui să locuiesc în confort aici, cu Henry, şi dacă vreau ca fiul meu să aibă vreun viitor.

Aceasta era partea negativă a intervenţiei celor doi bătrâni.

— Din acest punct de vedere, au dreptate, dar nu ţi-au spus că, pentru ca planul meu să reuşească, trebuie să joci şi tu un rol. Şi, pentru asta, trebuie să ştii care este

planul.

Caroline se gândi un moment îndelungat, apoi se întoarse din nou cu faţa la el, cu braţele încleştate şi încuviinţă din cap.

— În regulă. Spune-mi care este planul tău.

Nu se aşează şi nu îl invită nici pe el să o facă. Aşa că el rămase în picioare şi îi spuse planul.

Când termină, ea se holba la el cu gura deschisă. Lăsă un minut să se scurgă, apoi o întrebă fără rezerve:

— Ei bine? Îţi vei juca rolul? Rolul pe care trebuie să îl joci ca să putem continua povestea asta?

Ea clipi şi se holbă din nou.

— Eu… nu înţeleg.

Firea lui i-o luă înainte.

— Este o întrebare simplă. Vrei să…

— Nu, nu asta. Eu… îşi coborî braţele şi inspiră adânc. Se opri o secundă, apoi, cu privirea îndreptată spre faţa lui, zise: Propui să te sacrifici. De ce? Asta nu înţeleg eu – în asta nu am încredere. Dacă accept planul acesta al tău şi îl susţin în mod activ, mă voi plasa pe mine – şi chiar pe fiul meu şi viitorul lui – într-o situaţie de datorie insurmontabilă faţă de tine.

El se gândi, apoi consimţi.

— Este adevărat.

Ea râse, un sunet discordant, frânt, şi se întoarse.

— Caroline. Printr-un efort de voinţă, îşi menţinu vocea calmă: Ai de gând, chiar şi acum, să îţi laşi mândria să îţi dicteze acţiunile, şi să îmi refuzi ajutorul?

Ea se uită din nou la el, ochii li se întâlniră.

Un ţipăt distant, ascuţit ajunse la el – un sunet de fericire, nu de disperare. Privind pe geam, le văzu pe surorile lui şi pe Henry ieşind din pădure. Fuseseră la plimbare şi se întorceau. Millie şi Cassie legănau un Henry încântat între ele. Avea doar trei ani, realitatea morţii tatălui său nu îl afectase încă. Doi lachei şi o dădacă îi urmau, vorbind încet în timp ce îi supravegheau pe cei patru.

Julian o privi pe Caroline. Era mult mai înalt ca ea; ea nu putea să vadă ce vedea el.

Deşi era tentant să o apuce de braţ şi să o tragă spre el, îi făcu semn să se apropie de geam.

— Vrei să ştii de ce fac asta? Când ea i se alătură, el arătă spre grupul de sub ei. Uite de-asta! Niciunul dintre cei patru de acolo – la naiba, niciunul dintre cei şapte – nu a făcut ceva să merite viitorul ce îi aşteaptă dacă eu nu repar situaţia. Şi există o singură cale.

O privi pe ea uitându-se la fiul ei şi lăsă ca imaginea să o convingă.

După un moment, ea îşi umezi buzele şi întrebă şi mai încet:

— Nu există altă cale?

El ezită, după care răspunse:

— Blestemul Delbraith ne-a adus aici. Tot el trebuie să ne ne scoată.

— Dar cu ce preţ?

— Indiferent de preţ. Şi, în definitiv, este decizia mea, nu a ta.

El continuă să îl privească, apoi trăsăturile i se înăspriră şi încuviinţă din cap.

— În regulă. Voi face orice este nevoie... Voi susţine planul.

Un obstacol fusese trecut. El inspiră, se adună, la modul metaforic, şi se apropie de următorul, cel mai înalt şi mai greu.

— Vorbind despre blestem, am o singură cerinţă care nu poate fi negociată cu niciun chip. În schimbul acestui sacrificiu pe care îl fac pentru familie – inclusiv pentru tine şi pentru Henry te vei asigura ca Henry să ştie adevărul despre moartea tatălui lui, că nu îi va fi niciodată ascuns.

— *Ce?* Caroline se roti ca să fie din nou cu faţa la el. Nu poţi vorbi serios! Este doar un copil...

— Nu acum, evident. Vreau să zic de îndată ce este suficient de mare să ştie – să întrebe. Pentru că va întreba. Nu vreau să ascunzi acest blestem de el. Îi susţinu privirea.

Nu vreau să fac ceea ce am să fac pentru ca apoi tu să îl încurajezi să creadă că este imun la blestem şi să dea cu piciorul la toate de îndată ce ajunge la maturitate.

Ea dădu să spună ceva. Julian îşi îndreptă degetul spre nasul ei şi vorbi primul:

— Mai mult, când vin în vizită, ca tutore, mă aştept să îl văd, să vorbesc cu el. Poţi fi de faţă dacă doreşti, dar voi sta de vorbă cu el.

Faţa lui Caroline deveni neclintită.

— Nu. Nu voi permite să…

— Caroline. Răceala din vocea lui o opri. Îi înfruntă privirea şi spuse fără reţineri: Nici tu, nici mama nu aţi văzut blestemul la George. Încearcă să îl „protejezi” pe Henry, şi vei face aceeaşi greşeală pe care a făcut-o mama cu George. Blestemul îl va afecta oricum, dar o va ascunde. Iar tu nu vei observa. Eu o pot face, pentru că ştiu ce să caut – şi te asigur că în cazul lui Henry voi fi foarte atent. Îi căută privirea. Înţelege că blestemul este real. Este o boală moştenită – dacă Henry primeşte ajutor, ajutorul potrivit, poate fi ţinută sub control. Dacă te prefaci că nu este acolo, îl va mânca de viu, aşa cum a făcut-o şi cu George.

— Şi tu? întrebă Caroline cu dispreţ. Dependenţa ta este atât de bine ţinută sub control.

El rămase tăcut un moment, apoi zise:

— La cum stau lucrurile, doar dependenţa mea stă între tine şi Henry şi azilul pentru săraci. Gândeşte-te bine înainte să ratezi o şansă. Şi, la cum stau lucrurile, sunt singura persoană în viaţă cu experienţă în acest blestem – care ştie cu ce va avea de-a face Henry pe măsură ce creşte, care ştie trucurile de care ai nevoie pentru a ţine în frâu pornirea. Se opri un moment, cu ochii fixaţi în ai ei, apoi adăugă mai încet: Ştiu că îţi este greu să accepţi, dar, la cum stau lucrurile, sunt singura speranţă de viitor a lui Henry, atât financiar, cât şi personal.

Până să rostească acele cuvinte, nu îşi dăduse seama cât de adevărate erau – câtă responsabilitate îşi asuma.

Nu că ar fi făcut vreo diferenţă; nu avea de ales.

Cum Caroline nu spuse nimic, ci doar îşi muşcă buza de jos şi păru afectată şi pierdută, el făcu un pas în spate şi se întoarse spre uşă. Cu mâna pe mâner, se opri, apoi privi înapoi spre ea.

— Nu îţi pune fiul în pericol, Caroline! Dacă vrei să îl ţii în siguranţă, vei face întocmai ceea ce am spus.

Ea se întoarse cu faţa spre geam şi nu răspunse.

Julian deschise uşa şi plecă.

*

Jumătate de oră mai târziu, după ce îşi luase rămas-bun de la surori şi de la micul lui nepot, Julian îşi conduse trăsura pe aleea lungă, apoi biciui caii şi se îndreptă spre Londra.

La primele ore ale dimineţii, opri în afara grajdurilor de lângă reşedinţa lui. Predând hăţurile unui ajutor de grăjdar somnoros, Julian păşi încet pe stradă.

Cu mâinile afundate în buzunarele de la palton, într-un întuneric beznă, se plimbă spre Duke Street şi, într-un final, îşi permise să se gândească la ce era pe punctul să facă, la ceea ce refuzase să cugete în timpul lungii călătorii – o activitate ce aducea prea mult cu ultimele gânduri ale unui muribund.

Intrând în locuinţa lui, urcă treptele, vârî cheia în uşă şi o deschise.

După ce intră, o trase după el.

Şi viaţa lui ca Lord Julian Delbraith pur şi simplu încetă.

Capitolul 1

Octombrie 1823, doisprezece ani mai târziu
Londra

Miranda Clifford se opri în umbrele lungi lăsate de un grup de copaci şi îl privi pe fratele ei mai tânăr, Roderick, traversând gazonul perfect tuns al masivului conac ce strălucea ca o perlă în lumina lunii.

În jurul ei, de ambele părţi, tufişurile stufoase şi copacii bătrâni înconjurau casa într-o îmbrăţişare verde. Briza era doar o şoaptă, un oftat fremătător ce îi mişca firele de păr care i se desprinseseră din coc, alunecându-i pe ceafă.

Tăcută şi nemişcată, privirea ei se fixă asupra lui Roderick, îl urmări ajungând la terasa joasă, urcând fără ezitare cele trei trepte şi mergând direct la uşa cu geamuri de sticlă. Roderick deschise uşa, intră în casă, apoi o închise în urma sa.

— La naiba!

Miranda se holbă la uşă. Era mult mai rău decât îşi închipuise.

Îşi dăduse întâia oară seama că Roderick ieşea pe ascuns din casă cu trei săptămâni în urmă. Îşi spusese că aceste drumuri nocturne neanunţate şi nemenţionate erau firești pentru un gentleman de douăzeci şi trei de ani, dar îşi petrecuse aceşti ultimi douăzeci şi trei de ani protejându-l pe Roderick; era greu să îşi înfrâneze aceste instincte exersate atât de îndelung. Atât de dificil, încât făcuse un pact cu sine – avea să îl urmărească într-o noapte, suficient cât să se asigure că, orice ar fi făcut, nu îşi punea viaţa în pericol în vreun fel.

Nu că nu ar fi avut încredere în el; planul era menit să-i asigure ei liniştea. Avea să afle suficient cât să-şi domolească propria anxietate, apoi avea să se întoarcă acasă, şi Roderick nu avea afle niciodată. Cu zece minute în urmă, îl urmase pe scările întunecate ale casei de pe Claverton Street, Pimlico, în care locuiau împreună cu mătuşa lor; limbile ceasului cu cadru lung de pe palier arătau că mai erau douăzeci de minute până la ora unsprezece. Îl urmase pe Roderick prin salonul de dimineaţă, apoi pe gazonul din lateralul casei şi pe uşa din

grădină până pe alee. Strângându-şi bine poşeta şi noua pelerină scurtă foarte la modă, se ţinuse în umbra zidurilor şi, ea însăşi precum o umbră, îl urmărise, nedumerită de faptul că el rămăsese pe aceste străduţe, până când, spre marea ei surpriză, după un drum rapid de cinci minute de la uşa propriei grădini, el se oprise în faţa unei alte uşi încadrate de un mare perete de piatră.

El deschisese acea poartă şi intrase. Ea ezitase doar un moment înainte să îl urmeze.

Nu ştiuse în a cui grădină se furişa, nu la început, dar, după ce văzuse casa, după ce îi observase mărimea şi cât de magnifică era şi, mai ales, culoarea care o dădea de gol…

— Ce naiba caută el la casa lui Neville Roscoe?

Nu trebuia decât să pui întrebarea ca să afli răspunsul. Neville Roscoe era cel mai cunoscut – în sensul de infam şi notoriu – rezident al cartierului. Era regele recunoscut al cartoforilor din Londra, deţinătorul unui întreg imperiu de tripouri, spelunci şi cluburi, ai căror clienţi erau cei bogaţi, cei înstăriţi, aristocraţii; jocurile de noroc erau printre viciile preferate ale societăţii, şi Roscoe era, din ce se povestea despre el, un expert în a oferi societăţii exact genul de drog după care tânjea.

Se ştia despre el că era extraordinar de bogat şi extrem de puternic, atât în propriul domeniu, cât şi în sfere mai întunecate. Nu era însă considerat un criminal. În schimb, plutea în zona nebuloasă dintre societate şi lumea interlopă; se putea afla în compania ducilor într-o zi şi a marilor interlopi în alta, rămânând însă detaşat de ambele lumi.

Vorbind la modul general, Roscoe reprezenta o enigmă, un om care trăia după propriile legi.

Locuia deja în uriaşul conac alb de pe Chichester Street, cu vedere spre întinderea plină de vegetaţie a pieţei Dolphin până la Tamisa, ce se zărea în depărtare, când Roderick cumpărase case de pe Claverton Street, chiar după colţ, cu un an în urmă. Miranda auzise tot ce se putea

auzi despre cel mai faimos rezident al cartierului la doar câteva zile după ce se mutaseră acolo.

Cu toate acestea, nu îl văzuse niciodată, dar avea ambiţia să o facă.

— Ticălos om.

Ne era sigură dacă vorbea despre Roderick sau despre Roscoe; faptul că Roderick şi-ar dori să încerce jocurile de noroc nu era o surpriză, dar... Buzele i se strânseră.

— Nu îşi permite să aibă de-a face cu cei de teapa lui Roscoe.

Nu era atât că Roderick nu îşi permitea să joace; chiar şi la nivelul lui Roscoe, cu siguranţă şi-o permitea. Dar averea lui venea din negoţ, şi, aşa cum fusese învăţat toată viaţa, asta însemna că, mai mult decât cei care se născuseră în familii mai acceptabile, ei erau nevoiţi să se agaţe cu stricteţe şi dincolo de orice îndoială de respectabilitatea lor.

Văzându-l pe Roderick intrând în casa lui Roscoe, îşi amintise de îndată de sora lor mai în vârstă, Rosalind. Ei trei rămăseseră orfani de mici; împreună cu Miranda şi cu Roderick, Rosalind fusese crescută de mătuşile lor. Lui Rosalind i se ţinuseră aceleaşi discursuri despre buna-cuviinţă, i se explicaseră aceleaşi reguli de neîncălcat, dar, când împlinise şaisprezece ani, Rosalind se revoltase. Fugise cu ţiganii, întorcându-se doi ani mai târziu, bolnavă pe moarte.

Rosalind murise tragic, întocmai ca mama ei, care fugise de acasă împreună cu tatăl lor, fiul unui proprietar de moară.

De fiecare dată când vreun membru al familiei se îndepărta de cărarea rigidă a respectabilităţii, dezastrul şi moartea urmau invariabil. Miranda nu îşi dorea ca Roderick să moară de tânăr, cu atât mai puţin în mod tragic; să se întoarcă acasă şi să îl lase seama sorţii nu era o opţiune acceptabilă.

Rămânând în umbră, înconjură gazonul, îndreptându-

se spre casă şi spre uşa cu panouri de sticlă. În minte îi apărură imagini ale lucrurilor pe care avea să le găsească înăuntru – o reuniune privată pentru o partidă de cărţi sau… o orgie? Din câte auzise, se putea aştepta la ambele. Femeile erau invariabil o parte a distracţiei oferite de Roscoe; cluburile erau renumite pentru numărul mare de femei angajate.

— Cu puţin noroc, o să reuşesc să intru, măcar suficient de mult cât să-l văd.

Era suficient de în vârstă, părea destul de experimentată. Ajungând pe terasă, îşi privi rochia lila pe care o purta pe sub pelerină. Nu era în nici într-un caz o haină de seară, dar era suficient de elegantă cât să îi indice clasa socială. În orice caz, nu avea de gând să se retragă. Nu intenţiona să rămână mai mult decât era nevoie ca să îl găsească pe Roderick şi să îl privească în ochi; avea să îl şocheze îndeajuns, după care el avea să o urmeze acasă.

Traversând terasa, deschise uşa şi intră. Un coridor cufundat în umbre întunecate se întindea în faţa ei. Închizând cu atenţie uşa, remarcă ciudăţenia acelei tăceri cuprinzătoare, a întunericului, a camerelor întunecate. Nici măcar din cealaltă parte a gazonului, de unde se putea vedea toată partea din spate a clădirii, nu observase vreun geam luminat, vreun semn al unei petreceri, oricât de rafinată. Oprindu-se, îşi lăsă simţurile să preia controlul.

Terenul pe care se afla casa se înclina puternic spre stradă, lăsând grădina din spate uşor înălţată. Intrase, de fapt, la primul etaj, nu la parter, care dădea spre stradă. Probabil petrecerea, adunarea, orice ar fi fost, avea loc în salonul pentru recepţii de la parter. Îşi ciuli urechile în căutarea vreunui sunet care să îi arate în ce parte să se îndrepte, dar nu auzi nimic.

Nedumerită, porni în lungul coridorului. Roderick se îndreptase, probabil, în acea direcţie; dar, în afara câte unei camere aflate de o parte şi de alta a coridorului, totul era cufundat în tăcere, uşile erau închise fără vreo lumină vizibilă sub ele; nu mai avea unde să meargă. Urmă

coridorul spre faţa casei, devenind pas cu pas tot mai conştientă de sentimentul omniprezent al calităţii şi al soliditătii. Casa nu era una veche. Roscoe comandase construcţia ei, ceea ce probabil explica măiestria pe care ea o simţea mai mult decât să o vadă; exista o eleganţă discretă în fiecare linie, completată de detalii şi de mobila luxoasă. Nu avea timp să se oprească şi să privească totul cu atenţie, dar tablourile de pe pereţi, fiecare dintre ele perfect înrămat, păreau originale, şi nu făcute de vreun artist de mâna a doua.

Se întreba dacă soliditatea casei explica lipsa de zgomot. Asta şi lucrurile din casă; covorul pe care păşea era atât de gros, că abia îşi putea auzi propriii paşi.

Coridorul se deschidea într-un spaţiu semicircular generos, un fel de galerie ce înconjura zona scărilor principale. Oprindu-se la gura coridorului, privi spre dreapta şi apoi spre stânga. Încă trei coridoare se vărsau în această galerie, dar era în continuare linişte. Nu existau lămpi aprinse, spaţiul era luminat doar de razele firave ale lunii ce intrau prin lucarna boltită de deasupra şi printr-o fereastră mare din partea opusă; prin acea fereastră putea vedea vârfurile copacilor din piaţa Dolphin şi strălucirea îndepărtată a lunii pe luciul râului.

Chiar în faţa ei, în dreptul ferestrei mai mari, se afla capătul largii care cobora cu eleganţă la parter.

Inspirând adânc, îşi înălţă capul, se îndreptă cu calm spre scări şi auzi, într-un final, zgomotul unor voci bărbăteşti. Cei care vorbeau se aflau undeva la parter, dar mai adânc în casă, încă departe de de ea.

Zgomotul de copite pe pietrele de afară o atrase spre geam. Privind în sus şi în jos, văzu un gentleman, îmbrăcat la modă şi cu pălărie, luminat de un servitor. Omul avea un baston cu cap de argint. Bărbatul îşi plăti însoţitorul, apoi se îndreptă spre uşa din faţă a conacului, puţin mai departe de geamul unde se afla ea.

Nu îl recunoscu pe bărbat, dar stilul acestuia şi felul în care se mişca sugerau că aparţinea eşaloanelor superioare

ale societăţii.

O sonerie răsună în casă. Aproape imediat paşii măsuraţi ai majordomului traversară dalele holului din faţă. Se întrebă dacă să meargă spre capul scărilor şi să privească în jos, dar riscul de a fi văzută era prea mare; rămase unde se afla şi ascultă.

— Bună seara, domnul meu.

— Bună seara, Rundle. Vizitatorul intră, iar uşa se închise în urma sa. Mă tem că am întârziat. Ceilalţi au ajuns?

— Da, domnul meu, dar stăpânul nu s-a alăturat încă adunării.

— Excelent. Zgomotele ajunseră până la ea în timp ce vizitatorul îi dădea majordomului paltonul, mănuşile, pălăria şi bastonul. Înseamnă că n-am ratat nimic.

— Într-adevăr, domnul meu.

— Ca de obicei, în bibliotecă?

— Da, domnul meu.

— Nu te deranja, Rundle, ştiu drumul.

— Vă mulţumesc, domnul meu.

Două perechi de paşi se îndepărtară pe hol, în direcţii opuse. Ea se grăbi spre capul scărilor; era prea târziu ca să mai vadă în ce direcţie plecase bărbatul, dar o uşă din capătul coridorului era încă deschisă. Probabil în cea direcţie mersese majordomul, ceea ce însemna că paşii vizitatorului erau cei care se auzeau tot mai slab dintr-un alt colţ al coridorului. Biblioteca şi „adunarea” se aflau în acea direcţie.

Inspirând, se îndreptă spre balustrada scărilor…

Conştientizarea prezenţei cuiva o făcu să simtă frisoane pe şira spinării.

Îngheţă. Nu auzise nimic, dar asta era doar încă o dovadă că era uşor să te deplasezi în tăcere prin casă, fără să depui vreun efort. Şi toate simţurile ei, înainte concentrate pe holul de sub ea, îi strigau cu întârziere că o persoană considerabil mai corpolentă ca ea se afla chiar în spatele ei.

Rămase fără suflare, simţi că se sufocă; plămânii i se strânseră. Cu simţurile înnebunite, se forţă să se întoarcă *încet...*

Privirea ei, calmă, poposi pe o cravată de mătase ivorie excelent legată.

Roscoe privi ochii mari ai femeii, deja holbaţi, devenind şi mai mari, apoi ea îşi mută brusc privirea spre chipul lui.

El nu zâmbi.

— Vă pot ajuta, domnişoară...?

Ea nu răspunse imediat, dar el nu făcu greşeala de a crede că mintea ei era paralizată de şoc; calcule rapide se citeau în ochii ei mari, în timp ce ea se gândea la răspuns. Cu o osatură fină, graţioasă şi oricât de feminină ar fi fost ea, el era obişnuit să măsoare oamenii dintr-o privire şi nu era nevoit să se uite mai departe de forţa rafinată a feţei ei, răsfrântă şi în atitudinea mândră şi în pasul suav pe care el îl observase când o văzuse pentru întâia oară traversând galeria, ca să îşi dea seama ce tip de lady era ea.

Hotărâtă, decisă şi, cel puţin în privinţa lucrurilor în care credea, inflexibilă.

Prin urmare, nu fu surprins când ea inspiră, se îndreptă pe cât de mult posibil, fiind, în mod evident, mai înaltă decât statura medie, şi spuse cu aroganţă:

— Numele meu este domnişoara Clifford.

Informaţia aproape îl făcu să clipească.

Privirea ei se îndepărtă de faţa lui, alunecând peste umerii şi pieptul său, şi ateriză pe registrul pe care acesta îl avea în mână. Sprâncenele ei frumos arcuite se încruntară.

— Şi dumneavoastră sunteţi?

Din tonul ei era clar că îl considera un fel de secretar lipsit de importanţă. În ciuda intenţiilor lui, buzele i se arcuiră.

— Eu sunt proprietarul acestui stabiliment.

Această veste păru să o şocheze mai mult decât faptul că îl descoperise în spatele ei. Se holbă la el, evident uimită şi nefăcând niciun efort să ascundă asta.

— Roscoe?

El îşi putea imagina genul de bârfe pe care le auzise ea; un mic drăcuşor îl îmboldi să o încurce şi mai tare. Se înclină, făcând gestul cu toată graţia exerciţiului zilnic. Îndreptându-se, spuse tărăgănat:

— V-aş ura bine aţi venit în umila mea locuinţă, domnişoară Clifford, dar trebuie să mă întreb ce căutaţi aici.

— *Umila* locuinţă?

Vocea îi era răguşită, tonul – un contralto jos. Privirea îi sări la cele trei tablouri atârnate pe pereţii dintre coridoare – două de Gainsborough şi unul de Reynolds –, apoi trecu la tapiseria Gobelin pe peretele din spatele lui.

— Pentru un rege al cartoforilor, domnule, aveţi un gust remarcabil.

Era interesant că ea observase asta, dar el nu era atât de uşor de distras.

— Într-adevăr. Dar asta nu îmi răspunde la întrebare.

Miranda evalua cu frenezie o altă întrebare: Cum să scape din acea situaţie fără să lanseze măcar o şoaptă de scandal? În timp ce o mare parte a minţii ei se lupta cu această problemă, restul era în totalitate distras; nu avusese nicio imagine mentală a lui Roscoe, dar nici în cel mai îndrăzneţ vis al ei nu şi-l imaginase aşa cum era. Aşa cum îl vedea în faţa ei.

Era înalt, semnificativ mai înalt decât ea, dar umerii lui, pieptul, membrele musculoase erau într-o proporţie perfectă, creând un ansamblu atât de elegant, că o lăsa pur şi simplu fără suflare. Şi hainele lui erau mult diferite de ceea ce îşi imagina ea că ar purta un rege al cartoforilor; cu haina lui neagră superbă, purtată peste o cămaşă ivorie de olandă, cu acea cravată legată excelent, cu vesta discretă cu dungi albastre, gri şi negre, cu nasturi negri şi cu pantalonii negri simpli ar fi putut da oricui sfaturi despre cum să se îmbrace, şi tot ar fi ieşit în evidenţă.

În privinţa felului în care se mişca şi a acelei tărăgănări din glas... nu era sigură ce fel de bărbat era el,

dar o singură privire aruncată la acel chip sculptat, la acei ochi negri ce o priveau cu stăruinţă, la nasul lui patriarhal şi la maxilarul ascuţit era de-ajuns să o facă să-şi dea seama că nu era uşor să îl controlezi. Mai mult, că era un om periculos, în multe şi complexe feluri.

Bărbatul din faţa ei era o adevărată enigmă.

Nu avea experienţă cu cei ca el, dar îşi urmase instinctele, şi tocmai ele o aduseseră într-o asemenea situaţie – poate tot ele aveau să o scoată din ea. Ridicându-şi bărbia şi mai sus, îşi menţinu atitudinea îndrăzneaţă.

— Am venit să îmi salvez fratele.

O sprânceană întunecată se arcui încet.

— Să îl salvaţi?

În cuvintele lui se ghicea un avertisment nerostit. Ea îl ignoră.

— Exact. Nu puteţi fi atât de izolat de lumea cuviincioasă încât să nu vă daţi seama că asocierea cu un om cu… înclinaţiile dumneavoastră l-ar ruina pe fratele meu, dacă o astfel de asociere ar deveni cunoscută.

Pe cutele dure ale feţei lui nu apăru nicio reacţie. Trecu un moment, apoi el spuse:

— Înclinaţiile mele?

Ea refuză să se lase intimidată.

— Afacerile dumneavoastră. Activităţile. Privi spre salonul din faţă, apoi din nou spre el. Nu sunt sigură ce tip de distracţie împărtăşiţi cu oaspeţii dumneavoastră în această seară, dar, dacă veţi fi atât de politicos încât să îl informaţi pe domnul Clifford că mă aflu aici şi că am nevoie să mă însoţească înapoi acasă, nu veţi mai fi deranjat de mine.

Fără să îşi manifeste în vreun fel intenţia de a-i îndeplini cererea, o privi fix, cu ochii lui întunecaţi – nu îşi putea da seama ce culoare aveau ei de fapt, dar nu credea să fie negri –, studiindu-i ochii, faţa. Expresia lui era de necitit, de neinterpretat.

— Spuneţi-mi, domnişoară Clifford, zise el într-un final, cu tărăgănarea lui profundă aproape ca un tors de

pisică, ce fel de tipuri de distracţie credeţi că le ofer... acestor cunoştinţe apropiate în intimitatea casei mele?

Da, greşise să se aventureze într-o casă ca aceasta, dar nu avea de gând să îi permită acestui rege al cartoforilor să o ia peste picior.

— Nu am nicio idee, şi cu atât mai puţin interes, dar cele două care mi-au venit în minte când mi-am dat seama că Roderick vine aici, fost o petrecere privată cu jocuri de cărţi şi o orgie. În orice caz, nu cred că prezenţa fratelui meu aici este în interesul lui, aşa cum ştiu şi că asocierea cu dumneavoastră nu va fi în avantajul lui.

Pleoapele lui grele clipiră, acoperindu-i ochii cu intermitenţă.

— Mă acuzaţi că vă corup fratele, domnişoară Clifford?

Ea refuză să se lase impresionată de tonul lui tăios.

— Asta faceţi?

— Nu.

Nu lui era prima doamnă care îl vedea ca pe un corupător al celor inocenţi; poate acel ecou din trecut era ceea ce îl făcea pe Roscoe să îşi dorească să îi demonstreze contrariul. Să îi deschidă lui ochii nedreptatea pe care o făcea judecându-l greşit, să o facă să recunoască asta şi să îşi ceară scuze, chiar atunci, în acea seară.

În mod normal nu era atât de sensibil; unei părţi a minţii lui i se părea ciudat că ea, o doamnă pe care nu o mai întâlnise înainte, îi intrase atât de rapid sub piele, atingându-l într-un punct atât de sensibil. Un punct care, spre surprinderea lui, încă îl durea. În orice caz...

— Va sugerez, domnişoară Clifford, să veniţi cu mine.

Se dădu un pas în spate şi îi făcu semn să îl urmeze spre coridorul ce pornea din partea îndepărtată a galeriei.

Ea privi coridorul cu o suspiciune neascunsă.

— De ce? Pot la fel de bine să aştept aici până. Îl trimiteţi pe Roderick la mine.

— Ah, dar nu am nicio intenţie să îl fac de râs pe fratele dumneavoastră într-un asemenea fel.

Porni spre coridor.

Din trei mişcări, în care rămase fără suflare, ea îl ajunse din urmă.

— Unde mergem?

— Spre locul de unde puteţi observa ce facem fără ca musafirii mei să fie conştienţi de prezenţa dumneavoastră.

— Nu!

Ea se opri.

Cum el continuă să meargă, se grăbi să îl ajungă, apoi îşi ridică bărbia şi se corectă pe nerăsuflate:

— Adică, nu este nevoie ca eu să văd…

— Oh, ba da, este.

Afişă o privire complet impasibilă, dar în interiorul lui zâmbea.

Ajungând la o uşă din peretele cu panouri, cu mâna pe mâner, se opri şi se întoarse spre ea.

— Cred că aveţi o idee foarte ciudată despre astfel de lucruri dacă vă imaginaţi că ţin o orgie în bibliotecă.

Ea clipi.

— Da?

— Credeţi-mă, nu-i nicio orgie în bibliotecă. Aşa că, în cel mai rău caz, veţi vedea opt bărbaţi jucând jocuri de noroc, deşi nici despre asta nu este vorba. Îi întâlni privirea, cu o provocare făţişă în ochi. L-aţi urmărit pe fratele dumneavoastră aici cu intenţia de a afla cu ce se ocupă – vă veţi întoarce şi veţi fugi acum sau sunteţi suficient de curajoasă cât „să înfruntaţi adevărul”?

El se amuza şi, în ciuda strădaniilor sale, acest lucru deveni evident. Ea îşi miji ochii şi apoi, cu buzele strânse, încuviinţă din cap.

— Foarte bine. Arătaţi-mi.

Deschizând uşa, el îi făcu semn să intre.

Cu capul înălţat, trecu peste prag. El o urmă în galeria de la primul etaj, care înconjura efectiv biblioteca aflată la parter.

Ea rămase în umbra pereţilor plini de cărţi, privind în jos spre cei şapte gentlemeni aşezaţi în jurul mesei

centrale. Cu registre şi caiete pregătite, îl aşteptau pe el să înceapă şedinţa, în acest timp purtând discuţiile obişnuite la care apelau domnii din clasa lor pentru a trece mai uşor timpul.

Galeria avea un covor gros, permiţându-le să se mişte fără să atragă atenţia celor de sub ei. Ridicând un fotoliu mare, el îl puse lângă balustrada galeriei şi îi făcu semn să se aşeze.

Ea ezită, apoi se apropie încet şi se aşeză. Aşteptă ca ea să îşi aranjeze pelerina şi să îşi pună geanta în poală, apoi, stând în spatele scaunului, se aplecă spre ea şi îi şopti la ureche:

— Dacă nu vă ridicaţi, nu au cum să vă vadă. Dacă nu faceţi vreun zgomot puternic, nu au cum să vă audă. Dumneavoastră însă îi puteţi vedea şi veţi putea auzi toate sunetele de la masă. Suprimând fără scrupule intensa, nemaiîntâlnita şi înfricoşătoarea senzaţie pe care i-o provoca vocea lui adâncă murmurându-i la ureche, făcându-i să tresară micile fire de păr ce îi atârnau deasupra gâtului, Miranda îşi îndreptă atenţia spre conversaţiile din jurul mesei şi îşi dădu seama că el avea dreptate. Galeria era plasată perfect din punct de vedere acustic – putea să audă cu uşurinţă tot ce se spunea, chiar dacă bărbaţii vorbeau destul de încet.

Roscoe stătea în continuare deasupra ei – aproape, prea aproape; căldura lui, puterea, mirosul… totul la apropierea lui îi făcea simţurile să ia foc. Plămânii i se contractaseră atât de tare, că abia putea să respire; cu un efort, reuşi să dea aprobator din cap.

Satisfăcut, începu să se retragă, se opri, apoi se întoarse, plecându-şi capul să murmure, apoi şoptindu-i înnebunitor:

— Apropo, noi ne spunem Organizaţia Filantropică.

Ea clipi.

Înainte să înţeleagă pe deplin cuvintele lui, el dispăruse din nou pe uşă.

*

Roscoe se alătură celorlalţi membri ai Organizaţiei Filantropice în jurul mesei bibliotecii, îşi ceru scuze pentru că îi făcuse să aştepte, apoi deschise şedinţa şi se strădui să rămână concentrat la motivele pentru care se adunaseră acolo.

Organizaţia lor era una cu scop clar. Se ocupau de proiecte caritabile, fiecare dintre membri coordonând câte un singur proiect odată şi raportând grupului progresul la fiecare întâlnire. În mod normal, se întâlneau o dată pe lună, dar în ultima vreme evaluaseră şi se lansaseră în mai multe proiecte noi – al lui Roderick, având în vedere că se alăturase recent grupului, şi încă două ce înlocuiau proiecte finalizate –, aşa că măriseră frecvenţa acestor întâlniri.

Fiecare proiect era finanţat dintr-un fond administrat de un avocat cusurgiu şi încăpăţânat. Fiecare dintre ei contribuia cât de mult dorea, dar contribuţia minimă era de cinci mii de lire pe an pentru a păstra calitatea exclusivă de membru.

Ro Gerrard, vicontele Gerrard, fusese primul membru adevărat. Ro ar fi devenit un excelent jucător de cărţi, dar nu fusese niciodată pasionat de asta. Totuşi, aceeaşi minte incisivă care ar fi constituit un avantaj în evaluarea şanselor era şi mai bună în evaluarea riscurilor şi a posibilelor venituri din investiţii mai umane. Intrând în arena activităţilor filantropice, Ro dăduse peste Roscoe şi, după ce îşi revenise din surpriză – aşa cum era obişnuit Ro să o facă –, pusese întrebări, oferise sugestii şi insistase până când Roscoe consimţise că unirea forţelor lor era o idee bună.

De la acel mic început, societatea se dezvoltase.

— Tinerele femei de la academie par să răspundă bine metodelor de instruire ale doamnei Canterbury.

Sebastian Trantor, recrutat relativ recent, după ce se însurase cu cumnata lui Ro, continua cu evaluarea progresului unei şcoli înfiinţate în Lincoln de organizaţie,

care învăţa câteva fete orfane aptitudinile necesare pentru a deveni însoţitoare ale doamnelor din societate.

Roderick continuă cu cele mai noi informaţii despre proiectul pe care îl evalua el – o mică şcoală condusă în numele lor de un intendent la Battersea. Era un proiect destul de simplu, un proiect despre care unul dintre ceilalţi membri considerase că avea să îl ajute pe Roderick să se acomodeze cu procedura.

— Nu sunt în totalitate mulţumit de unul dintre furnizorii pe care şcoala doreşte să îi folosească în continuare. Cred că ar trebui să ne respectăm principiul de a nu permite contractarea firmelor conduse de rudele celor care conduc instituţiile respective – asta fiindcă nu sunt singurele alternative existente.

— Sunt de acord, zise Max Gillard. Am stabilit demult această această regulă, şi ne-a salvat – sau mai degrabă ne-a salvat banii – de nenumărate ori.

Roderick încuviinţă din cap.

— Am să-l anunţ pe Hendricks, aprodul principal.

— În locul tău, zise Roscoe, i-aş şopti uşor la ureche şi părinteşte lui… O’Leary mi se pare că îl cheamă? Este în consiliul şcolii şi, deşi nu consideră necesară o asemenea regulă – cu un zâmbet cinic, Roscoe privi în jurul mesei –, faptul că i se spune că experienţa notabilă a breslei nu i-ar permite acesteia să investească bani într-un proiect care nu respectă aceste reguli şi e mult ca sigur de-ajuns să îl determine să îi convingă şi pe ceilalţi membri. Nu are rost să îţi pierzi timpul încercând să îi convingi că poate foarte bine să facă el asta.

— Sunt şi eu de acord, interveni Hugh Bentley. Îi întâlni privirea şi Roderick. Nu este doar vorba să îi determinăm să facă lucrurile pe care vrem noi – ideea este să ajungă să creadă că a fost, de fapt, iniţiativa lor.

Roderick râânji, încuviinţă din cap şi notă în jurnalul său.

Raportarea continuă în jurul mesei, Roscoe însuşi detaliind progresul propriului proiect curent – o iniţiativă de

a învăţa băieţii din mahalalele din jurul docurilor suficient cât să poată deveni ucenici în şantierele navale din apropiere; organizaţia lucra deja cu proprietarii şantierelor pentru a supraveghea instruirea şi plasamentul ulterior al ucenicilor în slujbe plătite.

În timp ce Hugh – Lord Hugh Bentley, cel de-al doilea şi cel mai sclipitor fiu al ducelui de Rawthorne – preluă cuvântul, Roscoe se lăsă pe spate şi se întrebă ce credea musafirul său neinvitat şi dezaprobator din galerie despre întâlnirea lor.

Dintre cei opt bărbaţi de la masă, şapte – Ro, Sebastian, Marvin Grayle, Edward Bremworth, Hugh, Max şi Roscoe însuşi – erau membrii ai unor familii nobile. Singura excepţie era Roderick. Deşi originea nobilă a membrilor nu era un criteriu în organizaţie, simplul adevăr era că, exceptând cazurile foarte rare precum cel al lui Roderick, cea mai mare parte a banilor disponibili pentru afaceri caritabile se aflau în mâinile aristocraţiei.

Gândindu-se la observatorul lor secret, Roscoe se întrebă dacă se zvârcolea deja cuprins de remuşcări. Nu ştia că Roderick nu spusese familiei sale că se alăturase organizaţiei, dar, având în vedere cât de copleşitor de protectoare era sora lui – şi ţinând cont de faptul că Roderick avea douăzeci şi trei de ani şi avea în grijă o avere considerabilă –, era de înţeles de ce acesta îşi dorise să facă ceva de unul singur. O declaraţie de independenţă, cum ar veni.

În ciuda celor cincisprezece ani şi a unei vieţi întregi de experienţă ce îl despărţeau de Roderick, Roscoe putea totuşi să aprecieze gestul acestuia.

Gândindu-se din nou la înţepată domnişoară Clifford, se întrebă dacă şi ea avea să-l aprecieze.

*

Miranda asistă la şedinţă tăcută.

Vocile bărbaţilor ajungeau la ea cu claritate, fiecare

cuvânt făcând-o să se cufunde mai adânc într-o copleşitoare senzaţie de ruşine.

Dar de unde să fi ştiut?

Chiar înainte ca Roscoe să apară în bibliotecă şi să îşi ocupe locul în capul mesei, prinsese câteva aluzii la statutul social al celorlalţi bărbaţi. Se cunoşteau unul pe celălalt suficient de bine cât să îşi spună pe nume şi nu folosind titlul, dar, în timp ce glumeau, se numiseră unul pe altul „lord” sau „viconte”.

Alertată, le privise mai cu atenţie trăsăturile, toate confirmându-i bănuiala că bărbaţii aparţineau aristocraţiei, inclusiv, odată ce îl văzuse într-o lumină mai bună, Roscoe însuşi. Ar fi fost greu de crezut ca trăsăturile lui să nu fi fost moştenite de la străbuni celebri, dar în cazul lui acei strămoşi trecuseră probabil de partea greşită a legii.

În orice caz, acea faţă îi atrăgea atenţia fără efort. Deşi auzise diferite rapoarte şi înţelesese implicaţiile acestora, privirea ei rămânea fixată nu asupra celui care vorbea, ci asupra lui Roscoe. Acesta nu se uită spre galerie nici măcar o dată, dându-i libertatea de a-şi satisface curiozitatea acum dezlănţuită şi de a-l studia.

Nu era arătos într-o manieră evidentă; era prea bătrân pentru asta şi avea în el o duritate formată în timp, vizibilă în cutele adânci ale feţei. Buzele lui fine formau adesea un rictus cinic, în timp ce ochii lui cu pleoape grele – încă nu era sigură ce culoare erau –, combinaţi cu expresia lui adesea impasibilă, arătau că era distant şi sătul de cele lumeşti.

Dacă faţa lui, cu sugestia ei de putere ascunsă şi personalitate de solitar îl intriga, corpul lui fascina. Fusese suficient de impresionată în galerie, dar faptul că îl putea compara cu alţi bărbaţi, o făcea să îi aprecieze şi mai mult înălţimea, graţia dată de membrele lungi.

Se mişca într-o manieră care ei îi transfigura simţurile. Se lăsă pe spate pe scaun, ascultându-l pe unul dintre ceilalţi membri, şi ea sorbi această imagine, una care arăta un bărbat în floarea masculinităţii lui, un bărbat complet în

largul lui în corpul său masiv, puternic.

Abia când întâlnirea se sfârşi, şi el se ridică şi, împreună cu ceilalţi, părăsi biblioteca – în continuare fără să privească în direcţia ei, reuşi ea să iasă de sub vrajă şi să înceapă să se gândească din nou şi la altceva.

Imediat ce o făcu, importanţa lucrurilor pe care le auzise îi deveni clară.

Indiferent de ceea ce îşi imaginase, cele aflate în timpul întâlnirii o făcuseră să înţeleagă că sugestia că Roscoe îl corupea pe Roderick fusese o mare greşeală. Imensă. Trebuia să îşi ceară imediat scuze.

Cu sinceritate.

Poate că Roscoe era un bastard nobil, poate că era regele cartoforilor londonezi, dar, dincolo de aparenţa de om dur, distant şi puternic, se afla un om gânditor şi atent la nevoile celorlalţi.

Merita aplauzele ei, nu criticile.

Poate nu era un gentleman, dar cu siguranţă era acceptat ce ceilalţi membri ai breslei şi, atâta timp cât asocierea dintre Roderick şi el rămânea discretă, indiferent din ce unghi ar fi privit ea situaţia, nu vedea niciun motiv întemeiat să intervină. N u avea să i se întâmple niciun rău lui Roderick ca urmare a interacţiunii cu Roscoe în rolul acestuia de preşedinte Organizaţiei Filantropice. De fapt, Roderick avea să înveţe câteva lucruri de la regele cartoforilor londonez – o concluzie uşor uimitoare.

Existau, cu siguranţă, şi situaţii mai ciudate, dar pe moment nu se putea gândi la vreuna.

O parte din ea – partea mai laşă – îşi dorea să plece din galerie şi, în timp ce Roscoe era ocupat să-şi conduc invitaţii spre ieşire, să se strecoare prin grădina din spate şi să fugă rapid acasă… Dar nu. Intrase în casa lui şi îl insultase, iar el îi permisese să asiste la întâlnire şi să afle astfel ceea ce dorea să ştie despre noua aventură a lui Roderick.

În loc să îi fie teamă pentru fratele ei, acum era mai degrabă mândră de el.

Şi aceasta – liniştirea anxietăţii ei şi aprecierea crescută faţă de faptele lui Roderick – era meritul lui Roscoe, aşa că precum orice alt musafir politicos, rămase şi aşteptă ca el să se întoarcă şi să o conducă.

Cinci minute mai târziu, uşa se deschise. Gazda ei intimidantă se opri în uşă, umplând cadrul acesteia, şi o privi.

Inspirând hotărâtă, se ridică şi se întoarse spre el. Înălţându-şi capul, îi întâlni privirea şi vorbi fără să ezite:

— Scuzele mele, domnule Roscoe. În mod evident aveam o percepţie greşită atât în ceea ce vă priveşte, cât şi în privinţa fratelui meu. Trebuie să vă mulţumesc pentru că mi-aţi permis să aflu adevărul.

Roscoe era surprins. În experienţa lui, doamne cu opinii ferme – şi domnişoara Clifford îi lăsa impresia că ar fi acel gen de lady – nu îşi schimbau cu uşurinţă punctul de vedere. Dar, cercetându-i expresia şi minunaţii ei ochi căprui, el nu detectă nimic în afara unei sincerităţi absolute.

Sora lui Roderick, se pare, era una dintre acele rare femei suficient de puternice încât să admită când greşeau.

Dând drumul mânerului, el îşi plecă uşor capul.

— Vă accept scuzele. Se aşteptase la o jumătate de oră de parlamentări, urmată de o scuză rostită cu jumătate de gură; ea îi înşelase aşteptările, dar nu putea spune că îi părea rău. Cei mai mulţi oameni care mă cunosc îmi spun Roscoe.

Nu era sigur de ce adăugase asta, dar părea potrivit. Se dădu un pas în spate şi îi făcu semn să i se alăture.

— Haideţi, vă conduc acasă.

Pornise spre el, dar se opri şi îi întâlni privirea.

— Vă mulţumesc, dar nu va fi necesar. Aşa cum îndrăznesc să presupun, locuim chiar după colţ.

Nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Da, ştiu. Totuşi, domnişoară Clifford, se pare că mai aveţi şi şi altă percepţie greşită – un gentleman nu i-ar permite niciodată unei lady să meargă neînsoţită acasă,

indiferent că este noapte sau zi.

Miranda îi studie faţa, buzele, zâmbetul abia sugerat… Era provocator în mod subtil. Ea îşi ceruse scuze, şi el acceptase, dar nu îşi schimbase impresia despre el.

Reluând cuvintele lui în minte, căută vreun mod acceptabil în care să refuze, dar ce ar fi putut să spună? Că nu era chiar o lady?

Acceptând inevitabilul, se înclină şi i se alătură pe coridor.

Umăr la umăr, păşiră înapoi spre galerie. Lămpile fuseseră aprinse. În lumina blândă, se opri ca să privească mai de aproape tablourile. Îşi strânse puternic buzele, dar nu se putu abţine să întrebe:

— Este cumva…?

Flutură din mână spre pânză.

— Original? Da. Una dintre lucrările lui mai bune, după părerea mea.

Ea îl privea; el se oprise în vârful scărilor, aşteptând-o cu o răbdare netulburată.

— Sunt tentată să fac un comentariu despre roadele păcatului, dar asta ar fi o altă percepţie greşită, nu-i aşa?

El zâmbi. Un zâmbet sincer, care îţi făcea inima să stea, care o încălzea în locuri despre care nu credea că puteau fi încălzite. Dar îi spuse doar:

— Da, aşa este.

Privi spre celelalte două tablouri, apoi la tapiserie, după care, întârziind inevitabilul pe cât de mult posibil, i se alătură.

Coborâră treptele; se întrebă dacă avea să o conducă prin grădinile din spate sau pe străzi, dar nu avea de gând să îi conteste alegerea. În ciuda riscului de a fi văzută cu el – şi, având în vedere că era atât de târziu, nu era un lucru tocmai grozav într-un cartier atât de liniştit – la acea oră a nopţii, prefera totuşi străzile deschise aleilor înguste.

Majordomul lui rămăsese în holul din faţă. Înalt, cu părul grizonant, impozant şi atât de bine instruit, că nu arătă nici cel mai mic semn de surpriză la apariţia unei

doamne care, din câte ştia el, nu fusese lăsată să intre în casă, majordomul se înclină şi, la cererea lui Roscoe, se duse să îi aducă haina. Ea se folosi de moment pentru a privi holul, delectându-se cu panourile elegante şi cu cele trei peisaje mari ce împodobeau pereţii.

Majordomul se întoarse aducând o haină la modă. Roscoe se aplecă să o îmbrace, apoi îşi trecu mâinile prin mâneci, timp în care ea îl privi. Plecându-şi capul, o privi şi el pe ea, şi, în lumina mai puternică făcută de lampa de pe masa centrală a salonului, ca îi văzu în sfârşit ochii suficient de clar cât să le distingă culoarea.

Un albastru ca de safir, întunecat.

Era o nuanţă care te vrăjea, ca de bijuterie şi vibrantă. În privinţa părului, tăiat la modă, cu bucle groase pe întreaga suprafaţă bine proporţionată a capului, bănuia că era un castaniu-închis ce părea negru în lumină mai slabă.

Majordomul trecuse la uşă. La privirea lui Roscoe, o deschise.

Cu o graţie înnăscută, după cum putu băga ea de seamă, Roscoe îi făcu semn să treacă. În timp ce cobora îngustele trepte din faţă, el îi spuse majordomului:

— O conduc pe domnişoară acasă. Mă voi întoarce într-o jumătate de oră.

— Desigur, domnule, o să îl anunţ pe Rawlins.

Oprindu-se pe caldarâm, se întoarse când Roscoe i se alătură.

Politeţea îi spunea că nu ar trebui să întrebe, dar o făcu:

— Rawlins?

Roscoe o privi scurt, apoi făcu un gest din mână, şi porniră la unison.

— Una dintre gărzile mele de corp. Am măcar una prezentă tot timpul lângă mine, şi oamenii devin agitaţi dacă dispar fără să îi anunţ.

— Înţeleg.

Păşea lângă el. El nu îi oferi braţul, şi îi era

recunoscătoare pentru asta; să îl refuze ar fi fost stânjenitor, dar ar fi făcut-o oricum. Să îi accepte braţul ar fi fost un semn al unei apropieri imposibile. Din fericire, strada era, aşa cum sperase, complet pustie. Umbrele întinse lăsate de copacii din piaţă ajungeau până la caldarâmul din partea opusă, dar luna strălucea nestăvilită pe partea lor de stradă, luminându-le drumul.

— Aşa cum apreciaţi îngrijorarea gărzilor dumneavoastră de corp, sper că veţi înţelege şi motivele pentru care l-am urmat pe Roderick până la casa dumneavoastră.

Roscoe ezită, apoi murmură:

— De fapt, vă înţeleg.

Aşa era, până unde îl puteau duce instinctele protectoare pe un bărbat şi, probabil, pe o femeie. El aşteptă, ştiind ce avea să urmeze.

Avu nevoie de câteva minute să îşi găsească cuvintele, dar într-un final, ea îşi înălţă bărbia şi spuse:

— Ştiu că nu am dreptul să vă cer asta, dar, dacă aţi putea să nu menţionaţi prezenţa mea din această seară lui Roderick, v-aş aprecia discreţia.

— Nu intenţionam să o fac.

Fără să îl privească, ea îşi plecă uşor capul.

— Vă mulţumesc.

El aşteptă câteva secunde, ca uşurarea să îşi facă efectul, înainte să spună:

— Sunt curios de ce aţi crede că Roderick, în vârstă de douăzeci şi trei de ani şi la fel de matur ca oricare gentleman pe care l-am cunoscut, are în continuare nevoie de protecţie.

Privind-o, văzu că trăsăturile ei fine se încruntaseră.

— Asta nu este uşor de explicat.

Intersecţia străzilor Chichester şi Claverton era în continuare la câţiva metri distanţă.

— Mai avem câteva minute, cel puţin.

După un moment, ea expiră.

— Dacă vreţi neapărat să ştiţi, am rămas orfani de

mici. Noi trei – eu, sora noastră mai în vârstă şi Roderick – am fost crescuţi de două mătuşi, surorile mai mari ale mamei. Având în vedere trecutul nostru, trebuie să ne purtăm întotdeauna cât mai respectabil, ceea ce e de înţeles, dar – făcu un gest din mână – băieţii sunt băieţi, aşa că a căzut în sarcina mea şi a surorii mele să avem grijă de Roderick.

— Deci l-aţi protejat de câtă vreme? De douăzeci de ani?

— Şi mai mult. Şi mi-a intrat în obicei. Trecură de colţ, şi ea adăugă: E un obicei la care va trebui, evident, să renunţ.

El îi ură noroc; obiceiurile protectoare de lungă durată erau greu de stăvilit, cu atât mai greu de eliminat.

Se îndreptau spre casa despre care el ştia că îi aparţinea lui Roderick. În timp ce se apropiau de gura aleii, trecând pe lângă grădini, ea încetini.

— Prefer să folosesc poarta de la grădină.

Coti pe alee. Fără niciun comentariu, el o urmă.

Poarta de la grădină se afla la jumătatea proprietăţii. Miranda se opri în faţa ei, ridică ivărul, împinse masiva poartă de lemn, apoi se opri şi îl privi pe Roscoe.

— Vă mulţumesc că m-aţi însoţit.

În lumina slabă, ea îi văzu buzele răsucindu-se cinic.

— Chiar dacă a fost, în ochii dumneavoastră, inutil?

Ea îl privi, apoi răspunse:

— A fost un gest de gentleman. Îşi plecă uşor capul. Noapte bună.

— Noapte bună, domnişoară Clifford.

Întorcându-se, ea trecu prin poartă – şi se împiedică de treapta joasă de piatră.

Degete de oţel o prinseră de cot.

O senzaţie – intimidantă şi intensă – îi trecu prin braţ.

El o ridică şi o echilibră.

Îndreptându-se, ea inspiră, străduindu-se să se liniştească. Inima îi bubuia. Trecu o secundă, apoi se forţă să îl privească, acum mult mai aproape, o stâncă masculină

superbă aflată lângă ea – dintr-odată mult mai real şi infinit mai periculos.

— Vă mulţumesc. Din nou.

Forţă aceste cuvinte să iasă, recunoscătoare că vocea îi sunase credibil de uniform.

El privi în jos spre ea, cu ochii întunecaţi scrutându-i chipul, apoi, cu propria expresie impasibilă, de necitit, îi dădu drumul la cot… încet, de parcă, deget cu deget, ar fi trebuit să se forţeze ca să îi dea drumul.

Apoi păşi din nou pe alee şi dădu scurt din cap.

— Noapte bună, domnişoară Clifford.

Reuşi să ia o gură de aer. Dădu şi ea din cap şi se întinse spre poartă.

— Îţi mulţumesc… Roscoe… Şi noapte bună!

Închise uşa solidă de lemn şi rămase holbându-se în timp ce pulsul i se domolea.

În timp ce valul de senzaţii cu totul nou pentru ea se îndepărtă.

Inspirând îndelung, îşi înălţă capul, se întoarse şi păşi spre casă.

*

Roscoe rămase un minut întreg încruntându-se la uşa închisă a grădinii, apoi se întoarse şi porni în josul aleii, luând-o pe scurtătură spre casă.

Domnişoara Clifford – nici nu îi ştia prenumele, dar trebuia să fie în dosarul despre Roderick, dacă se obosea să caute – era… diferită de doamnele obişnuite.

Nu era sigur prin ce era diferită. Înfundându-şi mâinile în buzunare, se gândi la acest lucru în vreme ce se îndrepta la pas spre casă.

Era adevărat, era mai bătrână decât obişnuitele domnişoare de societate; nu ştia câţi ani avea, dar era mai în vârstă ca Roderick, cam cu cinci ani, aprecia el. Douăzeci şi opt părea vârsta potrivită şi îi explica în parte puterea – genul de putere interioară pe care un bărbat cu experienţa

lui o recunoştea imediat. Dar, în ciuda puterii ei, păruse... dezechilibrată, nesigură.

Nu foarte sigură pe ea într-un mod destul de ciudat.

Clipa când, datorită treptei de la grădină, o atinsese îi reveni în minte. Trecuse multă vreme de când nu mai simţise un asemenea fior de trezire senzuală, dacă o simţise vreodată atât de uimitor de intens. Faptul că şi ea o simţise... era de netăgăduit. El văzuse adevărul în ochii ei larg deschişi, în buzele ei întredeschise, îl auzise în respiraţia ei devenită dintr-odată mai intensă.

Însă, orice gând de explorare ulterioară a posibilităţilor sugerate de acel moment de atracţie pură, era, după părerea lui, sortit eşecului Dacă nu ghicise greşit, domnişoara Clifford închisese poarta şi făcând asta, îl închisese şi pe el în afara vieţii ei.

„Având în vedere trecutul nostru, trebuie să ne purtăm întotdeauna cât mai respectabil.”

În ciuda aşteptărilor ei, el nu înţelegea de ce ea credea asta, dar, dacă era în mod rigid devotată respectabilităţii, atunci cu siguranţă ultimul bărbat cu care ar fi fost interesată să dezvolte o relaţie mai apropiată ar fi fost regele cartoforilor din Londra.

Merse câteva minute, apoi, cu buzele răsucite cinic, privi în faţă şi grăbi pasul. Realitatea vieţii lui îl aştepta.

*

Miranda zăbovi în răcoarea grădinii până când simţurile incitate îi reveniră la starea lor normală de linişte, dacă nu de somnolenţă. Nu simţise niciodată o asemenea scânteie – nu se simţise niciodată însufleţită într-un asemenea mod. Nu dorea să se gândească ce însemna asta. De la început, instinctele o avertizaseră că Roscoe este periculos; era clar că nu se înşelase. Era mai mult ca sigură că nu avea nevoie de o astfel de distragere în viaţă – nici măcar în apropierea vieţii ei atât de respectabile.

Într-un final, clasând episodul drept o experienţă de

nerepetat, traversă terasa laterală şi intră în casă prin glasvandul salonului de dimineaţă. Acest salon era în mare parte domeniul ei personal; mergând spre biroul de scris, lăsă geanta pe masă, apoi îşi dădu jos pelerina de pe umeri şi o puse pe spatele scaunului.

Gândurile îi reveniră la proiectul lui Roderick şi la munca Organizaţiei Filantropice. Mergând spre uşă, o deschise; prin umbrele întunecate ale salonului de la parter, se îndreptă spre scări şi începu să le urce.

O siluetă într-un veştmânt palid pândea din umbrele de pe palier.

Miranda aproape scheună. Înghiţindu-şi şocul – părea să fie o noapte a şocurilor de toate felurile –, cu mâna la gât, se luptă să îşi recapete suflul.

— Mătuşă, m-ai speriat.

— Într-adevăr, domnişoară, şi tu mă sperii pe mine. Gladya se uită urât la ea, apoi făcu semn cu bastonul. Unde ai fost, ei? Să te întorci la o asemenea oră… De câte ori m-ai auzit spunând…

— Mă plimbam doar prin grădină. Roderick ieşise, şi ştii că nu pot să dorm până nu se întoarce, aşa că îmi pierdeam timpul până atunci.

Gladys pufni.

— S-a întors acum mai bine de jumătate de oră. Probabil sforăie deja.

— Da, ştiu, m-am lăsat distrasă.

De regele cartoforilor din Londra.

— Trebuie să fii mai atentă, fata mea. Gladys se întoarse gânditoare şi începu să îşi urce corpul masiv înapoi în susul scărilor. Să nu uiţi niciodată că nu îţi poţi permite nici măcar o şoaptă despre un comportament nepotrivit.

Urmând-o, Miranda lăsă mustrările bine exersate ale mătuşii ca să treacă peste ea; auzise această litanie de atâtea ori, încât cuvintele i se întipăriseră în suflet.

Gladys se opri în vârful scărilor, forţând-o pe Miranda să se oprească mai jos. Întorcându-şi capul, Gladys îi aruncă o privire tăioasă în invariabila parte finală a

discursului ei.

— Nu vrei să sfârşeşti ca mama şi ca sora ta, nu-i aşa?

Înăbuşindu-şi un oftat, Miranda răspunse conştiincioasă:

— Nu mătuşă. Nu vreau.

Gladys pufni din nou, apoi se îndreptă legănându-se spre camera ei.

— Roderick este un gentleman bogat – societatea nici măcar nu o să clipească dacă el vine acasă târziu. Dar tu, fată fiind, un singur pas greşit şi reputaţia ta va fi ruinată. Nu uita niciodată – respectabilitatea este totul.

Pe această ultimă notă, Gladys trecu prin uşa deschisă a camerei ei şi o închise în urma sa.

Având dintr-odată o senzaţie claustrofobă, Miranda inspiră, lăsă să-i scape un oftat, apoi continuă în josul coridorului şi intră în camera de la capătul acestuia.

Închizând uşa, se opri, simţind aproape palpabil cum limitele de neviolat ale doctrinei respectabilităţii a mătuşii ei se strângeau în jurul ei.

O presau. O izolau.

O prindeau într-o capcană. O sufocau.

Cât timp se concentrase să îl salveze pe Roderick, în timpul interacţiunii ei cu Roscoe şi a plimbării spre casă, senzaţia de sufocare, de restrângere şi restricţii – de a fi, aşa cum spusese bardul, „prins şi strâns de temeri şi îndoieli” – scăzuse, se diminuase.

Strâmbându-se, se îndreptă spre măsuţa de toaletă şi începu să se pregătească de culcare. Acea seară fusese doar o evadare temporară. Câteva ore trecătoare într-o lume diferită, una care funcţiona după reguli aparte.

Dar aceasta era viaţa ei reală, unde trebuia să fie atentă să nu facă un singur pas greşit, unde, dacă îşi dorea să aibă o viaţă, era nevoită, în toate momentele şi-n toate situaţiile, să adere fără cea mai mică deviere la dictatura respectabilităţii.

Datorită acelor câteva ore de libertate, întoarcerea acestei apăsări a aşteptărilor societăţii părea mai grea ca

întotdeauna, ca o piatră de moară atârnată la gât. O greutate de care, potrivit mătuşii ei, ea nu avea să scape niciodată.

Nu dacă îşi dorea să aibă o viaţă mai lungă şi mai bună decât cea a nefericitelor ei mamă şi soră.

După ce se dezbrăcă de rochie şi îşi puse cămaşa de noapte, ridică aşternuturile şi se strecură în pat. Întorcându-se pe o parte, privi spre geam – la noaptea luminată de lună.

— Uneori am îndoieli. Vocea îi era atât de joasă, că abia îşi auzi cuvintele. Au murit, dar măcar pentru câţiva ani au fost fericite.

După un moment, îşi odihni obrazul pe pernă, închise ochii şi se cufundă într-un somn specific lumii ei rigide – un somn în care domnea respectabilitatea.

Capitolul 2

Miranda se întâlni din nou cu mătuşa ei a doua zi la micul dejun.

Cu părul gri ca oţelul strâns într-un coc, cu silueta masivă mascată de multiplele straturi de draperii unduitoare, deja prinsă în corespondenţa ei, Gladys doar pufni la salutul Mirandei.

Aşezându-se şi mulţumindu-i lui Hughes, majordomul lor, pentru carafa proaspătă de cafea pe care o puse în faţa ei, Miranda îşi turnă o ceaşcă, apoi luă o felie de pâine prăjită, aşteptând-o pe Gladys să menţioneze întâlnirea lor de pe scări de la miezul nopţii, dar, pe măsură ce minutele treceau într-o binecuvântată tăcere, constată că, de data asta, corespondenţii lui Gladys reuşiseră să o ţină preocupată. Recunoscătoare pentru această păsuire, Miranda nu făcu nimic să îi atragă atenţia mătuşii ei.

Ca de obicei, Roderick mâncase deja şi ieşise să călărească. Se aplecă, sorbi şi se gândi la lucrurile aflate în

seara precedentă, îndeosebi la afirmaţia lui Roscoe că fratele ei devenise un tânăr bărbat pe care te puteai bizui şi concluzia că Roderick nu mai avea nevoie de protecţia ei.

— Ei bine, domnişoară!

O privi pe Gladys. Cu pince-nezul cocoţat în vârful lungului ei nas, mătuşa ei ţinea o scrisoare la o distanţă de un braţ în timp ce o citea.

— Se pare că domnul Wraxby se gândeşte în continuare la tine. Îmi scrie că va fi în oraş săptămâna viitoare şi că i-ar face plăcere să te viziteze.

Coborând scrisoarea, Gladys îşi fixă pătrunzătorii ochi căprui asupra Mirandei.

— Deci încă ai o şansă. Domnul Wraxby este mai mult decât eu şi Corrine ne-am fi putut dori pentru tine.

Corrine fusese sora mai în vârstă a lui Gladys; ambele fete bătrâne şi teribil de pline de antipatie faţă de ceea ce numiseră „iubirea nesăbuită” a mai tinerei lor surori Georgiana, cele două îşi asumaseră oricum responsabilitatea pentru cei trei copii ai acesteia atunci când Georgiana şi regretabilul ei soţ, Frederick Clifford, un fiu de proprietar de mori bine educat, dispăruseră într-un accident de navigaţie, în urmă cu douăzeci şi trei de ani.

Corrine fusese şi mai fermă ca Gladys, insistând ca toţi copiii Georgianei să se închine consistent şi în mod devotat altarului respectabilităţii pentru a minimaliza pata lăsată de cel mai deplorabil stigmat posibil, Comerţul. Fiicele lui Sir Augustus Cuthbert, baronet, fiice de nobil mărunt, hotărâte să se agaţe de orice rămăşiţă de avantaj social adusă de această poziţie, Corrine şi Gladys nu le permiseseră protejaţilor lor să uite vreodată că se aflau la un singur pas de ostracizare socială.

Când locuiseră cu toţii la ţară, la conacul Oakgrove din Cheshire – casa şi domeniul pe care Roderick le moştenise de la Frederick, cumpărate cu dispreţuita avere pe care Frederick o moştenise de la tatăl său, proprietarul de mori –, Miranda nu găsise aceste restricţii sociale impuse de mătuşile sale nici remarcabile, nici apăsătoare.

Locuind sub papucul acestor mătuşi de la vârsta de şase ani, această perspectivă asupra lumii fusese singura pe care o cunoscuse.

Dar anii trecuseră, şi, după moartea lui Corrine, cu doi ani în urmă, Miranda fiind încă nemăritată şi cu peţitori puţini, Gladys căzuse de acord că ei – Roderick şi Miranda, cu Gladys ca supraveghetoare – ar trebui să se mute pentru câţiva ani la Londra, evaluând oportunităţile maritale de acolo, atât pentru Roderick, cât şi pentru Miranda.

Roderick cumpărase casa din Claverton Street şi, cu un an în urmă, se mutaseră în Pimlico, la marginile metropolei în expansiune, dar zona mai liniştită fusese pe placul lui Gladys.

Miranda se întreba dacă îi spusese cineva mătuşii ei că în acest cartier era şi casa unuia dintre cei mai notorii cartofori din Londra…

— Miranda! Fii atentă!

Clipi, făcând să dispară imaginea acelei feţe dăltuite cu ochi întunecaţi şi cu o expresie sardonică.

— Îmi cer scuze, mătuşă. Wraxby, ziceai?

— Într-adevăr. Ochii lui Gladys erau ca nişte bucăţele dure de onix întunecat. Ai face bine să te gândeşti că, de când l-ai respins atât de nesăbuit pe onorabilul domn Jeffers, nu ai mai avut o asemenea ofertă. Dacă vrei să ai vreodată o gospodărie a ta, ai face bine să te concentrezi pe sarcina de a te mărita cu domnul Wraxby. Arată-i că ai tot ceea ce caută la o soţie şi sunt semne că te va cere de nevastă.

— Desigur, mătuşă. Miranda îşi coborî privirea spre farfurie, îndrăznesc să spun că ai dreptate.

„Jeffers.” în ciuda trecerii timpului, numele acesta o făcea în continuare să se cutremure. O deprima. Amintirea îi deschidea răni încă nevindecate, dovezi ale unei îndoieli de sine prelungi, înnebunitoare.

Lionel Jeffers fusese un gentleman din Cheshire, mai în vârstă decât peţitorii ei obişnuiţi, dar asta făcuse atenţia lui faţă de fata de douăzeci şi unu de ani să pară şi mai

specială. Fusese vrăjită, şi o scurtă perioadă trăise cu speranţa că avea să găsească genul de fericire la care aspiraseră mama şi sora ei până când o matroană cumsecade îi spusese adevărul. Jeffers nu era interesat de ea, ci doar de averea ei.

Suficient de rău în sine, dar, atunci când, distrusă şi dezamăgită, le spusese mătuşilor ei, acestea clipiseră fără să înţeleagă care era problema. Ştiau că acesta era interesul lui Jeffers, aşa cum ştiuseră şi despre existenţa îndelungată a amantei foarte scumpe a acestuia.

Amintirea restricţiilor şi a incriminărilor ce urmaseră respingerii lui Jeffers încă o puteau face să se înfioare.

Roscoe ar fi de aceeaşi vârstă ca Jeffers… dar ea nu mai avea douăzeci de ani.

Străduindu-se să-şi ia gândul de la această distragere – de la faţa şi corpul care în noaptea precedentă îi invadaseră visele –, se forţă să gândească în prezent.

— Săptămâna viitoare… mă voi asigura ca locuinţa să fie prezentabilă şi îl voi avertiza pe Cooke că vom avea oaspeţi şi că dorim să arătăm de ce suntem în stare.

— Aşa să faci, răspunse Gladys cu putere. O studie pe Miranda cu ochi critici. Măcar acum este mai răcoare, rochiile tale au mâneci lungi. Când ne-a vizitat vara trecută, Wraxby a părut surprins că rochiile tale lăsau să se vadă prea multă piele. Sunt sigură că a fost unul dintre aspectele care l-au făcut să ezite. Asigură-te că de data aceasta nu îi dai niciun motiv să se îndoiască de respectabilitatea ta.

— Da, mătuşă. Miranda se îndepărtă de masă şi se ridică. Trebuie să vorbesc cu doamna Flannery.

Gladys îi dădu voie să plece cu o fluturare a mâinii.

Îndreptându-se spre salonul de dimineaţă pentru întâlnirea ei zilnică cu menajera, Miranda îşi forţă creierul să-i recreeze o imagine a lui Wraxby – un văduv de patruzeci şi ceva de ani care locuia în Suffolk şi care o observase pe Bond Street şi o curtase de atunci. Studie această imagine mentală a gentlemanului ridicol de rezervat…

Îl cunoştea pe Wraxby de aproape un an, pe Roscoe – de o singură seară.

Dar Wraxby nu apăruse niciodată în visele ei.

*

— Gelman aşteaptă jos şi, aşa cum aţi cerut, a adus-o pe Jennifer Edger cu el.

Aşezat pe scaunul confortabil din spatele masivei mese de scris din biroul său, Roscoe îşi ridică privirea de la registrul pe care îl răsfoia – bilanţul financiar lunar de la clubul Pall Mall, pe care Gelman îl conducea pentru el – şi arcui o sprânceană cinică spre Jordan Draper.

Cu părul castaniu, ochii căprui, îmbrăcat într-un costum maro croit intenţionat pentru a-l face să pară inofensiv, Jordan, întorcându-se de la parter, înconjură biroul şi îşi ocupă locul obişnuit la dreapta lui Roscoe.

— Şi cum se înţeleg? întrebă Roscoe. Vreun semn de ostilitate? Sau că Jenny vrea să îi taie gâtul lui Gelman ori viceversa?

Jordan rânji.

— De fapt, nu. Discursul tău de luna trecută pare să fi avut succes.

Roscoe pufni.

— O să vedem.

Privi din nou spre coloanele de cifre. După un moment, recunoscu:

— Indiferent dacă o să-şi scoată unul altuia ochii, clubul merge cât se poate de bine.

— Da.

Jordan se aplecă în faţă, indicând o serie de subtotaluri şi explicând sumele anticipate pentru lunile ce urmau.

Roscoe asculta şi învăţa; avea el cel mai bun cap din lume pentru pariuri, dar îi rămânea etern recunoscător lui Jordan pentru că, cu ani în urmă, fusese de acord să părăsească firma de la ţară a tatălui său şi să vină în

serviciul lui. În ultimii doisprezece ani, în timp ce crescuse şi îşi dezvoltase masivul imperiu de cluburi, tripouri şi spelunci, Jordan rămăsese, tăcut şi discret, lângă el – asigurându-se că nu se pierdea nici măcar un singur bănuţ.

Chiar şi în acel moment, gândind în multiplii de mii de lire, erau şanse slabe ca Jordan să rătăcească un singur şiling.

În ceea ce privea dezvoltarea imperiului lui de jocuri de noroc şi chiar şi mai dificila şi continua provocare de a administra ceea ce era în esenţă o afacere masivă alcătuită dintr-o multitudine de unităţi mărunte, deveniseră o echipă aproape invincibilă. În nimeni nu avea mai multă încredere ca în Jordan Draper.

După ce mai studiară registrele încă cinci minute, se lăsă pe spate.

— Să-i chemăm sus. Privi spre lacheul care stătea lângă uşa îndepărtată. Adu-i pe domnul Gelman şi pe domnişoara Edger, Tomkins.

Lacheul – vizibil mai mare şi mai greoi decât majoritatea lacheilor la modă – încuviinţă din cap şi porni să-şi îndeplinească sarcina.

Se întoarse peste câteva minute, însoţind un bărbat înalt, arătos, care, prin haine şi atitudine, putea trece cu uşurinţă drept gentleman şi o femeie de înălţime mijlocie cu păr negru bogat şi cu o piele remarcabil de palidă, îmbrăcată elegant într-o rochie bleumarin.

Cei doi se opriră la câţiva metri de birou şi se înclinară.

— Domnule, ziseră ei la unison.

Roscoe le studie feţele, ochii, şi apoi, revenindu-şi încet din eleganta plecăciune, le făcu semn spre scaunele din faţa biroului.

— Luaţi loc, vă rog.

Impresia lui iniţială era că, aşa cum spusese şi Jordan, cei doi trecuseră peste neînţelegerile dintre ei, dar, având în vedere cauza acelor neînţelegeri, i se păru prudent să nu tragă concluzii pripite. Jenny Edger era, fără îndoială, cea

mai bună jucătoare de pichet pe care o angajase, în afara lui, desigur. Din această cauză, era angajată la clubul Pall Mall, clubul aflat cel mai aproape de casele vechilor aristocraţi, care preferau în continuare acest joc şi erau dispuşi să parieze sume mari de bani pe fiecare punct.

Jenny era o resursă pe care avea de gând să o exploateze din plin, dar Gelman, care învăţase subtilităţile administrării unui loc precum clubul Pall Mall, spre completa satisfacţie a lui şi a lui Jordan, căpătase o antipatie instantanee şi fără motiv faţă de Jenny, egală în virulenţă doar cu antipatia la fel de subită pe care o avusese ea faţă de el.

Părerea lui Roscoe era că cei doi ar trebui pur şi simplu să se culce unul cu celălalt şi să rezolve problema – sau măcar să treacă la următoarea etapă a relaţiei lor, orice ar fi însemnat asta –, dar între timp fiecare dintre ei oferea din când în când scânteia care aprindea iasca celuilalt. În toate celelalte privinţe, ambii erau raţionali şi pragmatici, însă puşi la un loc creau inevitabil dramă şi focuri de artificii. Luna precedentă, după ce fusese avertizat în privinţa unui nou dezastru la club, Roscoe îi chemase pe cei doi şi îi certase aspru.

Insistând ca ei să lucreze în continuare împreună – făcându-i pe ambii responsabili de profitul adus de club, aşa cum era, de fapt, şi cazul –, spera ca fiecare dintre ei să devină conştient de importanţa celuilalt şi să înţeleagă că slujbele lor depindeau de mulţumirea lui.

Întâlnirea decurse bine; la finalul ei spera ca cei doi să fi înţeles măcar că era necesar să lucreze împreună.

Satisfăcut pe moment, în timp ce Tomkins îi însoţea pe Gelman şi pe Jenny, se întoarse spre Jordan.

— Cine urmează?

— Clubul Tower.

Jordan închise şi dădu la o parte registrele de la clubul Pall Mall, apoi deschise alte registre şi le puse în faţa lor pe birou.

— Cred că trebuie să ne uităm mai cu atenţie la masa

de faraon. Nu sunt sigur, dar mi se pare că ceva nu este tocmai în regulă acolo.

Era genul de lucru pe care numai Roscoe ar fi putut să-l desluşească; doar privind cifrele, îşi putea da seama dacă variaţia de profit se afla în limite rezonabile sau…

După două minute, Roscoe mormăi:

— Ai dreptate. Clapham este manager – este aici?

— Da. Aşteaptă.

— Bun. Să-l chemăm să-l întrebăm pe cine a lăsat să se dezlănţuie la masa lui de faraon luna aceasta.

*

Restul zilei urmară doar afaceri în nota obişnuită. Dintre cele patru evaluări pe care le făcu – două cluburi, un tripou şi o speluncă –, întâlnirea cu cei de la Pall Mall îi dădu cele mai puţine bătăi de cap. Îşi trimise doi oameni cu Clapham înapoi la clubul Tower pentru a rezolva problema dealerului necinstit – pentru a-i explica acestuia unde greşise şi pentru a-l da afară. Tower avea propriii angajaţi care se ocupau de securitate, dar oamenii lui erau de un calibru diferit – genul de bărbaţi care băgau frica în cei care trişau fără să recurgă la violenţă. El însuşi îi învăţase cheia intimidării prin sugestie, o atitudine pe care fusese forţat să şi-o perfecţioneze în primii lui ani în branşă.

Tripoul din Soho, o achiziţie recentă, avea probleme să se menţină la standardele lui de joc; încă de la prima sa incursiune în administrarea jocurilor de noroc instituise o politică de toleranţă zero faţă de trişat, faţă de cărţi măsluite şi zaruri cu greutăţi. În toate cluburile sale, casa juca cinstit – unul dintre motivele principale pentru care cartoforii de toate felurile se înghesuiau în localurile lui. Regula aceasta de neclintit, susţinută de o voinţă de nezdruncinat şi de un pumn de fier, era un lucru necesar, deşi la început fusese privită doar ca un tertip naiv… Până când rezultatele începuseră să se vadă.

Zece ani mai târziu, puţinii concurenţi care deţineau

localuri de jocuri de noroc în Londra învăţaseră că, pentru a rivaliza cu localurile lui, erau nevoiţi să ofere aceleaşi garanţii lipsite de compromisuri... Ceea ce foarte puţini puteau să facă.

După ce se gândi cu atenţie, îl alungă furios pe managerul tripoului, apoi îl chemă pe unul dintre experţii lui în jocuri de noroc, un omuleţ deloc remarcabil care putea trişa cu o precizie ce nu dădea niciodată greş. După ce îl trimise pe Bowen să supravegheze tripoul în următoarea săptămână, îşi petrecu o jumătate de oră cu Jordan stabilind limitele a căror depăşire avea să declanşeze imediat o altă evaluare, mai urgentă ca aceasta. Între evaluarea financiară a lui Jordan şi cea practică a lui Bowen, Roscoe era încrezător că, dacă tripoul nu îşi rectifica rapid problemele, avea să se afle în situaţia de a face chiar el asta.

Problema speluncii, cea de pe Strand, era şi mai îngrijorătoare, dar mai uşor de rezolvat. Două dintre angajatele care plecaseră prin spatele clădirii fuseseră atacate dimineaţa devreme. Reuşiseră să ţipe, şi paznicii din speluncă veniseră în ajutorul lor. Roscoe se consultase cu gărzile lui de corp, Mudd şi Rawlins, apoi le ceruse să angajeze oameni suplimentari pentru a supraveghea aleile ce înconjurau localul, suficient cât să se asigure că angajatele erau în siguranţă în fiecare noapte.

Foarte devreme în cariera lui, înţelesese că femeile erau dealeri şi bancheri mult mai buni; un procent mare dintre cei care conduceau mesele lui erau femei. Aşa cum repetă în faţa managerului speluncii, fericirea şi siguranţa angajatelor reprezentau factorul esenţial în generarea profitului; pentru a face asta şi mai clar în faţa acestuia, a angajaţilor şi a angajatelor în cauză, aranjă ca un număr dintre oamenii lui mai masivi, mai bine antrenaţi, să supravegheze o perioadă recruţii.

Până la finalul după-amiezii, masa lui era goală.

Jordan adună registrele, salută şi plecă.

Roscoe îi făcu semn şi lui Tomkins să plece, apoi se

lăsă în scaun, îşi întinse picioarele şi se relaxă.

Mintea îi rătăci… invocând imaginea unei feţe mult mai puţin remarcabile decât cea a lui Jenny Edger, dar infinit mai fascinantă. Ochi căprui mari sub sprâncene maro delicat arcuite, un nas drept care nu admitea prostii, o gură o idee prea mare, dar cu buze cărnoase şi pline, piele palidă, impecabilă, de o culoare între cea a piersicilor şi cea a smântânii, păr castaniu cu inflexiuni de miere şi aur şi o bărbie fermă, dar feminină, toate fixate într-o expresie un pic prea serioasă, mult prea… nestăvilit de sobră.

Nu ştia de ce simţea asta, dar instinctele lui îl înşelau arareori.

De ce stătea acolo gândindu-se la sora lui Roderick era un mister chiar mai mare.

Alungând imaginea, eliberându-se de acea vrajă obsesivă – de a afla cât mai multe despre ceea ce nu înţelegea se ridică şi deschise sertarul central al biroului lui.

Scoţând ultimele scrisori de la familia lui, una de la mamă, cealaltă de la cumnată, ambele aduse în acea dimineaţă, reflectă rapid, apoi deschise pachetul sosit de la Caroline. După ce citi scurtul mesaj al acesteia, deschise raportul ataşat de la Eton. Rezultatul fu că începu să zâmbească.

Puse acele hârtii deoparte şi deschise scrisoarea mai subţire de la mama lui, una dintre scurtele ei comunicări în care îl punea la curent cu viaţa surorilor lui şi a copiilor acestora. Ea îl informă că fetele aveau să vină la Ridgware peste o săptămână, urmând să petreacă câteva zile pentru a pune la punct nunta Edwinei. Cea mai tânără dintre fete, Edwina era ultima care se mărita. În ciuda sugestiei nerostite că părerea lui ar fi de bun augur, asta dacă şi-ar dori să le viziteze, nu îşi putu imagina că cele cinci femei închise la Ridgware ar avea cu adevărat nevoie de ajutor din partea lui.

Fusese la nunta lui Millicent şi la cea a Cassandrei, strecurându-se în biserică în ultimul minut, rămânând nevăzut, apoi ieşind din nou înainte ca mirele şi mireasa să

apuce să se întoarcă de la altar. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, le-ar fi condus pe ambele fete până la altar. Henry, doar un copil, fusese nevoit să îi ia locul.

Şi asta îl duruse.

Mai mult decât se aşteptase.

Acum Edwina urma să se mărite, şi nu avea să îi poată oferi nici ei braţul până la altar.

În vreme ce se holba la scrisoare, imaginându-şi sora cea mică păşind spre altar – simţind visceral trecerea de neoprit a timpului, a anilor pe care nu avea cum să îi recupereze, a oportunităţilor ratate cu care nu avea să se mai întâlnească –, mintea lui alunecă din nou în direcţia în care îi permitea rar să o ia şi zăbovi asupra… regretelor lui.

Asupra visurilor pe care le lăsase, cu atât de mult timp în urmă, la o parte.

Asupra vremurilor când făcea totul pe negândite, fără să aprecieze cu adevărat dimensiunea sacrificiului său. Nu păruse important atunci. Acum…

Trecuseră doisprezece ani, punctele lui de referinţă se schimbaseră.

Avea treizeci şi opt de ani şi nicio speranţă să realizeze vreodată acel unic ţel, care, mai presus de orice altceva, solid şi real, dar nerecunoscut până recent, reprezenta de fapt dorinţa lui cea mai intimă.

Fusese atras cel mai mult de familie, ăsta era pivotul în jurul căruia se centrase viaţa lui… Dar familia pentru care renunţase la atâtea se fragmenta. Fetele erau măritate, cu soţi şi copii, cu propriile familii. Mama lui îmbătrânea, şi Henry, deşi în continuare dependent de el, avea să crească şi să devină bărbat mult prea curând.

Iar el… avea să rămână fără nimeni.

Fără vreo familie de care să aibă grijă, fără cineva la care să tină.

Era prea conştient în mod cinic că rolul lui – rolul lui adevărat în viaţă – fusese să îi protejeze pe alţii. Acesta era el.

Şi atunci cine avea el să fie şi ce avea să fie când

urma să nu mai aibă pe cine să protejeze?

Golul din minte îi dispăru, şi văzu din nou chipul atât de fascinant din noaptea trecută.

Se întrebă de ce mintea lui făcuse această legătură… Apoi îşi aminti că îi spusese că Roderick nu mai avea nevoie de protecţia ei.

Strâmbă din buze; sfatul fusese bun. Ştia totul despre sacrificiu şi despre renunţare.

Trecu un moment, apoi se ridică şi puse scrisoarea mamei lui pe masă. Alungând cu hotărâre dispoziţia melancolică, se întinse după stilou şi începu să îi scrie cumnatei lui, asigurând-o că rezultatele lui Henry la Eton erau perfect acceptabile – într-adevăr, era de aşteptat. Mai mult de atât l-ar fi făcut să se îngrijoreze că nepotul lui nu învăţa ceea ce trebuia.

Şi-o imagină pe Caroline rânjind în timp ce îi citea rândurile.

*

— Aceste picioare de porc în piftie de viţel sunt excelente. Gladys o privi pe Miranda, aşezată la capătul mesei. Ar trebui să fie servite şi când vine domnul Wraxby la cină. Sunt sigură că le va aprecia.

Miranda încuviinţă din cap.

— Voi vorbi cu doamna Flannery dimineaţă, să mă asigur că o să mai cumpere Cook. La moartea lui Corrine, preluase controlul gospodăriei; îi dădea ceva de făcut, ceva de realizat. Privindu-l pe Roderick, aşezat într-un scaun mai mare la capul mesei, adăugă: Nu ştim deocamdată când – sau dacă – va veni domnul Wraxby la cină, dar i-a scris mătuşii Gladys anunţând-o că va fi în oraş săptămâna viitoare şi că ne va vizita.

Roderick ridică o sprânceană. Nu făcu niciun comentariu, dar ea citi clar în expresia lui: „Wraxby i-a scris lui *Gladys*?”

Îşi coborî privirea spre farfurie. Roderick îl considera

pe Wraxby o persoană rece şi nu îl vedea drept un peţitor potrivit pentru ea, dar nu Roderick, cu părul lui castaniu-deschis, cu trăsăturile bine definite şi cu averea lui considerabilă, era cel care avea în faţă perspectiva unei bătrâneţi însingurate.

Gândul la averea considerabilă a lui Roderick îi reaminti că descoperise ce avea el de gând să facă măcar cu o parte a acesteia. În sufragerie, mai devreme, fusese câteva minute singură cu el înainte ca Gladys să li se alăture, dar încă nu se decisese cum să abordeze subiectul. Dacă începea, cum avea să explice faptul că aflase despre iniţiativele lui secrete? Aşa cum susţinuse Roscoe, Roderick crescuse şi nu era un tânăr lipsit de experienţă sau un risipitor desfrânat, ci un gentleman abil, tăcut, pe care te puteai baza. Se gândise la implicaţiile acţiunilor lui şi se hotărâse să facă lucruri bune, şi, alăturându-se Organizaţiei Filantropice, era pe drumul potrivit.

Găsise această organizaţie de unul singur şi obţinuse pe cont propriu susţinerea membrilor acesteia.

Nu avea cum să evite concluzia evidentă: în aceste privinţe, Roderick nu mai avea nevoie de ajutorul ei.

Până când Hughes aduse tarta cu fructe, desertul favorit al lui Roderick, se hotărâse că venise timpul să se retragă şi să îi acorde fratelui ei intimitatea la care avea dreptul.

*

— Picioare de porc, notă doamna Flannery pe lista ei. Acum, în privinţa prânzului de azi, mă gândeam să începem cu o supă de legume uşoară şi apoi poate…

Miranda se aşeză la biroul ei de scris din salonul de dimineaţă şi stabili cu doamna Flannery, aşezată pe un scaun de lângă ea, meniurile zilei. Rezolvaseră deja diverse alte lucruri, inclusiv cumpărarea de aşternuturi noi şi mutarea zilei libere a slujnicei.

— Acum, pentru cină, domnul Roderick i-a spus lui

Hughes că nu va fi acasă, aşa că sunteţi doar dumneavoastră şi doamna Cuthbert, domnişoară, şi mă gândeam că am putea…

Miranda încuviinţă din cap, dar abia auzi un cuvânt din ceea ce urmă. Roderick îl anunţase pe Hughes, dar ea trecuse pe lângă Roderick mai devreme, şi ei nu îi spusese un singur cuvânt despre asta.

— Deci, domnişoară, credeţi că va fi suficient?

Revenind în prezent, o găsi pe doamna Flannery privind-o întrebător.

— Da, sunt sigură că va fi mai mult decât suficient. Se opri, apoi întrebă: Mai este ceva ce trebuie să discutăm?

— Nu, domnişoară. Cred că asta este totul pentru această dimineaţă.

Doamna Flannery se ridică.

— Vă las să lucraţi, şi eu mă apuc de treaba mea.

Găsi un zâmbet pentru menajeră, dar acesta dispăru când doamna Flannery ieşi din cameră.

Roderick îi spusese întotdeauna… Ei bine, până de curând.

Până devenise adult şi luase frâiele propriei vieţi în mână.

Aşa cum trebuia să facă.

Aşa cum ea sperase întotdeauna că el avea să facă.

Dar acum el…

Scutură iritată din cap şi îşi spuse că va trebui pur şi simplu să se obişnuiască să nu îi mai poarte de grijă lui Roderick de acum înainte.

*

Se păstră ocupată în următoarele două zile, umplându-şi timpul cu toate acele mici sarcini dintr-o gospodărie pe care le lăsa adesea nerezolvate. Se concentră asupra rolului ei de doamnă de facto a casei şi îl îndeplini cât de bine era în stare…

Până în acea după-amiază când se găsi plimbându-se

prin grădini, cu foarfecă în mână, scurtând numeroasele tufe de trandafir pe care le deţineau. Grădinarul, săpând într-o parte a grădinii, o privea cu nervozitate, de parcă ar fi fost îngrijorat că hărnicia asta subită avea să însemne o reducere a sarcinilor lui.

Întinzându-se spre o tufă mare de trandafiri păliţi, Miranda se opri.

Ce făcea ea de fapt?

Încerca să se convingă că avea şi ea un rol, că faptul că se ocupa de casa lui Roderick nu era doar o ocupaţie temporară, una pe care avea să fie nevoită să o lase în seama soţiei lui când avea să se însoare.

Conştientizarea acestui lucru o zgudui. Putea să administreze casa cât de bine îşi dorea, nu avea să fie niciodată a ei.

La fel, Roderick şi casa nu îi puteau oferi un scop continuu, nu îi puteau oferi un ţel pe termen lung.

Se uita la trandafirii ofiliţi, cu singura întrebare, stridentă şi de neevitat, în minte.

„Ce am să fac?”

Cu restul vieţii sale.

*

După cină, două seri mai târziu, Miranda începu să urce scările, intenţionând să ia romanul pe care îl citea şi să stea cu Gladys în sufragerie, când auzi paşii lui Roderick pe coridorul de deasupra. Îl văzu apărând pe scări şi grăbindu-se să coboare. Zâmbind, se opri pe palier şi se retrase ca s-o lase să treacă.

Îmbrăcat pentru seară, ferchezuit şi ţanţoş, rânji către ea, dar nu încetini.

— Am plecat. Făcându-i semn cu mâna, continuă să coboare. Ne vedem dimineaţă.

Ea rămase pe palier, holbându-se în urma lui. Când ajunse la parter, el se îndreptă spre holul din faţă. Miranda auzi voci, pe Roderick şi pe Hughes discutând, apoi uşa din

faţa se deschise. Un moment mai târziu, aceasta se închise în urma fratelui ei.

Dacă întreba... Oare Hughes ştia unde plecase Roderick?

Nu că ar intenţiona să întrebe.

Nu mai era, în mod evident, grija ei.

Vremea ei ca îngrijitor şi protector al lui Roderick – ca soră mai mare – se sfârşise.

— Ei, şi acum?

Şoapta stârni un uşor ecou pe scări.

Întorcându-se, reîncepu să urce.

*

Aşa cum rămăsese stabilit, Wraxby veni în vizită în următoarea după-amiază. Le mai vizitase de trei ori în acel an, dar se retrăsese la domeniul lui din Suffolk peste vară, pentru a-i supraveghea pe cei trei fii ai lui cât nu se aflau la şcoală.

— Acum sunt din nou la Rugby şi, cum trebuia să vin la Londra să mă ocup de afaceri, am simţit că nu ar trebui să ratez ocazia de a ne reîmprospăta relaţiile, domnişoară Clifford.

Wraxby se înclină spre mâna Mirandei.

O salutase deja pe Gladys, ghemuită într-un fotoliu ce flanca şemineul din sufragerie, supraveghindu-le interacţiunea ca o pasăre de pradă. Roderick nu era acasă; Miranda nu îl văzuse în acea zi, dar se străduia să *nu* mai încerce să afle pe unde umbla acesta.

— Suntem încântate să vă primim din nou, domnule. Retrăgându-şi mâna, îi făcu semn lui Wraxby spre canapea, apoi se aşeză în partea opusă a acesteia. Veţi rămâne multă vreme în oraş?

— O zi sau două.

Wraxby îşi aranjă agitat cozile de la haină. Îmbrăcămintea lui era întotdeauna precisă la modul rigid, nu la modă, nici măcar uşor pretenţioasă.

Conversaţia care urmă – un set de afirmaţii bombastice din partea lui Wraxby cu care Gladys era de acord în mod invariabil – o făcu pe Miranda să se întrebe care ar fi rolul ei dacă el ar face o ofertă, şi ea ar accepta, făcându-l astfel să înceteze a se mai chinui să facă pe amuzantul.

Oftând în interiorul ei, se forţă să îi acorde bărbatului o şansă – să îşi dea sieşi şansa să descopere, prin el, dacă putea să găsească o viaţă a ei de trăit.

Era dificil cu Gladys acolo, încurajându-l să rămână strict în parametrii sociali conservatori pe care Gladys îi considera potriviţi pentru o conversaţie de salon.

Oarecum spre surpriza Mirandei – poate observându-i tăcerea şi faptul că întreaga conversaţie se purta între el şi Gladys –, Wraxby însuşi preluă iniţiativa.

— Poate, domnişoară Clifford, mi-aţi face onoarea să vă plimbaţi împreună cu mine prin piaţa din apropiere? Am venit de-a lungul râului şi am observat noile grădini pentru ceai de la capătul străzii. Aţi servit ceaiul acolo?

— Nu încă. Se ridică. Dar aş fi fericită să mă plimb cu dumneavoastră, şi poate le putem aprecia împreună calitatea.

— Excelent!

După ce o salutară pe Gladys, iar el o asigură că urma să aibă grijă de Miranda, Wraxby i se alătură în holul din faţă. Aşteptă în tăcere până când slujnica îi aduse haina, boneta şi mănuşile. După ce se îmbrăcă, ea se întoarse, aşteptându-se ca el să îi ofere braţul. În schimb, el îi făcu semn să o ia ea în faţă.

Drumul lor prin piaţa Dolphin via Chichester Street urmă aceeaşi rută pe care o străbătuse cu aproape o săptămână în mână împreună cu Roscoe. Wraxby păşea lângă ea făcând comentarii inofensive despre liniştea şi calitatea cartierului, privind scurt spre uriaşul conac alb care domina cealaltă parte a Chichester Street, iar ea îşi muşcă buza pentru a-şi înăbuşi imboldul neaşteptat de a-i arăta acea casă şi de a-i spune cine locuieşte acolo.

Totuşi, răspunsul lui previzibil – centrat pe cum aflase ea că un asemenea om locuia acolo şi de ce simţise nevoia să abordeze subiectul – nu era unul pe care ea dorea să îl dezvolte.

Mergând înaintea lui pe sub copacii din parc, simţind umbrele mai răcoroase cuprinzând-o, privi în josul lungii şi a şerpuitoarei întinderi a zidului de piatră care încadra aceeaşi stradă de-a lungul râului. Forţându-şi mintea să se îndepărteze de amintirea deranjantă a acelei feţe severe, întunecate şi elegante, devenite dintr-odată mai accentuată prin proximitatea casei, viră rătăcitoarea ei minte spre numeroasele întrebări pe care le avea pentru Wraxby. El se plimba lângă ea, cu pasul încetinit pentru a se potrivi cu al ei, cu capul ridicat şi privirea fixată înainte. Se uită la el.

— Aţi spus că aţi venit de-a lungul râului. A fost o călătorie plăcută?

Oare el aprecia aspectele mai rafinate ale vieţii? Având în vedere tablourile de pe pereţi, Roscoe le aprecia, cu siguranţă. Privindu-l pe Wraxby, văzu o urmă de încruntare întunecându-i trăsăturile.

— Am ales acel drum ca să evit aglomeraţia de pe celelalte. A fost şi mai rapid, cu siguranţă.

Nu lăsă să i se vadă reacţia; nimeni nu era perfect.

— Aţi spus cam puţine despre casa dumneavoastră. Este plăcut situată?

— Acceptabil. După un moment, de parcă ar fi conştientizat că nu fusese un răspuns satisfăcător, adăugă: Mi s-a spus că este o proprietate atractivă. Cu siguranţă Maude, prima mea soţie, a găsit-o confortabilă.

Confortabilă. Ei, era mai bine decât opusul acestui cuvânt. Alte întrebări despre împrejurimile casei şi despre cartier nu reuşiră să scoată mai multe informaţii de la om. Nu era neapărat faptul că Wraxby se dovedea în mod intenţionat necomunicativ, reflectă ea, ci era doar în mod natural reticent. Şi poate lipsit de spiritul observaţiei.

Şi poseda foarte puţin fler conversaţional.

Pe de altă parte, părea la fel de onest pe cât de ridicol

şi de corect era.

Putea înţelege asta – având în vedere că trecuse foarte multă vreme de când curtase întâia oară, era probabil de modă veche şi sfios în a trece prin toate etapele obişnuite, dar asta o lăsa fără vreo înţelegere de ce interesul lui, călduţ cum era, se fixase asupra ei. Gândindu-se la tot ce aflase până atunci despre el…

— Aţi pomenit despre fiii dumneavoastră. Câţi ani au?

— Unsprezece, doisprezece şi treisprezece.

— Aşa tineri? Avusese impresia că erau mai în vârstă. Înţeleg.

Abia acum începea să o facă.

Se plimbară în linişte, o uşoară briză înteţindu-se pe măsură ce se apropiau de râu.

Ajunseră la grădinile pentru ceai de lângă malul râului. Wraxby o conduse la o masă rotundă care oferea o privelişte generoasă asupra râului ce se întindea precum o panglică gri. Odată ce li se aduse ceea ce comandaseră şi chelneriţa se retrase, el îşi drese vocea.

— Domnişoară Clifford, permiteţi-mi să fiu direct. Sunt, aşa cum cred că este evident, în căutarea unei noi soţii. Unul dintre motive este faptul că mă consider nepotrivit pentru partea mai blândă a creşterii fiilor mei.

Odată pornit, continuă să îi explice opinia lui despre potenţiala lor asociere. Ea sorbi din ceai şi îl urmări atentă. Îl ascultă în timp ce descria… poziţia vacantă şi motivele pentru care considera că ea ar fi o candidată potrivită.

Printre calificările ei se numărau vârsta, aspectul plăcut, convenţional, deloc ieşit din comun, şi aparenta ei lipsă de interes faţă de ceea ce el numea partea mai nesăbuită a vieţii sociale. Partea ei de avere fusese menţionată în sensul că mărimea sa, aparent dezvăluită de Gladys, îl asigura că erau egali din punctul de vedere al condiţiei sociale şi al celei financiare, fapt din care ea înţelegea că fondurile acestea ale ei aveau să împiedice lumea să spună despre el că se însurase sub posibilităţile lui. Aparţinea aceluiaşi strat social ca cei din familia

Cuthbert; pentru el, la fel ca şi pentru mătuşa ei, aparenţele sociale erau esenţiale.

În privinţa postului vacant, deveni clar că putea fi în mod potrivit şi exhaustiv descris ca al unei dădace-menajeră mai importante. Acestea fiind spuse, având în vedere poziţia lui şi a ei, cuvintele lui nu lăsau loc de echivoc. Viziunea lui despre uniunea lor nu era una pe care societatea ar fi considerat-o nedemnă pentru o lady ca ea.

Spre marea ei uşurare, după ce îi împărtăşi gândurile, nu o presă pentru o opinie sau o decizie. Într-adevăr, avu impresia că el considera această perioadă îndelungată de întâlniri sociale ca pe o precauţie necesară. Aşa că, în timp ce se plimbară, din nou în tăcere, înapoi spre casă, avu timp să se gândească la tot ceea ce îi spusese el… şi să se întrebe dacă îndeplinirea acestui rol de dădacă-menajeră importantă era tot ce îşi dorea să facă pentru restul vieţii ei.

*

Nu îi era deloc uşor să îşi amuţească grijile de soră, dar, spre supărarea ei, Roderick li se alătură ei şi lui Gladys la cina din acea seară.

De îndată ce se aşezară cu toţii, Gladys îl fixă pe Roderick cu o privire poruncitoare.

— Domnul Wraxby a fost în vizită în această după-amiază şi a mers la plimbare cu sora ta. Când s-au întors, l-am invitat la cină mâine-seară şi a acceptat. Mă aştept să fii prezent – nu vreau ca domnul Wraxby să rămână cu impresia că nu dai importanţă interesului lui faţă de sora ta.

Pentru că îl privea, Miranda observă golul subit care cuprinse dintr-odată expresia de obicei relaxată a lui Roderick când reacţionă la această cerere decisă, dar un moment mai târziu trăsăturile lui se relaxară, şi îşi plecă uşor capul.

— Da, desigur, voi fi aici.

Privirile li se întâlniră şi, cu ochii lui căprui zâmbind

liniştitor, ridică o sprânceană.

Avea să fie acolo să o susţină; ea zâmbi pentru sine la fel de mult ca pentru el şi îşi întoarse atenţia spre farfurie.

Mai târziu, după ce zăbovise vorbind cu Hughes despre cina din seara ce urma, se îndrepta spre sufragerie, când Roderick veni fugind pe scări.

Rânji spre ea.

— Ies câteva ore.

Se opri lângă el în holul din faţă. El îi dădu să-i ţină un registru pe care îl ţinuse în mâini, apoi se întinse spre palton. În timp ce îşi punea haina, ea studie registrul… identic cu cele pe care le folosiseră Roscoe şi ceilalţi membri ai Organizaţiei Filantropice.

Cu haina pusă, Roderick se întinse spre document. Ea zâmbi şi i-l înapoie.

— Distracţie plăcută, zise ea şi vorbi serios.

— Aşa va fi!

Se îndrepta deja spre uşă. Fără să privească în spate, făcu din mână, apoi sări de pe verandă şi se îndepărtă rapid pe poteca din grădină.

Lăsându-l pe Hughes să închidă uşa, Miranda merse în sufragerie.

*

Nu zâmbea când, în seara următoare, ceasurile din casă băturăde ora şapte şi nu era nici urmă de Roderick.

— Unde *este*?

Tot mai agitată, îşi aruncă mâinile în aer şi se ridică să tragă de clopoţel. Evitase să întrebe despre el, respectând noua ei regulă în privinţa lui, dar lucrurile deveneau serioase.

— Domnul Wraxby o să sosească imediat. Nici Gladys nu era mai fericită de absenţa lui Roderick, dar părea mai puţin preocupată. Nu te mai agita! Cu siguranţă doar întârzie.

Uşa de la salon se deschise. Miranda se întoarse cu

faţa spre Hughes.

— A venit domnul Roderick?

Hughes păru uşor stânjenit.

— Nu, domnişoară.

Încruntându-se, ea se întoarse cu gândul la ziua când se lăsase pradă instinctelor ei şi întrebă:

— Când l-ai văzut tu, sau vreun alt servitor, ultima oară?

Devenind complet stânjenit, Hughes făcu o grimasă – atât cât îşi putea permite să facă un majordom bine instruit.

— Nu l-am mai văzut de noaptea trecută, domnişoară. Eraţi acolo când a ieşit pe uşă.

Miranda îşi simţi genunchii dintr-odată slăbiţi; cu atenţie, se mişcă în dreapta şi se cufundă în canapea.

— Vrei să spui că nu s-a mai întors de atunci?

Chipul lui Hughes deveni lipsit de expresie; se holbă la peretele din spatele capului ei.

— Da, domnişoară. Slujnicele spun că nu a dormit acasă. Din câte ştim, nu s-a întors noaptea trecută. Este prima oară când aud…

O singură privire aruncată mătuşii ei confirmă că nici Gladys nu ştia mai multe ca ea. Miranda privi din nou spre Hughes.

— De ce nu ne-a spus nimeni că fratele meu a dispărut?

Obrajii lui Hughes se umplură de culoare.

— Noi – adică, angajaţii –, ei bine, am presupus că stăpânul are vreun motiv… vreun interes, cum ar veni, care l-a făcut să îşi petreacă noaptea în altă parte.

Mirandei îi căzu falca. Un interes *amoros*? Se gândiseră…

— Nu. Se auzi, auzi negarea din vocea ei, îşi aminti că Roderick avea douăzeci şi trei de ani… îndreptându-şi bărbia, scutură din cap. Ne-a asigurat că o să fie aici.

Gladys pufni.

— Bărbaţii! Sunt toţi la fel, mai ales la vârsta asta. Cu

siguranţă a fost să bea şi a uitat complet de invitatul nostru.

— N-ar face una ca asta!

Miranda ar fi spus mai multe, dar bătaia de la uşa din faţă o întrerupse.

— Trebuie să fie domnul Wraxby.

Gladys îi făcu semn lui Hughes.

— Du-te şi dă-i drumul şi, când soseşte domnul Roderick, spune-i că îl aşteptăm să ni se alăture în orice stare s-ar afla. Gladys pufni. Aşa îi trebuie. Când Hughes plecă, îşi întoarse privirea de agat spre Miranda. Şi tu, fetiţă, nu îţi mai freca atâta mâinile, puneţi un zâmbet pe faţă şi gândeşte-te să îl amuzi pe domnul Wraxby. Nu uita. Gladys se aplecă mai în faţă şi îşi coborî vocea. În situaţia în care te afli, nu îţi permiţi să refuzi singurul peţitor demn de tine pe care l-ai avut în ani de zile.

Rămasă fără alternative, Miranda inspiră şi se ridică la intrarea lui Wraxby. Forţându-şi un zâmbet, îi întinse mâna.

— Bun venit, domnule. Sper că vă simţiţi bine.

Petrecură mai mult timp în sufragerie decât era obiceiul, dar Roderick nu apăru. Pentru Miranda, care se concentra la sunetele sosirii lui – sunete care nu se auziră –, conversaţia intra pe o ureche şi ieşea pe cealaltă. Într-un final, fu nevoită să îşi ceară scuze pentru Roderick, spunând că acesta fusese reţinut, dar că s-ar putea să ajungă totuşi la timp cât să li se alăture. Fără să spună efectiv asta, reuşi să lase impresia că Roderick le trimisese un bilet să îşi anunţe întârzierea.

Wraxby înclină doar din cap, apoi îi oferi braţul lui Gladys spre sufragerie.

Masa decurse fără evenimente, dar conversaţia din jurul mesei fu mai bombastică decât de obicei, chiar şi pentru Wraxby. Cum farfuria goală din capul mesei îi amintea constant de dispariţia lui Roderick, Miranda fu nevoită să depună un efort serios pentru a menţine o atenţie minimă. Gladys începu masa bravând, dar, până la desert, începuse şi ea să cadă pradă aceleiaşi tăceri

neliniştite.

Ora care urmă întoarcerii lor în salon se dovedi cea mai stresantă îndurată vreodată de Miranda. Nu îşi putea imagina că Wraxby nu observase că era ceva în neregulă, dar, când acesta se ridică într-un final pentru a-şi lua rămas-bun şi ea îl conduse pe hol, nu lăsă să se înţeleagă că faptul că fuseseră distrase l-ar fi deranjat în vreun fel.

Se pare că Wraxby era complet neafectat de orice nu avea directă legătură cu el.

Orice tentaţie de a i se destăinui, poate căutându-i sfatul, muri pe loc. Să îi spună adevărul lui Wraxby nu ar fi fost de mare ajutor, şi să îl lase să ghicească ar fi fost şi mai rău. Datorită egocentrismului lui copleşitor, nu fuseseră nevoite să îşi bată capul cu asemenea complicaţii.

Aplecându-se peste mâna ei, Wraxby se îndreptă, acceptă pălăria de la Hughes, apoi îi întâlni privirea.

— Trebuie să mă întorc la Suffolk, dar voi reveni în oraş peste câteva săptămâni. Sper că veţi fi în continuare în oraş şi dispusă să mă primiţi?

Ea îşi forţă un zâmbet.

— Desigur, domnule. Veţi fi mereu bine-venit. Nu avem în plan să părăsim capitala încă.

— Excelent! Punându-şi pălăria, Wraxby înclină din cap. Vă doresc o noapte bună, domnişoară Clifford.

Ea continuă să zâmbească până când uşa se închise în spatele lui, apoi zâmbetul îi dispăru rapid de pe faţă. Reveni în salon.

— Trebuie să anunţăm poliţia.

— *Ce?* Şocată, Gladys făcu ochii mari. Apoi adăugă: Nu!

Oprindu-se, Miranda se holbă la ea.

— Cum adică nu? Roderick a dispărut, ceva i s-a întâmplat. Trebuie să anunţăm autorităţile…

— Categoric nu! Cu falca strânsă beligerant, Gladys îşi miji ochii. Nu îţi voi permite să creezi un scandal. Să anunţi autorităţile, i-auzi! Şi ce ne va aduce asta? Vorbe! Bârfe! Scandal! Şi ce-ţi imaginezi că vor face autorităţile, ei? Cum

îţi vor găsi fratele? Nu o vor face – vor trimite poliţişti aici să ne bată la cap, apoi vor aştepta doar să se întoarcă acasă, dar, între timp, gurile bârfitorilor se vor pune la lucru. Şi totul pentru nimic! Strângându-şi şalul, Gladys se ridică şi înfruntă privirea incredulă a Mirandei. Ascultă-mă bine, fetiţă. Gladys vorbea cu acea autoritate brutală de care se folosise în ultimii douăzeci şi ceva de ani. Îţi interzic să spui vreo vorbă despre asta autorităţilor. Nu ne pot ajuta. Nimeni nu poate. Nu putem face decât să îl aşteptăm pe fratele tău să ajungă acasă. Trecând pe lângă Miranda, Gladys se legănă spre uşă. Şi să ne rugăm să aibă destulă minte să ne întoarcă aici fără să stârnească o agitaţie nedorită.

„Agitaţie nedorită.” Miranda îşi privi mătuşa ieşind şchiopătat din cameră. Se ridică şi se holbă la pragul gol multă vreme după ce Gladys plecase.

„Nu ne pot ajuta. Nimeni nu poate.”

Din câte ştia Miranda, prima afirmaţie era adevărată.

A doua, simţea însă, nu era la fel de adevărată.

*

— Bună seara.

Miranda îşi ridică privirea pentru a o întâlni pe cea a majordomului lui Roscoe.

— Mă numesc domnişoara Clifford, sunt sora domnului Roderick Clifford. Aş dori să vorbesc cu stăpânul dumneavoastră într-o problemă urgentă.

În ciuda orei, în ciuda a orice, majordomul deschise uşa larg şi făcu un pas în spate.

— Desigur, domnişoară. Vă rog să intraţi.

Trecând peste prag, păşi înăuntru şi se opri în faţa mesei centrale. Înaltă, ornamentată lampă din sticlă veneţiană era aprinsă, dar nu lumina puternic.

Închizând uşa, majordomul se întoarse şi se înclină.

— Dacă aţi dori să aşteptaţi aici, domnişoară, îl voi anunţa pe stăpân de sosirea dumneavoastră.

— Îţi mulţumesc.

Inspiră în plămânii deja tensionaţi, încercând să nu se gândească la ceea ce făcea. Interdicţia lui Gladys o lăsase fără alternative; avea nevoie de ajutor pentru a-l găsi pe Roderick şi era sigură că, dacă accepta, Roscoe putea să ofere acel ajutor.

Îşi desfăcu pelerina şi şi-o dădu jos, o împături pe din două şi o aşeză pe masă. Purta în continuare rochia de la cină – o rochie modestă, cu guler rotund şi mâneci lungi, dintr-un material maro foarte deschis.

Majordomul – Rundle, aşa îl chema – se retrăsese pe acelaşi coridor folosit de ea ca să ajungă la bibliotecă.

Într-un minut, se întoarse.

— Urmaţi-mă, vă rog, domnişoară.

Îl urmă pe coridor, observând panourile bogate de stejar de pe pereţi şi tablourile însufleţite cu cai şi ogari aşezate cu sens pe întreaga întindere a coridorului. Uşi duble ornamentate se aflau la capătul fiecărui pasaj; majordomul deschise o uşă şi o ţinu pentru ea, permiţându-i să intre într-o secţiune a bibliotecii pe care nu o mai văzuse, zona de sub partea mai largă a galeriei.

Era un decor somptuos; oprindu-se chiar lângă uşă, simţind-o închizându-se tăcut în spatele ei, sorbi frumuseţea acesteia, confortul hedonist. În centrul peretelui de la capătul camerei lungi, un foc masiv ardea într-un şemineu imens, aruncând limbi de lumină peste prichiciul ornamentat şi trimiţând valuri de căldură în camera cavernoasă. Un covor mare în tonuri deschise acoperea podeaua cu dale de piatră şi patru fotolii mari de piele maro, bogată, erau orientate spre foc. Lângă fiecare scaun se aflau măsuţe de stejar. Bufete simetrice flancau şemineul, la rândul lor încadrate de rafturi de cărţi care urcau până la galerie, întinzându-se de acolo pentru a înconjura camera.

Tablouri de calitate similară cu cele din restul casei atârnau deasupra plăcii şemineului şi deasupra bufetelor. Câteva lămpi aşezate strategic răspândeau o lumină

constantă asupra scenei.

În ciuda acestei distrageri vizuale, ochii i se fixară asupra bărbatului care se ridică graţios din adâncimile unui fotoliu aliat în partea îndepărtată a şemineului. La fel ca data trecută, era îmbrăcat impecabil, acum într-o haină neagră superb croită, o vestă cu dungi albastre şi negre şi pantaloni închişi la culoare, cu o carte în mâna cu degete lungi şi mijindu-şi ochii spre faţa ei, Neville Roscoe o studie un moment, apoi, cu o expresie indescifrabilă, îi făcu semn să ia loc pe un scaun.

— Vă urez din nou bine aţi venit în umila mea locuinţă, domnişoară Clifford. Sunt dornic să aflu ce poate să fie atât de urgent de aţi revenit la mine.

Băţoasă, dar şi plină de amărăciune, ea se înclină.

— Trebuie să vă mulţumesc pentru că aţi fost de acord să vă întâlniţi cu mine, domnule.

El o privi, o privire lungă şi incisivă din acei ochi întunecaţi de safir, apoi îi făcu un gest nerăbdător să înainteze.

— Treceţi peste formalităţi, domnişoară Clifford. Ce naiba s-a întâmplat?

De parcă ar fi fost eliberată de cererea lui, din nou capabilă să respire, păşi spre el, se aşeză în scaunul din faţa lui şi spuse simplu:

— Roderick a dispărut.

Rămas în continuare în picioare, îşi coborî privirea spre ea, apoi lăsă cartea din mână şi se aşeză. Se aştepta ca el să răspundă nepăsător. În schimb, cu ochii în continuare la ea, el întrebă:

— Când l-aţi văzut ultima oară?

— Ieri-seară. Am vorbit cu el când ieşea din casă – am crezut că vine aici pentru una dintre întâlnirile organizaţiei.

— Aşa este. A fost aici. A plecat împreună cu ceilalţi, la finalul întâlnirii.

Ea se aplecă.

— A spus cumva unde se duce?

Roscoe încercă să-şi amintească.

— Nu s-a dus la etaj – a plecat pe stradă. L-am auzit salutându-l pe Gerard, care a plecat în acelaşi timp. Pe Gerard îl aştepta o trăsură, şi a pornit în direcţia opusă.

Îşi întoarse atenţia spre faţa Mirandei Clifford; fusese suficient de curios cât să îi caute numele în dosarul lui Roderick.

— A plecat de aici puţin după ora douăsprezece. Sunteţi sigură că nu a intrat din nou în casă şi a plecat după aceea?

— Nimeni nu l-a văzut… Se opri, apoi inspiră şi continuă: Şi am verificat înainte să vin aici. Hainele pe care le purta nu sunt la el în cameră, şi registrul… îşi ridică privirea spre faţa lui. Registrul pe care l-a adus aici – dacă l-a luat cu el când a plecat, atunci nu este la el în cameră.

Roscoe păstră o expresie impasibilă.

— Avea registrul când a plecat… deci se pare că a fost răpit între casa mea şi a lui.

— O fi dorit cineva să ia registrul? Era ceva valoros în el?

— Îl folosea ca să noteze întrebările pe care să le pună consiliului şcolii pe care o evalua pentru finanţare. Roscoe se gândi la o legătură posibilă, dar apoi scuturâ din cap. Nu. Pe lângă asta, dacă cineva şi-ar fi dorit registrul, l-ar fi luat şi l-ar fi lăsat pe Roderick pe stradă. Se ridică şi se îndreptă spre sonerie. Cum nu s-a întâmplat aşa, se pare că el a fost ţinta.

Rundle apăru ca răspuns la chemare.

— Spune-le lui Mudd şi lui Rawlins că am nevoie de ei imediat.

— Da, domnule.

Rundle se îndepărtă, vizibil grăbit; dacă Roscoe avea nevoie de gărzile lui de corp la o asemenea oră, atunci cu siguranţă se petrecea ceva important.

Roscoe se întoarse la scaunul lui, dar nu se aşeză, mintea lui analizând deja primele mişcări pentru a-l regăsi pe Roderick.

Miranda Clifford îşi ridică privirea spre el.

— Nu ştiu cum se fac astfel de lucruri, dar, după cum ştiţi, suntem bogaţi, aşa că vom plăti, desigur, pentru ajutorul dumneavoastră şi al oamenilor dumneavoastră.

El se concentră din nou asupra chipului ei. Văzu cu claritate neliniştea ce o consuma.

— Nu mă insultaţi pe mine sau pe oamenii mei. Îl vom căuta pe Roderick, îl vom găsi şi îl vom aduce înapoi pentru că este un prieten şi un aliat – şi, credeţi-mă, domnişoară Clifford, sunt bine cunoscut în oraşul acesta pentru că îmi ţin aliaţii în siguranţă.

Ea înţepeni; îşi ridică bărbia. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui chiar când dădu să riposteze, dar se gândi mai bine la ce era pe punctul să spună şi înclină băţos din cap.

— Vă mulţumesc.

El avu parte de o singură secundă în care să savureze această mică victorie – şi succesul lui în a o distrage, chiar dacă doar preţ de câteva secunde; paşi grei pe coridor anunţară sosirea a doi dintre cei mai apropiaţi şi de încredere oameni.

Bătură la uşă şi, la ordinul lui, intrară. Ambii erau de înălţime medie, masivi, cu pumnii ca nişte ciocane şi cu părul tuns scurt. Amândoi aveau nasuri care fuseseră rupte la un moment dat, dar, în ciuda semnelor trecutului lor dur, erau îmbrăcaţi în costume sobre şi păreau iuţi la gândire şi inteligenţi.

Şi ambii aveau ascunse asupra persoanei lor mai multe cuţite.

Rawlins închise uşa, apoi i se alătură lui Mudd la câţiva metri mai în faţă, cu faţa la Roscoe – aşteptându-şi ordinele. De unde se aflau, nu o puteau vedea pe Miranda Clifford, dar, desigur, asta însemna şi că ea nu îi putea vedea pe ei. Se ridică uşor şi se duse lângă Roscoe, cu faţa la Mudd şi la Rawlins.

Ambii clipiră, dar apoi îşi îndreptară privirea înapoi spre faţa lui, pregătiţi să se comporte de parca nu o văzuseră pe domnişoara Clifford.

Dacă lucrurile n-ar fi fost atât de serioase, el ar fi

zâmbit; Îi învăţase bine. În situaţia de faţă…

— Aceasta este domnişoara Clifford. Tocmai m-a informat că domnul Clifford, fratele dânsei, nu s-a întors acasă după ce a plecat de aici noaptea trecută.

Mudd se încruntă.

— A plecat după întâlnire, l-am văzut îndepărtându-se pe stradă.

— Ai mai văzut pe cineva? întrebă Miranda. Sau altceva?

Mudd se uită la ea scuturând din capul mare.

— Nu, domnişoară. Nu mai era nimeni prin preajmă, din câte am văzut eu.

— Dar este posibil să fi fost cineva ascuns sub copacii din piaţă, zise Roscoe, nu atât o afirmaţie, cât o poruncă pentru oamenii lui.

Înţeleseră. Rawlins încuviinţă din cap.

— Da, este posibil. Vreţi să mergem să verificam?

Roscoe se uită la ceasul de pe poliţa de deasupra şemineului.

— Este aproape ora douăsprezece. Acelaşi moment al nopţii. Trimiteţi toţi oamenii – vreau să periaţi zona. Chichester Street, piaţa, mai ales Claverton Street. Ştiţi casa Clifford?

— Cea mare, la două distanţă de colţ, chiar dincolo de prima alee, răspunse Rawlins.

Roscoe încuviinţă din cap.

— Aceea. Căutaţi în următoarele două ore. Vorbiţi cu oricine vă întâlniţi – vizitii, grăjdari –, cu absolut oricine. Chiar şi la o asemenea oră, e probabil să fi văzut cineva ceva.

Plecară, închizând uşa în urma lor.

Roscoe se uită la femeia de lângă el şi o văzu muşcându-şi buza de jos.

— Dacă se poate găsi ceva, orice urmă, ei o vor găsi.

Ea îi întâlni privirea.

— Şi apoi?

— Şi apoi îi urmărim, îl găsim pe Roderick şi îl aducem

înapoi.

Vorbea cât se poate de serios şi îi permise să vadă asta. Observă cum ea devenea conştientă de spusele lui. Văzu cum agitaţia ei de mai devreme – teama şi anxietatea care o aduseseră la uşa lui – se mai domoli. De la primul cuvânt pe care ea îl rostise, înţelesese că ea era la fel de tensionată ca o coardă de pian; făcuse tot ceea ce putuse să îi uşureze tensiunea şi îi permisese să rămână să audă ordinele în speranţa că avea să se liniştească şi mai mult.

O liniştise, dar ea începuse deja să se gândească la pasul următor – trecând la următoarea etapă de îngrijorare.

— Haideţi! Îşi aminti la timp să nu se întindă spre mâna ei, ci doar îi făcu semn spre uşă. Vă conduc acasă. El simţi, mai mult decât văzu, că ea dorea să protesteze, şi adăugă cu asprime: Şi, Miranda Clifford, ar trebui să ştii că nu e cazul să te certi cu mine.

Miranda clipi auzindu-l că îi foloseşte numele, dar, dacă nu dorea ca el să o apuce de braţ declanşând iar acele senzaţii violente, trebuia să acţioneze; aproape că o împinse spre uşă, şi apoi şi mai simplu să cedeze şi să meargă alături de el.

Îi ridică pelerina şi i-o întinse, îşi îmbrăcă propriul palton în timp ce ea îşi lega panglicile şi îşi punea capişonul, apoi, nemaiaşteptând majordomul, deschise uşa şi o urmă afară.

Porniră la pas pe caldarâm. Nu erau încă lămpi stradale în acel cartier, dar luna răspândea suficientă lumină cât să se poată distinge siluetele celor care se mişcau pe sub copacii din piaţă. Părea să fie ceva activitate. Îşi înclină capul în direcţia lor.

— Sunt toţi oamenii dumneavoastră?

Privi scurt în acea direcţie, apoi din nou în faţă.

— Majoritatea sunt ai mei, dar alţii aparţin altora. În această seară însă, s-ar putea să îmi fie utili. După un moment, adăugă: Să *ne* fie utili.

Ea îşi dădu seama că el nu o asigurase că avea să-i destăinuie ceea ce afla.

— Voi dori să ştiu tot ce aflaţi despre Roderick.

— Desigur. Promit să vă anunţ.

Această promisiune fusese prea superficială, dar…

— Vă mulţumesc.

Trebuia să se gândească bine – să se gândească cum să se asigure că el avea să o anunţe mai devreme decât mai târziu. Mai târziu, când totul se va fi terminat, orice ar fi.

Cotiră pe Claverton Street, şi ea văzu alte siluete mişcând în umbră. Un bărbat discuta cu un vizitiu în josul străzii.

De parcă ar fi rostit cu voce tare întrebarea ce i se forma în minte, Roscoe murmură:

— Majoritatea vizitiilor au o rutină, anumite zone în care lucrează, mai ales atât de departe de centru. Chiar dacă erau doar în trecere, tot este posibil să fi văzut ceva.

Se uită spre ea; ea îi simţi privirea pe obraz.

— Avem nevoie de un singur indiciu – restul vor urma de la sine.

Ea încuviinţă din cap şi se întoarse pe alee.

Roscoe se opri, o privi înaintând în umbră şi apoi o urmă.

O prinse din urmă înainte ca ea să ajungă la poarta grădinii.

— Răspundeţi-mi la o curiozitate – de ce poarta de la grădină şi nu cea din faţă?

Ajungând la poartă, ea se opri şi apoi îl privi.

— Din cauza mătuşii mele. Nu a vrut să îi spun cuiva despre dispariţia lui Roderick – am vrut să mă duc la autorităţi, dar mi-a interzis să fac asta.

El se încruntă. Înainte ca el să se poată gândi la următoarea întrebare, ea continuă:

— Îi este mult prea teamă de un scandal – că oamenii ne vor arăta cu degetul şi că ne vom scufunda social. Probabil are dreptate, dar nu pot lăsa asta să mă sperie, nu în totalitate cel puţin, nu în momentul de faţă. Chiar în lumina slabă, se putea vedea maxilarul ei ferm. Nu când

poate fi în joc viaţa lui Roderick. Îl privi din nou, iar ochii li se întâlniră, în ciuda umbrei.

— Bineînţeles că este la fel de îngrijorată ca mine şi probabil ştie că am plecat să caut ajutor de la cineva, dar, dacă intru pe poarta de la grădină şi în casă pe uşa laterală, se poate amăgi că m-am plimbat doar prin grădină, aşa cum o fac uneori.

El ar fi întrebat mai multe, dar nu era momentul potrivit, în schimb, îi oferi ceea ce ştia că avea să o ajute cei mai mult.

— Încercaţi să dormiţi. Ştiu că nu va fi uşor, dar amintiţi-vă că îi veţi fi de mai mare folos lui Roderick mâine dacă sunteţi bine odihnită, nu cu nervii întinşi. Făcu un pas în spate şi se înclină. Vă trimit de veste de îndată ce am informaţii reale.

Ea ezită, apoi plecă şi ea capul şi deschise poarta.

— Vă mulţumesc. Eu şi Roderick vă suntem îndatoraţi.

De data aceasta, când ea păşi pe poartă, privi în jos şi fu atentă să nu se împiedice.

„Păcat”, se gândi o parte din el.

El rămase unde era, şi, după ce îi aruncă o ultimă privire, ea închise uşor poarta.

După un moment, el se întoarse şi, aşa cum o făcuse şi cu o săptămână în urmă, porni spre casă pe alei. Nu era pe aceste alei nimic care să îl facă să se teamă. Deşi îi numea pe Mudd şi pe Rawlins gărzile lui de corp, era, adevărul fie spus, infinit mai periculos decât oricare dintre ei.

Trebuise să fie aşa – învăţase să fie aşa – pentru a supravieţui ca Neville Roscoe.

Mergând, se gândi la Miranda Clifford. Se gândi cât de ciudat era faptul că era fascinat de ea, de enigma pe care ea o reprezenta – neînfricată pe de o parte, nesigură pe de alta.

Având în vedere obsesia mătuşii ei pentru evitarea scandalurilor, deşi nu înţelesese încă de ce această mătuşă credea că vestea răpirii lui Roderick avea să creeze un

scandal capabil să le scufunde social, bănuia că acum cunoştea sursa nesiguranţei Mirandei, lipsa ei de încredere în privinţa modului de acţiune.

Ceea ce nu se aşteptase, nu prevăzuse, era calitatea forţei ei, aderenţa ei la propriile convingeri. Ea fugise de orice siguranţă şi venise la el pentru că Roderick era în pericol.

Pentru aceasta era nevoie de devotament, de hotărâre şi de pasiune. Înţelegea devotamentul pasional, îl răscolea la un nivel visceral, aşa că nu era în stare – nu ar fi fost în stare – să se dezică prea uşor de el.

Dacă învăţase vreun lucru în ultimii doisprezece ani, acela era să nu încerce să se păcălească. Dorea, poate chiar avea nevoie, să înveţe mult mai multe despre Miranda Clifford.

Iar găsirea lui Roderick şi salvarea lui aveau să fie, fără dubiu, drumul cel mai rapid spre sufletul ei.

Capitolul 3

În dimineaţa următoare, strângând în mână o ceaşcă de cafea adusă de Rundle, Roscoe se aşează în spatele mesei sale de scris şi cercetă documentele pe care Jordan i le pusese pe suprafaţa lustruită. Afacerile zilei; Jordan se afla pe moment în propriul birou, dar avea să se întoarcă în curând pentru a începe.

Sorbindu-şi cafeaua, era pe punctul să înceteze să se gândească la cele întâmplate în noaptea precedentă şi să se concentreze asupra problemelor din faţa lui, când o bătaie uşoară în uşă fu urmată de faţa lui Rundle, care privi în cameră.

Îşi arcui sprâncenele.

— A venit domnişoara Clifford, domnule.

Nu mai era nevoie să spună că ceruse să îl vadă.

Ar fi trebuit să se aştepte la asta.

Ezită; avea de lucru… dar nu avea să o alunge. Oftă în sinea lui.

— Adu-o aici. Biroul lui se afla la primul etaj, cu vedere asupra grădinii din spate. Aşteaptă. Ridicându-se, îşi bău cafeaua; avea să aibă nevoie de o minte lucidă. Întinse ceaşca goală. Ia asta.

Rundle se apropie şi luă ceaşca, apoi plecă.

Două minute mai târziu, majordomul reveni şi îi ţinu uşa deschisă Mirandei Clifford, de această dată îmbrăcată într-o rochie modestă oliv pal, cu părul castaniu strâns într-un coc lucios la spate. Ridicându-se şi ieşind din spatele biroului pentru a o întâmpina, Roscoe se întrebă dacă ea ştia că, la o femeie cu un corp şi o faţă ca ale ei, rochiile intenţionat modeste şi părul strâns sever aveau mai degrabă tendinţa să înfierbânte decât să domolească imaginaţia bărbaţilor, incitau mai mult decât să astâmpere interesul şi iniţiativele masculine.

În orice caz, faptul că acesta era efectul pe care stilul ei îl avea asupra lui nu era un subiect de menţionat.

Apropiindu-se, îi întâlni privirea.

— Domnule Roscoe…

— Doar Roscoe, ţineţi minte?

În ciuda anilor, i se părea în continuare mai simplu să i se pună doar pe nume, lăsând la o parte titlul.

Cu buzele strânse, ea îşi ridică bărbia un moment.

— Roscoe, atunci. Sper că îmi veţi ierta ora matinală, dar…

Ea se încruntă când el se întinse spre mâna ei înmănuşată, dar nu se opuse şi îl privi aplecându-se deasupra ei.

— Bună dimineaţa, domnişoară Clifford.

Îndreptându-se, mulţumit în sinea lui de pata de culoare ce apăruse în obrajii ei – nu ştia de ce îl încânta faptul că o intimida –, îi făcu semn să ia loc pe una din cele două canapele aflate în faţa celeilalte în capătul îndepărtat al camerei.

— Vă rog, luaţi loc, şi am să vă spun ce am aflat până

acum.

Ea îi aruncă o privire uşor dezaprobatoare, apoi se îndreptă spre una din canapele.

— Aveam de gând să îmi cer scuze pentru că v-am deranjat atât de devreme. Sunt perfect conştientă că este scandalos de devreme pentru o vizită.

— Nu este atât de devreme pentru cineva din branşa mea. O urmă şi se aşează pe cealaltă sofa. Şi, aşa cum sunt sigur că mi-aţi replica dacă aş protesta, dacă aş fi dorit să mă asigur că nu mă vizitaţi, aş fi putut să trimit un mesaj la dumneavoastră acasă, detaliind ce am găsit.

— Deci aţi aflat ceva?

Văzând tresărirea de anxietate din ochii ei, auzind-o în vocea ei, el nu se mai jucă.

— Unul dintre bărbaţii din parc l-a văzut pe Roderick părăsind această casă. Pe Chichester Street, mai spre capăt, Roderick a fost acostat de doi bărbaţi. A căzut la pământ şi a fost vârât într-o trăsură.

Ochii ei se măriră. Cu o expresie impasibilă, el continuă:

— În prezent, oamenii mei încearcă să dea de urma trăsurii. N-au găsit nimic încă, dar acum caută ceva anume.

Mica încruntătură care dădea de înţeles că ea încerca să treacă peste o altă idee preconceptă în aceea ce îl priveşte îi apăruse din nou în ochi.

— Îmi cer scuze că sunt directă şi, deşi vă sunt extrem de recunoscătoare pentru asta, nu pot să nu remarc faptul că depuneţi un efort considerabil pentru fratele meu. Aţi menţionat branşa dumneavoastră – partenerii dumneavoastră nu vor vedea această preocupare ca pe o slăbiciune?

— Nu, dimpotrivă. V-am spus noaptea trecută că sunt cunoscut pentru că îmi protejez aliaţii. Pentru cei cu care am de-a face, Roderick este un aliat al meu, şi, dacă nu aş acţiona, dacă nu aş încerca măcar să îi aduc în faţa justiţiei pe cei care l-au luat, atunci puterea mea va fi văzută ca… nu la fel de mare precum cred în acest moment acei

parteneri de afaceri. Îi susţinu privirea. Asta nu ar fi în interesul meu. Deci nu vă gândiţi că găsirea lui Roderick mi-ar aduce vreun prejudiciu. Mai mult, acesta este văzut de regulă ca fiind teritoriul meu, şi lumea interlopă ştie în general să îl evite. Oamenii mei, chiar mai mult decât mine, consideră răpirea lui Roderick ca fiind sinonimă cu o incursiune la noi acasă şi sunt dornici să răspundă corespunzător.

Nu văzu niciun motiv să menţioneze că martorul util din piaţă era un trepăduş de-al lui Gallagher, o figură importantă a lumii interlope. Martorul, împreună cu stăpânul lui, îşi imaginase că supravegherea de lungă durată nu fusese observată, dar între timp se lămurise cum stătuse treaba; Roscoe ştiuse de omul lui Gallagher de la început şi, neavând nimic deosebit de ascuns de Gallagher, care se specializase în vânzarea de informaţii despre activităţi criminale, alesese să lase omul în pace. Se gândise încă de atunci la o astfel de eventualitate, precum cea a răpirii lui Roderick.

— Am pus oameni să vă supravegheze casa de la primele ore ale dimineţii, în caz că ar apărea cineva cu un bilet de răscumpărare, dar, în afară de corespondenţa obişnuită şi de ziare, nu a sosit nimic. Cum nici dumneavoastră nu aţi menţionat ceva, presupun că nu a sosit o astfel de cerere.

Miranda clipi spre el. Răscumpărare?

— Nu.

Poate ar fi trebuit să rămână acasă, dar… Se încruntă.

— Este probabil să sosească o astfel de cerere acum, la două zile de la răpirea lui Roderick?

Faţa lui Roscoe nu trăda nimic.

— Nu. Sau, mai degrabă, este tot mai puţin probabil cu fiecare zi care trece. Dacă era vorba despre răscumpărare, m-aş fi aşteptat să primiţi cererea încă de ieri-dimineaţă.

— Nicio cerere. Sau vreun mesaj de orice fel.

Ea îi studie faţa, întrebându-se dacă ar trebui să

abordeze problema despre oamenii lui care supravegheau casa lui Roderick… Se hotărî că ar fi un lucru ipocrit.

— Vă mulţumesc pentru această supraveghere.

— Dacă apare ceva, oamenii mei au ordine să mă anunţe şi să îi urmeze pe cei care vin. Se opri, apoi zise: Fiţi sigură, domnişoară Clifford, că, dacă mai aflu ceva, vă anunţ.

Tonul lui semnaliza că discuţia şi audienţa lor se apropiau de final, dar ea nu făcu vreun gest să se ridice, aşa cum aştepta el, în mod evident.

După cum se obişnuise, el aşteptă privind-o.

Ea inspiră hotărâtă, deşi scurt, îi înfruntă privirea cu îndrăzneală şi apoi întrebă:

— Există vreun motiv pentru care nu pot rămâne să aştept veştile aici?

Reuşise să îl surprindă suficient cât să nu se mai poată controla. Ea se grăbi să adauge:

— Da, sunt conştientă că este şocant să vă cer asta, dar… îşi ridică ambele mâini, cu palmele în sus. Dacă mă duc acasă şi aştept acolo, nu voi face decât să mă plimb dintr-o parte în alta, şi o să o iau razna imaginându-mi… în timp ce, dacă sunt aici, atunci măcar voi şti că nu s-a găsit nimic, că nu s-a aflat încă nimic despre soarta lui Roderick.

Mai precis, avea să ştie că el nu primise veşti despre fratele ei şi că nu acţionase înainte să o anunţe. Nu că s-ar fi îndoit de asigurările lui; avea să o anunţe, dar când? Ea bănui că răspunsul era: atunci când credea el de cuviinţă sau când îi era convenabil. Şi, judecă ea, era în stare să o anunţe abia după ce Roderick ar fi fost văzut, iar el plecase deja să îl salveze pe fratele ei, fără să îi spună unde anume.

Începea să înţeleagă tot mai bine ce fel de om era de fapt Neville Roscoe. Deşi presimţirile şi suspiciunile ei nu se potriviseră cu imaginea general acceptată despre notoriul rege al cartoforilor din Londra, cuvintele şi acţiunile lui îi confirmau în mod categoric că părerea ei în evoluţie era mai apropiată de realitate decât imaginea societăţii.

Aceasta fiind situaţia, nu văzu niciun rost să se

contrazică în privinţa momentului când el avea să o anunţe, preferând să invoce anxietatea căreia i-ar fi căzut pradă dacă s-ar fi întors acasă în loc să rămână acolo unde era, ţinându-i companie.

Roscoe îi cercetă ochii, faţa, se puse în locul ei şi acceptă că ea nu exagera. Ar fi preferat ca ea să nu se afle acolo, era o distragere puternică, dar, deşi avea mai multe probleme de rezolvat cu Julian, nu era nimic vital, nicio discuţie în timpul căreia ea să nu poată rămâne pe canapea, la o distanţă rezonabilă de biroul lui. Ar fi putut sugera ca ea să meargă în bibliotecă, dar bănuia că pentru ea asta ar fi fost sinonim cu a rămâne acasă.

— Mi-e teamă că veţi suferi teribil de plictiseală.

Expresia ei se relaxă. Bătu cu mâna geanta destul de mare pe care o ţinea în poală.

— Am adus cu mine un roman. O să stau liniştită şi o să citesc. Nu am să vă reţin de la afaceri – nici nu o să ştiţi că sunt aici.

El reuşi să nu pufnească incredul – dezvăluindu-şi astfel părerea.

— Foarte bine. Se ridică. Vă rog să mă scuzaţi, trebuie să mă întorc la muncă.

Ea îşi ridică privirea, aţintind-o spre faţa lui.

— Vă mulţumesc.

Dacă se întreba de ce căzuse de acord cu o asemenea idee, indiscutabil scandaloasă, răspunsul se afla în ochii ei mari şi căprui, în gratitudinea verde şi aurie pe care o sorbea din aceştia ca pe un vin rafinat. Cu o înclinare din cap, se întoarse şi se îndreptă spre biroul lui. Aşezându-se în spatele acestuia, fu nevoit să depună un efort considerabil pentru a-şi îndrepta gândurile către problemele ce îi cereau atenţia, dar, într-un final, după ce, cu o privire aruncată pe furiş, descoperi că ea îşi ţinea capul plecat spre cartea deschisă din poală, reuşi să o facă.

Zece minute mai târziu, Jordan bătu la uşă şi intră.

Oarecum recunoscător, Roscoe se lăsă acaparat de afaceri.

*

Două ore mai târziu, uşa de la birou se deschise. Jordan se întorsese în propriul birou pentru a începe să pună în practică deciziile pe care le luase; presupunând că acesta se întorsese cu întrebări, Roscoe îşi ridică privirea – pentru a-l descoperi pe lumile aducând… o tavă cu ceaiuri.

Dând scurt din cap în direcţia lui, Rundle cără tava spre musafirul neinvitat al lui Roscoe. O văzu ridicându-şi privirea, apoi zâmbind şi mulţumindu-i lui Rundle când acesta aşeză tava pe măsuţa joasă dintre canapele.

Apoi privi spre Roscoe cu o întrebare evidentă întipărită pe chip.

El scutură din cap.

— Nu, mulţumesc. Nu doresc ceai. Apoi un miros delicios ajunse până la el. Ezită, după care se îndepărtă de birou. Voi lua totuşi un biscuit.

Întinzându-se din nou pe canapeaua din partea opusă, luă trei biscuiţi de pe tavă şi – prefăcându-se că nu observă privirea aprobatoare pe care Rundle, în retragere, i-o aruncase – întrebă despre cartea pe care o citea ea. Se dovedi a fi una dintre formidabilele cărţi ale domnişoarei Austen, dar la fel de formidabila domnişoară Clifford recunoscu că citea şi biografii.

După ce descoperi că amândoi citiseră o serie de cărţi de istorie militară şi că împărtăşeau aceleaşi păreri vizavi de cele mai recente acţiuni din India, se întoarse la lucru şi o lăsă să îşi continue lectura.

Nu pentru mult timp însă. Se auzi o bătaie la uşă, şi Rawlins intră. Fără preambul, majordomul anunţă:

— Domnişoara Selwidge este aici. A avut probleme, se pare.

Era conştient că Miranda se afla în cealaltă parte a camerei, dar nu ezită:

— Adu-o aici.

Se gândi să îi ceară Mirandei să plece, sau să mute

această întâlnire în bibliotecă, dar… acesta era el de fapt.

Rawlins deschise uşa şi conduse înăuntru o femeie înaltă, puţin trecută de treizeci de ani, îmbrăcată respectabil, conservator chiar, dar căreia experienţa îi imprimase o anumită duritate pe faţă şi în ochi.

Chiar şi după atâţia ani, fu nevoit să se lupte cu imboldul instinctiv de a se ridica; Amelia Selwidge nu era o lady, şi ar fi fost surprinsă dacă el ar fi făcut-o. Îi făcu semn să ia loc pe unul dintre scaunele din faţa biroului.

— Rawlins îmi spune că ai avut ceva probleme. Ce s-a întâmplat?

Amelia lucrase pentru el suficient de multă vreme ca să ştie că nu era cazul să bată câmpii.

— Lord Treloar. Cel tânăr.

— Acela ar fi… Cu ochii mijiţi, se gândi la arborele genealogic relevant. Christopher?

Amelia încuviinţă din cap.

— Cu siguranţă crede că se trage direct din Dumnezeu, nu altceva. Am mai vorbit cu el de două ori, dar refuză să asculte – sau, mai degrabă, refuză să creadă că fetele mele nu sunt dispuse la o tăvăleală rapidă în fân, nu cu unul ca el, oricum. Seara trecută, le-a făcut din nou avansuri la două dintre ele. Când prima dintre ele – Cindy – m-a anunţat, l-am pus pe George al nostru să-l urmărească pe Treloar, discret. Numai bine. Jumătate de oră mai târziu, s-a dat la Jane – o ţineţi minte, micuţă, dar un dealer de bacara al naibii de bun –, şi, când l-a refuzat a doua oară, Treloar a încercat să o lovească. Nu a reuşit pentru că George sărise pe el deja. L-am dat afară, dar se va întoarce, ca toate necazurile.

— Crede-mă, nu o să mai calce pe acolo. Îl privi pe Rawlins, apoi se uită din nou spre Amelia. Era beat?

— Nici măcar uşor ameţit. Urmăm regulile la sânge – dacă sunt pe jumătate beţi, îi dăm afară. Cei mai mulţi chiar pleacă, dar Treloar nici măcar nu băuse. Un ticălos, asta este.

El încuviinţă din cap.

— Poţi să nu te mai gândeşti la Treloar. Spune-le lui Cindy şi lui Jane – şi da, le ţin minte pe amândouă – că mă îndoiesc serios că o să-l mai vadă vreodată pe Treloar, dar, dacă o fac, dacă se apropie de ele în club sau în afara lui, să te anunţe pe tine sau pe George imediat ce se întâmplă. Cercetă cutele de pe faţa Ameliei Selwidge. Şi asta este valabil şi în cazul tău. Vreau să aflu numaidecât dacă mai apare o problemă de genul ăsta. Dar altfel, din acest moment, Lord Treloar are interzis la club. Rânji. La toate cluburile.

— La toate?

Un zâmbet se întinse încet pe faţa Ameliei când îşi dădu seama ce însemna acea propoziţie.

— Ha! O să îi cam stricaţi serile când o să-şi dea seama că nu se poate alătura prietenilor săi la masa de joc.

— Într-adevăr. Roscoe se întinse după un stilou. Cine ştie? Poate învaţă astfel bunele maniere.

După ce îi mulţumi în mod complet inutil, Amelia, acum în mod evident uşurată, plecă; abia când păşi spre uşă o observă pe Miranda Clifford, dar musafira avea ochii aţintiţi asupra cărţii şi nu îşi ridică privirea.

Rawlins se întoarse după ce o condusese pe Amelia.

— Vreţi să îi fac domniei sale o vizită?

Deja scriind o scrisoare – ce semăna mai mult cu un decret de excomunicare – către Christopher, Lord Treloar, Roscoe scutură din cap.

— Nu, vreau ca tu şi Mudd să rămâneţi lângă mine. Dispariţia domnului Clifford este mai urgentă, şi această scrisoare… Se opri pentru a citi ceea ce scrisese, apoi, cu buzele arcuindu-se de o satisfacţie întunecată, continuă: Will, zic eu, este suficient ca să rezolve problema cu Treloar. Semnă şi parafă scrisoarea, apoi o îndoi, scrise numele lui Treloar în faţă şi i-o înmână lui Rawlins. Jordan va şti unde este de găsit dumnealui. Trimite-l pe unul dintre ceilalţi să ducă asta, apoi explică-i situaţia lui Jordan şi spune-i să anunţe la cluburi. Treloar are interdicţie pe viaţă – sau până consider eu de cuviinţă să anulez decizia.

Rawlins rânji.

— Da, domnule.

Luând scrisoarea, plecă, cu un pas evident înviorat.

Uşa se închise în spatele lui Rawlins, şi camera se cufundă din nou în linişte. Roscoe se aşează la loc şi cercetă capul plecat al Mirandei Clifford. Aşteptă…

Când ea privi, într-un final, pieziş spre el, el îi surprinse privirea.

Nu accept prostituţia sau solicitarea acesteia în localurile mele. Am un număr mare de angajate, dar mă asigur că obţin un câştig excelent din profesia lor – aceea de dealer – şi din faptul că se ocupă de aspectul social al respectivelor localuri.

Ea îi susţinu privirea, apoi zise:

— Nu m-am gândit niciodată la asta, dar, dacă aş fi făcut-o, bănuiesc că aş fi comis aceeaşi greşeală ca restul societăţii presupunând că astfel de practici sunt o parte integrantă a localurilor axate pe jocuri de noroc.

— Ceea ce arată cam cât de multe ştie societatea. El ezită, apoi adăugă: Localurile mele sunt special proiectate pentru a atrage cartoforii înrăiţi, veteranii – ei sunt cei care pierd cei mai mulţi bani –, şi adevărul este că aproape toţi cartoforii înrăiţi sunt în principiu insensibili la farmecele feminine cât timp pariază.

Buzele ei se arcuiră. Privi în jos.

— Îmi pot imagina că este adevărat – în experienţa mea, bărbaţii, toţi bărbaţii, tind să se concentreze pe un singur lucru odată.

Instalându-se pe canapea, îşi ridică romanul şi îşi fixă privirea pe pagină.

El o studie un moment, apoi, aprobând-o în sinea lui, se întoarse la scrisoarea la care lucra.

*

Nu ştia de ce simţise nevoia să se explice – şi să ia apărarea femeilor care lucrau pentru el dar simţise nu doar

un impuls să facă asta, ci aproape o obligaţie.

În timp ce o conducea pe Miranda Clifford la parter în mai micul salon de mese, acolo unde Rundle îl informase că îi aşteaptă prânzul, se luptă cu conştientizarea faptului că, din cine ştie ce motiv, opinia ei despre el şi oamenii lui conta pentru el.

Având în vedere trecutul, acest lucru nu avea sens; nu îi mai păsa de mult timp ce părere avea societatea cea politicoasă.

Dar apoi, în timp ce o conducea în salon şi văzu faţa de masă de olandă, farfuriile, tacâmurile de argint şii paharele de cristal scoase, îşi dădu seama că nu era singurul care încerca să o impresioneze pe sora lui Roderick.

După ce ea se aşeză în dreapta lui, luă şi el loc, se întrebă dacă reacţia servitorilor lui, această insistenţă de a-i oferi atenţia pe care ei considerau că o merita – ceaiul de; dimineaţă pe tavă, prânzul în salonul de mese –, nu venise fiindcă ea era singura lady căreia îi fusese permis să intre în casă, cu atât mai mult în biroul lui, sanctuarul lui intim.

Aceasta era, fu şi el nevoit să recunoască, o scuză suficientă pentru acţiunile lor. Nu era pe deplin sigur ce îl făcuse să fie de. Îi ord, dar era şi avea fără îndoială să fie o ţintă uşoară pentru oricine se arăta devotat protejării familiei.

Miranda privi în jurul ei cu un interes viu, savurând tot ce vedea. Departe de a se plictisi, îşi petrecuse dimineaţa… instruindu-se. Nu aşteptase să se ocupe cineva de ea, nici să îi fie servit ceai toată dimineaţa dintr-un serviciu de Sevres, apoi să fie însoţită la un prânz aranjat atât de elegant. Nimic nu era contrastant, nimic nu era prea ornamentat sau prea greu. Sau prea extravagant.

Mâncarea urmase un principiu similar; o supă uşoară, urmată de platouri reci cu carne şi pateuri cu fructe de mare, cu diferite garnituri de legume. Urmară brânzeturile, împreună cu un platou cu fructe. Vinul fu unul uşor şi cu note fructate.

Când intrase în salon şi se aşezase pe scaunul pe care i-l ţinea Roscoe, privirea i se îndreptase spre tabloul lat ce împodobea peretele de pe peretele opus – un peisaj scoţian cu un cerb. Îi păruse vag cunoscut, aşa că îl întrebase despre el, apoi dezvoltase discuţia spre alte lucrări de artă pe care le văzuse – tablourile de pe pereţi, busturile, figurinele şi bolurile sculptate plasate din loc în loc, precum şi tapiseriile fabuloase.

În timp ce mâncau, el îi răspunse la întrebări; gustul lui pentru artă era un subiect cu care, se părea, se simţeau amândoi în siguranţă. În orice caz, răspunsurile lui, aprecierea şi cunoştinţele pe care acestea le dezvăluiau nu făceau decât să îi confirme concluzia din ce în ce mai clară.

Neville Roscoe, regele cartoforilor londonezi, nu era cine – cu atât mai puţin *ce* – credea societatea că era.

— Trebuie să întreb. Lăsându-se pe spate în scaunul lui, cu degetele lungi mângâind leneş piciorul paharului de cristal, o fixă cu privirea lui albastră directă. Nu vă va simţi mătuşa dumneavoastră lipsa?

— Nu. I-am spus la micul dejun că merg în vizită la o persoană care sper că mă va ajuta să îl găsesc pe Roderick.

— Din câte am înţeles, ar fi îngrozită să afle că sunteţi aici, sub acest acoperiş.

Miranda se cutremură gândindu-se la reacţia lui Gladys.

— Recunosc că aşa ar fi, dar am douăzeci şi nouă de ani şi sunt o persoană în toată firea – şi, în acest moment, grija mea principală este să îl găsesc şi să îl salvez pe Roderick. Se gândi, apoi adăugă: Gladys este, după toate probabilităţile, extrem de agitată chiar acum. Totuşi, obsesia ei cu evitarea scandalului este atât de mare, că nu poate să ridice un deget ca să afle unde este Roderick, ceea ce lasă ajutorul şi salvarea în seama mea.

— Vorbind despre asta... Roderick îi întâlni privirea. Întrucât n-aţi primit încă nicio cerere de recompensă, cred că putem să excludem răpirea pentru bani. Ceea ce mă face să întreb dacă, din câte ştiţi, Roderick nu are vreun

duşman.

Ea se gândi şi, după un moment, scutură din cap.

— Sincer, nu mă pot gândi la vreo persoană cu care să fi avut vreo neînţelegere semnificativă.

Roscoe se strâmbă în sinea lui, deloc surprins de răspunsul ei. Fratele ei era tăcut, cinstit, cumsecade şi generos, sociabil, dar nu stupid, genul de persoană care crea foarte puţine valuri trecând pe marea vieţii. Dar… se gândi la ea.

— Ştiu puţin despre trecutul lui Roderick – că s-a născut în Cheshire, la conacul Oakgrove, pe care l-a moştenit de la tatăl lui şi pe care continuă să îl deţină. Dar trebuie să aflu mai multe – ar putea exista ceva în trecutul vostru comun care să aibă legătură cu dispariţia, aşa că faceţi-mi un rezumat.

Motivul lui era cât se poate de real, dar îşi dorea şi să afle mai multe despre ea, şi avea să o ţină astfel ocupată cât aşteptau ca oamenii lui să găsească vreun semn.

— Ei bine, Roderick e cel mai tânăr dintre noi trei – Rosalind, eu şi apoi el. Ne-am născut toţi trei la oakgrove. Părinţii noştri erau în viaţă, atunci, desigur, dar, când Roderick era un bebeluş, iar eu aveam şase ani şi Rosalind şapte, părinţii noştri au murit într-un accident de navigaţie. Se lăsă pe spate în scaun, cu privirea îndreptată spre farfurie, apoi îşi arcui rapid sprâncenele. Adevărul fie spus, nici eu nu îmi amintesc prea multe despre părinţii noştri. Mătuşile noastre – Corinne şi Gladys Cuthbert. Surorile mai în vârstă şi nemăritate ale mamei, au venit să locuiască cu noi şi…

El ascultă şi, punând câte o întrebare din când în când, obţinu un istoric mult mai detaliat decât cel pe care îl avea la dosarul lui. Un istoric al lui Roderick, dar, în mod egal, chiar mai mult, un istoric al ei.

Avu nevoie de câteva întrebări incomode pentru a desluşi bazele credinţei mătuşii lor în vulnerabilitatea socială a Mirandei şi a lui Roderick – motivul pentru care trebuiau să trăiască după un cod rigid al respectabilităţii.

Ştiuse că banii lui Roderick, şi prin urmare şi ai ei, proveneau de la mori, dar ei înşişi nu fuseseră implicaţi în comerţ, aşa cum nu o făcuseră nici părinţii lor. Banii – aşa cum înţelegea foarte bine aristocraţia – erau bani; de unde veneau aceştia conta doar dacă legătura era atât de apropiată, încât, aşa cum spusese cineva la un moment dat, putea fi încă mirosită.

Acestea fiind spuse, în cadrul micii nobilimi, cercul în care se mişca mătuşa lor, era posibil ca regulile să fie diferite; din câte ştia el, părerea mătuşii ei putea fi viabilă în acea sferă.

Dar, aşa cum sperase, dezvăluirile Mirandei îl duseră cu un pas mai departe. Poziţia ei în viaţa lui Roderick, aflându-se în cea mai mare parte între fratele ei şi mătuşi, explica obiceiul ei de a călca linia pe care mătuşile o desenaseră în jurul ei fie că i se potrivea, fie că nu. Nu atât ceea ce povestea ea despre viaţa de copil a lui Roderick, ci ceea ce nu spunea era cu adevărat relevant: îndeosebi după moartea tristă a surorii ei mai mari, ea se plecase, din nou şi din nou, în faţa regulilor mătuşilor ei pentru a menţine pacea, pentru a-l proteja pe Roderick.

Când se ridicară de la prânz şi el admise că nimic din tot ceea ce spusese ea nu ar fi putut sugera vreun duşman care să-l răpească pe Roderick, el nu rezolvase încă enigma reprezentată de ea. Respectabilitatea tranşantă de care ea se agăţa nu era ceva ce îi venea natural, ci îi fusese impusă, în mod constant, de-a lungul unei lungi perioade.

Nu îmbrăţişase niciodată doctrina, dar acceptase prevederile ei pentru că fusese cel mai bun mod de a-l proteja pe Roderick. Totuşi, acum, când respectabilitatea nu mai era un mod viabil de a-l proteja pe Roderick, renunţase la acea cale, se îndepărtase de ea şi, deşi mişcarea însemnase intrarea într-o arenă în care nu se simţea în largul ei, venise la el căutând ajutor.

Urcând scările alături de ea, se întrebă unde avea să o ducă pe ea noua ei cărare, dacă avea să se întoarcă la respectabilitate odată ce Roderick era în siguranţă sau…

În orice caz, impulsul lui de a o ajuta să-şi găsească şi să-şi salveze fratele devenise şi mai greu de ignorat.

*

Târziu în acea după-amiază, când Miranda îşi lăsase romanul din mână şi se ridicase fără stare pentru a privi pe geam grădina din spate mai bine de o jumătate de oră, punând la grea încercare capacitatea lui de-a se concentra, se auzi o bătaie la uşă, apoi aceasta se deschise, şi Mudd îşi vârî capul înăuntru.

Mudd îl văzu, se uită spre Miranda, făcu o plecăciune, apoi intră. Închizând uşa, Mudd se întoarse spre el – dar fu nevoit să-şi înfrângă impulsul de a se uita la ea.

— Ei bine?

Punând jos stiloul, Roscoe îl salvă pe ajutorul lui.

— Ce ai aflat?

— Am găsit trăsura.

Mudd păru uşurat, acum că ştia căruia dintre ei să se adreseze:

— Sau cel puţin, ştim de unde venea. Un vizitiu care lăsa pe cineva pe Claverton Street a văzut-o trecând pe lângă el – aşa că a reuşit să se uite bine la ea. A recunoscut-o – se jură că aparţine proprietarului de la Blue Jug, o tavernă de lângă docuri. El – vizitiul – spune că proprietarul închiriază această trăsură.

Se uită la ceasul în stil egiptean aflat într-un colţ al biroului lui – era trecut de ora cinci.

— Cel mai bine ar fi să ajungem la tavernă când nu este prea aglomerat. Privi spre Mudd. Spune-i lui Rawlins că noi trei plecăm la şapte jumătate. O să luăm una dintre trăsuri.

— Da, domnule.

Mudd rânji, se întoarse, făcu o plecăciune politicoasă spre Miranda, apoi ieşi, închizând uşa în urma lui.

Ridicându-se, se îndreptă spre locul în care Miranda stătea încruntată.

— Am să merg să-i pun întrebări proprietarului, să văd ce poate să ne spună.

Capul ei ţâşni în sus; se holbă la el.

— Vin şi eu cu voi.

Expresia lui deveni rigidă.

— Nu. Nu vii. Eu…

— Domnule Roscoe.

Ea se îndreptă de spate şi îşi înălţă bărbia.

— Eu…

— Doar Roscoe, mormăi el.

— Irelevant! Ochii ei aruncară fulgere spre el. Nu voi sta degeaba…

— *Domnişoară Clifford.*

Avea o experienţă îndelungată în a-şi folosi vocea pentru a face oamenii să se supună; îşi folosi fiecare gram de experienţă şi de voinţă pentru a o face să tacă.

Cu buzele devenite o linie dreaptă, îl privi furioasă. El îi ignoră privirea. Se abţinu să îi răspundă la fel.

— V-am permis să rămâneţi în casa mea, în biroul meu şi să aşteptaţi să auziţi veştile de îndată ce îmi sunt aduse. Asta, în caz că nu aţi observat, a fost un favor – ceva ce nu eram obligat să vă ofer, dar am ales să o fac. Totuşi, nu îmi puteţi cere să trec peste ceea ce conştiinţa mea consideră a fi inacceptabil şi să vă permit să mă însoţiţi într-o tavernă din port. Chiar de aţi fi de acord să rămâneţi în trăsură, protejată de vizitiul meu, zona este prea dură şi periculoasă ca eu să iau în calcul această opţiune. Să afirm că nu e un loc potrivit pentru o lady, cu atât mai puţin una respectabilă, ar fi prea puţin spus. Pasivitatea lui se clătina. Cerule mare, femeie, până şi eu iau două gărzi de corp cu mine.

Ea se încruntă, în ochi citindu-i-se în continuare dorinţa de a-l contrazice.

— Nu mă faceţi să regret că v-am permis să rămâneţi.

Buzele ei se strânseră puternic din nou, reţinând în spatele lor orice cuvinte aspre ar fi vrut ea să spună.

Considerând asta o victorie acceptabilă pentru orice

bărbat înţelept, făcu un pas în spate şi arătă spre uşă.

— Haideţi. Vă conduc acasă. Chiar în timp ce ea se întorcea pre uşă, el simţi că ea îşi ţinea răsuflarea. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu încercaţi să îmi spuneţi că nu este necesar să vă conduc!

Părăsiră casa într-o tăcere apăsătoare, de data aceasta urmând ruta prin grădinile din spate şi pe alee.

Iritată, dar acceptând că urma să nu mai aibă parte de concesii din partea gazdei ei, Miranda privi spre poartă când el o închise.

— Nu este niciodată încuiată?

Când el scutură din cap, ea se încruntă şi porni pe alee.

— Având în vedere câte opere de artă aveţi în casă, multe dintre ele foarte uşor de scos, nu sunteţi îngrijorat în privinţa hoţilor?

El se uită la ea până când îi întâlni privirea.

— Eu sunt Neville Roscoe.

Ea clipi.

— Şi este suficient?

El ridică din umeri şi se întoarse.

— Până şi cel mai idiot dintre hoţi va încerca să afle cui aparţine casa înainte să fure din ea, mai ales o casă care arată ca a mea. Odată ce află, se duc în altă parte.

— Hmm.

Nu era, din punctul ei de vedere, într-atât de înfricoşător; din tot ceea ce aflase în acea zi, omul negru Neville Roscoe era în cea mai mare parte o iluzie creată de un bărbat cu o minte subtilă şi cu o remarcabilă înţelegere a slăbiciunilor umane.

Dar nici ea nu era lipsită de judecată, tocmai de aceea nu se obosise să continue discuţia de mai devreme. Îi permise să o conducă până la poarta de la grădina casei lui Roderick, îşi luă rămas-bun politicos, primi cu răceală promisiunea lui că avea să-i spună a doua zi tot ce avea să afle în acea seară la docuri, apoi îşi plecă uşor capul şi închise poarta.

Aşteptă până când îi auzi paşii îndepărtându-se pe alee, apoi pufni, se întoarse şi se îndreptă spre casă. Trecu de terasă, deschise uşa şi intră în salonul de dimineaţă. Ajungând la biroul de scris, îşi lăsă geanta pe birou, apoi îşi înfipse mâinile în şolduri, se uită urât la peretele nevinovat şi îi spuse ce nu îi zisese lui Roscoe:

— Dacă îţi imaginezi că o să stau degeaba lângă foc şi să aştept până mâine ca să aflu ce s-a întâmplat cu Roderick, tu, domnule, trebuie să te gândeşti mai bine.

*

Trei ore mai târziu, din întunericul unei birje trase în umbra puternică a copacilor din colţul pieţii Dolphin, Miranda privea cum o trăsură subţire neagră, de oraş, ieşea de pe aleea care ducea spre porticul din lateralul casei lui Roscoe. Trăsura ieşi în stradă şi se îndreptă spre oraş. Cu ajutorul vârfului bastonului bunicului ei, ridică trapa din acoperişul birjei.

— Aceea este.

Păstră o voce neobişnuit de joasă, un ton răguşit.

— Urmăreşte-o, dar nu te apropia într-atât încât să te observe.

— Am înţeles, domnule.

Cu un zornăit al harnaşamentelor, vizitiul îşi puse atelajul în mişcare, pe urma trăsurii negre.

Îşi strânse mai bine în jurul ei pelerina pe care o găsise în şifonierul lui Roderick – în jurul pantalonilor, cămăşii, cravatei, vestuţei şi a jobenului pe care le împrumutase din acelaşi loc –, şi savură frisonul, nu de frică, ci de încântare, care o străbătu. Nu făcuse niciodată ceva atât de scandalos de riscant în cei douăzeci şi nouă de ani ai ei… şi până în acel moment se bucurase de fiecare secundă.

Era uimită de ceea ce, cu doar câteva grame de hotărâre, putea scorni mintea ei. Refuzase să accepte să fie lăsată acasă; îşi fixase un obiectiv, şi se afla acolo,

urmărindu-l pe Roscoe spre întâlnirea lui de la taverna din port.

Patruzeci de minute mai târziu, se agăţa în continuare de acel sentiment moderat de triumf când birja se opri în sfârşit.

Vizitiul se aplecă pentru ca vorbele lui să ajungă la ea prin trapă.

— Sunt chiar în faţa noastră, domnule. Nu pot să mă apropii mai mult fără să atrag atenţia vizitiului lor.

Ea deja scruta întunericul. O ceaţă sulfuroasă se lăsase jos, înconjurând clădirile, adăugând umbre la dărăpănarea lor, şi făcând felinarele slabe, aflate la distanţe mari unul de celălalt, şi mai lipsite de eficienţă. Zona era la fel de insalubră pe cât insinuase Roscoe, dar trăsura lui se afla pe alee, aproape blocând-o, solidă, respectabilă şi liniştitoare. Trăseseră lângă ei chiar la timp pentru a-i vedea pe Roscoe şi pe oamenii lui intrând în tavernă, o clădire joasă, chircită între două clădiri mai înalte, ambele cu aspect şubred.

— Aşteaptă aici.

Deschizând uşa de la birjă, coborî pe dalele alunecoase şi de mărimi diferite. Fu recunoscătoare că îşi luase cizmele de călărie, închizând încet uşa, păstrându-şi capul plecat, păşi fără să se grăbească spre tavernă, folosindu-se de baston de parcă ar fi. Avut nevoie de el. Îşi strânsese părul într-un coc înalt şi îl vârâse sub o pălărie cu boruri joase, cu faţa în continuare ascunsă de gluga pelerinei pe care o trăsese peste pălărie.

Mănuşile de călărie din piele îi acopereau mâinile. Apropiindu-se de tavernă, se rugă să fi făcut tot ce trebuia pentru a nu se da de gol cu deghizarea. Abia oprindu-se să respire, deschise uşa tavernei şi intră.

Atmosfera dinăuntru era şi mai întunecată decât cea de afară, dar aici ceaţa provenea de la un foc cu aerisire proastă şi de la numeroasele pipe puturoase pufăite de clienţii tavernei. Nu făcu greşeala de a se opri şi a se holba, ci se întoarse imediat şi ocupă singurul scaun al unei mici

mese aflate la câţiva metri de uşă. Era locul perfect, într-o parte, nu foarte bine luminat şi aproape de ieşire. Proptindu-şi bastonul de masă, se aşează, îşi sprijini coatele pe suprafaţa zgâriată, îşi împreună degetele şi se aplecă în faţă pentru ca mâinile înmănuşate să îi ascundă partea inferioară a feţei şi abia apoi îşi permise să studieze camera, din umbra glugii ei.

Roscoe nu fu greu de găsit. Se sprijinea de lunga tejghea îndreptată spre uşă, discutând cu bărbatul cu chelie din spatele ei. Mudd şi Rawlins se aşezaseră la o masă mai departe în încăpere, de unde puteau supraveghea uşa şi pe stăpânul lor în acelaşi timp, dar ambii îl priveau în acel moment pe Roscoe; ea intrase suficient de rapid, aşa că nu o observaseră.

Se holbă la spatele lui Roscoe; se holbă şi mai mult la faţa barmanului, la buzele acestuia, care, în timp ce curăţa un pahar, răspundeau întrebărilor lui Roscoe.

— La naiba! şopti ea.

Nu putea să audă sau să vadă suficient de bine cât să ghicească ce spunea bărbatul.

O mişcare într-o parte îi atrase atenţia; o chelneriţă trecea de la o masă la cealaltă luând comanda, dar fata se oprise şi se uita la Roscoe. Asta îi convenea Mirandei; habar nu avea ce să comande ca să nu se dea de gol.

O scurtă privire aruncată în jurul ei îi arătă că majoritatea, dacă nu toţi, clienţii tavernei îl priveau pe Roscoe; chiar şi cei care discutau se uitau la el cu îngrijorare. Toţi ştiură când se ridică de la bar şi se întoarse. Cercetă taverna cu privirea; ea îşi plecă uşor capul şi îşi ţinu răsuflarea când privirea lui o cercetă. Respiră doar când văzu că nu zăbovi asupra ei, ci trecu la… Privind pe furiş pe sub glugă, îl văzu îndepărtându-se de bar şi îndreptându-se spre locul în care un bărbat mult mai în vârstă stătea într-un separeu mic, în cealaltă parte a tavernei.

Roscoe trase un scaun, îl aşeză la masa bătrânului şi luă loc.

Ba îşi mai înăbuşi o înjurătură; acum era mai aproape, dar în continuare cu faţa îndreptată în altă parte, iar el şi bătrânul vorbeau prea încet ca ea să audă… şi nu putea risca să se apropie de ei. Inventivitatea ei o adusese până acolo, dar nu vedea cum putea să ajungă mai departe.

Roscoe se forţă să nu se gândească la silueta ascunsă în spatele glugii, aflată la masa de lângă uşă. Învăţase cu multă vreme în urmă să nu se lase condus de temperament, dar imediat ce o simţise – când ştiuse cumva că ea se afla acolo – şi când se întorsese şi văzuse, fusese periculos de aproape de a-şi pierde stăpânirea de sine.

Avusese nevoie de fiecare fărâmă din atât de lăudatul său autocontrol pentru a se concentra asupra bătrânului despre care barmanul spusese că este proprietarul tavernei, pentru a se îndepărta de bar şi, ignorând-o, a se preface că simţurile lui nu se fixaseră asupra ei, pentru a traversa apoi încăperea şi a-l aborda pe bătrân.

Proprietarul era un bătrân morocănos, dar nu un om prost. Cu ochii ca nişte mărgele cercetă faţa lui Roscoe, apoi îl întrebă:

— De ce te interesează cine mi-a închiriat trăsura?

— Din păcate, se pare că nu au menţionat că intenţionează să îmi răpească un partener de afaceri. Am motive să cred că viaţa acestui partener este acum în pericol, aşa că… Buzele lui Roscoe se ţuguiară. Mă aflu aici pentru a te ruga politicos să îmi oferi această informaţie: cine anume a închiriat trăsura.

Bătrânul îi citi expresia din ochi.

— Am auzit poveşti despre tine, chiar şi aici. Dacă cei doi ar fi vrut să rămână un secret, ar fi trebuit să mă plătească mai mult, nu-i aşa?

— Într-adevăr, aşa ar fi trebuit.

— Ei bine, cum n-au făcut-o şi cum tu te afli aici, întrebând politicos, îţi pot spune că e vorba despre doi barosani, ce-şi zic Kempsey şi Dole, care lucrează doar la comandă. Ei mi-au luat trăsura în noaptea aceea. Şi pe ea, şi pe vizitiu.

— Ai vreo idee pentru cine lucrează sau care este lovitura lor actuală?

Bătrânul scutură din cap.

— N-am idee pentru cine lucrează – de obicei nu îşi fac veacul pe aici –, dar am presupus că este vorba despre o tâlhărie sau o răpire, având în vedere că au vrut trăsura, însă fireşte că nu i-am întrebat. Nu ştiu decât că era în grajduri a doua zi dimineaţă, şi am auzit că Millet – vizitiul meu – dormea, destul de mulţumit de ieşire.

Roscoe se gândi, apoi întrebă:

— Ce poţi să îmi spui despre Kempsey şi Dole? Ai auzit ceva ce ar putea fi util?

Bătrânul ridică din umeri.

— Cum am zis, nu prea îşi fac veacul pe aici, dar am auzit că lucrează pentru oricine le dă cât cer.

Roscoe interpretă cele auzite.

— Deci sunt în stare de orice?

— Eu aşa am auzit.

— În regulă.

Roscoe se îndreptă.

— Unde îl pot găsi pe Millet?

După ce află localizarea probabilă a vizitiului, Roscoe se ridică, înclină din cap spre bătrân, apoi se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Apropiindu-se de ea, încetini, apoi se abătu discret din drum pentru a-l apuca de cot pe „bărbatul” cu glugă de la ultima masă, o ridică pe Miranda fără efort în picioare şi, apucând şi bastonul ce fusese sprijinit de masă, o împinse în faţa lui afară pe uşă.

Ieşi pe aleea îngustă, ţinând-o în continuare de braţ, o trase după el încă vreo câţiva metri la întuneric, departe de uşa tavernei, apoi, cu maxilarul strâns, o întoarse spre el, o ţintui cu privirea – ochii ei deja erau mari şi clocoteau de furie – şi mârâi:

— Ce mama naibii faci aici?

— Aflu ce s-a întâmplat cu fratele meu!

Nu îi răspunsese pe acelaşi ton, dar cu siguranţă nu se speriase de el – mai degrabă răbufni. Expresia ei avea

accente de rebeliune. Îşi răsuci braţul, luptându-se să se elibereze.

— Dă-mi drumul!

Cu buzele strânse, îi eliberă braţul, fără tragere de inimă. O parte a lui era mai mulţumită şi mai calmă când o ţinea bine.

Ea se uită urât la el şi îşi frecă puţin cotul.

Implicaţia acestui gest îi domoli temperamentul şi îl submină. Nu că ar fi fost pe punctul să îşi ceară scuze.

Oftând în sinea lui, închise ochii, îşi ciupi puntea nasului ca să se poată concentra mai bine, apoi deschise ochii.

— Cum aţi ajuns aici?

Miranda îi auzi tonul resemnat; încercând să domolească senzaţia copleşitoare ce îi cuprinsese nervii, răspunse în silă:

— Cu acea birjă. Arătă din cap spre vehiculul oprit ceva mai încolo. Aşteaptă să mă ducă înapoi.

Roscoe se încruntă.

— Cum l-ai convins să aştepte? Rareori sunt dispuşi să o facă, ales în această zonă.

— Am mai dat o guinee şi i-am promis încă una dacă aşteaptă. Roscoe se întoarse spre Mudd când acesta se apropie.

— Mai dă-i vizitiului două guinee şi spune-i că nu mai este în voie de el în seara aceasta.

Ea se bucură de aceste cuvinte. În timp ce Mudd, aruncându-i o singură privire, se îndreptă spre vizitiu, ea întrebă:

— Ce aţi aflat?

Roscoe privi spre ea. Când Rawlins, uşor surprins să o vadă, li se alătură, îi spuse:

— Fratele dumitale a fost răpit de doi bărbaţi numiţi Kempsey şi Dole. Sunt mardeiaşi profesionişti. Deocamdată nu ştiu cine i-a angajat, dar am aflat unde locuieşte vizitiul trăsurii. Ar putea să ştie ceva.

Mudd se întorsese la timp ca să audă cele spuse.

— Deci mergem să discutăm cu vizitiul?

Ea privi spre faţa umbrită a lui Roscoe şi aşteptă.

Roscoe îi studie trăsăturile, chiar umbrite de gluga mult prea feminină pentru a fi vreodată confundată cu cea a unui bărbat. Instinctiv, evaluă riscurile, îşi calculă opţiunile, dar în acest caz era evident ce aveau de făcut; trebuiau să dea de urma lui Roderick cât mai repede.

— Da. Privi spre Mudd şi spre Rawlins. Călătoriţi voi deasupra – spune-i lui Cummins că trebuie să ajungem pe Ryder Lane, în Clerkenwell.

Apucând-o de braţ mai blând ca înainte, se întoarse şi o conduse spre trăsura lui. Mudd deschise uşa pentru a vorbi cu Cummins, vizitiul. Roscoe prinse uşa deschisă, o ţinu cât timp ea îşi strângea pelerina şi bastonul, apoi o ajută să urce. Dându-i drumul la mână, o urmă în trăsură şi, cu o stăpânire de lăudat, închise încet uşa.

*

Miranda rămase în umbrele văgăunii fetide ce era Ryder Lane şi îl ascultă pe Roscoe punându-i întrebări vizitiului, Millet.

Din poziţia ei – sprijinită de peretele din partea opusă, cu umerii lui Mudd blocând parţial vederea spre ea dinspre uşa în care Millet, un omuleţ cu o faţă bolnăvicioasă şi cu un început de chelie, stătea în faţa celor trei bărbaţi –, îl privi pe Roscoe convingându-l pe nefericitul vizitiu de ce ar fi fost în interesul lui să răspundă cu sinceritate la întrebări.

Până atunci nu văzuse nimic înfricoşător la Roscoe, dar pe acea mică alee, totul la el – poziţia corpului, vocea, fiecare mişcare – proiecta o ameninţare letală care o făcea să se cutremure.

Avea acelaşi efect şi asupra lui Millet.

— Da, conaşule. Frământându-şi mâinile, se înclină. Înţeleg, zău că da.

— Excelent. Deci Kempsey şi Dole – bărbaţii care au închiriat trăsura condusă de tine… De unde i-ai luat?

— Mă aşteptau la Blue Jug în spate, la grajduri, când am ajuns. M-au ajutat să înham caii, apoi m-au pus să îi duc până la Pimlico.

— Unde ai oprit?

— Pe Chichester Street, la capăt. Dincolo de piaţă, unde se uneşte cu cealaltă stradă – Claverton, adică.

— Deci ai oprit acolo. Şi apoi? Spune-mi ce s-a întâmplat, tot ce ai văzut şi ai auzit.

— Ăia doi – Kempsey şi Dole – nu ziceau prea multe. După ce am oprit, au coborât, mi-au zis să aştept acolo; am crezut la început că s-au dus sub copacii din piaţă, dar mai târziu – când au adus bagajul, orice o fi fost, la trăsură – au venit din cealaltă parte a străzii, deci poate s-au ascuns în intrândul caselor de acolo.

— Probabil. Ce bagaj au urcat în trăsură?

Millet părea agitat.

— Adevărul, şefule, e că nu pot fi sigur.

— De ce nu?

— Păi, era întuneric, în primul rând – nu erau felinare pe acolo. N-am văzut decât că duceau ceva; părea un covor strâns cu multe cocoloaşe – fiecare îl ducea de un capăt. Părea destul de greu, dar nu atât cât să îi cocoşeze. Millet se opri, de parcă încerca să îşi amintească.

— Dole a lăsat jos capătul lui, a deschis uşa de la trăsură, apoi l-a ridicat din nou şi s-a urcat cu el în trăsură, iar Kempsey l-a urmat.

— Deci putea să fie un bărbat înfăşurat într-o pelerină sau într-o pătură?

Millet încuviinţă din cap îngrijorat.

— Da, e posibil.

— Foarte bine. Şi după aceea? Unde i-ai dus?

— Asta a fost partea cea mai ciudată. Am presupus că o să-i duc din nou în oraş, dar nu – Kempsey mi-a zis să o iau spre nord. I-am dus până pe Paddington, unde îi aştepta o altă trăsură.

— Altă trăsură?

— Da, o trăsură de călătorie, înţelegeţi? O

supraveghea un băiat de pe aici – nu era vizitiu sau rândaş. L-au trimis la plimbare, apoi au mutat bagajul de la mine în cealaltă trăsură, după care mi-au plătit şi mi-au dat drumul.

Roscoe se opri, apoi întrebă:

— Ai vreo idee în ce parte au luat-o?

N-am rămas suficient să văd, dar trăsura era îndreptată spre nord-vest, cam aşa. În afara oraşului.

— Te pricepi la trăsuri şi la cai – ce-mi poţi spune despre cealaltă trăsură?

Millet se strâmbă.

— Nu pot să zic prea multe – nu era lumină dar aş spune că era o trăsură de călătorie obişnuită, nimic deosebit, nu era nouă, cam la fel de veche ca aia de la Blue Jug. Nu era prea grozavă, probabil tot închiriată. Iar caii erau cai de muncă, clar ca bună ziua. Trăgeau greu, aş spune eu… Millet se opri, apoi continuă: Mi-am amintit de ce eram aşa sigur că o să iasă din oraş – aveau geamantane în spatele trăsurii. Le-am văzut când întorceau.

Roscoe cercetă chipul impasibil al lui Millet.

— Foarte bine. Îi susţinu privirea un moment, apoi înclină din cap. Noapte bună, Millet.

Millet mai că răsuflă uşurat.

Roscoe se întoarse; întinzându-se spre braţul Mirandei, o trase mai aproape de el, îndreptându-se înapoi spre alee.

*

— Aveţi idee cine ar putea să îl vrea pe Roderick mort?

Stând faţă în faţă cu Miranda în trăsura lui în timp ce traversau oraşul înapoi spre Pimlico, Roscoe îi cercetă trăsăturile în lumina slabă făcută de felinarele interioare ale trăsurii. Trăsese perdelele de la geamuri şi aprinsese felinarele ca să o poată interoga mai bine. Aplecându-se în faţă, cu coatele pe coapse, o privi încercând să dea de cap

întrebării.

Dar, ca întâia oară, ea scutură din cap.

— Nu, nu mă pot gândi la nimeni. Îi întâlni privirea. Poate este totuşi vorba despre bani…

— Nu. Lăsând la o parte lipsa unei cereri de răscumpărare, faptul că l-au scos din Londra nu are nicio logică în contextul unei răpiri pentru bani.

— Dar a fost, oare, scos din Londra? Sunteţi sigur că puteţi avea încredere în felul în care Millet a interpretat intenţiile lui Kempsey şi ale lui Dole?

El reluă în minte discuţia cu Millet, apoi confirmă sumbru:

— În general, nu aş avea încredere în Millet în legătură cu nimic, dar nu avea niciun motiv să inventeze ceea ce ne-a spus, iar observaţiile lui sunt exact genul de lucruri pe care un om cu meseria lui le-ar remarca – vârsta şi tipul trăsurii, caii şi bagajele din spate.

Privind spre geam, departe de îngrijorarea din ochii ei, îşi lăsă mintea să reflecteze la toate lucrurile aflate până în acel moment, analizând posibilităţile… Oftând exasperat, se lăsă pe spate. De cealaltă parte a trăsurii, întâlni privirea ei.

— Nu are sens. Ne scapă ceva.

Ea se încruntă.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vreau să spun că, dacă cineva l-ar vrea pe Roderick mort, atunci mort înseamnă mort, şi dacă Kempsey şi Dole ar fi fost plătiţi să îl omoare, atunci ar fi trebuit să găsim cadavrul pe caldarâmul din Chichester Street.

Miranda inspiră, apoi replică:

— Şi cum nu am găsit cadavrul…

— Cum nu am găsit încă un cadavru, atunci… Roscoe se încruntă. Nu ştiu. Nu se potriveşte cu o răpire pentru răscumpărare, dar nici cu un simplu asasinat. Să îl scoată din Londra… nu îmi dau seama ce i-a determinat să facă asta.

Ea înţelese ce sugera el.

— Deci faptul că l-au mutat dă de înţeles că este încă în viaţă, nu? Îşi fixă privirea pe faţa lui. De ce ar muta un cadavru?

El se gândi, apoi încuviinţă din cap.

— Ai dreptate, nu ar face-o. Sau cel puţin nu văd niciun motiv pentru care asasini plătiţi precum Kempsey şi Dole şi-ar pierde vremea făcând asta. Râul este chiar la capătul străzii. Deci… în acest moment nu avem niciun motiv să credem că Roderick nu mai este în viaţă. După un moment, el adăugă: O întrebare clasică – cine are de câştigat de pe urma morţii lui Roderick?

Când ea îl privi, el ridică o sprânceană. Ea se încruntă.

— Din câte ştiu eu – şi am douăzeci şi nouă de ani şi mă ocup de propria avere conform termenilor testamentului părinţilor noştri. Dacă Roderick moare, *eu* sunt singura care are ceva de câştigat din asta.

El încuviinţă sumbru din cap.

— Aşa credeam şi eu. Deci niciun indiciu din direcţia asta.

Un minut se scurse rapid. I se părea că mintea ei înţelegea în sfârşit toate implicaţiile lucrurilor pe care le aflase… Îl privi pe Roscoe.

— Şi Kempsey şi Dole? Putem afla mai multe despre ei?

El privi în depărtare, apoi dădu aprobator din cap.

— Acesta este pasul următor.

Ea aşteptă, dar el nu zise mai multe, şi câteva minute mai târziu trăsura încetini şi se întoarse. Sub roţi scrâşni pietriş fin; câteva secunde mai târziu, trăsura se opri.

Roscoe deschise uşa şi coborî, apoi se întoarse să o ajute pe Miranda – în hainele ei de bărbat, dar ascunzând acest travesti scandalos cu pelerina – să coboare chiar lângă steagurile de la porticul casei lui.

Mudd şi Rawlins coborâră de pe acoperişul trăsurii.

Se întoarse spre ei.

— Mergeţi şi spuneţi-i lui Gallagher că vreau o întâlnire. Poate alege el unde, dar trebuie să fie într-un loc

deschis.

— Da, domnule.

Făcu semn din cap spre trăsură.

— Puteţi să mergeţi cu trăsura – asiguraţi-vă doar că o aduceţi înapoi.

Mudd şi Rawlins rânjiră. Deschiseră uşile de la trăsură, strigându-i direcţia lui Cummins aflat pe capră, râseră de răspunsul previzibil de morocănos al acestuia, apoi se urcară rapid.

Trăgând-o pe Miranda în umbrele de lângă portic, Roscoe aşteptă ca vizitiul să pornească trăsura, să o întoarcă şi să treacă de ei revenind pe stradă.

— Cine este Gallagher? întrebă ea.

— O persoană pe care chiar nu aţi vrea să o cunoaşteţi. Se uită la ea, apoi îi făcu semn spre alee, de unde treptele de marmură duceau spre grădinile din spate. Haideţi, domnişoară Clifford. Indiferent de îmbrăcămintea dumneavoastră, am să vă conduc acasă.

Capitolul 4

Miranda ajunse la casa lui Roscoe chiar mai devreme în dimineaţa următoare, dar zâmbetul lui Rundle îi dădu de înţeles că era aşteptată.

Că venirea ei fusese anticipată.

Rundle o conduse spre birou, îi anunţă sosirea şi plecă, închizând uşa în urma lui.

Roscoe, aşezat în spatele biroului, sorbea dintr-o cană în timp ce privea peste diferite documente şi scrisori. Îşi ridică privirea când ea se apropie.

Privirea lui se opri asupra ei, de parcă nu ar mai fi văzut o rochie violet până atunci, apoi clipi şi îşi îndreptă ochii întunecaţi spre chipul ei.

— Am o întâlnire programată cu Gallagher la ora unsprezece.

— Unde?

Îşi puse geanta pe mica măsuţă, însă rămase în picioare.

Lumina piezişă a soarelui dădea inflexiuni roşietice părului lui negru, bogat.

— La muzeu. În sala principală.

Faptul că la muzeu puteau avea loc întâlniri cu personaje din lumea interlopă era un lucru surprinzător pentru ea. Zâmbi.

— Excelent! Deci pot să fiu şi eu prezentă.

— Da şi nu.

Privirea lui alunecă din nou spre silueta ei.

— Gallagher nu trebuie să afle despre existenţa dumitale. Nu trebuie nici măcar să ştie despre răpirea lui Roderick. Nici o persoană întreagă la minte nu îi oferă de bună voie astfel de informaţii lui Gallagher. Nu se poate şti la ce vor fi folosite ele mai târziu. Îi întâlni privirea. Deci puteţi să fiţi prezentă, dar…

— Va trebui să fiu din nou deghizată.

— Da.

Se lăsă în spate pe scaun, fixând-o cu acea privire a lui care te măsura.

— Dar nu în bărbat. Veţi avea nevoie de o bonetă, de un văl, de mănuşi – lucruri care să vă acopere cât de mult posibil. Vă vor însoţi o slujnică şi un lacheu de-al meu – veţi călători până la muzeu cu ei într-una dintre trăsurile mele de oraş. Ochii lor se întâlniră din nou. Să vă întoarceţi la zece şi jumătate. Atunci plecăm.

Spunând acestea, îşi îndreptă din nou atenţia spre hârtiile lui. Ea nu era unul dintre oamenii lui. Rămase pe loc, cu privirea fixată asupra capului său întunecat.

Într-un final, el oftă, privi din nou spre ea, arcuindu-şi o sprânceană grea şi obosită.

Ea zâmbi.

— Vă mulţumesc.

Cu aceasta, se roti, îşi înşfăcă geanta, se întoarse spre uşă şi ieşi singură din cameră.

Roscoe privi uşa închizându-se. Când fu sigur că Miranda plecase, scutură din cap.

— Ce naiba fac?

Nu primi niciun răspuns.

După o nouă scuturare din cap, îşi îndreptă iarăşi atenţia spre birou, spre lucrurile pe care îşi dorise să le termine înainte ca ea să îi distragă atenţia.

*

Deghizată *superb* în hainele de doliu pe care le purtase şi la înmormântarea mătuşii ei Corrine, Miranda stătea în sala principală a muzeului, cu privirea acoperită cu văl fixată pe un tablou mare ce înfăţişa crucificarea, aşteptând ca întâlnirea să înceapă.

Strângea în mână o batistă cu franjuri de dantelă neagră.

Slujnica pe care i-o pusese la dispoziţie Roscoe, la rândul ei îmbrăcată sobru, stătea la un pas în spatele ei, ducându-i şalul negru. Lacheul ei, un tânăr foarte chipeş, stătea fără să aibă nimic de făcut lângă slujnică, fiind însă atent.

Roscoe îi spusese lângă ce tablou să stea; acum, că era poziţionată unde trebuia, devenea nerăbdătoare, dar ceasul cel mare de pe peretele de deasupra intrării arăta că mai erau câteva minute până la ora unsprezece.

Era pe punctul să îşi îndrepte din nou privirea spre tablou, când uşile de la intrare se deschiseră, ţinute de doi bărbaţi pentru un al treilea – un munte de om, care, cu două bastoane, câte unul în fiecare mână, îşi deplasă corpolentul trup, îmbrăcat simplu într-un costum maro, spre sală. Oprindu-se în interior, uriaşul privi în jurul lui; faţa lui era o masă de guşi cărnoase şi de obraji pufoşi din mijlocul cărora doi ochi ca nişte mărgele cercetau lumea.

Văzând banca aflată cu faţa la tabloul pe care ea îl studia, bărbatul masiv mormăi şi se puse în mişcare spre ea.

Gallagher. Din spatele ecranului făcut de vălul ei, îl privi ajungând la bancă, apoi, ajutat de trepăduşii lui, se aşează pe ea. Cu un semn din mână, le dădu liber bărbaţilor; aceştia se retraseră pentru a sta lângă pereţi, unul de fiecare parte, supraveghindu-l pe stăpânul lor.

Deşi marea sală nu era prea aglomerată, nu era nici complet poală. În afara ei şi a servitorilor ei, mai erau câteva cupluri şi mici grupuri ce se plimbau şi admirau lucrările expuse, în timp ce un flux constant de vizitatori traversa sala în drum spre celelalte încăperi.

Înainte să apuce să devină din nou nerăbdătoare, sosi şi Roscoe. Intrând triumfător în sală cu Mudd şi cu Rawlins în spatele lui, se opri, îl văzu pe Gallagher, îşi întoarse capul şi vorbi cu cei doi însoţitori, apoi se îndreptă fără să se grăbească spre bancă. Fără să se uite direct la el sau să îl bage în seamă în vreun fel pe Gallagher, Roscoe se aşeză pe bancă, la un metru distanţă, aplecându-se în faţă, odihnindu-şi antebraţele pe coapse, şi se uită la tablou.

În spatele vălului, ea oftă, apoi trecu spre cealaltă parte a tabloului, ridicându-şi capul de parcă ar fi studiat lucrarea. Noua poziţie îi permitea să vadă în mod clar faţa lui Gallagher.

Ochii lui mici se îndreptară spre Roscoe.

— Deci cu ce te pot ajuta în această frumoasă dimineaţă?

Expresia impasibilă a lui Roscoe nu se schimbă.

— Sunt sigur că bărbatul pe care l-ai pus să îmi supravegheze casa ţi-a raportat că doi criminali, Kempsey şi Dole, au răpit o cunoştinţă de-a mea de pe strada de lângă mine, după ce tocmai ieşise din casa mea. Aşa cum sunt convins că îţi imaginezi, sunt nefericit că ospitalitatea mea a fost pătată de un asemenea incident.

Gallagher continuă să privească spre tablou.

— Este de înţeles…

— Da. Vreau să ştiu tot ce este de ştiut despre Kempsey şi Dole şi, cel mai important, vreau să ştiu cine i-a angajat.

— Nu de ce i-a angajat?

— Ar fi frumos, dar, în acest caz, odată ce aflu cine, ar trebui să devină evident şi motivul.

— Hmm. Gallagher făcu o pauză, apoi întrebă pe un ton diferit: Ce face nepotul meu?

— Bine. Ai avut dreptate – are un cap bun pentru cifre şi învaţă rapid. Dacă îşi vede de treabă şi nu o ia pe cărări greşite, mă aştept să avanseze rapid.

— E bine de ştiut.

Tonul lui Gallagher deveni mai aspru.

— În ceea ce îi priveşte pe Kempsey şi pe Dole, nu sunt din zonă. Se spune că se trag din Birmingham, dar de câţiva ani sunt de găsit la taverna Hood and Gable din Mile End, şi lucrează doar la comandă. Sursele mele îmi spun că sunt pricepuţi. Nu i-am folosit niciodată personal, dar asta am auzit.

— Ai idee cine i-a angajat?

— Ştiu doar că nu a fost unul dintre ai *noştri.*

Fu rândul lui Roscoe să se uite pieziş la Gallagher.

— Eşti sigur?

— Cum ai spus, am auzit despre întâmplare. Pare de-a dreptul nesăbuită, să zicem. Era cât se poate de clar că o să întrebi ce s-a întâmplat, aşa că am întrebat eu primul. Niciunul dintre suspecţii obişnuiţi din zonă nu ştie nimic despre asta, dar Quirky – băieţii lui merg şi ei uneori la Hood and Gable – mi-a zis că vreo doi dintre băieţii lui i-au văzut pe Kempsey şi pe Dole primind un pachet de la un bărbat. Părea să fi ajuns la o înţelegere, de aceea i-au zis băieţii despre asta lui Quirky. Desigur, Quirky a întrebat cine era cel care îi angajase, dar era un străin fără nimic remarcabil – păr castaniu, de înălţime medie, comun în toate privinţele, haine cam vechi, chiar ponosite. Se pare că are o cicatrice tăiată pe unul dintre obraji, dar cu atâţia bărbaţi întorşi de la război, nu mai este la fel de simplu ca pe vremuri să identifici o faţă cu cicatrice.

— Din păcate, nu.

După un moment, Roscoe zise:

— Deci se pare că Kempsey şi Dole lucrează pentru un bărbat imposibil de distins de alţii şi fără vreo legătură cu marii jucători.

— Da. Şi singurul lucru care te-ar mai putea ajuta este că Kempsey şi Dole folosesc adesea o trăsură de la grajdurile din spatele tavernei Hood and Gable. Se pare că în momentul acesta au închiriat acea trăsură împreună cu caii. Dole conduce de obicei. Nici trăsura nu este una remarcabilă, dar caii… unul este gri cu o coamă palidă şi celălalt, de un gri mocirlos.

Roscoe se îndreptă.

— Mă va ajuta. Kempsey şi Dole cum arată?

— Sunt masivi amândoi, dar Kempsey este adevăratul bătăuş. Dole este un pic mai înalt şi mai iute. Kempsey este şeful, cel care vorbeşte în numele lor. Dole ascultă de el şi îşi ţine gura. Kempsey are păr castaniu scurt, uşor cărunt. Dole are părul mai lung, tot castaniu, şi o ureche deformată. Amândoi se îmbracă destul de curat şi vorbesc cu accent, din partea Birminghamului cel mai probabil.

Roscoe reţinu descrierile schiţate.

— Un ultim lucru. Ţin pistoale la ei?

— În general, nu. Amândoi preferă cuţitele, pumnii sau alte arme albe. Gallagher se opri, apoi adăugă: Sunt genul acela de infractori.

*

Însoţită de oamenii lui înapoi la casa lui Roscoe, apoi condusă în salonul pentru masă unde luaseră prânzul în ziua precedentă, Miranda se plimbă dintr-o parte în cealaltă întrebându-se unde naiba era Roscoe şi, mai important, ce făcea. Rămăsese în sala mare a muzeului cu însoţitorii ei, studiind şi alte tablouri pe îndelete, în timp ce Roscoe, urmat de mult mai încetul Gallagher, părăsise clădirea; abia după aceea ieşise şi ea din muzeu.

Într-un final uşa se deschise, şi Roscoe intră. Cu faţa la el, ea se opri din preumblări.

— Şi acum ce facem?

Închizând uşa, el îi întâlni privirea.

— Acum mâncăm. Făcând semn spre masă, îi dădu ocol pentru a-i ţine scaunul. Şi apoi vă conduc acasă.

Ea se aşeză şi îşi stăpâni nerăbdarea suficient cât el să apuce să se aşeze pe locul din stânga ei înainte să întrebe:

— Dar cum rămâne cu urmărirea lui Kempsey şi a lui Dole? Şi cu Roderick?

— Am trimis oameni să caute trăsura – sau, mai exact, acei cai. Îşi întinse şervetul, privindu-l pe Rundle care tocmai sosea cu o tavă cu felii de carne. Nu contează cine i-a plătit, cei doi nu vor fi atât de nesăbuiţi încât să poposească la hanurile de poştă. Nu vor schimba caii – vor înainta încet şi se vor opri de fiecare dată când animalele vor avea nevoie de odihnă.

Ea se folosi de minutele în care Rundle îi servi pentru a se gândi. Când acesta se retrase, îl privi pe Roscoe, cercetându-i expresia care nu îi oferea vreo informaţie. Dar, desigur, el avea un plan.

— Odată ce îi găsiţi pe Kempsey şi pe Dole – şi să sperăm că şi pe Roderick –, ce urmează?

Roscoe mestecă, înghiţi şi îşi păstră privirea aţintită asupra farfuriei lui.

— Odată ce aflu încotro se îndreaptă, mă duc după ei şi îl aduc pe Roderick acasă.

„Presupunând că mai e în viaţă.”

Trecu o secundă.

— Credeţi că mai este în viaţă?

El oftă în sinea lui, apoi o privi.

— Cred că este probabil. Nu îmi pot imagina ce se întâmplă – dacă l-ar fi ucis, trăsura ar fi fost deja înapoiată, dar oamenii mei mi-au confirmat că nu este cazul. Aşa că… Mai luă o înghiţitură, apoi continuă: Cea mai credibilă posibilitate este că îl duc undeva, cuiva, cel mai probabil persoanei care i-a angajat.

O privi şi văzu concentrarea de pe faţa ei în timp ce

mânca; se simţi iraţional de mulţumit că măcar ea mânca.

— Să înţeleg că nu aveţi în continuare nicio idee cine ar putea fi persoana din spatele acestei răpiri?

Ea scutură din cap.

— Nu am nicio idee.

— Nici eu. În orice caz, ceea ce ştim acum ne face să credem că, dacă ne mişcăm rapid şi îi urmărim pe Kempsey şi pe Dole, vom avea o şansă rezonabilă de a-l salva pe Roderick.

Ea sorbi din apa pe care i-o turnase Rundle în locul vinului ameţitor.

— Deci, odată ce aflăm unde sunt, vă veţi trimite oamenii să se ocupe de ei şi să îl aducă înapoi pe Roderick.

O afirmaţie care era, de fapt, o întrebare.

— Nu. Mă voi duce eu însumi.

Ea îl privi, îi întâlni privirea.

— Veţi face asta?

Când el încuviinţă din cap, ea se încruntă.

— Dar am văzut că sunteţi mereu ocupat…

— Domnişoară Clifford. Îşi strânse buzele un moment. De ce îmi mai bat capul? Întrebarea era retorică. Miranda, poate i l-am prezentat pe Roderick lui Gallagher drept o cunoştinţă, dar îl consider pe fratele tău un prieten. A avut încredere în mine şi m-a urmat în ceea ce priveşte filantropia, şi voi face pentru el ceea ce face pentru orice prieten – mă voi duce personal să îl aduc, nu am să las salvarea în seama oamenilor mei, oricât de devotaţi şi de capabili ar fi.

Ea îi cercetă ochii, apoi înclină din cap.

— Vă mulţumesc.

Îşi întoarse atenţia spre farfuria ei.

Făcu şi el ca ea, întrebându-se…

— Vă voi însoţi, desigur…

El oftă din nou în sinea lui.

— Nu. Nu o veţi face.

— Doar nu avem iar discuţia asta, nu?

El scutură din cap.

— Nu veniţi cu mine.

Ea îi aruncă o privire cu ochi mijiţi, o privire pe care el se făcu că nu o observa.

— Vă daţi seama – tonul ei era omogen şi se dorea rezonabil – că vă voi urma orice ar fi, de una singură dacă este nevoie, şi, desigur, e riscul mult mai mare să am probleme, să dau de necazuri, dacă o să călătoresc de una singură, decât dacă vă însoţesc.

Lăsându-şi jos cuţitul şi furculiţa, el îşi aruncă şervetul într-o parte, apoi se întoarse spre ea.

— Nu sunt motive pentru a continua să vă implicaţi…

— De fapt, sunt câteva. Agitând o furculiţă pentru emfază, ea continuă: Sunt sora lui Roderick – cea mai apropiată rudă a lui. Dacă este grav rănit, lucrurile vor merge mult mai uşor dacă sunt acolo pentru a vorbi cu el.

El îşi strânse buzele; acest ultim argument era, din păcate, era greu de combătut.

— Mai mult, dacă este rănit, va fi mult mai uşor pentru el dacă sunt şi eu acolo – dacă a fost lovit la cap şi nu vă recunoaşte? Coborând furculiţa, privi spre farfurie, apoi aşeză tacâmul. Şi, în plus, nu pot rămâne aici în Londra şi să aştept. Am să o iau razna din cauza îngrijorării.

„Pentru amândoi.” Miranda păstră asta pentru ea. Împăturindu-şi şervetul, îl puse lângă farfurie şi se întoarse cu faţa la el.

Conştient că orice încercare de a o contrazice ar fi fost inutilă, el se încruntă.

— Nu pot vedea cum…

— Este simplu.

El nu era singurul care putea face planuri, şi ea avusese destul timp să se gândească de când plecase de la muzeu.

— Călătorim împreună în mod deschis, cu mine în haine de doliu. Arătă spre rochia ei neagră simplă. Voi fi o văduvă care călătoreşte spre patul de moarte al vreunei rude, iar dumneata vei fi prietenul de familie care mă însoţeşte. Este un scenariu perfect acceptabil şi vă va oferi

şi o deghizare excelentă. Când îi găsim pe Kempsey şi pe Dole, nu vor avea niciun motiv să fie suspicioşi în privinţa dumitale. Este vital să aveţi un motiv plauzibil de a vă afla acolo, altfel îi veţi alerta prin simpla apariţie. Şi, desigur, o lady poate avea oricând o zi proastă şi să se simtă prea bolnavă pentru a călători, aşa că, dacă trebuie să tragem de timp pentru a-l smulge pe Roderick din ghearele celor doi, nu vom avea nevoie să inventăm altceva ca scuză că ne aflăm acolo. Se opri, apoi adăugă: Ştiu şi cum să îngrijesc răni, mai ales din cele minore. Ridicându-şi privirea, o întâlni pe a lui şi afirmă categoric: Planul meu va funcţiona perfect.

Roscoe se încruntă şi mai tare.

— Pot la fel de bine să îi iau pe Mudd şi pe Rawlins…

— Nu, nu puteţi. Gallagher a spus că Kempsey şi Dole sunt buni la ceea ce fac, ceea ce înseamnă că îi vor remarca imediat pe Mudd şi pe Rawlins, îi vor recunoaşte drept ceea ce sunt – bătăuşii cuiva.

— Preferă să li se spună *gărzi de corp.*

— Într-adevăr. Oameni care păzesc pe cineva destul de puternic cât să aibă nevoie de protecţie şi să-i şi plătească bine şi care foarte probabil vor recurge la violenţă la cererea cuiva.

Încuviinţă din cap.

— Exact.

Ea îi susţinu privirea.

— Dacă mergeţi cu Mudd şi cu Rawlins sau de unul singur, veţi fi uşor de remarcat, oricum v-aţi îmbrăca, iar Kempsey şi Dole vă vor vedea şi îşi vor da seama că reprezentaţi o ameninţare. Se întrerupse, inspiră, apoi, cu o privire distantă şi cu o expresie devenită serioasă adăugă: Cine ştie? Dacă simt vreo ameninţare, e posibil chiar să îl ucidă pe Roderick ca să nu poată fi martor împotriva lor.

Nu avea cum să o contrazică.

Ea se concentră din nou asupra lui, cu o expresie mai decisă, mai încăpăţânată.

— Trebuie să ne înfăţişăm ca doi oameni care nu

reprezintă o ameninţare, o deghizare care ne va permite să îi găsim pe Kempsey şi pe Dole, să ne apropiem suficient cât să îl salvăm pe Roderick şi apoi să reuşim să avem grijă de el şi să îl protejăm dacă este rănit.

El oftă pentru a treia oară în sinea lui.

— Miranda, nu o să facem toate astea într-o singură zi. Ce îţi imaginezi…

Ea demolă fiecare argument al lui. Oricum ar fi încercat să îi critice „planul”, ea îl bloca şi îi aducea argumente, şi, cu cât insista mai mult, cu atât planul ei părea să fie singura opţiune viabilă. Încercă chiar să o provoace, dar ea şi dădu seama, şi miji ochii, se uită urât şi, cu un dispreţ suprem, ignoră încercarea.

Într-un final, nu îi mai rămase decât să invoce o autoritate pe care, dacă ar fi avut de ales, ar fi preferat să nu o aducă în discuţie.

— Dar mătuşa dumitale? Ce-o să spună despre călătoria noastră împreună? Cum ea nu răspunse imediat, el continuă pe această linie: Ştie măcar că sunteţi aici? Că vă petreceţi zilele cu mine, sub acoperişul meu scandalos?

Ea îi întâlni privirea, apoi zise cu răceală:

— Nu, mătuşa mea nu ştie unde sunt. Totuşi, dacă ar fi să aleagă, ar prefera să *nu* ştie decât să nu fiu aici. Poate sună complicat, dar Gladys este acum la fel de îngrijorată pentru Roderick cum sunt şi eu. Ştie că, oriunde aş fi, fac tot ce pot ca să îl găsesc şi să îl aduc acasă. Dacă trebuie să îi urmăm pe Kempsey şi pe Dole la ţară, aşa cum pare să fie cazul, atunci sigur că o să îi spun, dar doar că mă duc după Roderick cu un prieten care m-a ajutai să îi dau de urmă şi că trebuie să plec. Asta este tot, şi atât am să îi spun. Şi, chiar dacă nu va fi de acord, nu îmi va interzice să o fac şi nu îmi va sta în cale.

El absorbi acea hotărâre nestrămutată din ochii ei, privi încăpăţânarea inflexibilă ce i se vedea în bărbie şi în felul În care-şi încleştase buzele… Devenise mai categorică, mai încrezătoare, mult mai sigură pe ea decât în acea primă seară când intram în casa lui.

Era suficient de puternic cât să o refuze şi să susţină acest refuz şi să îi strivească astfel o asemenea încredere ce lua proporţii.

Nu putea să o facă, nu putea să îşi permită să o împingă, înapoi în acea cuşcă a lipsei de experienţă şi a nesiguranţei din care, se părea, ea tocmai evada, trasă de nevoia ei de a-l salva pe Roderick.

Cerul era martor că el ştia totul despre puterea de transformare a unui instinct de protecţie intrat în acţiune; el nu mai era nici într-un caz acelaşi om care fusese cu doisprezece ani în urmă, şi bărbatul care era acum era mult mai mult decât bărbatul care fusese.

Dar…

El îi susţinuse privirea în tot acest timp, şi ea pe a lui, aşteptând.

El mormăi fără să facă vreo promisiune, apoi mârâi:

— Vom vedea. Înainte să ne hotărâm ce facem, trebuie să dăm de urma lui Kempsey şi a lui Dole şi a cailor lor nepereche.

Se aşteptase oarecum ca ea să zâmbească triumfător, dar ea doar îşi înclină capul şi consimţi, fără să mai discute, ca el să o însoţească până acasă.

*

Având în vedere că era miezul zilei, Miranda se găsi aşezată lângă Roscoe în una din trăsurile lui de oraş, traversând scurta distanţă pe Chichester Street, apoi pe Claverton Street, după care pe aleea de lângă casa fratelui ei. Când trăsura se opri lângă poartă, Roscoe deschise uşa, coborî şi îi întinse mâna.

Ea simţi acel frison deconcertant când degetele lui le prinseră pe ale ei, dar se aşteptase la asta şi se pregătise împotriva acestui efect; nu fu nici pe departe la fel de rău ca incidentul din seara precedentă, când el o prinsese de cot fără să o anunţe. Odată aflată în siguranţă pe alee, ea îşi eliberă degetele de strângerea lui şi se felicită că reuşise

să îşi ascundă reacţia de nervozitate.

— Vă mulţumesc.

Stătu cu faţa la el şi nu mai adăugă nimic, ci doar aşteptă. O privi şi el. Trecură secunde bune, apoi el cedă fără tragere de inimă.

— Vă anunţ de îndată ce aflu ceva.

Aprobator, ea îşi plecă uşor capul, îl lăsă să îi deschidă poarta, apoi păşi cu atenţie prin aceasta. Când ea se răsuci să închidă poarta, el făcu un pas în spate şi o salută; ea zâmbi şi închise poarta. Se opri şi auzi uşa de la trăsură închizându-se, apoi roţile se îndepărtară.

Întorcându-se, înaintă încet prin grădină, gândindu-se la toate lucrurile pe care le aflase. Nu doar despre Roderick, ci şi despre Roscoe, dar chiar mai mult despre ea însăşi. Faptul pentru că teama pentru Roderick îi dictase acţiunile nu era o surpriză pentru ea. O surprindea însă ceea ce făcuse, cum se comportase şi cum reacţionase.

Nu existase să se certe cu Roscoe, să insiste şi să ceară rolul care i se cuvenea în salvarea lui Roderick. Nu fusese reticentă în a-şi impune punctul de vedere despre cum ar trebui realizată această salvare. Până la urmă, era mândră de ceea ce realizase în ultimele două zile şi se simţea cumva mai liberă, cu mintea mai limpede mai sigură de sine, mai hotărâtă în sinea ei despre o faţetă a sa pe care nu o recunoştea în totalitate.

Păşind spre casă, încercă să identifice acel sentiment ce îi evada, să se poată concentra mai cu atenţie pe el. Ajunse pe terasă, o traversă, deschise uşa şi intră în salonul de dimineaţă. Gladys era aşezată pe canapeaua ce dădea spre geam.

— Iată-te! Tocmai la timp! Unde ai fost? Gladys se aplecă în faţă, scrutându-i chipul. Ai auzit ceva despre Roderick?

Frica din vocea ei arăta în mod clar că ultima întrebare era cea care o preocupa în mod deosebit pe Gladys. Miranda se folosi de minutul în care îşi aşeză geanta şi şalul şi în care îşi scoase agrafele din pălăria

neagră, îndepărtând-o împreună cu vălul pe care îl lăsase ridicat, ca să se gândească la răspuns. Cu faţa la Gladys, se hotărî să fie concisă.

— Roderick a fost răpit în timp ce se îndrepta spre casă în acea seară. Doi bărbaţi l-au băgat într-o trăsură şi au plecat cu el – nu am aflat încă unde l-au dus şi nu ştim nici de ce.

Gladys păli. Preţ de un lung moment, o fixă cu privirea pe Miranda, încercând să asimileze ceea ce tocmai aflase. Într-un final, cu buzele strânse puternic, mătuşa ei se lăsă pe spate.

— Care „noi”? Cu cine ai fost? Şi unde?

— „Noi” înseamnă eu şi acel prieten al lui Roderick care mă ajută să îl găsesc. Am fost la casa acestui prieten – nu e departe.

Îi spusese lui Roscoe adevărul – Gladys era la fel de nefericită ca ea în privinţa dispariţiei lui Roderick, dar se simţea şi neajutorată şi, prin urmare, era panicată, ceea ce o făcea pe mătuşa ei să fie prinsă într-o dilemă. Gladys îşi dorea ca Miranda să îl găsească pe Roderick, dorea ca el să fie salvat şi adus acasă în siguranţă, dar spectrul scandalului, ca întotdeauna, ocupa un loc important în mintea lui Gladys.

Pentru ea însăşi, când venea vorba despre salvarea lui Roderick, scandalul nu mai era la fel de important. Să fie ruinată. Să îşi salveze frăţiorul. Prin comparaţie cu cel de-al doilea lucru, primul nici măcar nu mai conta.

Poate de aceea nu se mai simţea atât de constrânsă de regulile după care trăise atâta vreme.

Gladys se mişcă agitată, apoi întinse o mână.

— Haide, ajută-mă să mă ridic. Vreau să trec în sufragerie.

Luându-i mâna lui Gladys, Miranda o ajută pe mătuşa ei să se ridice. Refuzând sprijinul Mirandei, Gladys se folosi de bastonul ei pentru a şontâcăi spre uşă. Stătea aproape întotdeauna în salon, brodând sau citind – în caz că venea cineva. Putini o făceau, dar Gladys punea mare preţ pe

aparenţe şi pe capacitatea de a lăsa impresia potrivită.

Ajungând la uşă, Gladys o deschise, apoi privi din nou spre Miranda.

— Eu nu am să întreb, şi tu nu o să-mi spui, dar ascultă-mă bine, domnişoară, trebuie să fii atentă ca, orice ai face, să nu treci peste anumite limite. Nu îţi permiţi să îţi ratezi şansele cu Wraxby – este probabil ultima şansă de a mai pleca de sub acoperişul lui Roderick, aşa că ai mare grijă. Gentlemenii ca domnul Wraxby au nişte păreri foarte puternice despre ce înseamnă un comportament corespunzător pentru o lady.

Îşi ridică sprâncenele şi vorbi pe un ton pe care nu îşi amintea să îl mai fi folosit.

— Poate că aşa este, mătuşă, dar, dacă domnul Wraxby este atât de lipsit de sentimente normale, încât nu înţelege că aş face orice ca să îl salvez pe Roderick…

„Atunci Wraxby nu este bărbatul potrivit pentru mine.” Auzi cuvintele în cap, dar trase aer în piept şi zise, în schimb:

— Atunci va trebui să ne asigurăm că nu are să audă niciodată despre salvarea lui Roderick, şi, având în vedere că este în siguranţă la el în Suffolk, nu trebuie să ne îngrijorăm în privinţa lui în acest moment.

Dacă declara că nu s-ar mărita cu Wraxby dacă aceasta era atitudinea lui, nu ar fi reuşit decât s-o facă pe Gladys să se agite din alte motive, şi ar fi urmat o lungă ceartă de care niciuna dintre ele nu avea nevoie.

Ochii mici, ca de agat, ai lui Gladys o priviră, apoi mătuşa ei pufni şi se întoarse.

Ascultând paşii lui Gladys îndepărtându-se, Miranda aşteptă, convinsă că are să înceapă să se gândească la mătuşa ei, la gospodărie, la una şi la alta – la multitudinea de constrângeri date de traiul ei în acea casă. În schimb, în vreme ce simţea importanţa acelor sarcini, aşteptând să o prindă în capcană şi să o tragă înapoi spre plasa ocupaţiilor ei zilnice, acestea nu mai aveau suficientă putere cât să o ţină locului.

Luându-şi geanta şi şalul, ieşi pe hol şi urcă scările. În camera. Ei trase de clopoţel şi trimise o slujnică să îi găsească geanta de călătorie, apoi începu să îşi aranjeze garderoba, selectând hainele pe care să le ia în aventura salvării fratelui ei, adunând tot ceea ce avea nevoie pentru a călători cu Roscoe odată ce acesta afla unde se aflau Kempsey şi Dole.

Trăgea de cureaua genţii când îşi dădu seama că aştepta să primească veşti de la Roscoe, cel mai târziu în ziua următoare. Încrederea ei în abilităţile lui devenise deplină – împreună cu credinţa ei că, atunci când el avea să afle acea informaţie vitală, avea într-adevăr să îi spună.

Capitolul 5

— Nu pot să cred că fac asta, mormăi Roscoe mai mult pentru sine, nepăsându-i dacă însoţitoarea lui îl auzea.

— Nici eu nu pot.

Din tonul ei era însă clar că ea avea o părere diferită.

Aşezată lângă el pe capra briştii lui, alertă şi dreaptă în pelerina ei neagră ce îi acoperea haina de doliu, cu faţa acoperită da vălul negru ataşat la bonetă, din momentul în care el mânase hăţurile şi îi scosese de sub porticul casei lui, fusese fascinată de tot ceea ce îi înconjura, ochii din spatele vălului cercetând cu atenţie străzile aglomerate.

El nu ar fi fost surprins dacă ea ar s-ar fi cufundat în propriile gânduri, doborâtă de grijă şi teamă pentru fratele ei. Nu se îndoia că nesiguranţa şi îngrijorarea erau acolo, sub aspectul ei vesel, dar putea aprecia filosofia de a preţui fiecare moment.

Condusese spre nord şi spre vest, pe Oxford Road, luând urma vechii trăsuri cu mârţoagele ei nepereche în care Kempsey şi Dole îl băgaseră pe Roderick.

Când îi trimisese bilet la ora opt în acea dimineaţă, în ciuda hotărârii ei din ziua precedentă, nu fusese sigur că ea

avea să îşi dorească în continuare să îl însoţească. Poate că cineva mai înţelept reuşise să o convingă de contrariu. Poate îşi revenise la simţurile iubitoare de respectabilitate şi recunoscuse lipsa de înţelepciune, potenţialul de dezastru social.

Ea nu îi răspunsese la bilet.

Apăruse însă la uşa lui, cu pelerină şi văl, cu o geantă de călătorie şi cu picioarele afundate până la jumătate în cizme.

Chiar dimpotrivă, hotărârea ei devenise şi mai de nezdruncinat; nici măcar nu mai încercase să discute problema cu ea. Acestea fiind spuse, deşi putea accepta că ea nu regreta aventura lor, el nu era sigur că nu avea să regrete el însuşi indulgenţa cu care acceptase ca ea să îi fie complice. Trebuise să se certe cu Mudd, cu Rawlins, cu Rundle şi chiar cu Jordan, căci niciunul dintre ei nu putea înţelege de ce el acceptase ce îi ceruse ea.

El ştia despre ce era vorba; pur şi simplu nu putea să exprime în cuvinte sau să îi explice cuiva.

— Cum a primit vestea mătuşa dumitale? Ce i-ai spus despre călătorie?

— I-am explicat că dumneata – prietenul lui Roderick – i-ai găsit urma, şi că noi, eu şi cu tine, trebuie să îl urmărim şi să îl salvăm.

— Şi nu a protestat?

Miranda privi spre el.

— Ţi-am zis despre poziţia echivocă a mătuşii mele şi că eu am douăzeci şi nouă de ani – iau decizii în numele meu deja de ani buni. Nu o făcuse, dar asta susţinea acum. Deşi cel mai adesea sunt de acord cu părerile lui Gladys, de data aceasta – ridică din umeri – nu i-am cerut permisiunea, şi ea nu a încercat să mă împiedice. Acţionase cu hotărâre şi se simţea bine. Era plăcut să ia decizii singură şi să acţioneze după propria judecată. Era plăcut să păşească în afara regulilor stricte ale mătuşii ei şi să îşi urmeze propriile instincte şi principii. Aplecându-se în faţă, privi prin văl. Satul din faţa noastră pare cel mai mare pe care l-am văzut

până acum.

— Uxbridge. Ne vom opri şi vom întreba dacă cei pe care îi urmărim au trecut într-adevăr pe aici.

*

Câteva ore mai târziu, se opriră să ia prânzul la High Wycombe. Roscoe o ajută să coboare în curtea de la hanul Five Bells.

— Vă mulţumesc.

În timp ce el discuta cu grăjdarii, ea îşi aranjă rochia, apoi el îi oferi braţul. Ea ezită doar o secundă înainte să îşi pună degetele pe mâneca hainei lui; mai bine decât să o apuce el de braţ.

Oricum, păşind în dreptul lui pe treptele înguste spre terasa din faţă a hanului şi pe hol, fu distrasă de muşchii de oţel de sub haina lui, de un impuls de a îşi înfige degetele şi mai tare în respectivii muşchi, să îi simtă în mâinile ei.

O căldură subtilă i se răspândi în tot corpul; era bucuroasă că faţa îi era acoperită de văl.

Se opriră lângă o tejghea în spatele holului. Roscoe obţinu un salon privat şi dădu ordine să li se aducă masa, apoi o privi.

Trăgându-şi vălul în spate, ea zâmbi obosită către hangiu.

— Urmărim doi bărbaţi pe care familia mea i-a angajat să escorteze un gentleman, vărul meu, până în nord. Trebuia să plecăm din Londra împreună, dar noi am fost reţinuţi, şi ei au plecat înaintea noastră. Trebuie să fi trecut pe aici acum trei zile. Mă întrebam dacă dumneavoastră sau angajaţii dumneavoastră nu i-aţi văzut cumva.

La Uxbridge descoperiseră că dacă ea, în hainele de doliu, cerea informaţii, obţinea simpatie şi răspunsuri mai sincere, mai puţin reţinute şi, adesea, ajutor activ.

Hangiul scutură din cap.

— Îmi pare rău, doamnă, nu îmi amintesc ca un astfel

de grup să se fi oprit aici. Dar o să întreb să văd ce pot să aflu.

— Vă mulţumesc.

Cu un zâmbet recunoscător, ea îşi coborî vălul, apoi îl lăsă pe Roscoe să o însoţească pe urmele hangiului, spre salon. Căzuseră de acord să se poate unul cu celălalt aşa cum ar fi făcut-o doi prieteni, spunându-şi pe numele de botez, evitând complicaţiile posibile care ar fi apărut dacă el i-ar fi spus domnişoară în loc de doamnă. Pentru scopul lor, era cel mai bine ca despre ea să se creadă că era văduvă.

Odată ce masa le fusese servită şi servitorii se retraseră, lăsându-i singuri, Roscoe zise:

— Dacă nu putem afla nimic aici, când terminăm de mâncat, mă voi duce să întreb la grajdul de mai jos şi la taverna de la marginea oraşului.

— Ştim că au trecut prin Uxbridge şi că au fost văzuţi la fiecare răscruce de drumuri de acolo până aici, deci trebuie să fi trecut şi pe aici.

Grija ei pentru Roderick îi diminuase pofta de mâncare, dar se forţă să mănânce; nu avea să îi fie de folos fratelui ei dacă leşina.

— Având în vedere momentul când au plecat de la Londra şi cel în care au trecut prin Uxbridge, m-aş fi aşteptat să se oprească pentru o noapte undeva în zona aceasta. Nu erau urmăriţi. Foloseau cai înceţi şi nu îi schimbaseră, aşa că nu văd vreun motiv să nu fi înnoptat aici. Roscoe se opri pentru a mai lua o înghiţitură, apoi adăugă: Nu avem nicio idee despre direcţia în care se îndreaptă – trebuie să reţinem asta.

Ea încuviinţă din cap.

— Nu vrem să trecem prea în viteză şi să ratăm locul unde poate au cotit. După un moment, continuă: Încă nu îmi dau seama de ce l-au scos din Londra.

Roscoe se strâmbă.

— Nici eu.

Încercau un platou cu brânză, când o tânără slujnică

intră, după ce bătuse timid la uşă. Cu mâinile strânse în faţa ei, făcu o plecăciune şi zise fără să respire:

— Nu vă supăraţi, doamnă, Figgs – arătă din cap spre hol – zice că întrebaţi despre doi bărbaţi şi un gentleman ce au trecut acum câteva nopţi?

Miranda zâmbi încurajator.

— Da, aşa este. Ştii ceva despre ei?

— Nu ştiu dacă sunt cei pe care îi căutaţi, dar sora mea lucrează la taverna de mai jos şi plecăm de acasă împreună dimineaţa. Au trecut... Fata se schimonosi de concentrare. Trei dimineţi. Doi bărbaţi zdraveni au scos din tavernă un tânăr bărbat care părea să fie gentleman şi l-au urcat într-o trăsură. Tam, soră-mea, mi-a zis că veniseră dimineaţa devreme şi că rămăseseră peste noapte, apoi au pornit din nou la drum – atunci i-am văzut noi.

Zâmbetul Mirandei se umplu de recunoştinţă.

— Îţi mulţumesc.

— Şi eu. Roscoe îi întinse o monedă. Când fata, roşindu-se şi făcând plecăciuni o luă, el întrebă: Ştii pe ce drum au pornit când în plecat? Noi presupunem că s-au îndreptat direct spre Oxford, dar este posibil să fi făcut un ocol.

— Nu, au mers drept înainte. Sunt sigură, pentru că trăsura a trecut pe lângă mine când am ajuns aici. Aveau un cal cu o coamă ştearsă, aşa ştiu că erau ei.

Roscoe îi mai întinse o monedă, spre mirarea fetei.

— O ultimă întrebare – zici că cei doi au scos un gentleman. Cum adică l-au scos?

— Ei bine – fata privi spre Miranda, apoi din nou spre Roscoe unul îl ţinea de umeri şi celălalt de picioare. Unul dintre picioarele gentlemanului era bandajat, şi părea inconştient. Nu mişca deloc.

Fata privi din nou spre Miranda şi văzu şocul pe care aceasta nu îl mai putu ascunde. Fata începu să îşi frângă mâinile.

— Îmi pare rău, doamnă. Am crezut că aţi ştiut.

Miranda inspiră.

— Nu, nu.

Flutură din mână într-un gest liniştitor şi reuşi să afişeze un zâmbet slab.

— Îţi mulţumesc că ne-ai spus – exact asta voiam să aflăm.

Roscoe se ridică şi o conduse pe fată spre uşă, pentru a-l distrage atenţia de la agitaţia Mirandei.

— Într-adevăr, ştim că gentlemanul era rănit, dar nu ştiam cum o duce. Ne-ai fost de mare ajutor.

Ţinând strâns dovezile generozităţii lui, fata se înclină şi fugi. Închizând uşa, Roscoe se întoarse spre Miranda şi o văzu îndepărtându-şi farfuria.

Ea ridică ochii şi îl văzu.

— Ar trebui să plecăm.

O studie un moment, apoi încuviinţă din cap.

— Ţine minte, este în viaţă.

*

Se opriră după fiecare răscruce de drumuri şi întrebară, dar cei pe care îi urmăreau se pare că înaintaseră constant spre Oxford. Găsiră taverna de la marginea oraşului unde Kempsey şi Dole se opriseră să mănânce la începutul după-amiezii, cu trei zile în urmă.

Întorcându-se la brişcă, unde îl aştepta Miranda, Roscoe se urcă, luă hăţurile, deblocă frânele şi puse caii în mişcare.

— Kempsey şi Dole au intrat aici. Nimeni nu l-a văzut pe bărbatul din trăsură, dar Dole a luat apă pentru el.

Înarmat cu informaţia că Roderick era rănit şi foarte probabil inconştient, putea acum să pună întrebări la fel de eficient ca ea; doar prezenţa ei, complet în negru, pe capra de la brişcă era de ajuns să le câştige simpatia şi ajutorul de care aveau nevoie în a cursa după „vărul” ei rănit.

Cu turlele din Oxford înălţându-se în faţa lor, el zise:

— Trebuie să începem să gândim ca ei. Dacă au ajuns la Oxford, atât de rapid…

Ea se agită.

— Probabil au trecut direct prin oraş, fără să se oprească.

— Exact. Noi intrăm în oraş prin est. Sunt mai multe – trei, cred – drumuri care duc spre sud.

— Dar de ce ar veni atât de în nord ca să o ia din nou spre sud?

— Bună întrebare. Aşa că propun să găsim un hotel decent în nordul sau vestul oraşului şi, cât timp tu vezi ce poţi să afli de aici, eu o iau pe drumul spre vest şi pe drumurile – sunt două, cred – spre nord şi văd dacă pot să le iau urma.

O privi şi văzu încruntarea de pe faţa ei.

— Poate, zise ea, ar fi mai bine dacă aş veni cu tine.

El se prefăcu că se gândeşte la asta, apoi se strâmbă.

— Având în vedere genul de locuri în care opresc, este mai uşor pentru mine să cercetez de unul singur.

Mult mai uşor. Dacă ea era lângă el, jumătate din concentrare îi era ocupată cu supravegherea ei.

— Presupun că ai dreptate. Oftă. Foarte bine. Făcu un semn în faţă. Hai să intrăm în Oxford şi să găsim un loc unde să stăm.

*

Intrară în oraşul universitar după-amiaza târziu. Caldarâmurile oraşului erau pline de studenţi, de locuitori şi de freamătul ce lui îi era aşa cunoscut.

— Suntem în mijlocul semestrului, îi zise el Mirandei când ea remarcă mulţimile. Trecuseră decenii de când nu mai fusese în Oxford, se îndoia că cineva l-ar mai fi recunoscut, dar… oakgrove Manor este în Cheshire, bănuiesc că tu şi vecinii tăi treceţi prin Oxford în drum spre capitală.

— De obicei, da.

— Deci este posibil să fii recunoscută de cineva aflat în trecere.

El auzi supărarea din vocea ei când ea consimţi:

— Da.

— Deci vom evita hotelurile importante. Ni se va potrivi mai bine unul dintre locurile mai puţin frecventate.

Găsiră un hotel de familie liniştit, ascuns undeva pe Woodstock Street. După ce închiriară două camere şi un salon privat, Roscoe plecă în căutarea celor pe care îi urmăreau, lăsând-o pe Miranda să supravegheze aducerea bagajelor lor şi să comande cina.

Deghizarea ei şi povestea lor că el era un prieten de familie care o însoţea pe ea, o văduvă, la o adunare de familie era bine ticluită; nu detectă nici suspiciune, nici dezaprobare la hangiţă sau la angajaţii ei. I se aduse rapid apă caldă în cameră! după ce se spălă de praful de pe drum, coborî în salon. Înainte să aibă timp să înceapă să se îngrijoreze, o slujnică intră şi o întrebă dacă dorea ceai şi biscuiţi. Hotărându-se că i-ar prinde bine, îşi petrecu următoarea jumătate de oră încercând să nu se mai gândească la Roderick, mâncând nişte biscuiţi excelenţi, smântână groasă şi o dulceaţă delicioasă de zmeură.

Din păcate, momentul de distragere nu dură.

În timp ce începea să se întunece, se plimbă dintr-o parte în cealaltă în faţa geamului, oprindu-se din când în când pentru a scruta întunericul de afară. Roderick era rănit, suficient cat să zacă inconştient. Nu se aşteptase la asta; adevărul fie spus, nu îşi dăduse voie să îşi imagineze modul în care Kempsey şi Dole îl făcuseră să se supună pe fratele ei. Roderick nu era în mod deosebit masiv, dar nici nu era mic sau slab şi fusese sănătos tun când plecase de acasă...

Înjurând în sinea ei, îi interzise minţii ei să se mai gândească la astfel de lucruri. Întâi să îl găsească, apoi să îl salveze, după care urma să aibă ea grijă de îngrijirea lui odată întors acasă.

Uşa de la salon se deschise şi ea se roti să vadă cine era

Roscoe intră.

— Slavă cerului!

Cercetându-i rapid faţa, aşteptă nerăbdătoare ca el să închidă uşa.

— Le-ai dat de urmă?

Oprindu-se lângă masa din centrul camerei, Roscoe văzu nerăbdarea disperată din ochii ei, nevoia ei aproape febrilă să audă ceva încurajator.

— A fost aşa cum am bănuit. Au trecut prin oraş, apoi s-au oprit la un mic han din Kidlington.

Ea se încruntă.

— Se îndreaptă spre nord.

— Bănuiesc, zise el, că se duc – sau mai degrabă, s-au dus – la Birmingham. Dacă mai ţii minte, Gallagher mi-a spus ca acolo sunt.

— Da, ţin minte. Deveni şi mai încruntată. De ce l-ar duce pe Roderick acolo – la ei acasă, cum ar veni?

— Sunt de acord că pare, dacă nu de-a dreptul ilogic, măcar cu siguranţă nu parte dintr-un plan evident sau previzibil.

Ea îl privi din nou, cu o expresie serioasă.

— Ai aflat ceva despre rănile lui Roderick?

El ezită, dar anxietatea din ochii ei îi forţă mâna.

— Când l-au cărat în han, era inconştient şi aşa a rămas şi când l-au scos de acolo. Totuşi, nu a fost inconştient tot timpul cât au rămas acolo – angajaţii de la han i-au auzit pe Kempsey şi pe Dole vorbind cu el, dar nu l-au auzit răspunzând. Se gândi preţ de un moment, apoi inspiră şi continuă: Cred că i-au rupt piciorul intenţionat. Este un mod eficient de a-l face pe un bărbat să devină inofensiv fără a-i provoca răni ireversibile. Durerea e mare şi te poate face să îţi pierzi cunoştinţa cu uşurinţă. Şi, cu un picior rupt, nu trebuie să îşi facă griji că ar încerca să evadeze.

Ea devenise deja palidă, aşa că el nu mai adăugă că se îndoia că aceasta rană era singura; el însuşi ar fi fost surprins dacă Roderick n-ar fi fost întâi lovit în cap cu ceva tare. Cu durerea de la picior şi o lovitură la cap, încă o

lovitură în creştet ar fi fost suficient să îl lase inconştient de fiecare dată când era nevoie să îl treacă pe lângă străini – cum ar fi angajaţii unui han –, cărora altfel ar fi putut să le ceară ajutorul. În privat, îi puneau un căluş, de aceea cei care lucrau la Kidlington nu îl auziseră – pe „tânărul gentleman bolnav” – vorbind.

— Un lucru de reţinut, zise el, este că singurul motiv pentru Kempsey şi Dole i-ar fi rupt piciorul lui Roderick este că intenţionează să îl ţină în viaţă. Nu au de gând să îl ucidă, cel puţin nu curând.

Ea se holbă, şocată, dar înţelese sensul vorbelor lui. Disperarea i se domoli puţin, dar anxietatea îi rămase.

— Nu aveau de gând să îl ucidă când l-au răpit, dar cât timp au de gând să îl ţină? Şi de ce?

Întrebări la care el nu avea cum să răspundă. Fu salvat de hangiţă şi de fiicele acesteia, care sosiră pentru a aranja masa şi pentru a le servi o cină simplă, dar excelentă.

În timpul mesei, partenera lui de urmărire rămase captivă imaginaţii şi anxietăţii generate de aceasta. Încercă de câteva ori să se angajeze în conversaţie, dar nu reuşi să spargă barajul îngrijorării ei.

Faptul că o vedea copleşită de grijă îl afecta. Îl făcea să fie agitat într-un mod neliniştitor şi necunoscut lui. Până când, într-un final, cu masa pe terminate, îşi împinse scaunul în spate şi se ridică.

— Haide! Ia-ţi pelerina. Ieşim la o plimbare.

Ea fu surprinsă, dar îi urmă planul, cu siguranţă imaginându-şi că el avea vreun scop ascuns.

Şi aşa şi era.

Cu mâna ei uşoară ca o pană sprijinită pe braţul lui, se plimbară prin oraş. Nu era mult de mers până la sala pe care el o observase când trecuseră pe acolo mai devreme; când o trasa pentru a se alătura mulţimii de spectatori bine îmbrăcaţi, printre care se aflau şi studenţi şi oameni de societate, aşteptând să îşi plătească biletul, ea clipi spre el.

— Un concert?

— Nu avem ce face pentru Roderick în seara asta. M-am gândii că am putea beneficia amândoi de acest amuzament.

Ea citi afişul de lângă uşă, apoi îl privi.

— Handel?

El plăti la micul ghişeu, apoi o luă de braţ şi o conduse în hol.

— Îmi place Handel.

Ea pufni neîncrezătoare. El zâmbi.

Urmări concertul fascinat, privind-o doar din când în când pentru a-şi confirma că şi ea era la fel de încântată. Corul excelă cu o selecţie din operele seculare ale maestrului şi câteva arii pentru contrast; calitatea micii orchestre ce îi acompania sugera că era alcătuită din elevi ai universităţii de muzică.

La finalul concertului, când aplauzele răsunătoare se stinseră şi ei se alăturară celorlalţi spectatori care ieşeau pe uşă, ajungând într-un final pe stradă, descoperiră că noaptea se lăsase de mult şi că muzica fusese suficient de puternică şi de memorabilă încât să îi urmeze, umplându-le minţile în timp ce se întorceau la han.

Deşi avea multe pe cap, el rămase în continuare atent în timp ce străbăteau străzile întunecate. Oxfordul era un oraş mai sigur ca Londra, dar se aflau în zonele slab luminate ale sale.

Revenind încet cu picioarele pe pământ, părăsită gradual de vraja muzicii, Miranda îşi dădu seama că buzele îi erau ţuguiate, că se lăsase cuprinsă de un sentiment subtil de plăcere. Grija sa pentru Roderick era în continuare prezentă, dar rămăsese în fundal, aşa cum spusese şi Roscoe, nu aveau cum să îl ajute pe bietul ei frate în acea seară.

În loc, el dorise să îi distragă atenţia. În ultimele două ore mintea ei fusese prizoniera muzicii – avusese parte de un refugiu departe de gândurile ei, de grijile ei obsesive. Poate că lui îi făcuse plăcere acest interludiu, dar impulsul de a o aduce la acest concert nu izvorâse din egoism.

Majoritatea spectatorilor veniseră din centrul oraşului; pe Woodstock Street erau acum doar ei doi, înconjuraţi de o noapte paşnică, liniştită.

Roscoe se opri la colţul unde trebuiau să traverseze. Făcu o pauză, privi în faţă, cu trăsăturile schiţate de lumina felinarului pe lângă care trecuseră cu câţiva metri în urmă.

Ea studie faţa regelui cartoforilor londonezi, planurile ei lungi, cizelate, liniile puternice ale nasului şi ale buzelor, maxilarul sculptat, fruntea lată şi ochii cu pleoape grele.

O figură pe care alţii o vedeau aspră şi neînduplecată, dar una în spatele căreia ea aflase că se ascundea o bunătate intrinsecă.

Lăsându-se pradă impulsului, folosindu-se de mâna pe care o ţinea pe braţul lui pentru echilibru, se întinse pentru un sărut fugar – o mulţumire simplă, fără implicaţii – pe obrazul lui.

Chiar în momentul în care el întoarse capul înspre ea.

Buzele li se întâlniră.

Se atinseră într-o mângâiere uşoară.

Amândoi îngheţară. Un moment, o fracţiune dintr-o bătaie de inimă.

Cu pleoapele coborâte, privirea ei se fixă asupra buzelor lui. Privirea lui era îndreptată spre faţa ei.

Apoi el acţionă. Şi ea la fel.

Şi buzele li se atinseră din nou.

De data asta se agăţară unul de celălalt.

Ale ei se înmuiară; ale lui deveniră ferme.

Şi legătura dintre ei deveni reală.

Tras formată, dureroasă şi dulce, într-un schimb atât de delicat, atât de irepetabil şi de neintenţionat, de o fragilitate în acelaşi timp fascinată şi plină de atracţie.

Fără vreun plan, fără intenţie, fără scop, presiunea reciprocă a buzelor lor, atât de incitant de nouă, îi cuprinse şi opri timpul… lăsând senzaţiile să ia foc şi să o străbată.

Uită ce făcea. Unde se aflau, de ce erau acolo.

Secunde, minute, oricât timp ar fi trecut, atingerea buzelor lui lipite de ale ei, cea mai delicată urmă lăsată pe

simţurile ei.

În acele minute nimic nu mai conta. Nimic altceva nu o mai captivase în acest fel, nu mai fusese atât de delicios de entuziasmant.

Capul lui Roscoe se întoarse încet. Zăpăcit. El. Şi totul doar din cauza atingerii buzelor ei.

El dorea mai mult. Muşchii lui deveniră tensionaţi, instinctele bine antrenate ascuţindu-se, ca să acţioneze, să preia controlul şi să conducă…

Ce făcea?

Mintea lui reveni în funcţiune, după o palmă mentală.

Îşi ridică dintr-odată capul, zdrobind mica lor îmbrăţişare delicată, evocatoare.

Uimit, se uită cu atenţie la faţa ei umbrită, încercând să desluşească sirena care îl capturase cu atâta uşurinţă. Trebuia să fie acolo… undeva.

Miranda Clifford clipi şi îşi fixă ochii luminoşi asupra lui.

Chiar şi în lumina slabă, el putu să vadă jerbele de culoare din obrajii ei.

Apoi ea făcu un pas în spate.

Punând distanţă între ei.

Nici măcar nu o strânsese în braţe, dar fu nevoit să se lupte cu impulsul de a se întinde spre ea şi de a o trage spre el.

Se îndepărtă şi el, cu faţa întoarsă spre stradă.

— Îmi pare rău. Cuvintele ajunseră la el ca o şoaptă agonizantă. Ea îşi strânse pelerina mai puternic în jurul ei. Am vrut doar… să îţi mulţumesc. Fără să îl privească, îşi înclină cu rigiditate capul spre el. Nu se va mai întâmpla.

„De ce nu?”

El îşi muşcă limba, alungând gândul nepotrivit. Avea dreptate – ea era o lady, iar el era regele cartoforilor din Londra.

Nu putea să fie ceva între ei; era bine să reţină amândoi asta.

Indiferent de impulsurile lor.

Dar ce putea el să spună? Altceva decât o minciună sfruntată?

Acceptând că nu existau cuvinte superficiale pe care să le poată spune pentru a o linişti, se apropie ca să îi ofere braţul, dar înţelese în ultima clipă inutilitatea gestului şi-l transformă într-un semn din mână.

— Haide, ar trebui să ne întoarcem.

Ridicând capul, ea consimţi. În continuare fără să îl privească, ea porni, şi el i se alătură.

Capitolul 6

Erau amândoi, descoperi Roscoe, pricepuţi la disimulări. În orice caz, cât el şi Miranda străbătură o bună bucată de drum spre Birmingham, conştientizarea a ceea ce se petrecuse între ei fusese o fantomă tangibilă între ei.

Ajungând la hotel în noaptea precedentă, se retrăseseră amândoi în camerele lor fără ca măcar să mormăie un „Noapte bună”. Dimineaţa, ea apăruse şi i se alăturase în salon pentru micul dejun; oricât de atent se uitase el, nu reuşise să descopere un singur semn că ea şi-ar aminti ce se întâmplase.

Doar că reîncepuse să se poarte cu el cu acea politeţe rigidă; ea îşi dăduse seama cât de mult se relaxaseră unul în compania celuilalt. Acum însă erau din nou regele cartoforilor din Londra şi o lady logodită cu respectabilitatea, neavând nimic în comun dincolo de dorinţa lor împărtăşită de a-l salva pe fratele ei – legătură simplă, directă, fără alte implicaţii cauzate de o atracţie complicată.

Se întrebă dacă aveau să fie la fel de puternici până când îl găseau pe Roderick şi îl duceau înapoi la Londra.

În noaptea precedentă, singur în camera lui, avusese

timp să să gândească – la sărut, la ce dezvăluise acesta.

Fusese atras de Miranda Clifford din prima secundă când o văzuse în holul de sus al casei sale, de faţa şi de silueta ei luminate difuz de lumina lunii. Dar era obişnuit cu astfel de impulsuri fizice şi, aflând identitatea şi scopul ei în casa lui, renunţase la aceste gânduri fără să mai revină la ele.

Dar ea se întorsese şi îi ceruse ajutorul, genul de cerere pe care el era structural incapabil să o refuze: îşi ştia propria slăbiciune în astfel de situaţii. Dar nu putea afirma că nu era conştient de interesul lui pentru ea, un interes potenţat de o fascinaţie crescândă.

Nu fusese niciodată un călugăr; în cei treizeci şi opt de ani de viaţă, acumulase o experienţă considerabilă în relaţiile cu sexul frumos, de la prostituatele tinereţii lui la matroanele blazate din societate care căutau o alinare pentru plictiseala propriilor căsnicii, care, în ultimul deceniu, fuseseră sursa lui principală de partenere accidentale. De când devenise Roscoe, nu avusese o amantă constantă – o situaţie periculoasă, atât pentru el, cât şi pentru respectiva lady –, dar nu îşi refuzase complet aceste aspecte ale vieţii.

Experienţa îi spusese, de la început, că atracţia lui pentru Miranda Clifford era împărtăşită de aceasta.

Aceeaşi experienţă îl avertizase că ea nu numai că nu privea cu ochi buni această atracţie, dar o găsea neliniştitoare, era ceva ce ea şi-ar fi dorit să poată ignora.

În ciuda hainelor lui de lup, era născut gentleman; făcuse tot ce îi stătea în putinţă ca să o ajute, dar şi ca să ignore ceea ce simţea.

Până în seara trecută.

Niciunul dintre ei nu îşi dorise ca asta să se întâmple, dar se întâmplase.

Şi această realitate stătea între ei, imensă, în timp ce roţile scârţâiau şi ei înaintau pe drum.

Într-un final, Birminghamul apăru la orizont, o aglomeraţie pestriţă de clădiri vechi şi noi.

El cunoştea oraşul; era cel mai apropiat oraş de Ridgware, deşi de obicei călătorea la conac pe o rută mai directă.

Miranda privi în jurul ei, tot mai îngrozită pe măsură ce înaintau în Birmingham. Oraşul se mărise considerabil de când îl vizitase ea ultima oară; să îl găsească pe Roderick într-un oraş atât de agitat avea să fie mai greu decât bănuise.

Apropiindu-se de centrul oraşului, îl privi pe Roscoe.

— Şi acum?

În afara simplelor saluturi, abia schimbaseră trei cuvinte toată ziua.

— Acum ne cazăm la unul dintre hotelurile mai mici, apoi am să ies să pun întrebări.

— Dar dacă Kempsey şi Dole sunt de aici, nu vor fi de găsit la taverne sau la hanuri.

— Nu, dar avem nevoie de o confirmare că au rămas într-adevăr aici şi că nu au trecut direct prin oraş în drum spre, să zicem, Liverpool.

Era tentată să îl întreb – de ce se gândise la Liverpool – portul din care multe vase plecau spre America dar se hotărî să lase explorarea acestei posibilităţi pentru mai târziu. Trebuia să rămână concentrată.

Întrebaseră despre „vărul ei bolnav şi însoţitorii lui” la numeroase hanuri mici şi taverne de pe drum. Într-un final, la marginea oraşului, aflaseră că trăsura dărăpănată cu perechea ei ciudată de cai intrase în oraş. Posibilitatea – Roscoe nu dorea să o vadă ca fiind mai mult – ca Roderick să se afle undeva aproape de ei o lăsă în egală măsură entuziasmată, liniştită şi temătoare, dar cu siguranţă o făcu să devină activă.

Şi o ajută să nu se mai gândească la bărbatul de lângă ea şi la acel moment complet neaşteptat, revelator, pe care îl împărtăşiseră pe Oxford Street.

Îşi spusese că ar fi trebuit să regrete acel moment efervescent, dar nu se putea forţa să fie ipocrită, nici măcar în mintea ei, aşa că se hotărî să îl ignore, ştergându-l din

memoria conştientă şi negându-i orice influenţă asupra comportamentului ei, hotărând că acesta era modul de a acţiona înţelept, raţional şi respectabil. Dar nu reuşi decât să devină mai tensionată, de parcă s-ar fi luptat încontinuu cu sine, cu adevăratele ei înclinaţii…

Dându-şi seama că mintea ei se abătuse din nou, îi comandă cu asprime să revină la problemele curente. Şi îşi dădu seama că el o privea încurcat.

Îi pusese o întrebare.

Ea roşi.

— Îmi pare rău. Eram cu capul în nori. Ce ai spus?

„Cu capul în nori.” Văzându-i culoarea din obraji, Roscoe putu să ghicească la ce se gândea ea. Privind în faţă, strânse din maxilar, reprimându-şi orice răspuns prostesc, amintindu-şi de linia pe care, cu înţelepciune, ar fi trebuit să o menţină amândoi şi, după un moment, reuşi să îi răspundă pe un ton aproape rezonabil:

— Voiam să ştiu dacă ar trebui să ne ferim şi aici de vreun vecin din Cheshire care ar putea să fie în trecere.

Ea se strâmbă.

— Ar trebui. Majoritatea călătoresc la Londra pe alte rute, dar vin şi prin Birmingham destui, aşa că mai bine suntem cu băgare de seamă.

— Deci nu putem folosi hotelurile principale.

Nici nu era foarte dornic să le folosească; trecuseră anii peste el, dar erau oameni în Birmingham care l-ar fi putut recunoaşte în continuare drept omul care nu mai era de multă vreme. Familia lui nu avea nevoie să fie anunţată că fusese văzut în societate după doisprezece ani.

— Spre norocul nostru, oraşul are mai multe hoteluri mici.

Ajunseră la un hotel mărunt cu o curte mică şi camere cu privelişte spre nimic mai interesant decât străzi înguste şi alei. Oferindu-şi serviciile îndeosebi celor aflaţi în călătorii de afaceri, hotelul avea totuşi şi câteva apartamente. După ce fură conduşi în unul dintre ele, sufrageria şi cele două dormitoare de fiecare parte a acesteia, cu vedere la aleea

din spate, o lăsă pe Miranda în apartament şi coborî pentru a finaliza aranjamentele. După ce aranjă ca bagajele să fie cărate sus de un lacheu, ieşi din hotel şi porni să afle tot ceea ce putea despre Kempsey, Dole şi despre locul unde se îl duseseră pe Roderick.

*

Se întoarse mai rapid decât se aşteptase. După nicio oră de căutări prin taverne şi discuţii inofensive despre trăsuri cu perechi ciudate de cai, instinctele ascuţite în anii petrecuţi la Londra i se aprinseră.

Se folosise de numele lui Kempsey o singură dată, de descrierea lui de două ori şi de numele lui Dole tot o singură dată, în locuri diferite, dar primise destule priviri alarmate pentru a deveni atent; poate că îşi dorea să afle unde se aflau cei trei, dar nu îşi dorea să atragă atenţia, cu atât mai puţin a lui Kempsey şi a lui Dole.

Considerând aceste priviri ca o confirmare că Gallagher auzise bine că Kempsey şi Dole se născuseră şi crescuseră în Birmingham, încetase să mai pună întrebări şi, deşi nu observase pe nimeni urmărindu-l, se întorsese la hotel făcând un ocol.

Urcând scările principale, se opri pe palierul primului etaj şi, privind spre holul îngust, aşteptă. Cum nu apăru nimeni să întrebe despre domnul care tocmai intrase, continuă spre al doilea etaj şi spre apartament.

Deschise uşa şi intră.

Aflată la masa dintre cele două geamuri înalte, Miranda ridică privirea de la pachetele pe care tocmai le desfăcea. Oprindu-se din ceea ce făcea, îi cercetă faţa:

— Ce-ai aflat?

Închizând uşa, el scutură din cap.

— A trebuit să încetez cu întrebările. Atrăgeam prea mult atenţia.

Dându-şi jos paltonul, îl puse pe un scaun.

Ea se îndreptă de spate.

— Dacă nu putem întreba, cum o să aflăm ceva?

— Avem alte opţiuni. Traversă camera spre ea. Organizaţia Filantropică finanţează un proiect important aici. Prin acest proiect am cunoscut câteva persoane care vor fi fericite să ne ajute şi care probabil vor avea mai mult succes ca mine. Sunt localnici, aşa că vor obţine mai uşor informaţii despre alţi localnici.

Oprindu-se lângă masă, studie conţinutul pachetelor înfăşurate în hârtie maro. Bandaje, loţiuni, tifon, o mică foarfecă, un mic set de aţele, mai multe pilule şi prafuri.

— De unde le-ai luat?

Miranda nu îl cunoştea foarte bine, dar recunoscu semnificaţia acestui ton prea neutru, prea lipsit de inflexiuni. Totuşi, neştiind ce obiecţii ar fi putut el avea, îl ignoră.

— De la spiţerul aflat la câteva străzi distanţă. Dacă Roderick are piciorul rupt şi are dureri – poate avea şi febră deja –, atunci va fi necesar să îl îngrijim numaidecât după ce îl salvăm. Cu cât îl ajutăm mai repede, cu atât mai bine, şi, cum nu avem nicio idee dacă găsim vreun doctor prin apropiere…

— Ai ieşit singură… Te-ai dus până la spiţer şi te-ai întors singură?

Ea se încruntă.

— Da. L-am întrebat pe băiatul de jos…

— De când a devenit un comportament acceptabil ca o lady respectabilă să străbată străzile unui oraş de una singură?

Ea înţepeni.

— Era mijlocul după-amiezii şi am mers o distanţă scurtă.

— Nu contează cât de departe ai mers.

Roscoe îi văzu ochii căprui aprinzându-se.

Carapacea cumpătării rigide, în spatele căreia se retrăsese, se crăpă şi căzu, şi Miranda întrebă cu înflăcărare:

— Atunci *ce* contează?

Cu maxilarul strâns, îi susţinu privirea şi zise implacabil ceea ce pentru el era evident:

— Ar fi trebuit să mă aştepţi.

Ochii ei se lărgiră din cauza şocului prefăcut.

— Dumnezeule mare! Dacă îţi imaginezi că am să-ţi cer permisiunea ca să cumpăr câteva bandaje pentru fratele meu rănit, gândeşte-te mai bine. Sau mă crezi prea firavă ca să pot căra aceste pachete? Arătă cu trufie spre obiectele de pe masă. Sau, nu, aşteaptă. M-am prins. Mă crezi prea proastă să ştiu ce să cumpăr!

— *Niciunul* dintre aceste lucruri.

Intensitatea furiei reţinute din vocea lui ar fi trebuit să o facă să dea înapoi; oricare dintre oamenii lui ar fi făcut-o.

În schimb, ea veni mai aproape, cu ochii sfredelindu-i pe ai lui.

— Atunci *ce?*

Întrebarea beligerantă, încăpăţânată, imperioasă răsună în urechile lui. Cu ochii pironiţi în ai ei, la fel de furios, inspiră puternic, temperându-se sumbru.

— *Domnişoară* Clifford.

Ochii ei se lărgiră din nou.

— Ce s-a întâmplat cu Miranda? Îndreptă un deget spre el. Una, două mi te-ai adresat aşa când asta ţi-a fost pe plac.

El simţi că maxilarul îi stătea să crape de încordare.

— Miranda, atunci. Eu…

— Pentru informaţia ta – ea îşi ridică bărbia şi mai sus –, nu sunt un copil care trebuie păzit. Am douăzeci şi nouă de ani, am condus o gospodărie ani de zile şi sunt perfect capabilă să străbat câteva sute de metri în lumina zilei fără să mă pierd, sau să fiu acostată, sau orice îţi imaginezi tu că s-ar întâmpla!

Era o lady de douăzeci şi nouă de ani ale cărei postură şi voce evocau viziuni ale unei zeiţe, care, deşi se îmbrăca mai mult decât conservator, reuşea să atragă privirile bărbaţilor oriunde s-ar fi dus, dar care trăia prea izolată de societate ca să îşi dea seama de atracţia

visceralã pe care o provoca.

Sã îşi dea drumul la furie era întocmai ce trebuia sã facã; de ce îi scãpase asta, de ce gândul cã ea s-ar fi putut expune unui pericol cât el nu era lângã ea reuşise sã îl provoace în asemenea hal... Cu ochii în continuare fixaţi în ai ei, inspirã adânc. Îşi simţi temperamentul fremãtând ca un ogar pregãtit pentru cursã.

— Ar fi fost mai bine, zise el, pe un ton periculos, scãzut, precis, dacã ai fi aşteptat sã mã întorc...

Ea îşi aruncã mâinile în aer.

— Nu aveam nicio idee când te vei întoarce! Mijindu-şi ochii, ea îl întrebã: Mai bine pentru cine?

El izbucni.

— Pentru *mine,* dacã vrei sã ştii.

Ea deschise braţele larg.

— *De ce?*

Involuntar, el pãşi mai aproape de ea.

Cu capul lãsat pe spate, ea se ţinea tare, cu o privire ca de diamant.

Stãteau fatã în faţã, furie contra furie, voinţã faţã în faţã cu o altã voinţã de fier – în timp ce el se lupta cu impulsul de a o lua în braţe şi de a-i rãspunde la întrebare.

Fierbinţeala furiei lor, şi altceva, îi cuprindea pe amândoi ca flãcãrile unui incendiu.

Nu era înţelept. Efortul de care avu nevoie pentru a-şi înfrâna impulsurile, apoi pentru a face un mic pas înapoi, departe de culmea pe care se aflaserã amândoi, îl lãsã tremurând în sinea lui.

Clipind, ea pãru sã îşi dea seama cât de mult se apropiase de pericol.

Respirând suficient ca el sã îi vadã sânii ridicându-se, fãcu şi ea un pas în spate.

Lui îi fu mai uşor astfel sã se întoarcã, sã îşi ia paltonul şi apoi sã se îndrepte spre uşa lângã care se afla geanta lui de cãlãtorie. Aplecându-se, ridicã geanta şi, cu mâna pe mâner, privi înapoi.

— La ce orã este cina?

Ea îl privi fără să clipească.

— Am aranjat pentru ora şapte, în salonul de jos.

— Ne vedem acolo chiar înainte de şapte.

Nicio întrebare. Deschise uşa şi ieşi.

Miranda privi uşa închizându-se cu o precizie precaută.

Se holbă la lemnul mut un minut întreg, apoi, cu inima bătându-i în continuare, cu buzele strângându-i-se, se întoarse să îşi aranjeze proviziile.

*

La ora nouă a doua zi dimineaţă, îmbrăcată în hainele ei de doliu, fără pălărie şi văl însă, stătea în spatele lui Roscoe pe caldarâmul din faţa unei mari biserici. Un semn anunţa că marele edificiu era închinat Sfântului Filip, incluzând şi Căminul pentru Băieţi Sfântul Egbert.

— Organizaţia Filantropică susţine căminul?

Începând să urce scările, Roscoe privi în lateral pentru a se asigura că ea îl urma.

— A fost unul dintre primele noastre proiecte. Primul lui proiect, cu mult înainte ca organizaţia să ia fiinţă. Şi nu doar că îl susţinem. Organizaţia este finanţatorul principal. Deschise una dintre uşile masive de biserică şi o ţinu şi pentru ea. Se opri lângă uşă, făcând un semn în josul naosului. Este un coridor ce dă din transept.

Ar fi preferat să nu o ia cu el, riscând ca ea să afle mai multe decât şi-ar fi dorit, dar gândul de a o lăsa să îşi petreacă ziua singură, să aibă libertatea de a se plimba pe unde o tăia capul, îi trecuse prin gând doar fugar; posibilitatea unei calamităţi era prea mare.

Deschizând uşa de la capătul transeptului, păşi în curtea interioară spre care dădea faţada principală a bisericii Sfântul Egbert. Când sunetul clopoţelului de şcoală răsună din faţada de piatră, băieţi cu vârste între şase şi paisprezece ani trecură în fugă pe dalele de piatră, intrând în diferitele clădiri în care îşi aveau clasele.

Făcând semn spre intrarea principală, o conduse pe Miranda.

— Părintele Nightingale conduce instituţia. Cu puţin noroc, va fi aici şi ne va primi.

Intendenta, doamna Swag, se grăbea să traverseze holul principal; observându-l, faţa ei deveni un zâmbet larg. Se înclină, îl anunţă că părintele Nightingale va fi încântat să îi primească şi îl înştiinţă că acesta putea fi găsit în biroul lui.

Roscoe îşi lăsă şarmul ruginit să îi coloreze zâmbetul.

— Ştiu drumul.

— Normal că îl ştiţi, sir. Doamna Swag radia. Ar fi bine să îmi văd şi eu de treabă.

Cu plecăciuni de ambele părţi, se grăbi la treburile ei.

Conştient că Miranda îl privea, o apucă de braţ ca pentru a o duce, în realitate pentru a-i distrage atenţia. Funcţionă – reuşi să o conducă pe lungul coridor spre birou fără să mai pună vreo întrebare. După ce bătu şi primi acordul să intre, deschise uşa şi îi făcu Mirandei semn să înainteze, urmând-o apoi.

Ascuns în spatele unui birou antic ce găzduia un munte de hârtii, părintele Nightingale îşi ridică privirea. Ochii i se măriră larg când o observă pe Miranda; lăsând jos stiloul, se ridică, apoi îl văzu pe Roscoe, şi un zâmbet radios îi apăru pe faţă.

— Ah, fiule, bine ai venit. Bine ai venit! Privind-o din nou pe Miranda, Nightingale străluci şi mai tare. Şi cărui fapt datorăm această plăcere?

După ce dădură mâna, Roscoe făcu prezentările.

— Eu şi domnişoara Clifford îl căutăm pe fratele ei, domnul Roderick Clifford. Este şi el membru al organizaţiei şi a fost răpit de doi bărbaţi în timp ce se întorcea acasă de la o întâlnire a noastră.

— Cerule!

Nightingale îşi trecu privirea de la faţa lui la cea a Mirandei, apoi le făcu semn să se aşeze pe scaunele din faţa biroului.

— Dar, vă rog, luaţi loc şi spuneţi-mi cum vă putem fi de folos.

Roscoe îi explică despre Kempsey şi Dole, cum el şi Miranda îi urmaseră până la Birmingham, teritoriul lor, şi cum se dovedise greu pentru un străin să afle unde se ascundeau.

— Ştiu că unii băieţi de aici se trag din zone similare cu cele din care vin Kempsey şi Dole. Deşi în mod normal aş ezita să cer un asemenea lucru unor tineri, adevărul este că s-ar putea întoarce şi discuta cu vechii lor prieteni şi cunoştinţe şi să afle ceea ce eu – sau orice alt membru al autorităţii – nu aş putea; mai precis, dacă Dole, Kempsey şi gentlemanul bolnav şi rănit pe care îl au cu ei se află în acest oraş sau dacă au plecat mai departe şi, dacă aşa s-a întâmplat, în ce direcţie.

Cu sprânceana ridicată, Nightingale încuviinţa din cap.

— Înţeleg ce vrei să spui şi, deşi nu aş putea, cu conştiinţa curată, să le *ordon* copiilor să ne ajute – şi ştiu că asta îmi ceri să fac –, sunt de acord că ar trebui să formulăm altfel problema şi să îi întrebăm dacă sunt dispuşi să afle ce pot. Privi spre Miranda. Înţeleg că găsirea domnului Clifford este urgentă?

Anxietatea ei era atât de transparentă, că nici nu mai era nevoie să răspundă.

— Noi aşa credem, părinte.

— Dacă băieţii sunt de acord să ne ajute, zise Roscoe, cu permisiunea dumneavoastră am să vorbesc eu primul cu ei, să le subliniez faptul că nu vreau să fie prea insistenţi cu întrebările şi să, atragă atenţia. Întâlni privirea lui Nightingale. Nu mă îndoiesc de abilităţile şi de entuziasmul lor, dar nu vrem eroi.

— Aşa este.

Împletindu-şi degetele, Nightingale se retrase în gândurile lui.

Roscoe se uită spre Miranda şi îi întâlni privirea, la fel de meditativă ca a lui Nightingale, studiindu-l.

— Cred, zise Nightingale, că ştiu băieţii potriviţi să te ajute. Făcându-le semn să rămână pe loc, se ridică. Am să cer unuia dintre profesori să îi aducă, şi le putem explica situaţia şi să le aflăm părerea.

Zece minute mai târziu, după ce băieţii fuseseră chemaţi din clasele lor în sala comună şi după ce le vorbise Nightingale, apoi Roscoe, deveni evident că doisprezece dintre ei erau încântaţi să îl ajute pe principalul sponsor al orfelinatului – Miranda aflase destule ca să îşi dea seama că Roscoe însuşi, lăsând la o parte organizaţia, era acel sponsor – într-un mod atât de entuziasmant şi de aventuros.

Fu liniştită de discursul lui Roscoe, de puterea voinţei lui şi de restricţiile pe care acesta le impuse băieţilor, inclusiv să nu meargă în „cercetare” singuri, ci să rămână tot timpul în perechi.

Când termină să le explice ce trebuiau să ştie – subliniind că dorea doar atât şi nimic mai mult –, Nightingale păşi în faţă şi le dădu drumul băieţilor, adăugând:

— Şi, ţineţi minte, vrem să vă întoarceţi cel târziu la ora trei, chiar dacă nu aţi descoperit nimic.

Roscoe întări această poruncă printr-o privire.

Băieţii încuviinţară din cap, rânjiră, salutară şi ieşiră din încăpere.

— Bun! Nightingale se întoarse spre Miranda şi spre Roscoe. Ce-ar fi să îi spună slujnicei să ne aducă ceai, şi apoi vă pot pune la curent cu ce am reuşit să facem aici?

Roscoe dădu aprobator din cap.

— Mulţumesc. Cum mă aflu aici, dacă aveţi timp, aş aprecia un raport.

Miranda acceptă cu graţie oferta de ceai, şi se întoarseră toţi în birou.

Ceaiul sosi, adus de o slujnică energică. Aprovizionat corespunzător, Nightingale vorbi despre băieţii pe care îi avea în grijă, raportând numărul lor, realizările şi planurile consiliului orfelinatului pentru viitorul apropiat. Roscoe

ascultă atent, punând din când în când întrebări precise şi iscoditoare.

Miranda se lăsă pe spate pe spetează, sorbi ceai, privi şi învăţă. Grija ei pentru Roderick era permanentă, şi o afecta foarte tare, dar curiozitatea stârnită de Roscoe era îndeajuns de puternică pentru a o distrage suficient cât să aştepte întoarcerea băieţilor măcar cu o aparentă răbdare.

Chiar în timp ce îi asculta raportul lui Nightingale, Roscoe era dureros de conştient de prezenţa tovarăşei lui tăcute, trăsese puţin mai departe de birou, în dreapta lui. Bănuia că ea îşi trăsese scaunul mai în spate intenţionat, ca el să nu o vadă cât se concentra asupra lui Nightingale, aşa că putea privi şi asculta fără să deranjeze, fără ca el să fie conştient de asta şi, prin urmare, fără să aibă reţineri.

El avea totuşi reţineri şi era pregătit, la nevoie, să îl oprească pe Nightingale din a dezvălui tot. Îl întâlnise întâia oară pe bunul părinte când era doar un adolescent; un diavol împeliţat din una dintre familiile aristocrate locale, el şi prietenii lui se opreau ocazional în Birmingham pentru a chefui… Nightingale, şi el mult mai tânăr pe atunci, intervenise într-o bătaie între nişte interlopi periculoşi şi un grup de tineri locali.

Într-un final, Roscoe se simţise obligat să oprească propria lui contribuţie la bătaie pentru a-l ajuta pe – în acele zile – naivul şi declasatul părinte.

Acesta fusese începutul unei colaborări neobişnuite; prin intermediul lui Nightingale şi al susţinătorilor acestuia – chiar şi în anii lui „pre-Roscoe” era suficient de bogat cât să se întrebe ce să facă cu toate câştigurile lui – cunoscuse pentru întâia oară idealurile filantropice.

Deşi nu discutaseră niciodată despre asta, şi Nightingale nu pusese niciodată la îndoială transformarea lui în Roscoe, Nightingale ştia cine era el cu adevărat, cărei familii aparţinea şi care era numele lui adevărat.

Roscoe nu vedea niciun motiv pentru care Miranda Clifford ar fi trebuit să obţină această informaţie scandaloasă.

Din fericire, Nightingale nu părea să aibă vreo dificultate în a-şi aminti că el era acum Roscoe. În timpul discuţiei lor, Roscoe o privi pe Miranda. Aceasta pusese ceaşca de ceai înapoi pe tavă. Ultimele comentarii ale lui şi ale lui Nightingale nu reuşiră să îi atragă atenţia; aproape putea să vadă anxietatea crescând în ea ca un val.

Îşi întoarse privirea spre Nightingale.

— V-am ocupat o prea mare parte din dimineaţă, şi aveţi sincerele noastre mulţumiri pentru acest fapt, dar ar trebui să vă lăsăm să vă vedeţi de treabă. Se ridică şi privi spre Miranda. Cred că ne-am putea plimba prin orfelinat până se întorc băieţii.

— Într-adevăr, într-adevăr! Nightingale se ridică în acelaşi timp cu Miranda. Vă rog să vă plimbaţi pe unde doriţi. Nu avem secrete aici, şi, sincer, vizita voastră nu va trece neobservată – şi băieţii, şi angajaţii vor vedea sinceritatea interesului vostru, oricare ar fi motivul care v-a adus aici. Şi asta ajută. Conducându-i spre uşă, Nightingale continuă: Aş fi onorat dacă m-aţi însoţi la prânz la masa mare din cantină – nu le va strica băieţilor să fie obligaţi să respecte manierele la masă, şi bănuiesc că îndrăzneţii noştri agenţi nu se vor întoarce până după-amiază.

Acceptară cu mulţumiri. Când Nightingale închise uşa biroului în urma lor, Miranda se întoarse spre Roscoe.

— Deci unde ne putem plimba?

Îi făcu semn în josul coridorului şi i se alătură.

— Sunt grădini, destul de plăcute, de cealaltă parte a bisericii. Sunt folosite pentru a-i instrui pe băieţii care arată interes pentru grădinărit.

— Dacă l-am înţeles bine pe părintele Nightingale, programul de aici este structurat pentru a le oferi băieţilor o meserie, nu doar o educaţie.

— Acesta este scopul comitetului director.

— Unul pe care tu şi organizaţia îl susţineţi.

— Niciunul dintre noi nu vede vreun rost în a-i învăţa pe aceşti băieţi literele şi matematica şi nimic altceva. Sunt puţine slujbe care pot fi obţinute cu aceste lucruri, şi

majoritatea oricum nu au aptitudinile necesare pentru a le ocupa. Puţinii care le au capătă de obicei poziţii de funcţionari, ajutoare de editori sau posturi similare, dar majoritatea au nevoie de altceva.

Ajunseră la o uşă, şi el o ţinu deschisă pentru ea; merseră pe o alee îngustă ce trecea pe lângă un mic gazon punctat din loc în loc cu copaci mari, printre care se găseau straturi de erbacee perene, precum şi flori anuale ofilite.

Pentru băieţii mai în vârstă, zilele se împart între lecţiile de dimineaţă şi ocupaţiile sau ucenicia de după-amiază. Majoritatea par să exceleze cu acest regim – profesorii raportează că este mai simplu să îi facă să fie atenţi la lecţii dimineaţa dacă ştiu că vor evada la activităţile lor după-amiaza.

Înaintând pe cărare, Miranda cercetă cât de aranjate erau straturile de flori şi gazonul.

— Toate proiectele organizaţiei sunt similare? Se concentrează pe a-i învăţa pe tineri lucruri de bază şi a-i ajuta să capete o meserie? Ţin minte că proiectul lui Roderick era o şcoală condusă de un intendent şi aţi mai menţionat şi academia doamnei Canterbury de la Londra.

Ajungând în dreptul ei, el se gândi, apoi răspunse:

— Majoritatea proiectelor actuale au legătură cu instruirea tinerilor mai puţin norocoşi, pentru a-i ajuta să obţină o slujbă, dar nu asta a fost intenţia mea expresă. Este mai mult un rezultat al vremurilor recente; astfel de proiecte au fost evaluate de grup ca fiind cele mai utile – reprezintă modul cel mai productiv de a ne utiliza fondurile.

— Din ce am auzit în acea seară, depuneţi mult efort nu doar în evaluare, ci şi în urmărirea ulterioară a acestor proiecte. Ea îl privi fix. Tu ai înfiinţat organizaţia?

El ezită, apoi ridică din umeri.

— Deja mă implicasem în câteva proiecte când a aflat Ro Gerrard şi m-a căutat, cerându-mi părerea. El este… tenace când îşi pune ceva în minte. Organizaţia a fost mai mult ideea lui decât a mea.

— Dar tu eşti membrul cel mai vechi, cum ar veni. Îi

scrută chipul. La întâlnire, ceilalţi te-au tratat cu siguranţă în acest fel.

— S-ar descurca la fel de bine şi fără mine, dar… am mai multe resurse decât ei în anumite sfere.

Ea îşi plecă uşor capul. Simţind stânjeneala lui provocată de faptul că devenise ţinta întrebărilor ei, nu mai insistă pe acest subiect.

Se plimbară în grădină până când clopotele îi chemară la cantină pentru masa cu părintele Nightingale şi cu subalternii săi. Deşi separată de Roscoe la masa cea mare, Miranda conversă şi se distră – suficient cât să ţină la o parte anxietatea ei în privinţa lui Roderick.

Situaţia fratelui ei îi lăsa arareori loc de alte gânduri, dar, cum nu era, practic, nimic de făcut, îşi înăbuşi grijile şi discută cu profesorul de muzică şi cu cel de desen.

După prânz, Roscoe fu abordat de profesorul de sport; după ce vorbi cu bărbatul, privi spre ea.

În compania asistentei orfelinatului, căreia tocmai îi fusese prezentată, Miranda i se alătură.

— Mă gândeam că aş putea vizita infirmeria.

El încuviinţă din cap şi îi zâmbi infirmierei.

— În acest caz, eu voi fi pe terenul din est cu unii dintre băieţi. Vin eu să te iau dacă se întorc ceilalţi.

Se despărţiră, şi ea o însoţi pe asistentă, o femeie măruntă, debordând de energie şi mereu veselă, spre infirmeria bine dotată aflată la capătul uneia dintre aripi. După ce îi fură prezentate facilităţile, Miranda întrebă:

— Trataţi multe răni?

— Multe tăieturi, zgârieturi, genunchi juliţi şi chiar ochi învineţiţi, dar, cu peste cincizeci de băieţi fugind dintr-o parte în alta, sunt mereu câteva oase rupte de pus la loc.

— Ah, asta era curiozitatea mea. Se opri, apoi continuă: Aşa cum a menţionat părintele Nightingale, îl căutăm pe fratele meu. Am auzit că ar fi rănit la picior, cel mai probabil o fractură.

— Oh, dureros. Asistenta se strâmbă. Va fi foarte dureros. I s-a pus la loc osul, ştiţi cumva?

Miranda se luptă să blocheze imaginea mentală a stării actuale a piciorului lui Roderick, şi durerea care era, probabil, insuportabilă.

— Bănuim că nu a avut parte de asistenţă medicală. Mă întreb dacă mi-aţi putea spune ce aş putea face să îi mai domolesc suferinţa până ajungem cu el la un doctor.

*

Îşi petrecu următoarea oră învăţând cum să trateze iniţial un pacient cu un picior rupt.

Mai târziu, gândindu-se că rana lui Roderick îi ocupase întreaga atenţie, Miranda urmă instrucţiunile asistentei şi ajunse la parter, apoi ieşi pe uşa ce ducea spre gazonul dinspre est.

Mergând pe o cărare ce mărginea de fapt un teren de joc, văzu un grup de băieţi împrăştiaţi, toţi cu atenţia concentrată asupra bărbatului aflat în mijlocul terenului, aplecat deasupra bâtei, în faţa uneia dintre porţile de la capătul terenului de crichet.

Fără haină, în cămaşă şi vestă, era cu faţa întoarsă la ea, privind un băiat care se lansase într-o aruncare. Mingea veni rapid, dar Roscoe ridică bâta şi, cu muşchii spatelui arcuindu-se fluid, lovi mingea de-a lungul terenului. Strigând, trei băieţi se repeziră după ea.

Râzând, Roscoe fugi spre cealaltă poartă, atinse pământul cu vârful bâtei şi apoi se întoarse în capătul din care pornise.

Nu o văzuse; când se întoarse din nou spre cel care arunca, ea traversă gazonul spre umbrele adânci de sub stejarul bătrân.

În următoarea jumătate de oră, cu o curiozitate crescândă îl privi pe el şi pe băieţi, modul cum interacţiona cu aceştia şi se întrebă cum, unde şi când învăţase regele cartoforilor din Londra să joace crichet şi, mai ales, cum de căpătase acea lejeritate cu care se purta cu copiii. De la cel mai mic, de aproape şapte ani, până la cel mai mare de pe

teren, posibil de doisprezece ani, toţi erau captivaţi de el; nu era greu de înţeles de ce profesorul de sport, rămas într-o parte a terenului, îl invitase să petreacă timp cu băieţii.

Amintindu-şi tot ceea ce văzuse la Londra, combinând informaţia cu ceea ce vedea aici, era evident că era un lider – unul născut pentru a conduce, care ştia în mod instinctiv cum să îi atragă pe alţii la el, indiferent de vârstă, să-i inspire şi să-i comande, obţinându-le cu uşurinţă loialitatea.

Deşi erau mult mai în vârstă ca ei, toţi oamenii lui se uitau la el aşa cum o făceau aceşti băieţi.

*

Roscoe nu putea spune cu certitudine când îşi dăduse seama că Miranda se afla acolo, privindu-l; conştientizarea prezenţei ei i se formă pur şi simplu în creier. Atingerea privirii ei era uşor de recunoscut chiar şi de la distanţă. Trebui să cerceteze de câteva ori zona cu atenţie pentru a o găsi, dar odată ce o zări, ceva în el se calmă.

Oricum, nu era foarte liniştit că îi permisese să vadă şi să afle atâtea lucruri despre el, dar nu putea găsi puterea să scurteze timpul petrecut cu băieţii. Chiar atunci apăru un tânăr băiat din clădire pentru a-i chema în biroul lui Nightingale.

După ce returnă bâta şi îşi felicită adversarii, îşi luă din nou haina şi, îmbrăcând-o, traversă gazonul spre locul unde stătea ea. Aranjându-şi mânecile, îi întâlni privirea.

— Băieţii pe care i-am trimis în cercetare s-au întors, şi se pare că au veşti.

*

Se adunară în camera comună. Unii dintre băieţi se concentraseră pe familia Kempsey, alţii pe familia Dole. Tot ce aflaseră de la familia Kempsey, oameni deloc vorbăreţi, era că „Jack al lor locuieşte acum în Lo’na”, că se întorsese, dar că părăsise din nou Birminghamul.

Totuşi, de la un văr care locuia pe aceleaşi străzi înghesuite ca familia Dole, doi băieţi aflaseră că Herbert Dole se oprise să îşi viziteze mama cu câteva zile în urmă. Conducea o trăsură cu o pereche de cai nepereche şi îi oferise vărului său un bănuţ ca să aibă grijă de trăsură şi de cai cât el îşi vizita mama. Câteva ore mai târziu, apăruse Kempsey, şi Dole îşi plătise vărul – care fusese suficient de aproape să îi audă pe Kempsey şi pe Dole certându-se în privinţa celei mai bune rute spre Lichfield, spre o casă de ţară de acolo.

— Văru-meu a zis că vorbeau că vor să ducă un gentleman acolo.

Cocoţat pe o bancă, cu ochi luminoşi, orfanul de zece ani îşi bălăngănea picioarele, mulţumit că adusese cele mai bune veşti.

— Kempsey i-a zis lui Dole că această casă aparţine vărului său, dar că este goală, pentru că vărul este la închisoare. Kempsey a mai zis că este locul perfect pentru ei. După asta, s-au urcat în trăsură şi au plecat.

După alte câteva întrebări, stabiliră că momentul întâlnirii fusese cu patru zile în urmă.

Roscoe îi lăudă pe toţi cei doisprezece băieţi; cu permisiunea lui Nightingale, îi recompensă pe fiecare cu câte un şiling şi îi dădu băiatului al cărui văr fusese atât de util încă un şiling pentru acesta.

Odată ce băieţii plecară, Roscoe o privi pe Miranda şi văzu neliniştea ce îi apăruse în ochi. Îi mulţumi lui Nightingale şi îşi luară bun-rămas.

Dar, în timp ce traversau biserica, ea se opri.

— Dacă nu te deranjează, aş vrea să petrec un moment – făcu un semn spre strane – aici.

El încuviinţă din cap, o urmă într-o strană şi se aşeză la un metru distanţă de ea.

Miranda îşi plecă iute capul şi se cufundă în rugăciune.

Roscoe privi spre altar – şi rosti el însuşi o rugăciune în tăcere. Vărul care ţinuse caii câteva ore nu menţionase

nicio altă mişcare sau vreun sunet, din interiorul trăsurii.

De la Roderick.

Asta nu era de bun augur pentru starea tânărului său prieten.

*

Când ajunseră la hotel, Miranda începu să se plimbe dintr-o parte în alta.

Roscoe o privi. Rezerva pe care ea o menţinuse pe parcursul zilei, paravanul în spatele căruia reuşise în mare parte să îşi ascundă emoţiile… se făcea ţăndări. Agitaţia o cuprindea în valuri. După câteva momente, se duse spre unul dintre scaune şi se aşeză. El se întrebă ce ar putea să îi spună, ce ar putea să facă pentru a-i distrage atenţia.

Ea îi aruncă o privire.

— Nu avem ce să facem în seara asta, aşa e?

Roscoe scutură din cap.

— Lichfield este prea departe – până ajungem acolo, se va fi lăsat seara. Nu este un moment bun pentru a merge în recunoaştere, aşa că oricum ar trebui să aşteptăm până mâine. Şi să găsim un loc unde să stăm, un loc unde să fim siguri că prezenţa noastră nu le-ar fi comunicată lui Kempsey şi lui Dole s-ar putea dovedi imposibil de făcut. Am putea să fim nevoiţi să ne întoarcem la Birmingham ca să ne petrecem noaptea.

Ea se strâmbă.

— Nu are rost.

Cu privirea plecată, continuă să se plimbe.

Energia neobosită, cutezătoare din plimbarea ei, frustrarea ce o cuprindea i se transmiteau lui foarte eficient. Într-un final, nu mai putu suporta. Se ridică. Când ea îl privi, zise:

— Propun să cinăm devreme astăzi, ca să ne putem retrage repede şi să pornim cum se crapă de ziuă.

Ea încuviinţă din cap.

— Da, aşa ar fi cel mai bine.

— Voi face eu aranjamentele.

Îndreptându-se spre uşă, o deschise şi, cu o ultimă privire spre ea, o lăsă plimbându-se prin încăpere.

*

Fu cuprins de un sentiment iritant, iraţional de eşec fiindcă nu era în stare să îi calmeze agitaţia; frustrarea ei, teama ei continuă să îl roadă în timpul mesei cu patru feluri şi îl urmară în sus pe scări, în sufrageria apartamentului lor.

Sperase că ea avea să se retragă în camera ei să se culce, ca el să se poată retrage în a lui, dar nu. Ea continuă să străbată cărarea pe care era pe punctul să o imprime în covor, dintr-o porte în cealaltă în faţa celor două geamuri şi a mesei dintre ele.

Înainte şi înapoi; înainte şi înapoi.

Oprindu-se lângă uşa apartamentului, el o privi în tăcere.

Ei îi scăpă un mic sunet; când se întoarse din nou, îşi ridicase pumnul şi îl apăsase puternic de buze.

Suficient.

Se îndreptă hotărât spre ea şi îi blocă drumul. Preţ de un moment, crezu că ea avea să încerce să treacă peste el, dar în ultima secundă se opri tremurând atât de aproape, încât între corsetul ei şi haina lui nu rămaseră decât câţiva centimetri.

Ridicându-şi capul, se încruntă spre el.

— Ce?

Roscoe privi în acei ochi căprui cuprinşi de anxietate provocată de frici confuze, imaginare. Era ţinută prizonieră de acele horori ce planau deasupra ei. Trebuia să o elibereze.

— Ce pot să fac ca să îţi distrag atenţia?

Ea clipi, apoi ochii ei – întreaga ei expresie – se limpeziră.

— Asta.

Ca un om care se îneacă agăţându-se de un pai, ridică

un braţ, se prinse de gâtul lui, se înălţă spre el, îşi lipi buzele de ale lui şi îl sărută.

El îngheţă.

Apăsarea buzelor ei scăzu, şi Miranda deveni dintr-odată nesigură.

Însă reţinerea lui se risipi; instinctul preluă controlul. Cu o mână îi cuprinse faţa, îi ridică buzele spre ale lui şi o sărută şi el.

Ţinând-o strâns, îi răspunse la mângâiere, o spori.

Avea dreptate; asta chiar avea să îi distragă atenţia. Era singurul lucru posibil pe care îl putea face, singura interacţiune suficient de puternică să străpungă orice îngrijorare şi temere a ei şi, pentru oricâte minute ar fi, să îi îndrepte gândurile spre altceva.

Spre ceva plăcut.

Aşa că îi oferi ceea ce îşi dorea şi o sărută din nou; ca înainte, i se păru uşor să facă asta, atât de uşor să se cufunde în acest schimb, să răspundă cererii ei şi să îşi satisfacă propria nevoie, acea foame mistuitoare care creştea în el, chemată, provocată de nevoia ei.

Buzele ei erau un deliciu, cărnoase şi generoase, moi şi captivante; să le savureze, să exploreze acele curbe delicioase… era o recompensă pe care el o revendica acum cu bucurie.

Cu capul învârtindu-i-se, Miranda se agăţă de acest schimb fascinant, de promisiune, de atracţie… de el. Renunţă la orice prefăcătorie – de asta avea nevoie, asta poftea. Asta îşi dorea să exploreze.

Această parte a vieţii. Această parte a ei.

Doar cu el o mai simţise – o văzuse şi o simţise suficient cât să fie sigură de existenţa ei, cu atât mai mult să o exploreze. Toate astea erau de-ajuns pentru a o intriga să îşi dorească să afle ce însemna de fapt să fii cu un bărbat.

Cu acest sărut, el deschisese o uşă spre un peisaj nou, unul pentru care, în ceea ce o privea, doar el deţinea cheia.

Cu niciun alt bărbat nu mai simţise acest frison revelator, această încordare a simţurilor, această inevitabilă ascuţire a conştientizării.

Buzele lui se mişcau pe ale ei cu o stăpânire persuasivă. Într-un fior suprimat – de încântare, de anticipaţie ea îşi depărtă buzele; se cutremură până în adâncul sufletului când limba lui îi exploră buzele, apoi pătrunse printre ele. Insistentă.

El se înfrupta. Nu era niciun alt cuvânt potrivit pentru asta; o sorbire blândă, dar inexorabilă, o explorare încărcată de o posedare subtilă.

Într-un schimb care evoca dorinţă, căldură şi o nevoie mult mai primitivă ce se intensifica.

Pentru simţurile ei, el era doar căldură întunecată, putere şi fermitate masculină; îl sărută şi ea, îi răspunse la mângâieri, condusă de o dorinţă nestăpânită.

Şi el îi întoarse această plăcere.

Timp de momente de nenumărat, sărutul lor continuă, condus întâi de el, apoi de ea. Într-un final de amândoi, de împreunarea caldă a gurilor lor, de amestecarea înfierbântată a respiraţiilor lor, de lupta evocatoare, provocatoare a limbilor lor.

Ea deveni conştientă că mâna lui alunecase în jurul taliei ei, că o trăgea mai aproape... O un val de căldură o cuprinse dintr-odată când rotunjimile ei se întâlniră cu căldura lui masculină. Puterea lui evidentă o înconjura, o liniştea şi o alina într-un mod ciudat, oferindu-i însă şi o promisiune nerostită. O promisiune primară pe care o parte la fel de primitivă din ea o accepta.

Prin mâna cu care îl apucase de partea de sus a braţului, ea putu să simtă oţelul din el, să simtă tensiunea în creştere, pe care până şi simţurile ei neşcolite o interpretau drept dorinţă crescândă. O pasiune înfrânată. Se afundă în el, atrasă de căldura lui. Strângând-o cu braţele, o trase şi mai aproape; vârful dur al erecţiei lui se lipi de moliciunea stomacului ei.

Şi o parte până atunci necunoscută a ei rezonă.

O dorea.

Şi ea îl dorea pe el.

Îşi dorea să afle mai multe, tot ceea ce ea, femeia de douăzeci şi nouă de ani, crezuse că avea să-i fie refuzat pentru totdeauna.

Nu se mai simţise aşa cu niciun alt bărbat; avea să se mai simtă oare vreodată aşa: încurajată, şi încrezătoare, şi arzând de dorinţă?

Şi oare mai conta faptul că dorinţa de-a nu se mai gândi la grijile ei pentru Roderick mai adăuga o dimensiune disperării ei în creştere?

Topindu-se în îmbrăţişarea lui, îşi ridică ambele mâini, îl cuprinse şi îl ţinu astfel prins cât timp îl săruta – cât timp punea fiecare frântură din nou găsita ei dorinţă în lansarea unei cereri, a unei comenzi… O invitaţie evidentă.

El o citi, o înţelese. Miranda simţi saltul din pulsul lui, simţi tensiunea care transformă corpul lui în oţel. O sărută şi el, cu putere, cu cererea lui proprie mult mai parfumată, mult mai explicită. Acceptând invitaţia ei, îi devoră gura şi sesiză simţurile ei înălţându-se.

Şi apoi brusc el se opri.

Cu un oftat, întrerupse sărutul şi îşi înălţă capul.

Cu inima bătând, cu simţurile zguduite, ea se uită, uimită, la faţa lui umbrită. O ţinea în continuare în braţe, lipită de el de la piept la genunchi. Cum spatele lui bloca lumina, trăsăturile îi erau indescifrabile, dar sunetul respiraţiei lui era aspru, tăios, o oglindă fidelă a respiraţiei ei, a stării ei de ameţeală, în sine un contrapunct al cadenţei rapide a pulsului ei.

— Nu. Cuvântul era slab; nu era sigură dacă el vorbea pentru sine sau pentru ea. Apoi maxilarul lui se încordă, împreună cu tonul. Nu putem continua.

Raţiunea ei fusese deconectată, distrasă de dorinţă, gândurile ei erau dezarticulate.

— De ce nu?

Ochii lui întunecaţi îi fixară pe ai ei. După un moment, îi explică:

— Pentru că nu vreau să profit de tine, şi asta s-ar întâmpla dacă am continua.

Ea îl dorea, şi el o dorea pe ea. Lipită strâns de el, nu se putea îndoi de dorinţa lui şi era foarte sigură şi de dorinţa ei. Voia să continue şi să afle mai multe.

— Nu văd de ce…

El îşi deschise braţele şi făcu un pas în spate, ajutând-o să îşi recapete echilibrul, apoi îi dădu drumul şi se întoarse.

— Nu sunt un ticălos.

Ea se încruntă.

— Nici nu mi-am imaginat că eşti.

— Şi ce fel de bărbat porneşte să îşi salveze un prieten şi îi seduce sora pe drum?

— Asta nu are nimic de-a face cu Roderick. Îşi ridică bărbia. Are de-a face cu mine.

Era cumva şi ea uimită să îşi dea seama că exista adevăr în vorbele ei.

Roscoe o privi, încercă să interpreteze postura ei provocatoare. Absorbind sinceritatea din tonul ei, se gândi din nou la toate preţ de o secundă, dar… îşi plecă uşor capul.

— Asta îmi face poziţia şi mai clară. Tu eşti cine eşti, iar eu sunt cine sunt. Nu are deci niciun rost să ducem mai departe ce am început.

Era la fel de sigur de asta pe cât era sigur de numele lui adevărat.

Nu putea duce altundeva. Oriunde şi-ar fi dorit el să ducă.

Nu dorea să discute despre asta. Se întoarse spre uşa de la camera lui.

— Aşteaptă.

În vocea ei se descifrau nesiguranţa şi o vagă incredulitate. Oftând în sinea lui, se întoarse şi ridică o sprânceană.

Cu spinarea dreaptă ca un vătrai, ea îi întâlni privirea.

— Îmi refuzi invitaţia pe care ai înţeles-o în mod foarte

clar?

Cu buzele strânse, el îi susţinu privirea, lăsă un moment de linişte să treacă, apoi zise:

— Nu te resping. Refuz să fiu genul de ticălos care să profite de tine, indiferent de oferta ta.

Refuza să se lase şi mai mult prins de o femeie care se potrivea la fel de puţin în lumea lui pe cât se potrivea el în a ei. Văzu o urmă firavă de frustrare în ochii ei. Maxilarul ei se încleştă, iar dicţia ei fu aspră când şuieră următoarele cuvinte:

— Nu a fost o ofertă fără judecată. A fost o invitaţie intenţionată – ştiu ce fac.

— Într-adevăr? El îi studie faţa. Atunci spune-mi – îi prinse ochii în capcană, acea privire verde-aurie a ei – de ce vrei să te culci cu mine?

Miranda nu îşi dorea nimic mai mult decât să deschidă gura şi să îi răspundă la întrebare cu o declaraţie irefutabilă, dar mintea ei refuza să îi ofere una. De ce? Dar de ce credea el? De ce întreba? Ce se aştepta să răspundă ea?

Mai exact, ce răspuns ar accepta el ca fiind cel potrivit, cel corect? Suficient cât să rămână împreună, mai degrabă decât să se despartă?

Preţ de un minut, ea se gândi la răspuns. Degeaba; dacă el ar fi căutat o modalitate de-a o convinge cam cât de novice era în această privinţă, nu ar fi găsit o cale mai bună.

Tăcerea încărcată se prelungi…

Cu buzele şi mai strânse, el încuviinţă din cap.

— Chiar aşa.

Era o tristeţe în ochii lui, în vocea lui, o tristeţe pe care ea nu o mai văzuse, dar, înainte să se poată concentra asupra ei, el se întoarse şi păşi spre camera lui.

— Şi acum, dacă mă vei scuza, intenţionez să dorm puţin.

Ea îşi aţinti privirea asupra umerilor lui, a liniei lor rigide. De neclintit, ca o stâncă, hotărât; el se decisese – nu

avea nici o idee de ce, dar nu părea pe punctul să cedeze.

Ruşinea şi furia explodară în ea; căldura îi urcă în obraji. Se îndepărtase pentru prima oară de cărarea respectabilităţii, şi unde o dusese asta? Frustrarea o învălui; nici măcar asta nu reuşise să facă bine, deşi fusese sigură că el o dorise, la fel de mult cât îl dorise ea pe el.

Oprindu-se cu mâna pe mâner, el o privi, ochii li se întâlniră, apoi el ridică o sprânceană cinică, o expresie a epuizării.

Ea luă foc. Agitându-şi mâinile în aer, dădu glas frustrării într-un ţipăt mut, se întoarse, mărşălui spre uşa ei, o deschise, trecu în viteză şi o trânti în urma ei.

Sunetul ascuţit dispăru.

Roscoe se holbă la uşă un minut, apoi expiră. Deschizând uşa lui, trecu pragul şi o închise încet în urmă.

Făcuse ce trebuia.

Deşi refuzul invitaţiei ei evidente fusese o hotărâre mult mai grea decât ar fi crezut, nu avusese de ales. Deşi faptul că o făcuse îl zdruncină mai mult decât ar fi crezut posibil, oprirea oricărui tip de evoluţie a relaţiei lor era în interesul lui… şi al ei deopotrivă.

Nu înţelegea puterea atracţiei dintre ei, dar înţelegea cu fiecare fibră că nu putea permite să îi ducă spre ape mai adânci.

Ar fi trebuit ca ea să îi mulţumească, deşi el se îndoia că Miranda făcea asta. Cel puţin nu încă. Dar în timp avea să o facă. După ce urmau să îl salveze pe Roderick şi să îl ducă înapoi la Londra, avea să vadă şi ea ce gest nesăbuit ar fi fost ca o lady respectabilă să aibă o relaţie cu regele cartoforilor din Londra.

La geam nu existau perdele. Traversă camera spre acesta şi se uită la luna aflată sus, pe cerul de deasupra oraşului.

Ar fi trebuit să doarmă, dar se îndoia că avea să reuşească. Nu cu un asemenea amestec puternic de frustrare, nevoie acaparatoare şi dezamăgire trecând prin el. Nu înţelegea de ce reacţia lui era una atât de puternică,

atât de complexă, atât de obsesivă, atât de puţin controlabilă, dar aşa era.

— Cam asta a fost treaba cu băgatul în pat devreme, zise el lipindu-şi un umăr de cadrul geamului şi fixând cu privirea cerul nopţii.

Capitolul 7

Doar faptul că el nu adormi îi salvă.

Câteva ore mai târziu, în continuare complet îmbrăcat, Roscoe se întorsese, fără să-şi poată găsi liniştea, în faţa geamului întunecat din camera lui, când paşii de pe dalele de afară, urmaţi de o înjurătură grosolană, îl făcură se privească spre aleea ce trecea prin spatele hotelului.

Cinci bărbaţi masivi înaintau de-a lungul aleii înguste, oprindu-se pentru a încerca fiecare geam. Suprimându-şi el însuşi o înjurătură, Roscoe traversă rapid camera spre uşă. Intrând în cealaltă cameră, nu mai bătu la uşa Mirandei, ci o deschise şi privi înăuntru.

Ea dormea; întinsă pe spate pe pat, cu părul despletit în valuri pe pernă. Aşternuturile erau răvăşite, de parcă şi ea ar fi fost la rândul ei agitată.

Apropiindu-se încet de pat, îi puse o mână pe buze înainte să o scuture de umeri.

Ochii ei se deschiseră larg, dar apoi îl văzu şi clipi.

Dându-i drumul la umăr, el îi duse un deget la buze, apoi îşi luă mâna de pe gura ei.

— Rudele lui Kempsey sau ale lui Dole, sau ambele familii, au venit să ne facă o vizită. Vocea lui era doar un murmur. Sunt afară, pe alee, şi încearcă să intre în hotel. Nu au reuşit încă, dar o vor face. Trebuie să te ridici, să te îmbraci şi să plecăm de aici.

Ea observase expresia lui sumbră; ochii ei se lărgiră când înţelese în sfârşit ce spusese el… Apoi, dintr-odată, expresia ei se linişti. Ridicându-se, privi în jurul camerei,

apoi la el; purta o cămaşă de noapte din flanelă ce acoperea totul, dar, aşa cum observase el anterior, pudoarea ei nu reuşea decât să o facă mai atrăgătoare, cel puţin pentru el.

— Trebuie să împachetăm şi să facem paturile.

Aruncând cearşafurile la o parte, ea coborî din pat pe cealaltă parte şi se grăbi să îşi ia bagajul.

El înjură uşor.

— Nu avem timp…

— Nu avem timp pentru altceva! Privirea pe care i-o aruncă ea îl arse. Azvârlind geanta deschisă pe taburetul din faţa mesei, ea vârî iute piepteni, perii şi tot ce se mai afla pe masa de toaletă. Apoi îşi ridică privirea şi îl văzu stând acolo. Grăbeşte-te! Îi făcu semn să se îndepărteze. Împachetează – şi asigură-te că nu a mai rămas nimic să ne dea de gol.

Planul ei i se cristaliză de îndată în minte. Să împacheteze, să facă paturile – să facă să pară că ar fi plecat deja. Nu era un plan rău, dar… o privi. Se dusese la şifonier şi îşi scotea rochia de pe un umeraş… Cu siguranţă nu aveau timp să se certe.

Se întoarse pe călcâie şi fugi afară din cameră.

Trei minute mai târziu, el se întoarse, cu geanta în mână.

Ea îşi trăsese rochia peste cămaşa de noapte; pelerina ei era aşezată peste geanta pregătită. Trăgând cuverturile din nou peste pat, ea le aranjă în jurul pernelor deja scuturate.

— Unde sunt, ştii cumva?

— Nu puteau să intre prin spate – probabil au înconjurat hotelul.

— Există şi o uşă laterală, nu-i aşa?

— Da. Nu avem mult timp.

Îndreptându-se, ea aruncă o privire spre pat.

— Trebuie să ne descurcăm cu cât avem.

Roscoe era de acord.

Ea ridică pelerina, o aruncă peste umăr şi îşi luă

geanta.

— Atâta timp cât nu ating patul să îi simtă căldura, nu îşi vor da seama.

— Haide!

Luând ambele bagaje, o conduse spre sufragerie. Simţind-o aproape de el, deschise uşor uşa dinspre coridor.

Ascultă.

Niciun sunet nu tulbura liniştea somnolentă.

Păşi pe culoar, aşteptă ca ea să iasă şi să stea în spatele lui, apoi închise încet uşa. Îi făcu semn spre scări. Cu puţin noroc, reuşeau să coboare la parter şi să se ascundă în una din camerele de recepţie.

Ajunseră la capul scărilor.

— Ce cameră?

Şoaptă aspră răzbi până la ei.

Vizitatorii lor erau deja în hol.

El şi Miranda se îndepărtară de scări.

— La etajul doi, numărul nouă, răspunse cineva.

Roscoe cercetă în întuneric, căutând scările din spate; observă uşa batantă din colţul îndepărtat al holului şi o împinse în acea direcţie, apoi, luând-o de mână, o trase după el cât de rapid îndrăzni.

Apropiindu-se de uşă, auziră paşii zgomotoşi urcând pe scările din spate.

Priviră din nou spre scările principale. Încercând să îşi concentreze simţurile, auziră paşi venind şi din acea direcţie.

Erau prinşi în capcană.

Miranda îl trase de mânecă. El o privi. Cu buzele strânse, ea făcu semn din cap de-a lungul holului, apoi îl strânse mai tare de mână şi îl trase înapoi.

El o urmă, deşi nu înţelegea ce avea ea de gând.

Ea se opri pe holul din partea opusă capului scărilor principale şi trase de un mâner din perete. Fără zgomot, un panou se deschise. Un dulap? Ea privi în spatele panoului, apoi la el, îşi plecă iute capul şi se strecură înăuntru.

Mâna lui o strângea în continuare pe a ei. O urmă

alarmat, ea îl trase într-un spaţiu îngust mărginit de rafturi în spate şi pe lateral, fiecare raft plin cu aşternuturi împăturite.

Spaţiul din faţa rafturilor fusese conceput pentru o singură persoană, dar nu aveau altă opţiune. Roscoe puse bagajele la picioarele lor, apoi se lipi de ea şi închise uşa – chiar când desluşiră zgomotul înăbuşit al paşilor ce traversau palierul de sub ei, urcând apoi ultimele trepte până la etaj.

Un scârţâit se auzi din colţul holului – deschiderea uşii din spate de la scări.

Uşa de la dulap se închise *aproape* în tăcere. Îşi spuse că sunetul păruse prea tare din cauza spaţiului mic, dar că cei cinci bărbaţi care îi căutau nu-l auziseră şi că nu s-ar gândi să caute într-un dulap… Era un loc îngrozitor în care să fii găsit. Avea la el cuţitele, dar nu putea ajunge la ele. Umerii lui abia încăperii nici măcar nu îşi putea ridica braţele. Nu avusese de ales, aşa că le strecurase în jurul Mirandei – era aproape înfăşurat în jurul ei, cu braţele atingând marginile rafturilor, cu spatele la uşă.

Ea îi prinsese mâneca deasupra cotului, îl strânsese mai tare, cu degetele înfigându-se în partea de sus a braţului său. Întunericul era aşa deplin, că erau efectivi orbiţi, dar se puteau auzi unul pe celălalt respirând, erau atât de aproape, că puteau simţi ridicarea piepturilor, adierea caldă a respiraţiilor pe piele. Îşi puteau simţi corpul unul celuilalt, muşchii, oasele, conturul şi rotunjimile ce se imprimau una în cealaltă în întuneric.

Aroma irezistibilă a unei femei calde, abia trezite din somn îi aţâţa simţurile.

Ea nu avusese timp să îşi aranjeze părul; un văl viu, abundent îi curgea peste umeri, o masă densă aflată atât de aproape, că fire răzleţe îl gâdilau. Şi mirosul. Dacă lumina soarelui ar fi avut un miros, acela ar fi fost.

El îşi odihni bărbia de pielea moale şi se strădui să ignore presiunea sânilor ei plini pe pieptul lui, apăsarea coapselor el zvelte pe ale lui, rotunjimea incitantă a

şoldurilor ei aproape îmbrăţişându-le pe ale lui.

Se luptă să se concentreze pe pericolul ce pândea în afara dulapului.

Iniţial, ea se sprijinise băţoasă de el, dar, pe măsură ce minutele treceau, muşchii ei se relaxaseră treptat.

Miranda se concentra pe respiraţie, încerca să îşi domolească ameţeala şi inima care bătea puternic. Să fie atât de aproape, ţinută atât de strâns, era atât un şoc senzual, cât şi o provocare ilicită. Niciuna dintre cele două nu era uşor de ignorat, dar, în ciuda tuturor lucrurilor, în ciuda căldurii muşchilor lui, în ciuda reacţiei corpului său la al ei, atât de evidentă având în vedere cât de aproape stăteau, ea era conştientă că atenţia lui se fixase dincolo de dulap, că asculta cu atenţie.

Şi ea trebuia să facă la fel. Trebuia să fie pregătită să reacţioneze dacă erau găsiţi. În pofida răspunsului corpului ei la apropierea lui, în ciuda sensibilităţii ei dureroase la fiecare aspect al acestei apropieri, erau în primul şi-n primul rând parteneri salvarea lui Roderick, şi scăparea de urmăritori era scopul lor imediat şi arzător.

Inspirând şi mai adânc, îşi îndepărtă mintea de la obişnuitele ei obsesii senzuale, îşi forţă simţurile să ajungă dincolo de uşile dulapurilor.

Doi bărbaţi masivi trecuseră de ascunzătoarea lor, venind dinspre scările din spate şi îndreptându-se spre apartamentul lor, probabil alăturându-se celor care se furişaseră pe scările principale.

Trecură minute întregi; nu se auziră decât sunete slabe, estompate din direcţia apartamentului lor. Apoi deslușiră din nou paşii, strângându-se undeva în capul scărilor.

— La naiba, unde or fi?

Vorbele fură şoptite răguşit, dar în liniştea nopţii, se auziră în dulap cu destulă claritate.

Trebuie să fi fugit. Nu erau haine, n-au lăsat nimic în urmă.

— Poate au ghicit că venim după ei, ha?

Se auzi un mormăit de nemulţumire.

Un moment trecu, apoi:

— Oricare ar fi motivul, nu mai sunt aici – nu are sens să mai rămânem. Să mergem!

Paşii începură să coboare pe scări.

— Şi Jack şi Herb? întrebă cineva.

— Ne ducem mâine după muncă pe la ei şi îi avertizăm că un domn şi o doamnă întrebau de ei, dar, oricum, oricine ar fi, nu reprezintă o mare ameninţare – nimic să nu se poată ei descurca.

O treaptă scârţâi, apoi sunetele retragerii se estompară treptat. Un minut mai târziu, ea îl strânse pe Roscoe de braţ – o întrebare nerostită.

Cu bărbia în părul ei, el scutură din cap, dar nu se mişcă.

— Aşteaptă, şuieră el. Nu putem fi încă siguri că am scăpat.

*

În ciuda torturii senzuale la care era supus, el nu îşi asuma vreun risc, aşteptând vreme de vreo douăzeci de minute înainte să deschidă uşor uşa de la dulap. În hotel domnea o linişte mormântală; după întunericul din dulap, putea să vadă foarte bine.

Ieşind din refugiul lor, cercetă holul din jurul scărilor principale, apoi inspiră adânc şi se dădu la o parte permiţându-i şi Mirandei să iasă. După aceea se aplecă din nou şi luă bagajele, apoi închise uşor uşa.

Se întoarseră în apartamentul lor.

Odată intraţi şi cu uşa închisă în urma lor, el aşeză bagajele pe podea. Îndreptându-se, o privi pe Miranda.

Ea se oprise în mijlocul camerei şi se întorsese pe jumătate pentru a se uita la el. Lumina lunii intra prin geamurile fără perdele, conturându-i profilul, dar lăsându-i trăsăturile cufundate în semiîntuneric.

Era o distanţă mult mai mare între ei acum, dar…

O dorea înapoi – înapoi în braţele lui, cu corpul lipit de al său,

Păstrându-şi poziţia, îşi plecă uşor capul spre ea.

— Ai gândit rapid.

Vocea îi era mai profundă ca de obicei, în continuare afectată,

Ea ridică un umăr.

— Am avut noroc că am încăput amândoi.

Tonul ei răguşit arăta că nu doar el fusese afectat de diabolica lor înghesuială, nici singurul care căzuse pradă senzaţiilor tulburătoare.

Refuzând imboldul de a se apropia şi mai mult, o privi ezitând, balansându-se, legănându-se; apoi ea inspiră, se îndreptă şi, cu capul ridicat, se întoarse încet şi păşi spre el. Se opri în faţa lui, cu ochii pironiţi în ai lui. Roscoe îi susţinu privirea.

— Ar trebui să ne odihnim cât mai putem.

Asta *ar trebui* să facă.

Acesta era, cu siguranţă, lucrul înţelept de făcut, dar Miranda nu se simţea înţeleaptă. Îi privi faţa, îi studie puterea imprimată în trăsături, liniile dure… observă şi că el nu făcuse un pas în spate, nu încercase să evite înaintarea ei.

Minutele lungi din dulapul cu aşternuturi, când fusese aproape învăluită de el, îi luaseră ceva – acel ultim văl de reţinere. Dacă el era îngrijorat, ea nu mai era dispusă să respecte limitele, ci doar să înainteze cu îndrăzneală.

Cu încredere, păşi mai aproape; ridicându-şi o mână, îşi sprijini palma pe pieptul lui. Simţi valul de reacţie, impulsul de a nu se îndepărta, ci de a o cuprinde în braţe şi de a o trage mai aproape, un impuls pe care el şi-l înfrâna, dar aştepta în continuare.

Dorea să vadă ce avea ea să facă. Ce dorea ea.

Căldura lui, masculinitatea lui plină de muşchi o învăluiau.

Ea îşi privi mâna, apoi inspiră şi îşi ridică privirea spre faţa lui. Ochii ei se contopiră cu ai lui.

— Mai devreme, m-ai întrebat de ce vreau să mă culc cu tine. Nu mă aşteptam la întrebare şi nu ştiam răspunsul – efectiv nu îl ştiam. Acum îl ştiu.

Ea îi studie ochii, dar el nu zise nimic, doar aşteptă, o provocare nerostită, dar totuşi evidentă. Următoarea gură de aer pe care o luă ea fu mai scurtă.

— Vreau să mă culc cu tine... pentru că te doresc. Pentru că te vreau – vreau bărbatul care eşti, vreau să îmi fii iubit.

Prin mâna ţinută pe pieptul lui simţi impactul, reacţia lui imediată. Dar el aşteptă în continuare, lipsit de expresie, aşa cum era adesea. Ea nu avea însă de gând să dea înapoi, acum că se hotărâse, acum că mersese atât de departe.

— Nu am mai dorit niciun bărbat înainte, aşa că va trebui să mă scuzi dacă sunt prea directă, dar mă înţeleg, îmi înţeleg motivele. Ştiu ce vreau şi ştiu de ce o vreau – şi te rog să nu încerci să îmi spui că nu ştiu. Nu se poate pune problema ca tu să profiţi de mine – mai degrabă, eu sunt cea care profită de tine. De tine şi de situaţie – de şansă, de oportunitate.

El nu spuse nimic, nu se mişcă, dar ochii ei se obişnuiseră cu întunericul şi ea putu vedea, şi simţi, că rezistenţa lui ceda.

Continuă să îl privească.

— Îţi cer o singură noapte – doar o noapte, cât ne aflăm aici, departe de lumea noastră obişnuită, departe de toţi cei care ne cunosc. Lăsându-şi palma să alunece în jos, se întinse spre mâna lui, o găsi şi îndrăzneţ, intenţionat îşi împreună degetele cu ale lui. Aşa că îţi cer din nou. Te invit din nou.

Degetele lui le prinseră pe ale ei, apoi deveniră mai blânde, dar de data aceasta el o ţinea pe ea de mână.

Pulsul lui o luă razna; ea făcu un pas în spate, spre camera ei.

— Vino cu mine. Îi susţinu privirea. Fii cu mine.

Mai făcu un pas şi îl trase după ea.

Şi el o urmă.

Doi paşi, trei.

Roscoe era pierdut în ochii ei luminoşi, captiv promisiunii trupeşti a sirenei, capturat fără salvare. Ştia că era un lucru nesăbuit, că provoca soarta, că la un moment dat atât el, cât şi ea aveau să regrete, dar nu putea rupe vraja, nu putea zdrobi momentul... nu putea să se desprindă şi să o refuze.

Şi pe sine.

Poate că ea îşi ştia motivele; el nu voia să se gândească la ale lui.

Buzele ei se curbară, asemenea buzelor unei zeiţe, ca răspuns la capitularea lui evidentă; apoi se întoarse şi o lăsă să îl tragă de-a lungul sufrageriei, spre uşa deschisă a camerei ei.

În prag, ea se opri. Privind peste umăr, îi întâlni privirea. Trăsăturile ei, părul ei, argintiu în lumina lunii, făceau din ea o creatură a misterului şi a umbrelor.

— Învaţă-mă, şopti ea. Arată-mi!

Apoi îl trase spre ea.

În spaţiul din faţa patului. Acolo, ea se opri şi se întoarse.

În braţele lui, braţe care aşteptau să o cuprindă – dacă ar fi ştiut ea cât de mult –, să o revendice. Nu era un sfânt; cuvintele ei, acţiunile ei îl făcuseră tare ca oţelul, deja suferind, simţind nevoia de uşurare.

Ştiind că era pe punctul să alunge orice îndoială – toate întrebările, ezitările şi rezervele se forţă să se concentreze asupra ochilor ei, să se abţină de la tentaţia buzelor ei suficient cât să întrebe:

— Eşti sigură?

O întrebare simplă, gravă şi joasă.

Cu o expresie deschisă şi cu privirea sinceră, ea răspunse:

— Am douăzeci şi nouă de ani. Oi fi eu virgină, dar nu sunt o tânără inocentă ignorantă. Bărbia ei îi demonstra hotărârea. Sunt sigură.

Ea îi studie ochii de parcă ar fi cântărit în ce măsură el îi acceptase explicaţia, apoi se întinse şi îi mângâie o buclă cu degetele.

Înăbuşindu-şi reacţia la acea atingere simplă, dar atât de devastatoare, el se simţi în continuare obligat – se simţi chiar mai mult decât obligat – să întrebe:

— Eşti sigură că asta… dorinţele tale, ceea ce vrei… nu sunt doar o reacţie la pericol, la uşurarea de-a fi scăpat de acei bărbaţi?

Ştia că putea să fie asta, că măcar în parte chiar aşa era, că după orice pericol urma un impuls de a sărbători viaţa.

Miranda se concentră asupra ochilor lui, auzind pentru prima oară cu adevărat întrebarea nerostită –, aceeaşi pe care el i-o pusese de multe ori. Răspunsese o dată, dar el era în continuare nesigur… Ceva în ea se înmuie, dându-i răbdarea să spună:

— Ţi-am cerut-o prima oară înainte să vină ei. Da, faptul că am scăpat de pericol mi-a clarificat sentimentele, dar evadarea nu le-a creat, ci doar le-a făcut mai vizibile.

Şi mai puternice.

Lăsându-se pradă acelor sentimente, permiţând impulsurilor asociate să o ghideze, ea îşi ridică braţele, mulţumită că era suficient de înaltă să le înfăşoare în jurul gâtului lui, apoi îşi înclină capul şi studie faţa lui umbrită, dorindu-şi să poată ajunge la ochii lui întunecaţi.

— Dacă vrei să te implor, am să o fac.

Mâinile lui urcară şi se strecurară sub pelerina ei; la cuvintele ei, degetele lui o prinseră de talie.

— Nu. Nu face asta! Roscoe ezită doar o secundă, apoi o trase spre el şi îşi plecă uşor capul. Nu este nevoie.

Asta l-ar fi împins peste marginea prăpăstiei pe care, spre surprinderea lui, se trezi plimbându-se.

Fu cutremurat de faptul că o dorea atât de mult, suficient cât să renunţe la precauţii.

Aşa că îi căută buzele, le acoperi cu ale lui şi o sărută, apoi o lăsă pe ea să îl sărute. O lăsă să îl tragă înapoi în

schimbul lor anterior, o lăsă să îl conducă înapoi în acea arenă iniţială a plăcerii simple. Apoi el preluă frâiele, controlul şi făcu ce îi ceruse ea.

O învăţă.

Îi arătă.

Exact cât de multă plăcere putea să vină dintr-un sărut.

Câtă încântare şi câte delicii, dintr-o singură mângâiere.

Era dispus să îi arate mult mai multe, să plonjeze în marea plăcerii carnale cu ea, dar ea era o începătoare, aşa că o înfrână şi se reţinu şi pe sine, făcând totul pas cu pas.

Îi revendică gura, treptat, desăvârşit; prinzându-i simţurile în capcană complet, le ţinu în mâinile lui, la comanda lui, şi apoi, pas cu pas, îi revendică trupul.

Fiecare moliciune, dâmburile pline ale sânilor, curbura graţioasă a gâtului, adâncitura subtilă a taliei ei deasupra rotunjimii ferme a şoldurilor. Ea se cutremura sub mâinile lui chiar înainte ca el să îi desfacă şnururile de la pelerină şi să o lase să cadă de pe umerii ei.

Îi desfăcu dantela, şi ea îl îndemnă fără cuvinte să continue.

Poate era virgină, dar nu era nimic ezitant în angajamentul ei; era deschisă în aprecierea ei, în dorinţa ei.

În mirarea ei.

Cea din urmă îl ţinea ca într-o cuşcă de cristal, una pe care îşi promise să nu o sfarme niciodată. „Oh-urile” ei moi de deliciu surprins şi mai moile ei „ah-uri” de plăcere creau un cântec de sirenă care îl ţinu vrăjit, captivat, fără pic de efort.

Nu era prima virgină cu care se culca, dar era cea mai implicată, cea mai îndrăzneaţă şi, în felul ei special, cea mai solicitantă.

În mod complet neaşteptat, îl făcu să zâmbească, deşi în sinea lui.

În mod complet neaşteptat, îl captură.

Din momentul în care îl trăsese după ea în cameră,

Miranda lăsase în mod conştient toate reţinerile la o parte, îşi dăduse permisiunea să îşi urmeze pur şi simplu instinctele, cu toată inima, în mod deschis, fără prefăcătorie.

Fără vreo mască de sensibilităţi de domnişoară.

Îşi dorea să înveţe, şi el era dispus să o înveţe, şi în mintea ei asta îi dădea dreptul să insiste. Să insiste că, odată ce o dezbrăcase până la furoul scurt pe care îl purtase sub cămaşa ei de noapte, el să facă la fel. Când el încercă să o prindă de mâini şi să o împiedice să îi desfacă nasturii de la cămaşă, ea reuşi să exclame:

— Trebuie să aflu…

Apropiindu-se şi mai mult, folosindu-se de corpul ei într-o mângâiere ca de pisică, îl făcu să cedeze dintr-o singură mişcare şi apoi să îl distragă suficient cât să îşi vadă scopul îndeplinit.

Mica victorie o încurajă.

Îi dădu aripi.

Rezultatul fu o hârjoneală senzuală care îi făcu pe amândoi să aterizeze într-o încâlceală de membre şi într-un acces de râs înăbuşit.

Întinsă pe spate, ea îşi trase răsuflarea, apoi îşi înălţă capul şi privi în josul corpului ei, dincolo de sânii abia ascunşi de furou, în ochii lui întunecaţi ca de safir.

— Aşa trebuie să fie? Nu mi-am dat seama…

Ochii lui, zâmbind parcă, îi întâlniră pe ai ei.

— Nu există un singur fel. Este diferit cu oameni diferiţi, în situaţii diferite…

Părea şi el uşor surprins.

Apoi se ridică în pat şi îşi propti cotul lângă ea. Îi cuprinse faţa în mână, o privi în ochi, apoi se aplecă şi o sărută.

Şi valsă cu ea, o roti înapoi spre plăcerea înflăcărată.

În flăcările care creşteau între ei, care le încingeau pielea şi îi făceau să ardă.

Îi făceau să mustească de dorinţă.

Ea nu era excesiv de sfioasă; era înaltă, fusese

considerată greoaie ani de zile, dar corpul ei era acum plin, feminin, aproape abundent în rotunjimile lui. Şi avea douăzeci şi nouă de ani. Şi era hotărâtă. Simţi un vag fior de incertitudine când el îi scoase furoul într-un final, dar, atunci când inspiră şi îl privi, acest fior de îngrijorare dispăru, alungat de expresia de pe faţa lui.

Cu muchii dure, cu fiecare unghi al feţei lui bine şlefuit, trăsăturile lui erau concentrate, dar ochii lui ardeau. Focul albastru şi negru îi mângâia rotunjimile, şi dorinţa creştea aproape tangibil între ei. Apoi el îi atinse pielea, şi ea se înfioră şi închise ochii.

Şoptindu-i vorbe liniştitoare, cu gravitate şi seriozitate, el făcu să-i fie mai uşor arătându-i, cu răbdare şi cu grijă, tot ce dorea ea să vadă, să experimenteze, să exploreze. Îi arătă, în mod deschis, folosind la fel de puţină prefăcătorie ca ea, cât de mult îl fascina corpul ei. Cât de mult îl obseda şi îl satisfăcea. Apoi o lăsă să îşi astâmpere curiozitatea, să îşi umple simţurile cu el, cu mirosul pieptului lui, cu rotunjimea tare a umerilor lui, cu crestele încordate ale abdomenului lui.

La insistenţele ei, el îşi dădu într-un final jos pantalonii, o lăsă să exploreze lancea groasă a erecţiei lui. Îi dădu voie să observe, cu o mirare pură, venele groase, capul larg.

Cu pieptul dureros, o prinse într-un final de mâini, le trase deasupra capului ei şi le ancoră acolo, apoi se aplecă şi o sărută – şi, fără efort, cu iscusinţă, recăpătă controlul.

Şi se dedică plăcerii ei, îndeplinirii dorinţelor şi nevoilor ei…

„Grijuliu.”

Cuvântul răsună în mintea ei în timp ce corpul lui se tensionă cu un control pe care ea aproape că îl putea simţi, apoi el cuprinse cu mâinile cea mai catifelată piele, exploră, învăţă, urmări până când ea deveni încinsă şi doritoare, apoi degetele lui verificară şi o pregătiră.

Îi provocară unde de plăcere.

Până când ea ajunse atât de înfierbântată, încât se

arcui şi, cu un sunet disperat, îşi afundă degetele în braţele lui.

El înjură, uşor şi încet, şi trecu deasupra ei. Cu coapsele, o forţă să le deschidă pe ale ei şi se poziţionă. O acoperi.

Corpul lui gol pe al ei reprezenta un şoc senzual şi un deliciu carnal.

Greutatea lui, duritatea atât de masculină... Piele pe piele încinsă, păr aspru frecând zone sensibile rar atinse.

Cu respiraţia gâfâită, se răsuci, imploră, dar el nu îi dădea voie să se grăbească, nu îi permitea să o ia înainte, ci o ţinea sub el, o ţinea cu el, o forţă să vadă, să simtă... să ştie.

Intimitatea finală, atunci când se întâmplă, când, cald şi umed, corpul lui îl îmbrăţişă pe al ei, apoi el intră încet, adânc în ea, înaintând în profunzimea ei, trecând cu o împunsătură de bariera ce o făcea virgină, fu atât de puternică, încât o făcu să ţipe, să se agaţe de el.

Aproape să izbucnească în plâns.

Senzaţia lui în ea, tare şi greu, atât de straniu, de masculin, în centrul ei, era mult mai mult decât îşi imaginase. Mult mai intens, mai intim.

Cataclismic de real.

Icnind, gâfâind cu disperare, gândurile ei zburară, simţurile i-o luară razna; îl ţinu strâns, se mişcă împreună cu el şi înţelese rapid mişcarea, îşi găsi ritmul. Lipicios şi cald, el o umplea, şi ea îl îmboldea, primind şi savurând fiecare avânt puternic, fiecare senzaţie scăpărătoare.

Când el îşi coborî capul şi împinse, ea îşi ridică faţa şi îl sărută, îl lăsă să îi revendice gura în timp ce se învârteau împreună.

Într-o explozie de nevoie, de pasiune lacomă, răscolitoare.

Într-un şemineu în care ardea dorinţa, rapace şi flămândă, umplându-i. Conducându-i.

Într-o cascadă de senzaţii inflamate care îi ridicau tot mai sus, până când ea se cutremură pe un pisc pe plăcere

strălucitoare, de extaz atât de ascuţit, că îi străpunse sufletul.

Chiar în timp ce cădea înapoi pe pământ, ea îl strânse mai tare, cu disperare.

Cu un mârâit îndelung, incapabil să se abţină, cu atât mai puţin să găsească puterea să se retragă, aşa cum plănuise, Roscoe plonjă adânc, apoi, cutremurându-se când eliberarea îl cuprinse, orbit de extaz, ţinut strâns de îmbrăţişarea somptuoasă a corpului ei, o urmă peste piscul înalt şi în golul cunoscut.

Plutiră vreme de nenumărate bătăi de inimă, el şi ea, zdruncinaţi şi inerţi, înfăşuraţi unul în jurul celuilalt, agăţându-se.

Familiar… dar, chiar în vreme ce se cufunda sub valurile de aur de urmărilor, chiar când îi îndepărta părul de pe faţă, când îi dădu un ultim, blând sărut pe buzele ei umflate de atâtea săruturi, acea parte a minţii lui care încă funcţiona, într-un mod vag, înregistra că acest lucru, cu ea, fusese ceva aparte.

Altceva.

Ceva ce nu mai simţise înainte.

Capitolul 8

Părăsiră hotelul după un mic dejun rapid şi ieşiră din Birmingham, nu pe drumul ce ducea direct spre Lichfield, ci pe o rută ocolitoare, spre est. Hotărâseră că, pierzând doar o jumătate de oră şi câţiva kilometri în plus, era preferabil să evite o întâlnire întâmplătoare cu rudele lui Kempsey sau ale lui Dole.

Din spatele vălului care o ascundea, Miranda se uita cu atenţie la orice posibil urmăritor sau orice potenţial pericol şi îşi petrecea minutele gândindu-se la evenimentele nopţii precedente.

În detaliu. Pe îndelete. Tot ce îşi putea aminti – ceea

ce, spre surpriza ei, era destul de mult, suficient cât să o facă excesiv de recunoscătoare pentru vălul pe care îl purta. Dincolo de roşeaţă din obraji, ascundea zâmbetul ei visător, mult prea sugestiv, care îi făcea buzele să se arcuiască de fiecare dată când lăsa garda jos.

Adevărul era că se simţea plină de energie, înviorată, în culmea fericirii. Înainte să îl întâlnească pe Roscoe, înainte să se lanseze în această aventură neaşteptată, se resemnase că avea să moară fără să fi aflat... măcar jumătate din cât învăţase în noaptea precedentă.

Fusese mereu curioasă într-o manieră mai degrabă academică în legătură cu ce anume atrăgea femeile aşa de tare spre bărbaţi. Mai ales spre bărbaţi ca el. Acum simţise acea atracţie, îi căzuse pradă şi îi cedase într-un final; nu înţelegea încă în totalitate ce anume era, dar înţelegea puterea acestei atracţii.

Când se trezise de dimineaţă, el plecase deja din cameră, dar aşternuturile de lângă ea îi păstraseră căldura; dormise lângă ea toată noaptea. Îşi amintea vag senzaţia dată de îmbrăţişarea lui, pieptul lui lipit de spatele ei, momentul când căzuse într-un somn binecuvântat.

Se ridicase din pat, se spălase, se îmbrăcase şi făcuse bagajul într-o dispoziţie de zile mari. Când ieşi din camera ei, el tocmai ieşea din a lui. Aranjându-şi haina, el ridicase o sprânceană spre ea; ea îi zâmbise radios ca răspuns, şi asta fusese suficient pentru amândoi.

De atunci, nicio stânjeneală nu se ivise între ei în timp ce gândurile le reveneau la problema din ce în ce mai urgentă a găsirii lui Roderick. La micul dejun studiaseră o hartă şi îşi evaluaseră opţiunile.

Ieşiseră din Birmingham la scurtă vreme după ora opt. Acum, la mai puţin de două ore mai târziu, ea consultă harta pe care o ţinea în poală, apoi arătă spre acoperişurile ce se zăreau undeva nu prea departe.

— Acela este Lichfield.

Din păcate, existau mai multe căsuţe împrăştiate prin sat, unele pe câmpuri, altele ascunse în vâlcele sau

mascate de copaci, Având în vedere că nu era înţelept să întrebe în mod deschis despre Kempsey şi Dole, erau nevoiţi să verifice pe furiş fiecare căsuţă în parte. Unele erau locuite de familii, şi fură rapid scoase din calcul; la altele fură nevoiţi să privească până văzură cine se afla înăuntru şi, dacă nu era nimeni acolo, se apropiară şi bătură la uşă, apoi se uitară să vadă dacă nu îl vedeau cumva pe Roderick înăuntru.

Era trecut de jumătatea după-amiezii, după ce trăseseră brişca lângă o căruţă şi se furişaseră pe un deal, la adăpostul unui crâng întins, când îşi găsiră într-un final ţinta.

— Trebuie să fie Doyle.

Roscoe se uită spre bărbatul cu păr negru, lung şi piele bolnăvicioasă, vizibilă chiar de la o asemenea distanţă, care ieşise pe uşa din spate a căsuţei lipite de panta crângului. Subţire şi cu un aspect de om flămând, mişcându-se încet, bărbatul aduna lemne dintr-o grămadă de lângă peretele casei.

Când omul se retrase înapoi înăuntru, Miranda, ghemuită lângă Roscoe, în siguranţă mascată de tufişurile dese de sub copaci, inspiră.

— Are o ureche diformă – nu aşa a zis Gallagher?

— Aşa este. Roscoe o privi. Asta lămureşte treaba. I-am găsit.

Ea îi întâlni privirea.

— Şi acum ce facem?

El se uită din nou spre căsuţă.

Mai întâi încercăm să aflăm dacă este şi Kempsey cu el.

Zece minute mai târziu, un bărbat masiv cu păr castaniu rar şi cu o faţă roşcovană se opri de cealaltă parte a micului geam din spate.

— În regulă. Roscoe se întoarse spre Miranda. Sunt amândoi înăuntru. Cel mai probabil, este şi Roderick acolo, dar stă întins, şi, chiar dacă nu este legat, nu ne putem aştepta la ajutor din partea lui.

Cu buzele strânse şi un ochi la căsuţă, Miranda încuviinţă din cap.

— Ar putea la fel de bine să fie inconştient.

Mă pot ocupa de câte unul singur o dată. Când ea ridică privirea spre el, scutură din cap. Nu mă întreba cum. Dar pentru ca asta să funcţioneze – să mă pot eu ocupa de unul fără să îl alertez pe celălalt şi fără să le dau ocazia să îl folosească pe Roderick drept ostatic avem nevoie să îi despărţim. Privi din nou spre căsuţă. Trebuie să îl aduc pe unul din ei suficient de departe de casă cât să nu fie în stare să îl avertizeze pe celălalt.

Se uitară amândoi în direcţia casei.

— Am eu o idee mai bună, zise Miranda.

Reacţia lui instinctivă era să refuze, dar, după ideea ei salvatoare de la hotel din noaptea precedentă, trebuia măcar să o asculte. Deşi era o persoană care trăise o viaţă protejată, mintea ei răspundea rapid şi eficient la probleme, analizând dificultăţile şi găsind soluţii.

— Ce?

În ciuda deciziei lui, cuvântul nu era încurajator.

Cu colţul ochiului, văzu buzele ei zvâcnind, dar ea vorbi fără să se lase intimidată:

— În loc să îl atragem pe unul dintre ei afară ca să te poţi tu ocupa de el – lăsându-l pe al doilea cu Roderick şi, prin urmare, în continuare o ameninţare pentru Roderick şi pentru noi –, ce-ar fi dacă l-aş scoate pe unul dintre ei din căsuţă şi l-aş ademeni în josul pantei, spre alee şi, în timp ce eu îi distrag atenţia, tu te strecori prin uşa din spate şi te ocupi de cel rămas acolo? Apoi, când se întoarce celălalt, îl întâmpini şi te ocupi şi de el.

„Nu ar fi trebuit să ascult.”

Acum, că o făcuse, nu îi rămânea decât să admită că sugestia ei era… mai bună decât orice idee îi venea lui acum în minte. Nu putea descrie cu exactitate ce simţea în această privinţă, dar ştia că nu îi plăcea.

— În regulă. Faptul că nu îi surâdea ideea se simţea din tonul lui. Dar, mai întâi, cum ai de gând să momeşti

omul şi să îi distragi atenţia?

Ea zâmbi şi îi mărturisi, zdrobind şi din acest punct de vedere orice speranţă a lui că ea nu ticluise un plan excelent.

*

— Hei, acolo în căsuţă! Este cineva acasă?

Ţinându-şi geanta într-o mână, Miranda făcu câţiva paşi temători pe aleea nepietruită ce ducea de la drum de-a lungul câmpului în pantă pe care se afla căsuţa. Oprindu-se, îşi puse o mână streaşină la ochi şi privi spre căsuţă. Îşi lăsase pelerina şi îşi pusese din nou vălul, pentru a fi identificată mai cu uşurinţă drept doamna care era. Aceasta era parte a planului.

Oftând din greu, se întoarse şi privi în jurul ei de parcă ar fi căutat ceva, apoi, întorcându-se din nou cu faţa la căsuţă, îşi ridică fustele cu o mână şi înaintă spre aceasta. Încet.

Văzuseră un conac mare cam la un kilometru şi jumătate în josul drumului, dar era ascuns de căsuţă de un deal şi de o zonă împădurită. Povestea ei era că stătea la conac, ieşise la plimbare şi cufundată în gânduri sumbre, se pierduse. Lucru explicabil în cazul unei proaspete văduve.

Strigase suficient de tare încât cineva dinăuntru să o fi auzit, dar, dacă nu apărea nimeni, avea să se apropie mai mult şi să încerce din nou…

Uşa căsuţei se deschise. Oprindu-se, ridică privirea, simulând o bucurie.

— Oh – ce bine! rosti, plină de speranţă.

Îi făcu semn cu mâna, ca să îi atragă atenţia.

— M-am rătăcit. Mă puteţi ajuta?

Kempsey o studie un moment, apoi vorbi peste umăr, aşteptă un răspuns, iar pe faţă îi apăru încet un zâmbet.

Ea era prea departe ca să studieze acest zâmbet, dar era sigură că nu se regăsea decât pe chipul lui Kempsey, nu şi în ochii lui. Era zâmbetul unei corcituri turbate care îşi

măsura din ochi prada.

Kempsey vorbi din nou, apoi porni pe alee spre ea.

Ea îşi păstră poziţia, zâmbi stupid şi nici măcar nu clipi când Roscoe fugi de la marginea câmpului spre locul unde nu putea fi văzut din căsuţă şi dispăru în spatele acesteia; se ascunse apoi în tufişuri, aşa că putea să îl vadă pe bărbatul care se îndrepta spre ea, dar nimeni din căsuţă nu îl putea vedea pe el.

Între timp, Kempsey văzând-o doar ca pe o potenţială victimă şi neavând niciun indiciu că ea era, de fapt, momeala, se apropie greoi.

„Prima etapă a fost realizată.” Deja Roscoe ar fi trebuit să fi intrat în căsuţă, ceea ce însemna că a doua etapă a planului era fie în desfăşurare, fie la rândul ei deja îndeplinită.

Pe măsură ce Kempsey se apropia, iar din căsuţă nu răzbea niciun zgomot, Miranda trase concluzia că etapa a doua fusese îndeplinită. „Acum etapa a treia.”

Îşi păstră zâmbetul – zâmbetul unei lady blânde, inocente, care presupunea că bruta care se îndrepta spre ea avea, desigur, să o ajute.

Kempsey se opri în faţa ei. Ochii de şobolan o măsurară pe ea şi geanta ei grea, apoi el înclină capul cu părul lui tuns scurt.

— Don’şoară. Care-i problema?

Ea zâmbi autocritic.

— Ei bine, vedeţi, stau la conac, şi am ieşit la o plimbare, dar… îşi plecă uşor capul şi îşi ridică mâna înmănuşată ca pentru a-şi şterge o lacrimă din ochi. Eu… m-am luat cu gândurile mele şi acum… Ridicându-şi capul, cu o expresie mirată, flutură din mână şi privi în jurul ei. Nu mai ştiu unde sunt.

Înainte ca bărbatul să poată răspunde, ea inspiră uşor, bătu din palme şi îşi duse mâna la piept, scoase un sunet de înec, apoi inspiră din nou.

Kempsey se apropie ca pentru a o prinde în caz că leşina.

— Oh, măiculiţă.

Îndreptându-se, ea îi făcu semn că nu era nevoie.

— Vă mulţumesc, dar cred că voi fi în regulă. Adică… Privi spre căsuţă. Poate dacă aţi putea să-mi oferiţi un pahar de apă…

Îşi aminti că Gallagher îi avertizase că Kempsey era isteţ, dar el vedea ce dorea să vadă – pe cineva mult mai slab ca el, un porumbel intrat în oală.

— Da, desigur.

Zâmbetul reveni pe faţa lui Kempsey, mai mieros, mai larg, mai de lup.

— Vă conduc înăuntru, unde puteţi să beţi un pahar de apă şi să vă odihniţi puţin.

Păşi mai aproape, lângă ea, şi Miranda fu nevoită să îşi reprime impulsul de a se îndepărta. Cu siguranţă nu îl plăcea pe acest bărbat – nu îi plăcea să se afle în preajma lui. El şi prietenul lui îl răniseră pe Roderick; dacă ar fi avut o armă, ar fi folosit-o împotriva lui.

În schimb, zâmbi cu naturaleţe, pregătindu-se în sinea ei, şi îl lăsă să o apuce de braţ, cu pretextul de a o ajuta pe cărarea înclinată.

Imitând crizele de astm ocazionale ale lui Gladys, se folosi de această presupusă slăbiciune ca să amâne orice întrebări.

Kempsey o apucase de braţul drept; ea îşi ţinea geanta strânsă bine în mâna stângă. Nu era tocmai o armă, dar era făcută din pânză tare, şi se gândise să o umple cu pietre. Acum, că îl văzuse pe Kempsey de aproape, precauţia aceasta părea ridicolă – ar fi avut nevoie de mult mai mult decât de câteva pietre ca să îi crape capul –, dar faptul că ţinea geanta în mână o liniştea, oricât de iluzorie ar fi fost această protecţie.

Apropiindu-se de căsuţă, ea îşi încordă auzul, dar nu desluşi nimic. Aceasta era partea planului în care ea trebuia să improvizeze. Trebuia să presupună că Roscoe o aştepta înăuntru şi…

— Hmm-mm!

Sunetul dezarticulat fu urmat de un scaun care ateriză în faţa casei.

Instinctiv, Kempsey îi dădu drumul şi făcu un pas în spate, apoi ochii lui ţâşniră spre ea, buza lui se strâmbă malefic şi se năpusti asupra ei.

Miranda îl lovi cu geanta grea, şi el se dădu înapoi, apoi ea se roti şi începu să fugă spre căsuţă de parcă toţi câinii iadului ar fi fost pe urma ei.

Uşa se deschise.

Privi în spate, îl văzu pe Kempsey, care o urmărea în forţă, holbându-se la uşă.

Îşi întoarse privirea spre căsuţă şi îl văzu pe Roscoe ieşind, cu un pistol în mână.

Kempsey se opri, apoi se întoarse şi o luă la fugă.

Rapid.

Oprindu-se, gâfâind, lângă Roscoe, Miranda se întoarse să îl privească pe Kempsey îndepărtându-se pe alee spre drum.

— Scapă.

Roscoe îşi dorea să îl urmărească, dar nu o putea lăsa singură cu Dole, chiar dacă omul era legat şi cu un căluş la gură, şi acum în mod clar inconştient.

— Ştiu.

Scutură din cap, apoi puse pistolul din nou în buzunar.

— Dar unde s-ar putea duce? Îi făcu semn să intre în căsuţă. Trebuie să ne ocupăm de Roderick.

Miranda trecu pragul, se opri, lăsându-şi privirea să se acomodeze cu întunericul, apoi traversă în grabă unica încăpere spre un pat de lemne din capătul îndepărtat.

— Oh, Dumnezeule! Roderick! Căzând în genunchi lângă improvizaţie, prinse cu blândeţe faţa palidă a fratelui ei. Roderick?

Roscoe îl privise suficient cât să ştie că nici măcar vocea surorii lui nu avea să îl trezească, aşa că se aplecă şi îl apucă pe acum pe deplin inconştientul Dole.

— Atenţie, o avertiză el pe Miranda, trăgându-l din calea ei pe bărbat, şi scaunul rupt de care era legat. Cred

că şi clavicula îi este fracturată. Cum ea nu izbucni în plâns, ci dădu la o parte pături pentru a evalua rănile fratelui ei, continuă: După cum arată vânătăile lui, se pare că s-a luptat când l-au luat prin surprindere pe Chichester Street. Toate rănile par să fie de atunci. Şi clavicula, şi piciorul lui trebuiesc fixate cât de repede posibil.

Deja se gândea unde ar putea găsi un medic cu experienţă.

Ea se îndepărtă de pat şi se ridică.

— Mă duc înapoi şi îmi aduc proviziile. Îl putem pansa suficient de bine cât să îl putem muta.

Se întoarse spre uşa din spate.

El deschise gura să îi spună să-l aştepte să o însoţească – cine ştie la ce idei avea Kempsey? –, când un zgomot îndepărtat din faţa căsuţei îl făcu să privească pe geamul din faţă spre alee.

Înjură. Cu înflăcărare.

Ea nu păru să observe grosolănia, ci se duse rapid la geam – şi văzu ceea ce văzuse şi el.

Bărbaţii care veniseră după ei la hotel tocmai sosiseră. Kempsey se întâlnise cu ei, şi acum făceau schimb de informaţii.

Ea se întoarse, îl privi, apoi se uită spre Roderick.

— Ce facem?

Roscoe se grăbea deja spre pat.

— Nu avem timp să îl legăm. Ieşim pe uşa din spate şi o luăm prin crâng spre trăsură. Ajungând la pat, ridică pătura de pe Roderick. Apucându-l pe prietenul lui de braţul nevătămat, îl ridică, îl îndoi de mijloc şi îl puse peste umăr. Cu atât mai bine că este inconştient. Întorcându-se, văzu că agila lui parteneră închisese uşa din faţă a căsuţei şi o bloca. Bună idee.

Coborând scândura de la uşă, ea se întoarse şi fugi spre uşa din spate. Deschizând-o, o ţinu cât el îl scoase pe Roderick, apoi îl urmă şi închise uşa în spatele ei.

Roscoe se îndreptă direct spre panta abruptă. Când ea ajunse în dreptul lui, o privi cu colţul ochiului şi îi făcu

semn cu capul.

— Ia-o înainte.

Cu Roderick în spate, avea să fie mult mai încet decât ea.

Buzele ei se strânseră cu o încăpăţânare de catâr.

— Nu fi ridicol. Şi nu îţi mai risipi forţele certându-te cu mine!

Închizând gura, el înjură în sinea lui.

Şi, desigur, soarta îi dădu ei dreptate. Câteva ramuri de copaci se prinseră în haina lui Roderick. Ea le dădu la o parte rapid, dar, dacă nu ar fi fost ea acolo…

Cu o expresie sumbră, el urca cu dificultate panta, trecând apoi pe cărarea făcută de oi pe care o urmaseră de la brişcă de pe deal.

Voci furioase le ajunseră la urechi. Urmăritorii lor ieşiseră din căsuţă şi priveau în jurul lor, încercând să îşi dea seama în ce direcţie o luaseră.

În continuare ascuns de crâng, el se opri pentru a-şi aşeza mai bine pe umăr corpul lui Roderick. O privi pe Miranda şi porni din nou.

— O să ne vadă când o luăm pe deal. De acolo, va trebui să fugim.

Ea privi la drumul deschis întins în faţa lor, apoi înapoi, spre căsuţă, devenită vizibilă când ieşiră din crâng, şi încuviinţă din cap.

După cum anticipaseră, când părăsiră zona ascunsă, se auziră strigăte din direcţia bărbaţilor care se strânseseră în spatele căsuţei.

— Iote-l! strigă cineva în mod complet inutil.

Şi urmărirea începu.

Bărbaţii porniră după ei, urlând ca nişte fiare sălbatice. Roscoe încercă să nu asculte aceste sunete, menite să îi înspăimânte, şi se strădui să fie atent pe unde călca. Nu îşi putea permite să se împiedice. Cu Miranda chiar în urma lui, înaintă cât de rapid îndrăznea.

Îi făcu semn Mirandei să o ia înainte. Trebuia să o vadă pe ea în siguranţă.

De îndată ce brişca apăru în faţa lor, el îi strigă:

— Fugi în faţă, urcă şi dezleagă hăţurile. Lasă frâna trasă şi ia hăţurile în mână. O privi în ochi când ajunse în dreptul lui.

Imprimă cuvântului cât de multă hotărâre era capabil.

Buzele ei se strânseră – el se gândi că avea să îl contrazică –, dar apoi încuviinţă din cap, îşi ridică fustele şi fugi înainte.

El înaintă cât de rapid putea, dar Roderick nu era tocmai uşor. Până când ajunse la cărarea pentru trăsuri, unde trebui să încetinească pentru a coborî de pe dâmbul ridicat pe cărarea bătătorită, urmăritorii coborau deja dealul în urma lui.

Aterizând pe cărare, cu maxilarul strâns, el continuă fuga spre brişcă.

Ajungând în cele din urmă, îl dădu jos pe Roderick şi îl împinse pe scaun, sprijinindu-i corpul inert de Miranda. Luând hăţurile şi lăsând-o să se ocupe de Roderick, îşi scoase pistolul, se întoarse, ţinti la repezeală şi trimise un proiectil în pământ chiar la picioarele urmăritorilor.

Împuşcătura şi pământul care zbură în faţa lor îi făcu să se dea în spate, să se împiedice şi să cadă unii peste ceilalţi.

Apoi îşi dădură seama că el avea un singur pistol, se ridicară şi porniră din nou spre ei.

Dar el sărise deja pe scaunul vizitiului, fixându-l pe Roderick între corpul Mirandei şi al lui. Aruncând pistolul pe podea, dădu drumul la frână.

— Ţine-te bine!

Caii lui nu erau cunoscuţi pentru docilitatea lor şi nu fuseseră alergaţi de zile bune. Având în vedere că se speriaseră deja de la împuşcătură, porniră în galop.

Brişca se legănă şi se zgudui, lovi gropi şi sări, dar cel care o construise era cel mai bun meşter din toată Anglia; rezistă terenului dur, şi, cu caii deja aproape de viteza lor maximă, înaintară în goană de-a lungul cărării, lăsându-i pe Kempsey, Dole şi rudele lor urlând în urmă.

Doar când ajunseră la un drum mai mare, şi Roscoe struni cu abilitate caii – animalele diavolului – pe suprafaţa mai lină, Miranda reuşi să înghită şi să-i permită inimii să coboare la loc din gât, unde stătuse înţepenită până în acel moment.

Când inima îi reveni la loc şi reîncepu să bată ca de obicei, se mai relaxă şi menghina care îi strângea plămânii şi putu să respire în sfârşit. Privi peste Roderick – pe care îl ţinea strâns de haină cu ambele mâini – spre Roscoe. Şi nu ştiu ce să spună. Un cuvânt de mulţumire nu ar fi fost de ajuns pentru a descrie ceea ce simţea.

Îi studie chipul. Avea o expresie ce părea cu totul netulburată, mai mult sau mai puţin impasibilă, aproape de nedescifrat.

De parcă i-ar fi simţit privirea, ochii lui îi întâlniră pe ai ei preţ de câteva secunde.

— Eşti teafără?

— Da. Tu?

— N-am fost rănit. Privi cercetător spre Roderick, în continuare aplecat şi inconştient. Trebuie să îl ducem la un doctor.

— Da. Dar unde?

Privi în jurul ei, încercând să îşi dea seama unde se aflau; în toată nebunia evadării lor, nu fusese atentă la direcţia în care porniseră, aşa că nu avea nicio idee.

Ţinutul din jur era verde, cu dealuri unduitoare şi cu niciun semn al vreunui oraş. Se îndreptau, se gândi ea, spre nord, ceea ce însemna că mergeau spre Birmingham şi, dacă îşi amintea bine, fără oraşe, doar cu câteva sate micuţe.

— Ştii unde ne aflăm?

— Da. După o pauză scurtă, Roscoe continuă: Kempsey şi Dole vor încerca să ne urmărească – trebuie să presupunem că vor face tot ce le stă în puteri ca să ne vâneze pe noi şi pe Roderick. Trebuie să găsim un loc în care Roderick să aibă parte de tratamentul de care are nevoie şi în acelaşi timp să fie ferit de un posibil atac.

Cunoştea un asemenea sanctuar. Îşi imaginase că luarea deciziei de a-i duce pe ea şi pe Roderick acolo avea să fie una tensionată, un pas dificil de făcut, de acceptat... În schimb, chiar înainte să conştientizeze ceea ce făcea, întorsese brişca pe alei bine cunoscute.

— Ştiu unde putem merge.

Miranda îl trase pe Roderick, astfel încât să aibă o poziţie cât mai sigură.

— Unde?

El nu răspunse până când ea, mulţumită de eforturi, îl privi întrebător.

— Într-un loc sigur.

Şi ăsta, îşi dădu el seama, era factorul hotărâtor. Avea nevoie şi dincolo de orice dubiu, argument sau motiv – de un loc unde ştia că ea era în siguranţă. Continuă să se uite la cai.

— Te duc la casa unei rude. Nu este departe.

*

„Te duc la casa unei rude.”

Miranda îşi aminti aceste cuvinte, uşor uimită când el ghidă brişca de-a lungul aleii largi şi circulare din faţa unui conac masiv. Intraseră pe domeniu pe drumul din spate; amintindu-şi bănuiala că el era altoiul vreunei familii nobile, presupunând iniţial că ruda lui era, poate, administratorul uneia dintre ferme. Cu cât se apropiaseră mai mult de conac, cu atât ea îşi revizuise opinia, gândindu-se la administratorul fermei domeniului, apoi, când se apropiaseră de dependinţele conacului, la vreun vizitiu sau la grăjdar. Dar el continuase să se îndrepte spre conac, aşa că ea corectă statutul rudei lui la cel de majordom sau menajeră a conacului, însă el o încurcă şi mai tare virând spre una dintre laturile magnificei clădiri cu trei etaje şi continuând... nu spre casa de la poartă, ultima ei posibilitate, ci spre curtea pietruită din faţa treptelor impozante din faţă.

Când el îşi opri caii în faţa respectivelor trepte, ea se întoarse pentru a se holba la el, fără să înţeleagă.

Roscoe îi simţi privirea, dar nu se uită la ea. Doi rândaşi fugeau deja spre ei – primitori cu rânjete pe faţă.

Coborând din brişcă, îl susţinu pe Roderick cu o mână şi o ridică pe cealaltă – înainte ca rândaşii să îşi poată rosti salutul obişnuit.

— Jenks, du-te şi spune-i lui Cater că avem un rănit. Spune-i să trimită imediat după doctorul Entwhistle, şi o să avem nevoie de câţiva lachei ca să îl cărăm pe domnul Clifford înăuntru.

— Da, stăpâne.

Jenks salută rapid şi fugi pe trepte spre uşa principală.

— Aici. Roscoe dădu frâiele rândaşului mai tânăr. Ţine-le bine.

Apoi îşi îndreptă atenţia spre ocupanţii trăsurii – Roderick încă inconştient şi Miranda peste poate de uimită. Incredulă.

El îi întâlni privirea.

— Vei fi în siguranţă aici. Amândoi veţi fi.

Ea clipi, se încruntă.

— Şi tu?

Înainte ca el să o poată face să înţeleagă, un puhoi de oameni se revărsă din casă. Nu doar Cater şi lacheii, aşa cum sperase Roscoe, deşi aceştia se aflau în avangardă; în urma lor, o aglomeraţie de fuste traversă terasa pentru a coborî pe trepte.

— Julian! Eşti acasă!

— Ce minunat!

— Nu te aşteptam!

— Cât timp rămâi?

— Cine sunt prietenii tăi?

— Cât de grav este rănit domnul?

Mama lui, cele trei surori, cumnata şi nepotul lui – rămas în mod înţelept la final – îl înconjurară toate, trăgându-l de cap pentru a-l pupa pe obraz, înainte să îi zâmbească încântate Mirandei şi să se uite cu îngrijorare

către Roderick.

El îşi aminti, prea târziu, că mama lui îi scrisese că toate surorile lui se strânseseră la Ridgware pentru a plănui nunta Edwinei. Privindu-l pe Henry, care îi oferise galant mâna Mirandei ca să o ajute să coboare, întâlni privirea surâzătoare a nepotului lui şi aproape mârâi. Dar…

Până reuşise să satisfacă curiozitatea îndreptăţită a rudelor lui de sex feminin şi să facă minimele prezentări necesare, se lăsase deja înserarea.

Norocul era că starea lui Roderick excludea din start orice altă socializare. Doi lachei îl ridicară cu toată atenţia din brişcă, apoi îl transportară în casă. Cater şi menajera, doamna Viner, discutaseră deja problema; sub îndrumarea lui Cater, lacheii îl cărară pe Roderick pe scările largi, într-o cameră din aripa de vest.

Deşi era distrasă de faptul că ajunsese în mijlocul acestei familii, o familie despre care ea nici nu bănuise că exista, Miranda reuşise să salute pe toată lumea cu aplomb şi să schimbe politeţurile cuvenite. Mama lui, surorile şi cumnata se arătară înţelegătoare când ea îşi ceru scuze şi îl urmă pe scări pe fratele ei, în continuare inconştient.

Într-o manieră destulă de laşă, Roscoe se folosi de Roderick ca scuză să o urmeze, lăsându-şi familia grupată în hol, privindu-l pe el şi pe Miranda urcând scările, cu expresii intrigate, dar totodată încântate.

Nu era sigur ce provocase o asemenea încântare – apariţia lui neaşteptată, anticiparea distracţiei şi a detaliilor despre cealaltă viaţă a lui, promise de prezenţa lui Roderick şi a Mirandei, sau altceva… Dând la o parte suspiciunea că răspunsul era, de fapt, un cumul al acestor motive, o urmă pe Miranda, care la rândul ei îi urma pe lachei şi pe Roderick, spre dormitorul pe care două slujnice şi doamna Viner îl pregătiseră deja.

— Bietul flăcău.

Din partea cealaltă a patului cu baldachin, doamna Viner o ajută pe Miranda să le indice lacheilor exact cum să îşi lase jos povara, apoi, când aceştia se retraseră, doamna

Viner o ajută să îl instaleze pe Roderick mai confortabil.

— Doctorul Entwhistle ajunge cât ai clipi – nu locuieşte departe. Cât aşteptăm, îmi pot aduce foarfecă dacă doriţi şi îl putem elibera pe fratele dumneavoastră din acele haine, ca să îi fie mai confortabil.

Miranda întâlni ochii căprui ai menajerei.

— Îţi mulţumesc. Ar ajuta, presupun.

Femeia cu aer maternal radie.

— Nu vă faceţi griji, domnişoară. Îmi aduc foarfecă şi mă întorc acuşica. Dacă mai aveţi nevoie de altceva – arătă spre clopoţelul care atârna lângă cămin –, sunaţi doar, şi cineva va urca imediat.

Dând afară celelalte slujnice, menajera ieşi şi ea. Lacheii plecaseră deja, lăsând-o singură cu Roscoe şi cu un Roderick în continuare inconştient. Ca să fie sinceră, Miranda nu ar fi putut spune care dintre ei era motivul de distragere mai mare.

Roscoe se oprise la piciorul patului.

— În caz că nu ai reţinut, pe menajeră o cheamă doamna Viner.

Apoi înconjură patul spre ea. Miranda se întoarse spre el. Oprindu-se în faţa ei, îi cercetă ochii, apoi abandonă masca de impasibilitate, şi buzele i se strâmbară cu mâhnire.

— Îmi cer scuze. Uitasem că surorile şi nepotul meu vor fi aici. În mod normal, este o casă… mult mai liniştită.

Ea privi spre pat, apoi în jurul camerei, se gândi la tot ce văzuse… şi înţelese ce dorise el să spună când afirmase că aveau să fie în siguranţă.

— Asta nu contează.

— Ştiu că este un şoc, că sunt multe informaţii, dar… Aşteptă ca ea să se uite la el, apoi îi surprinse privirea. Vei avea încredere în mine?

„Întotdeauna.” Cuvântul îi veni în minte brusc, şi îşi dădu seama că acela era adevărul. Avusese încredere în el de la prima întâlnire; în ultimele zile, avusese încredere în el în mod implicit numărate ocazii.

Îi devenise iubit fără să se gândească prea mult la asta.

Fixându-l cu privirea, încuviinţă din cap.

— Da. Desigur.

— Bine. Buzele lui se strâmbară din nou, de data aceasta a resemnare. Am să fac tot ce pot ca să nu te deranjeze prea tare cu curiozitatea lor.

Cu o înclinare a capului, dădu să se întoarcă.

Miranda se întinse şi îl prinse de mânecă. Când el privi în spate, îi susţinu privirea.

— Cine eşti?

El o privi câteva momente, apoi zise:

— Sunt Roscoe. Tu, mai mult ca alţii, ştii cine şi ce sunt.

Cum ea nu comentă nimic şi nici nu puse alte întrebări, el îi ridică mâna de pe mânecă, îi strânse uşor degetele, apoi le dădu drumul şi făcu un pas în spate. Ea îl lăsă.

Pe punctul de a se întoarce, Roscoe ezită, apoi ochii li se întâlniră din nou, iar el zise încet:

— În tinereţea mea, am fost Lord Julian Delbraith.

Miranda nu avea nicio idee ce vedea el în ochii ei; nu avea nici o idee ce simţea.

Încuviinţând uşor din cap, el se întoarse şi se îndreptă spre uşa deschisă; fără să mai privească în spate, ieşi şi trase uşa după el.

Miranda rămase cu privirea aţintită la uşă, tulburată, dar fără rost. Din toate revelaţiile ultimei jumătăţi de oră, toate incomplete, ispititoare, dar în continuare nebuloase, doar una rămânea un fapt de necontestat.

Regele cartoforilor din Londra, bărbatul care îi devenise iubit, era descendentul legitim al unei case ducale.

O bătaie la uşă anunţă sosirea doamnei Viner. Menajera adusese cu ea două foarfece de croitorie şi cămaşa de noapte a unui bărbat.

— Am găsit această cămaşă, deşi cred că ar trebui să

aşteptăm până îl bandajează doctorul, dar vom reuşi cumva. Doamna Viner zâmbi. Începem deci?

Scuturându-se de şocul continuu şi posibil în creştere, Miranda încuviinţă din cap.

— Da, desigur.

Îngrijirea lui Roderick era un lucru la care se pricepea.

Capitolul 9

Doctorul Entwhistle se dovedi cumsecade şi priceput. Miranda se simţi extrem de uşurată când, după ce acesta fixase şi bandajase umărul lui Roderick, apoi piciorul, o asigurase că, beneficiind de atenţia cuvenită, pacientul avea să îşi revină complet.

— A avut noroc – ambele sunt fracturi simple. În orice caz, vor trece câteva luni până când oasele se vor vindeca complet.

Miranda dădu la o parte o şuviţă de păr de pe fruntea fratelui ei.

— Şi febra?

— Este un simptom, nu o cauză de îngrijorare în sine. Acum, că oasele îi sunt îndreptate şi vindecarea poate să înceapă, febra ar trebui să cedeze.

Entwhistle zâmbi liniştitor.

— Ar putea să dureze câteva zile, dar mă aştept la îmbunătăţiri până mâine. Vin din nou să îi văd evoluţia mâine după-amiază, dar ţineţi minte că i-am dat un somnifer, somnul fiind cel mai bun balsam pentru oase rupte. Mă îndoiesc că se va trezi înainte, şi, chiar dacă o face, va fi slăbit, aşa că va trebui să descurajaţi mişcarea inutilă sau orice tip de agitaţie în următoarele zile.

Ea încuviinţă din cap, apoi puse întrebarea cea mai pertinentă:

— Când va putea să călătorească? Locuim la Londra.

Cu buzele ţuguiate, Entwhistle se gândi la starea lui Roderick, apoi zise:

— O să vă pot da un răspuns categoric după ce îl văd mâine, dar mă îndoiesc că va fi suficient de puternic să facă acest drum în mai puţin de zece zile. Aş recomanda să faceţi tot posibilul să evite să calce pe acest picior până atunci. Chiar şi după aceea, va trebui să nu umble prea mult şi să îşi ţină umărul şi braţul legate alte câteva săptămâni.

— Vă mulţumesc. Vom face tot ce recomandaţi.

Urmându-l pe doctor spre uşă, îl conduse direct în mâinile lui Roscoe; acesta se pare că aşteptase pe hol să îl ducă jos.

Întorcându-se la pat, privi spre Roderick. Acesta părea teribil de palid, cu părul lui castaniu lins, şi observă că gura îi era încadrată de linii care nu fuseseră acolo cu o săptămână în urmă. Dar văzându-l dormind simţi o uşurare atât de intensă, încât închise ochii şi lăsă pur şi simplu acest val să o străbată.

Când emoţiile i se domoliră, deschise ochii. Privind în jurul ei, observă lângă perete un scaun cu spătar drept, se îndreptă spre el, îl ridică şi îl duse lângă pat, apoi se aşeză, luă una dintre mâinile inerte ale lui Roderick în ale ei şi se pregăti de aşteptare lungă.

Rememora celelalte ocazii când veghease lângă patul lui Roderick, când uşa se deschise, şi Roscoe intră.

În vreme ce închidea uşa, ochii lui îi întâlniră pe ai ei.

— Îţi mulţumesc din nou pentru ajutor.

El scutură din cap.

— Nu l-am întrebat pe Entwhistle. Ce-a spus?

În timp ce îl punea la curent, el se îndreptă spre capul patului, îşi vârî mâinile în buzunare, se sprijini cu umărul de stâlpul baldachinului şi îl studie pe fratele ei.

— Deci se pare că vom abuza de ospitalitatea… cumnatei tale în următoarele zece zile, spuse ea privindu-l.

Miranda ascunsese o întrebare subtilă în afirmaţie; nu era sigură de relaţie, dar îi fusese prezentată Lucastei,

ducesa de Ridgware, care era, în mod evident, mama lui Roscoe, şi de asemenea lui Caroline, care era ducesa actuală. Tânărul longilin care semăna izbitor cu Caroline, dar şi cu Lucasta şi cu Roscoe, fusese prezentat drept duce, aşa că... se gândi că o nimerise. Caroline, probabil văduvă, era în prezent doamna acestei familii ducale.

Aparent fără să îi observe nesiguranţa, Roscoe nu făcu decât să încuviinţeze din cap.

— Vom folosi acest timp pentru a afla ce putem despre angajatorul lui Kempsey şi al lui Dole. Ar fi cel mai bine să obţinem informaţii înainte ca Roderick să se întoarcă în oraş.

Se întrebă cum... Dar avea alte lucruri la care să se gândească.

— Suntem îndatoraţi...

— Nu, nu sunteţi. Îi întâlni privirea. Cel puţin, nu financiar.

— Dar doctorul...

— Este doctorul domeniului. Este în slujba noastră.

Ea îi studie faţa, apoi zise:

— Nu o să ne laşi pe mine sau pe Roderick să plătim pentru asta, aşa-i?

— Nu. După un moment, buzele lui se arcuiră. Sunt, până la urmă, regele cartoforilor din Londra, şi, ca atare, unul dintre cei mai bogaţi oameni din ţară. Şi, aşa cum cred că am mai menţionat, îl consider pe Roderick un aliat şi un prieten, iar eu am grijă de prietenii şi de aliaţii mei. Se opri, apoi adăugă: Ai putea să priveşti toate astea ca pe o măsură pe care o iau pentru a-mi păstra reputaţia neştirbită.

Ea pufni, dar se gândi să lase cearta pe mai târziu sau chiar să lase această discuţie în seama lui Roderick. Privindu-l pe Roscoe, sprijinit de stâlpul patului cu graţia lui obişnuită, îşi aminti presupunerea ei anterioară – că indiciile despre descendenţa lui aristocrată existaseră, dar nu le interpretase cum trebuia. Observându-l aici, în acest decor, nu putu decât să se întrebe cum de făcuse una ca

asta; nu era nimic neclar la el. Era un model de aristocraţie.

Dar era în continuare nedumerită, cum, şi de ce, şi... Atât de multe lucruri. Şi cum el nu părea dornic să ofere explicaţii, Miranda se vedea nevoită să întrebe.

— Ceilalţi din Organizaţia Filantropică... Făcu un semn spre el, apoi în jurul ei. Ei ştiu?

El o studie un moment, apoi răspunse:

— Nu ştiu, dar poate că cei mai în vârstă bănuiesc. Îndepărtându-se de stâlpul patului, îşi scoase mâinile din buzunar şi îşi rearanjă haina. Sunt toţi mai tineri ca mine măcar cu câţiva ani, deci niciunul dintre ei nu a fost în cercul meu de prieteni înainte. Îi întâlni privirea. Lord Julian Delbraith a dispărut cu doisprezece ani în urmă.

Înainte ca ea să poată asimila informaţia, cu atât mai puţin să răspundă ceva, se auzi o bătaie uşoară la uşă.

Roscoe – Julian, oricine ar fi fost el acolo – se întoarse şi se îndreptă spre uşă, o deschise şi privi pe hol; Miranda auzi voci feminine. Vocea lui era prea joasă ca ea să poată înţelege ce spunea, dar o doamnă răspunse. El tăcu; ea îi putu simţi resemnarea chiar şi de la distanţă, apoi el făcu un pas în spate şi ţinu uşa larg deschisă.

Văduva intră intempestiv în cameră, urmată de ducesă.

Mai devreme, în curtea din faţă, Miranda îşi făcuse o impresie superficială. Acum observă că ducesa-mamă, deşi nu mai era tânără, deborda în continuare energie fizică şi mentală; era îmbrăcată la modă, trăsăturile îi erau delicate, iar părul ei cenuşiu era frumos aranjat. Tăria de caracter şi o voinţă de neoprit îi erau imprimate în liniile feţei şi îi erau subliniate de postură; Miranda simţi că albastrul întunecat al ochilor ei nu era singura trăsătură pe care văduva i-o transmisese fiului ei. Prin comparaţie, ducesa era mai tânără şi, în mod evident, mai lipsită de forţă; blondă, indiscutabil elegantă chiar şi în rochia simplă pe care o purta; faţa ei, care părea mai îmbătrânită decât ar fi trebuit să fie, trăda oarece semne ale unei hotărâri interioare.

Ridicându-se, Miranda începu o plecăciune, dar

ducesa-mamă îi făcu semn din mână să se oprească.

— Nu este nevoie, dragă, nu cât suntem doar noi. Privi spre Roderick. Cum se simte fratele tău? Ce-a zis Entwhistle?

Conştientă de faptul că doamnele aveau dreptul să ştie – le ofereau ei şi lui Roderick adăpost, până la urmă –, Miranda le explică situaţia. Şi văduva, şi ducesa puseră întrebări pertinente; comentariile ce urmară sugerau că ambele aveau cunoştinţe sumare în îngrijirea tinerilor gentlemeni. Din colţul ochiului, îl văzu pe Roscoe zăbovind undeva în preajma uşii deschise, de parcă s-ar fi gândit să o ia la fugă, dar el închise uşa şi rămase locului, la distanţă de grupul din jurul patului.

Într-un final, terminând de povestit, Miranda inspiră şi îşi îndreptă atenţia spre cele două doamne.

— Nu vă pot mulţumi îndeajuns pentru că ne-aţi permis să rămânem, cu atât mai mult pentru că ne-aţi ajutat…

— Cerule mare, dragă! Normal că v-am ajutat. Ducesa-mamă zâmbi cu o căldură neprefăcută. Suntem fericite că avem ocazia să o facem.

Ducesa zâmbi la rândul ei liniştitor.

— Te rog să ne crezi, domnişoară Clifford, că suntem încântate că trebuie să rămâneţi. Ducesa privi spre Roscoe. Ne bucurăm că Julian a avut înţelepciunea să vă aducă aici.

„De ce?” Miranda nu lăsă nedumerirea să i se vadă pe faţă, dar în sinea ei era foarte uimită. Atât ducesa, cât şi văduva îi păreau sincere, deschise şi mulţumite de vizita neaşteptată a ei şi a lui Roderick.

Se mai auzi o bătaie la uşă.

— Ah, trebuie să fie doica. Ducesa-mamă făcu un semn spre Roscoe. Las-o să intre.

Roscoe se supuse.

Ducesa explică:

— Doica are foarte mare experienţă în supravegherea pacienţilor noştri – îl va veghea pe fratele tău şi îl va îngriji excelent, între timp, cu tot ce s-a întâmplat, nu am avut

ocazia să ne schimbăm pentru cină, dar, cum suntem doar noi – *en familie* –, ne-am hotărât să nu ne formalizăm în această seară.

— Într-adevăr.

Ducesa-mamă veni lângă Miranda şi îi puse cu blândeţe degetele pe mână.

— Şi, cum Entwhistle l-a adormit pe fratele tău şi nu se va trezi până mâine, tu, draga mea, poţi să o laşi pe doică să se descurce aici şi ni te poţi alătura la cină.

Miranda îşi dădea seama când era dirijată să facă ceva. Privi în ochii întunecaţi şi surprinzători de alerţi ai văduvei şi simţi că rareori o refuza cineva pe bătrâna doamnă. Asemenea fiului ei, se aştepta să i se facă pe plac.

Miranda privi spre cealaltă parte a camerei, la Roscoe. Cu mâinile prinse la spate, acesta se uita în jos; dacă un asemenea om putea arăta vreodată sfios, de parcă ar fi dorit să intre în podea, aşa părea acum.

Curiozitatea ei crescu, surprinzător de intensă.

Şi nu erau şanse prea mari ca Roderick să se trezească.

Privi spre văduvă, apoi spre ducesă, după care înclină din cap.

— Vă mulţumesc. Mi-ar face plăcere să vă însoţesc la cină.

O privi pe doică; intrase şi aştepta în tăcere. Era o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată cu un şorţ apretat peste o rochie gri, cu păr cenuşiu, mâini puternice şi o faţă pătrăţoasă, avea un aspect mai degrabă înfricoşător.

— Lăsaţi-mă să îi explic doicii starea fratelui meu, şi apoi – Julian? Roscoe? — fiul dumneavoastră ar putea să mă conducă.

— Excelent!

Bătând-o aprobator pe braţ, văduva se întoarse spre uşă.

— Haide, Caroline, cred că am auzit gongul. Ceilalţi se vor întreba unde am dispărut.

Cele două lady plecară, însărcinându-l pe Roscoe să o

aducă pe domnişoara Clifford. Cum ea îi explica deja doicii cele necesare, nu auzi răspunsul lui.

Femeia se dovedi la fel de experimentată şi de fermă cum prezentase ducesa; îi puse numeroase întrebări despre răni înainte să se declare suficient de informată cât să se ocupe de Roderick.

— Nu cred că se va mişca, nu după unul dintre somniferele doctorului, dar, dacă dă vreun semn că se trezeşte, trimit după dumneavoastră imediat.

Înţelegând că, deşi doica îi aproba grija pentru Roderick, totuşi nu considera necesară prezenţa Mirandei pentru recuperarea fratelui său, acceptă să ia lucrurile ca atare.

— Îţi mulţumesc.

Întorcându-se de la pat, se îndreptă spre locul unde o aştepta Roscoe. Acesta îi întâlni privirea, dar nu făcu niciun comentariu. Deschizând uşa, o invită să treacă, apoi o urmă pe coridor.

Ea aşteptă până când el închise uşa. Alăturându-i-se, el îi făcu semn să înainteze, şi ea îl urmă pe coridor. După un moment, ea murmură:

— Aş fi fost perfect mulţumită cu o tavă de mâncare în cameră. Ai fi putut să mă salvezi, dar nu ai făcut-o.

După o clipă de tăcere, el răspunse, cu o voce joasă:

— Aş fi putut să o fac, dar au dreptate – ai nevoie de o masă cum trebuie. Nu am mai mâncat nimic de la micul dejun, şi acela a fost devreme. Prin umbrele din hol, ochii li se întâlniră. Nu ai să îi fii de ajutor lui Roderick dacă leşini sau te ofileşti.

Ea pufni şi privi în faţă. La interior, casa nu era la fel de copleşitoare cum se aşteptase; deşi mobila şi interioarele erau frumoase, luxoase şi elegante, ambianţa generală era a unei case folosite, a unui cămin, nu a unui muzeu.

— Mai mult, continuă Roscoe, ai nevoie de timp ca să le cunoşti suficient cât să te simţi confortabil în preajma lor în următoarele săptămâni. Îi făcu semn cu mâna spre capul

scărilor. Şi ele au nevoie de timp să te cunoască. Ştiu că vor face tot ce le stă în putinţă ca să te ajute în următoarele zile.

Porniră în jos pe scări.

— Surorile tale… locuiesc şi ele aici?

— Doar Edwina, cea mai tânără. Millicent, cea mai mare, şi Cassie, cea mijlocie, sunt ambele măritate şi nu stau aici. Am înţeles că sunt în vizită pentru a planifica nunta Edwinei. Este logodită cu unul dintre băieţii Frobisher.

Miranda nu se învârtea în cercurile înalte ale societăţii, dar auzise numele.

— Unul dintre exploratori?

El încuviinţă din cap. Colţurile buzelor i se curbară în sus când ajunseră în holul din faţă.

— Cred că i se va potrivi perfect Edwinei. Frobisher nu ştie încă, dar pun pariu că Edwina o să vrea să îl însoţească în următoarea expediţie.

Roscoe nu o conduse în salonul de mese principal, care – era sigură – avea dimensiuni impresionante, ci spre un alt salon de dimensiuni rezonabile, o cameră mai intimă cu o masă de doar douăsprezece locuri. În acel moment, erau puse opt tacâmuri. Familia se adunase în faţa geamurilor lungi din capătul camerei; se întoarseră cu toţii când ea intră, condusă de Roscoe.

Ducesa zâmbi şi se apropie.

— Ştiu că i-ai întâlnit în trecere mai devreme, dar permite-mi să ţi-i prezint mai bine pe ceilalţi membri ai familiei.

Continuă prezentându-le pe Millicent şi pe Cassandra – Cassie, te rog ambele tinere doamne elegante, şi pe Edwina, o încântătoare tânără de douăzeci şi două de primăveri care era în mod clar încântată de apropiata ei nuntă, dar, precum surorile ei, era totodată nerăbdătoare să afle mai multe despre Miranda şi despre Roderick. Fiecare soră mai adăugă ceva despre sine – cu cine se căsătorise şi unde locuia, câţi copii avea fiecare şi că îşi

trimiseseră soţii în Scoţia la vânătoare, împreună cu Frobisher, logodnicul Edwinei, pentru ca ele să se poată întâlni să planifice nunta fără motive de distragere.

Scoţând-o pe Miranda dintre surori, ducesa continuă:

— Soacra mea nu mai are nevoie de prezentări.

Ducesa se întoarse spre tânărul care aştepta liniştit lângă ea. Ea zâmbi, şi iubirea de mamă îi lumină faţa.

— Mai rămâne să ţi-l prezint pe fiul meu, Henry, duce de Ridgware.

Zâmbind, Miranda făcu o mică reverenţă şi rămase fermecată de zâmbetul pe care Henry i-l oferi când îi luă mâna şi se înclină cuviincios. Considera că era la jumătatea adolescenţei, cu membre lungi şi cu o graţie încă în evoluţie, dar se înclina într-o manieră lăudabilă.

— O plăcere, domnişoară Clifford. Aştept cu bucurie să vă cunosc pe dumneavoastră şi pe fratele dumneavoastră, în următoarele zile. Sper că nu este grav rănit.

— Nimic dramatic, m-a liniştit doctorul. Doar nişte oase rupte.

Se întoarse când Henry, imitând eleganţa unchiului său, îi făcu semn spre un scaun; mai rapid decât Roscoe, îl ţinu pentru ea.

Henry zâmbi, ajutând-o să se instaleze pe scaun.

— Musafirul este în grija mea.

Ea chicoti; îl plăcea pe Henry. O aşezase în stânga locului din capul mesei. După ce o ajută şi pe bunica lui, ducesa-mamă, să se aşeze pe scaunul aflat vizavi de Miranda, Henry ocupă locul din capul mesei, privi în lungul acesteia, apoi spre majordomul care stătea în spatele lui.

— În regulă, Cater. Să-i dăm drumul.

Miranda se surprinse din nou suprimându-şi un zâmbet; nonşalanţa tinerească a lui Henry era molipsitoare. Deşi aveau de stabilit chestiuni legate de răpirea lui Roderick, de persoana aflaţi în spatele ei şi de motivul pentru care ordonase asta, în acel moment fu învăluită de uşurare amestecată cu curiozitate, şi cu un sentiment de

siguranţă calmă, se simţi îndreptăţită să se relaxeze şi să afle tot ceea ce putea despre bărbatul aşezat lângă ea – Neville Roscoe –, Lord Julian Delbraith.

Sora lui cea mai mare, Millicent, stătea în dreptul lui, cu Cassie lângă ea. Ducesa era aşezată la celălalt capăt al mesei, iar Edwina stătea în dreapta ei, în partea opusă lui Cassie şi de cealaltă parte a lui Roscoe.

Când primul fel – o supă delicioasă de pui şi castraveţi – fu aşezat în faţa lor, Millicent întrebă unde anume în Londra locuiau Miranda şi Roderick.

Discuţia ce urmă nu fu atât un interogatoriu, cât mai degrabă un schimb de informaţii. Pentru fiecare lucru aflat de la ea, oferiră ceva în schimb, o bucăţică ce îi permise să afle mai multe despre misterul acestei familii. Despre omul enigmatic care era aşezat, nu neapărat tăcut, dar liniştit, lângă ea.

La un moment dat, îl surprinse privind-o resemnat pe mama lui, însă văduva doar zâmbi drept răspuns.

În timpul discuţiei, cea mai mare provocare fu să ţină minte să se refere la el ca fratele lor, fiul, cumnatul sau unchiul şi să nu îi spună Roscoe. Familia şi servitorii nu îi spuneau niciodată Roscoe, ci Julian, Lord Julian sau Domnia Voastră, şi ea nu avea habar cât de mult ştiau ele despre viaţa lui la Londra.

O altă ciudăţenie pe care o remarcă fu interesul deschis, destul de insistent şi neprefăcut al familiei faţă de ea, de Roderick, de familia lor şi de viaţa lor în Londra; era ca şi cum ar fi locuit izolaţi şi nu ar mai fi avut un vizitator din afară de ani de zile, dar acest lucru nu era adevărat. Auzise suficiente referiri la evenimente din societate, suficiente nume menţionate, nume pe care ea le recunoscuse, ceea ce îi dădu de înţeles că toate aceste lady, şi cele mai în vârstă, şi cele mai tinere, erau active social.

De ce, atunci, acest interes avid faţă de ea şi de Roderick?

Pentru că făceau parte din cealaltă viaţă a lui Roscoe?

Până la finalul mesei, ajunse la fel de fascinată de ceilalţi comeseni pe cât de făţiş de fascinaţi erau ei de ea. Iar bărbatul extrem de tăcut de lângă ea era punctul central al interesului tuturor.

Când toţi se ridicară, Henry se întoarse spre el.

— Vino să jucăm o partidă de biliard.

Roscoe aruncă o privire întrebătoare spre ea.

Pentru prima oară, ei i se păru că îl poate citi ca pe o carte deschisă. Zâmbi şi îi făcu semn să plece.

— Eu mă întorc la Roderick.

El ezită, apoi îşi plecă uşor capul şi îl urmă pe Henry.

Miranda se întoarse să-i mulţumească ducesei, dar femeia veni în spatele ei şi o apucă de braţ.

— Te rog să îmi spui Caroline. Ducesa zâmbi. Şi nu, nu poţi să te strecori înapoi sus înainte să serveşti ceaiul. Nu se face. Haide în sufragerie, şi pun servitorii să ne aducă o tavă.

Acceptând, o însoţi pe Caroline în afara salonului.

— Îţi vei găsi lucrurile în camera de lângă cea a fratelui tău, zise Caroline. Am presupus că vei vrea să fii aproape de el.

— Îţi mulţumesc. Mirandei nu îi fu greu să rostească din inimă aceste cuvinte. Aţi fost cu toţii atât de cumsecade.

— Eh! Ducesa-mamă se afla chiar în spatele lor. Poate că suntem de folos, dar te rog să nu îţi imaginezi că ne datorezi ceva, draga mea. Adevărul este că tu şi fratele tău ne-aţi oferit oportunitatea pe care o aşteptăm de ani de zile.

Ajungând la uşa sufrageriei, Miranda privi spre văduvă, arătându-şi pentru întâia oară nedumerirea.

Aceasta o bătu pe braţ radioasă.

— Ne-ai dat şansa de a-l ajuta pe Julian. Chiar dacă la modul indirect, ajutorul dat ţie şi fratelui tău reprezintă prima ocazie pe care o avem pentru a echilibra balanţa.

Ducesa se oprise pentru a-i permite majordomului să aducă tava de ceai. Zâmbetul văduvei se înmuie, şi îi făcu

semn Mirandei să intre. Îndreptându-se împreună cu ea spre cele două canapele, aflate una în faţa celeilalte înaintea şemineului în care o flacără vesela alunga frigul înconjurător, văduva continuă:

— Din ce s-a spus mai devreme, înţeleg că în Londra locuiţi aproape de casa fiului meu.

— Da, aşa este. Miranda acceptă invitaţia gestuală a văduvei de a se aşeza pe canapea lângă ea. Sunt câteva minute de mers pe jos, după colţ.

— Înţeleg. Ai fost în casa fiului meu?

— De două ori, dar numai în camerele de primire, desigur.

— Excelent.

Zâmbetul văduvei deveni încântare pură.

Surorile lui Roscoe se adunară rapid pe canapeaua opusă, în timp ce ducesa se aşeză cu eleganţă pe un fotoliu din apropiere. Ducesa-mamă privi spre ele, apoi spre Miranda.

— Ţi-am fi toate îndatorate dacă ne-ai descrie casa lui – nu am văzut-o niciodată.

Ea le privi feţele – toate dornice, dar cu o nevoie adâncă de a şti. Nu înţelegea ce se întâmpla, dar era ceva pe chipurile lor, în nevoia lor, ceva ce ea recunoştea. Ceva ce ar fi simţit şi ea dacă ar fi fost separată de Roderick aşa cum ele, se părea, fuseseră separate de... fiul, fratele şi cumnatul lor.

Toate îl iubeau. Absolut şi fără rezerve. Aşa că tânjeau să ştie, şi acea dorinţă nu avea nimic de a face cu simpla curiozitate.

Lăsându-se pe spate, Miranda inspiră, apoi încuviinţă din cap.

— Foarte bine.

Şi începu să le spună cât de mult reuşi din ceea ce îşi doreau şi aveau ele nevoie să afle.

*

Ele se ţinură de înţelegerea lor nerostită; de îndată ce ea îşi termină ceaiul, doamnele îi permiseră să se întoarcă la Roderick.

Acesta nu se mişcase. Stătea întins pe pat, respirând încet, adâncit în somn.

— Febra îi scade.

Doica se ridică de pe fotoliu.

Miranda oftă.

— Este o uşurare. M-am întrebat dacă starea lui nu are să se înrăutăţească.

— Nu vă temeţi. Este aşa cum a zis doctorul – fratele dumneavoastră este un tânăr viguros. Poate a pierdut din greutate în timpul calvarului, dar debordează de putere, voinicie şi robusteţe. Va trece peste asta şi va fi ca nou.

Miranda privi spre femeia mai în vârstă şi zâmbi.

— Îţi mulţumesc.

— Este doar adevărul, domnişoară. Acum, dacă aţi sta cu el puţin, m-aş duce să cinez şi eu.

— Da, chiar te rog.

Se întoarse spre scaunul de lângă pat.

Doica înclină scurt din cap.

— Revin într-o jumătate de oră.

Uşa se închise, şi camera se cufundă în tăcere. Cu mâna inertă a lui Roderick strânsă în a ei, Miranda se gândi la cele discutate în sufragerie, la cină, retrăind cele aflate, catalogând tot ceea ce auzise, tot ce aflase. Tot ce le oferise în schimb.

Fusese atentă la ce destăinuia. Nu îşi dorise să le spună ceva ce Roscoe ar fi considerat intim; era greu să stabilească o limită întrucât nu ştia nimic despre motivele lui, nu ştia destule nici măcar cât să ghicească de ce Lord Julian Delbraith, descendent al familiei ducale Ridgware, devenise Neville Roscoe, regele cartoforilor din Londra.

Ca vestală a responsabilităţii, ea înţelegea pericolul pe care transformarea lui îl reprezenta pentru familia proeminentă social, dar asta o interesa mult mai puţin decât ceea ce dăduse văduva de înţeles.

„Reprezintă prima ocazie pe care o avem pentru a echilibra balanţa.”

Roscoe le era de folos şi ei, şi lui Roderick; le venise în ajutor de îndată ce aflase că aveau nevoie de el; îi ajutase fără rezerve şi refuza chiar şi numai să se gândească la o recompensă.

Înfiinţase şi conducea Organizaţia Filantropică, o societate devotată ajutorării celor mai puţin norocoşi – discret, fără laudă de sine sau dorinţă de afirmare.

Dar, se părea că, înainte de toate astea, îşi ajutase familia – şi asta tot cu o evitare completă şi absolută a oricărei forme de recompensă personală.

Ajutorul lui către ceilalţi era oferit cu un altruism desăvârşit, dându-le celor cărora le oferea sprijin puţine oportunităţi – după cum spusese văduva – să echilibreze balanţa.

Neville Roscoe – Lord Julian Delbraith –, oricine ar fi fost, era un om care te intriga.

*

Trecând pe lângă pendula înaltă din hol, în drum spre camera lui Roderick, Roscoe văzu că era aproape miezul nopţii. Prea agitat ca să se poată linişti, cu atât mai puţin să doarmă, stătea în camera lui când un lacheu somnoros trimis de doică îl chemă.

Se gândise, se întrebase temător de ce, după atâţia ani de precauţii rigide, le permisese cu atâta uşurinţă Mirandei şi lui Roderick să afle secretul acesta capabil să îi distrugă familia, pe care încercase să o protejeze în ultimii doisprezece ani – în fapt, întreaga lui viaţă de adult. Lucrul într-adevăr uimitor era însă că ar fi făcut-o din nou fără o fărâmă de regret sau de teamă pentru un rezultat nefericit.

În definitiv, îşi petrecuse o viaţă întreagă judecând şansele şi ştia fără dubii că nu îi judecase greşit pe Miranda şi pe Roderick.

Ajungând în camera lui Roderick, deschise uşa. Doica

se ridică şi îi făcu semn să intre. Lăsând uşa deschisă, el se apropie de pat, privirea lui urmând-o pe doică nu spre Roderick, în continuare întins pe spate, în aparenţă dormind tun, ci spre silueta ghemuită lângă pat.

Miranda.

Aşezată pe un scaun cu spătar drept tras aproape de pat, îşi culcase capul pe mâinile întinse, cu o mână ţinând-o uşor pe a lui Roderick. Îşi desprinsese părul. Şuviţele castanii îi curgeau ca un văl viu peste umeri, acoperindu-i faţa.

— Doarme neîntoarsă de mai bine de o oră. Doica îl privi tăios. Epuizată, mă gândesc.

Nu fusese doica lui; avea doisprezece ani când ea sosise la Ridgware ca doică pentru Millicent, apoi pentru celelalte două fete. Dar, oricum, Doica – nu i se spusese niciodată altcumva – îl ştia suficient de bine. Din dezaprobarea ei îşi dădu seama că ea se aşteptase ca el să vină şi să se ocupe de Miranda fără ca ea să îl cheme.

— Dacă rămâne în poziţia asta până dimineaţă, o să îi pară rău. Doica făcu semn cu capul spre dreapta lui. Camera ei este alături. Patul este pregătit şi o aşteaptă.

Sugestia ei – ordinul – era clară.

Roscoe înconjură patul. Dând cu blândeţe pe spate părul Mirandei, văzu că, într-adevăr, era deja în lumea viselor. Desfăcându-i degetele din ale lui Roderick, se aplecă şi o ridică în braţe. Cu un braţ sub genunchii ei, cu celălalt în jurul spatelui, o ridică atât de uşor, că ea nici măcar nu se mişcă.

Se întoarse spre uşă. Doica era deja acolo. Ţinu uşa deschisă, aşteptă ca el să se apropie cu povara din braţe, apoi se strecură de-a lungul coridorului, şi deschise uşa spre următorul dormitor.

Cu Miranda în braţe, Roscoe păşi spre pat; aşa cum spusese doica, acesta era deja făcut, cuvertura era uşor dată la o parte. Apropiindu-se de o parte a patului, o puse cu blândeţe jos.

Auzi uşa închizându-se. Ridicând privirea, văzu că

doica plecase, revenind, probabil, la Roderick, lăsându-l să se ocupe de sora lui. De unul singur.

Scuturând din cap – nu înţelegea cum faptul că ei erau iubiţi. Iubiţi de o singură noapte, era cumva atât de evident –, începu să îi scoată cizmele. Epuizarea ei nu era o surpriză; noaptea precedentă fusese una lungă, cu vizita primită de la rudele lui Kempsey şi ale lui Dole, urmată de interludiul lor sexual firesc, dar totodată neaşteptat de epuizant, urmat de plecarea din zorii zilei în căutarea căsuţei în care era ţinut Roderick, finalizată cu salvarea dificilă, evadarea de urmăritorii furioşi şi cursa nebunească prin ţinut. Spre Ridgware.

Sosirea acolo fusese încă un şoc pentru ea, dar făcuse faţă cu un calm pentru care el îi era cu adevărat recunoscător. Acceptase ceea ce îi spusese el, ce îi dezvăluise şi ceea ce nu, mersese înainte cu aceste informaţii şi se descurcase.

Dându-i cizmele la o parte, ezită, apoi îi scoase ciorapii. Avea picioare delicate, frumos arcuite; mâinile lui întârziară pe corpul ei, mângâindu-i tălpile în vreme ce îi scotea ciorapii de mătase. Punându-i într-o parte, se pregăti să îi scoată şi rochia de dimineaţă bine strânsă, cel mai lipsit de confort veştmânt pe care îl văzuse vreodată. Lăsându-se pradă imboldului care nu avea să îi permită să se întoarcă şi să plece, o răsuci pe burtă şi începu să îi desfacă şireturile.

Le desfăcuse, şi apoi şi nasturii de la corset, şi îi trăgea mânecile în josul braţelor, când ea se mişcă. El îngheţă, întrebându-se dacă ar trebui să îi pună un deget la buze pentru cazul în care ar fi dat să ţipe, dar apoi pleoapele ei se deschiseră; ea îl văzu, păru să îl recunoască de îndată, apoi clipi şi privi în jurul ei.

— Oh.

Se strădui să se ridice în coate, dar, cu mâinile pe braţele ei, el o ţinu pe spate. Ea se încruntă.

— Roderick. Eu trebuie să…

— Doarme tun. Aş spune că doarme ca mort, dar ai

trage o concluzie greşită. Razele lunii pătrundeau prin geamurile aflate de ambele părţi ale patului; în lumina slabă, el îi cercetă faţa, văzu epuizarea ei. Fratele tău face ceea ce trebuie: se odihneşte. Şi tu ai nevoie de acelaşi lucru.

Ea îi aruncă o privire îndărătnică, deja familiară.

Roscoe răspunse apelând la argumentul pe care ar fi trebuit să îl folosească de la început – cel mai probabil să o convingă.

— Nu o să-l poţi ajuta pe Roderick mâine, când se trezeşte şi are nevoie de tine, dacă te clatini pe picioare.

Buzele ei se depărtară, probabil pentru a protesta, dar cuvintele lui o făcură să se oprească. Încruntătura ei se adânci.

Pentru a întări această mică victorie, Roscoe insistă:

— Doica a zis că va veni să te anunţe dacă Roderick se trezeşte. Are experienţă şi este de încredere, aşa că nu ai niciun motiv să nu te odihneşti. Lăsând orice altceva la o parte, va trebui să o înlocuieşti dimineaţă, să se poată odihni şi ea.

— Hmm.

Încruntătura Mirandei începu să dispară. Roscoe reîncepu să tragă de mânecile rochiei, şi ea expiră uşor, se relaxă şi îl lăsă să o dezbrace până la brâu.

Întinsă pe perne, prinse cu ambele mâini materialul strâns în jurul mijlocului şi împinse, se răsuci şi îl ajută să îi dea jos veşmântul. Dar privirea ei se mutase pe faţa lui; în vreme ce îi scotea rochia, pe care o aruncă apoi pe scaunul din apropiere, Roscoe o simţi studiindu-i trăsăturile în întuneric.

— Cât este ceasul?

De parcă ar fi fost auzită de vreo autoritate cosmică, ceasurile din casă începură să bată; când bătăile îndepărtate încetară, ea îl privi cu ochii largi.

— Miezul nopţii?

El încuviinţă din cap. Ar fi trebuit să plece. Ea era în pat, instalată destul de confortabil. Ar fi trebuit să se

întoarcă şi să iasă din cameră.

Privirea ei coborâse spre hainele lui.

— Nu te-ai schimbat. Ridicându-şi privirea, ochii ei îi găsiră pe ai lui. Îşi înclină capul; curiozitatea, un interes evident, îi coloră chipul. De *ce* eşti încă treaz?

„Pentru că după noaptea trecută, după evenimentele agitate ale zilei, o parte nesupusă din mine m-a făcut să nu vreau să dorm singur în pat, departe de tine.”

Afundându-şi mâinile în buzunare, el ridică din umeri.

— Eram… agitat. După ziua pe care am avut-o, era de aşteptat. Dădu să se îndrepte spre uşă.

— Nu pleca! Când îşi întoarse privirea, ea întinse mâna. Te rog. Rămâi cu mine.

Şovăind, rămase ţintuit locului.

Ea se ridică într-un cot, cu o mână întinsă în continuare spre el.

— Şi eu simt acelaşi lucru, dar nu ştiam dacă… Dar acum eşti aici, şi eu sunt trează, şi… Cu ochii în ai lui, insistă: De ce nu rămâi?

De ce nu, într-adevăr? Stătea acolo îmbrăcată doar în cămăşuţa ei transparentă, cu luna coborând pe rotunjimile ei generoase, şi tocmai îi adresase o întrebare. O întrebare la care el nu avea un răspuns corespunzător, pentru că în acel moment, mai mult decât orice, dorea să îşi petreacă noaptea, restul nopţii, împreună cu ea.

— Eşti sigură?

Ea se lăsă din nou pe perne şi îi aruncă, prefăcută, o privire încruntată.

— De câte ori trebuie să îţi amintesc că am douăzeci şi nouă de ani şi că acţiunile impulsive nu îmi stau în fire. Nu fac lucruri nesăbuite.

El ridică o sprânceană.

— Şi acest lucru – făcu semn spre ei – nu este impulsiv? Nu este nesăbuit?

Ea îi susţinu privirea un moment, apoi scuturǎ din cap.

— Nu. Acesta, te asigur, este un lucru pe deplin voit.

Toată rezistenţa lui dispăru. Anihilată, distrusă de privirea ei, de propriul lui răspuns.

Făcuse paşii decisivi spre pat înainte să ia o decizie conştientă – transformând astfel contraargumentele ulterioare într-o pierdere de vreme.

Îşi dădu jos haina. Ea se ridică pentru a îngenunchea în faţa lui. Îi descheie vesta şi i-o scoase, apoi degetele ei iuţi trecură spre lavalieră.

Îi scosese acul cu diamant de la cravată, în vreme ce el începu să îi desfacă desuurile complicate; apoi ea îşi concentră atenţia asupra nasturilor de la cămaşa lui.

Aruncă lavaliera la o parte şi îi desfăcu larg cămaşa; se prinse cu mâinile de material, se ridică în genunchi, îi găsi buzele şi îl sărută.

Era ademenit să o sărute şi el, să accepte recompensa pe care ea o oferea şi să exploreze adâncurile dulci ale gurii ei, să savureze rotunjimile generoase ale buzelor ei tentante.

Ea îi coborî iute cămaşa peste umeri. Desfăcându-şi rapid manşetele, el o lăsă să i-o scoată, apoi, în timp ce amândoi erau cufundaţi în acest sărut din ce în ce mai pasional, se întoarse, se aşeză pe marginea patului şi se întinse bâjbâind spre cizme.

Răsucindu-se odată cu el, înălţată în genunchi, Miranda îi cuprinse obrajii şi îl sărută cu o pasiune nemascată; mâinile ei coborâră, urmărindu-i linia gâtului, apoi o luară mai jos, explorându-i nerăbdătoare pieptul în atingeri febrile.

O parte din el era fascinată de pasiunea ei, deşi, la fel ca în timpul nopţii trecute, se îndoia că vreunul din ei avea cu adevărat un plan, un scenariu, idei prestabilite. Ceea ce aveau în mod clar amândoi erau pofte, dorinţe şi pasiuni în creştere, şi, deşi era obişnuit să stabilească el ritmul, în ciuda lipsei ei de experienţă, ea – poate pentru că, aşa cum îi tot amintea, avea douăzeci şi nouă de ani – nu vedea niciun motiv să nu îşi exprime clar nevoile.

Dorinţa ei evidentă de a vedea, de a testa, de a

explora. De a învăţa şi de a şti.

Miranda era din nou vrăjită. Nu ştia ce anume o atrăgea la el, la gura lui, la buzele şi limba lui, la mâinile şi corpul lui, dar acea atracţie, acea nevoie, era una viscerală şi mai puternică decât orice obsesie.

După noaptea precedentă, se simţea şi mai îndrăzneaţă. Fusese deja acolo şi ştia destinaţia, era încrezătoare în rezultatul final şi deci liberă să exploreze în feluri diferite, celelalte cărări spre ţelul suprem.

Aşa că, după ce auzi a doua lui cizmă lovind podeaua, nu văzu niciun motiv să nu îi împingă umerii şi să nu îşi folosească propria greutate ca să îl facă să se întindă pe spate, cu picioarele aflate în continuare pe podea.

De îndată ce el se supuse, ea îşi trecu un picior peste el. Cămăşuţa i se ridică până la coapse, când ea se propti în călcâie, încălecându-l, şi privi spre pieptul lui. Spre premiul ei.

Zâmbi şi se lăsă pradă ispitei de a mângâia, de a dezmierda, de a gusta. El inspiră adânc când ea îşi trecu limba peste unul din sfârcurile lui; în interiorul coapselor, strânse în jurul lui, putu să simtă tensiunea – atât de evocatoare şi de provocatoare – crescând din ce în ce mai mult.

Mâinile lui, oprite pe mijlocul ei, o strânseră, dar nu încercă să o oprească, să-i împiedice jocul, explorarea.

Căldura crescu la atingerea ei; ea o putea simţi radiind din pielea lui. Se simţea puternică, o zeiţă comandând o astfel de fiinţă, invocându-i pasiunea, aţâţându-i dorinţa.

Se lăsă pradă acestei sarcini cu o încântare crescândă şi cu un entuziasm reînnoit.

El slăbi strânsoarea; palmele lui îi urmară formele, coborâră peste unduirile şoldurilor, pentru a se strecura sub cămăşuţă şi a mângâia proeminenţele fundului ei dezgolit…

Căldura trecu între ei ca un curent. Valul de dorinţă, de pasiune în creştere, i se răspândi sub piele, lăsând-o fără suflare. Raţiunea o părăsise de mult.

Îşi plecă uşor capul şi îl sărută – îi captură gura aşa cum el făcuse cu a ei, apoi îl invită să îi urmeze exemplul. El nu ezită, şi foamea îl făcu să-şi încovoaie degetele de la picioare.

Mâinile lui urcară, abile, în susul corpului ei, luând cămaşa fină ui ele. Întrerupse sărutul şi, gâfâind, cu simţurile dezlănţuite, ea se ridică, îşi înălţă mâinile şi îl lăsă să o dezbrace.

Intenţionase să se aplece şi să îi mângâie pieptul cu sânii ei, dar mâinile lui se interpuseră între ei, şi palmele lui se desfătară cu pielea ei moale. Cu ochii închişi, ea îşi lăsă capul pe spate şi se cutremură.

El o ţinu acolo, întorcându-i plăcerea momente lungi, pentru fiecare mângâiere pe care ea i-o dăduse. Până când pasiunea deveni o flacără ce ameninţa să îi devoreze pe amândoi.

O forţă elementară care revendica şi se impunea.

El inspiră, pieptul i se umflă şi apoi se lăsă din nou.

— Desfă-mi pantalonii.

Ea se supuse fără să gândească. Dându-se în spate până când genunchii ei îmbrăţişau coapsele lui, se apucă să îi deschidă nasturii de la pantaloni. Eliberându-i erecţia, groasă şi grea, mărită la maximum.

„Cerule!” îşi strânse mâinile în jurul membrului rigid, mângâie şi îl auzi icnind. Înainte să poată repeta mângâierea, el o prinse de încheietură, ezită o secundă, apoi se eliberă cu blândeţe din cercul strâns al degetelor ei.

Ţinând-o de ambele încheieturi, o trase în faţă.

Ea se apropie dornică, lăsându-l să o îndrume…

O penetră, apoi îi dădu drumul la încheieturi, o prinse de coapse şi o ghidă jos, mai jos… până când o pătrunse în întregime, până când, cu o cutremurare primordială, ea îl înghiţi în alcovul înfierbântat şi alunecos al corpului ei şi îl putu simţi puternic şi tare în ea.

Apoi coapsele lui împinseră sub ea. Ţinând-o de şolduri, o ridică, îi arată.

Nu fu nevoit să îi arate decât o singură dată.

Ea preluă noul dans cu o încântare pură, cu o pasiune pe care abia o putea stăpâni. Cu mâinile pe pieptul lui, îi călări, experimentă, testă şi încercă…

Punctul culminant, atunci când veni, când ţâşni în ea ca un gheizer de senzaţii erupând din locul unde erau uniţi, fu atât de şocant de intens, că ea pierdu contactul cu lumea înconjurătoare.

Mai recunoscu doar acea tensiune binecuvântată, eliberarea cataclismică, puterea pură a lui între coapsele ei când se fărâmă într-o splendoare strălucitoare.

El nu mai văzuse niciodată aşa ceva, nu îi fusese niciodată oferit un asemenea spectacol al pasiunii şi al dorinţei feminine. Era complet captivat, pierdut. Şi nu îi păsa.

Scrâşnind din dinţi, se agăţă de raţiune şi refuză să se lase cuprins de valul eliberării ei, refuză să lase contracţiile puternice din jurul membrului lui să îl tragă după ele, nu încă, nu de această dată.

Când, extenuată, ea dădu să se retragă, el se mişcă, se răsuci şi, ridicându-se deasupra ei, se împinse din nou între coapsele ei.

Aşteptă câteva minute, mişcându-se domol, îndelung, până când ea îşi reveni. Până când ea deschise ochii înecaţi de pasiune şi îl privi. Apoi ea zâmbi ca o pisică bine hrănită, întinse o mână spre gâtul lui, îi trase capul spre ea şi îl sărută.

Şi îl îmboldi să continue.

El nu avu nevoie de altă invitaţie. Îi răvăşi gura şi se delectă cu corpul ei. O umplu pe ea – şi pe el – de o plăcere zguduitoare. Nu avea reţineri, nu vedea niciun motiv de reticenţă sau de reţinere cu ea.

Aşa cum dăduse ea, oferi şi el.

Aşa cum luase ea, şi el captură şi revendică.

Cu pulsul accelerat, cu respiraţii întretăiate, se agăţară şi goniră spre culmea pasiunii.

Cu simţurile înnebunite, cu dorinţa crescândă, se apropiară de acel moment glorios de comuniune. Îl găsiră, îl

prinseră, se agăţară de el.

Şi ţinură strâns de el cât lumea se fărâmă din nou.

Cât realitatea dispăru, şi senzaţia rămase în urma lor… şi zburară.

Până când extazul îi fărâmă în bucăţi, îi distruse, apoi îi risipi În genune.

Şi căzură.

În imensitatea pustiului pasiunii, în glorioasa mare a uniunii trupeşti.

Capitolul 10

În dimineaţa următoare, Miranda se trezi într-un pat răvăşit, cu ecoul pasiunii pulsându-i în continuare prin vene.

Zâmbi spontan, dar zâmbetul dispăru încet când amintirile reveniră odată cu lumina zilei. Dând la o parte aşternuturile, se înfăşură într-un halat şi sună să îi fie adusă apă caldă. Când aceasta sosi, se grăbi să îşi facă toaleta de dimineaţă, se îmbrăcă, îşi prinse părul şi se duse să vadă ce făcea Roderick.

— Nu s-a mişcat, răspunse doica la întrebarea ei. Nici nu ar trebui să ne aşteptăm să o facă până după-amiază, dar aproape că nu mai are febră.

Lăsându-şi mâna pe fruntea lui Roderick, apoi coborând-o spre gâtul lui, ea confirmă observaţia.

— Este o mare uşurare. Îndreptându-se, îl studie pe fratele ei. Ar trebui să îi schimbăm oare cămaşa de noapte?

— Doar după ce îl vede doctorul. După aceea, vom vedea cum se simte.

— Da, desigur.

Roderick avea să se trezească şi aveau să poată vorbi… urma să se simtă şi ea mult mai bine. Privi în jur; scaunul pe care îl folosise fusese mutat la loc lângă perete. Făcuse un pas spre el, când se auzi o bătaie la uşă; aceasta

se deschise şi o tânără lady, blondă şi cu ochii albaştri, cu o faţă dulce şi zâmbitoare apăru în prag.

— Bună dimineaţa, domnişoară Sarah.

Doica privi spre Miranda.

— Aceasta este domnişoara Sarah, verişoara ducesei.

Sarah se întoarse pentru a-i zâmbi Mirandei.

— Bună. Făcu o plecăciune. Eu sunt Sarah Morwell – aşa cum zice doica, sunt verişoara lui Caroline. Nu ne-am întâlnit ieri când aţi sosit – îmi vizitam nişte prieteni la Derby.

Miranda zâmbi şi îşi înclină capul.

Închizând uşa, Sarah se apropie de pat.

— Caroline mi-a spus că fratele tău a fost rănit şi, cum am mâncat deja, m-am oferit să îl supraveghez eu cât vă duceţi să mâncaţi şi voi.

— Oh! Miranda privi spre pat. Eu mă gândeam să comand să mi se aducă o tavă aici.

— Ducesa-mamă s-a gândit că e posibil să sugerezi asta. Sarah îi întâlni privirea. Mi-a spus să îţi transmit că ea consideră că ar fi bine să te alături ei şi celorlalţi în salonul pentru dejun.

Miranda înţelese porunca. Privi înapoi spre pat, spre expresia încremenită a lui Roderick.

— Nici măcar nu se mişcă, cu atât mai puţin să se trezească, zise doica. Şi, deşi nu ai crede asta când o vezi, domnişoara Sarah are fraţi mai mici şi este suficient de raţională, la nevoie. Va avea grijă de el şi – doica o privi poruncitor pe tânăra femeie – ne va anunţa de îndată ce face vreo mişcare.

Sarah zâmbi.

— Într-adevăr, doică, şi mulţumesc pentru recomandări.

Doica pufni şi îi făcu semn Mirandei spre uşă.

— Haideţi, acum. Nu vreau ca ducesa-mamă să ne aştepte.

Fără vreun motiv serios de a evita invitaţia, Miranda consimţi şi o urmă pe doică spre un salon însorit din partea

de sud a uriaşei case. Dar, în timp ce văduva păru evident mulţumită să o vadă pe Miranda intrând în cameră şi îi făcu semn să se aşeze pe un scaun aflat vizavi de ea, lângă ducesă, şi deşi era evident din primele comentarii ale văduvei că ea fusese cea care o trimisese pe Sarah pentru a o înlocui pe Miranda, aceasta îşi dădu rapid seama că Roscoe fusese cel care sugerase ideea că ea avea nevoie de un mic dejun copios.

El însă nu era prezent.

Interpretând corect privirea Mirandei, ducesa-mamă explică:

— Julian şi Henry au mâncat devreme şi au ieşit să călărească. Julian este cotutorele lui Henry, aşa că suntem cu toţii mulţumiţi când sunt amândoi aici, şi Henry are şansa să petreacă timp cu el.

Cele trei surori ale lui Roscoe intrară în acel moment şi, în mijlocul unui cor de saluturi, luară loc la masă. Majordomul şi lacheul aduseră noi provizii de pâine prăjită şi carafe cu ceai, apoi doamnele începură să mănânce şi să discute.

Miranda se aşteptase la un nou tir de întrebări despre Roscoe-Julian, dar, în schimb, întrebările doamnelor se centrară pe ea şi pe Roderick, pe familia şi gospodăria lor. Ea răspunse la aceste întrebări aşa cum o instruiseră mătuşile ei, evitând să menţioneze că averea familiei provenea din negoţ; fusese învăţată de la vârsta de şase ani să nu pomenească despre bunicul ei Charles şi despre morile lui. Cu toate acestea, pe măsură ce minutele treceau în plăcuta lor conversaţia, realitatea că ea – nepoata bunicului ei – stătea la micul dejun în casa unui duce, tratată ca un oaspete de onoare, deveni din ce în ce mai greu de acceptat, de potrivit cu viziunea ei despre lumea bună.

Dar interesul doamnelor faţă de ea şi de Roderick era autentic, şi, când Miranda încercă din nou să le mulţumească pentru sprijin, atât ducesa, cât şi văduva o asigurară din nou că plăcerea era în întregime de partea

lor.

Amuzată, Miranda scutură din cap.

— Trebuie să recunosc că sunt în încurcătură. Eu şi Roderick am apărut de nicăieri, şi, orice s-ar spune, prezenţa noastră este un adevărat deranj în casa dumneavoastră.

Ducesa-mamă o privi un moment, apoi zâmbi graţios.

— Da, este un fel de deranj, dar este unul mărunt prin comparaţie cu ceea ce câştigăm. Îmi dau seama că îţi este greu să înţelegi cât de recunoscătoare vă suntem ţie şi fratelui tău pentru că, prin mijlocirea voastră, Julian a sosit acasă în acest moment, când suntem toate aici să ne bucurăm de compania lui, o plăcere de care avem parte mult prea rar. Dar, aşa cum am amintit şi ieri, prin şansa de a te ajuta, ne-ai dat şi ocazia de a echilibra, măcar pentru o vreme, balanţa cu fiul meu adesea îndărătnic şi dificil. Cu ochii ei vârstnici plini de o sinceritate de netăgăduit, văduva continuă: Şi cum nu este niciun dubiu că în acest sezon sunt atât de puţine lucruri care să ne amuze, compania ta şi a fratelui tău este o binecuvântare.

— Aşa este, o susţinură Millicent, Cassie şi Edwina.

— Aşa că, draga mea Miranda, conchise văduva, va trebui, mă tem, să accepţi pur şi simplu că ceea ce tu percepi a fi un deranj este o bucurie pentru noi.

Acum era imposibil să mai insiste cu mulţumirile. Cu toate astea, sentimentul că peisajul social nu era tocmai aşa cum se aşteptase – şi că nu înţelegea cu adevărat cum ea şi Roderick se potriveau în el – persistă. Într-un final, Miranda hotărî să înfrunte orice stânjeneală socială în momentul apariţiei ei. În mod clar, orice presupunere ce pornea de la felul echivoc în care ea interpreta lucrurile ar fi fost la fel de nesigură.

Edwina se oferi să o conducă înapoi în camera lui Roderick. Sora mai tânără a lui Roscoe era cea mai dulce dintre cele trei, dar, la fel ca surorile ei şi ca fratele ei, era iute în gândire şi îndrăzneaţă; zâmbind ca reacţie la vorbăria Edwinei despre nunta ei şi la gândurile ei despre

luna de miere, Miranda îşi aminti evaluarea mai degrabă acidă a lui Roscoe şi se văzu nevoită să se întrebe dacă domnul Frobisher, aventurierul, înţelesese pe deplin caracterul viitoarei sale soţii.

Ajungând în camera lui Roderick, Miranda deschise uşa şi intră prima.

De cealaltă parte a camerei, ochii căprui-deschis ai lui Roderick, ameţit şi confuz, îi întâlniră pe ai ei. Tocmai sorbise dintr-un pahar de apă pe care îl ţinea Sarah.

— Surioară?

— Slavă cerului! Miranda fugi spre pat şi se aplecă să îl îmbrăţişeze blând – foarte blând. Eram jos la micul dejun. Te-ai trezit de multă vreme?

— Nu. O bătu pe braţ stânjenit. Abia am deschis ochii.

— Voiam să sun, zise Sarah, dar mi-a cerut apă.

Îndreptându-se, Miranda îi zâmbi fetei.

— Da, desigur. Îl privi radioasă pe Roderick. Sunt bucuroasă să te văd treaz.

El se strâmbă, încercă să îşi mişte braţul stâng, strâns legat cu un bandaj, şi se cutremură.

— Aşa o fi, dar nu sunt sigur că vreau să fiu treaz.

Privi în josul patului, şi expresia îi deveni serioasă.

— Acum îmi amintesc. Mi-au rupt şi piciorul.

— Doctorul a zis că şi clavicula, şi piciorul se vor vindeca şi vor fi ca noi. Trăgând scaunul lângă pat, Miranda se aşeză. Va trece mai târziu pe aici ca să te examineze şi să confirme asta.

Roderick privi în jur.

— Vorbind despre asta… Unde sunt?

Edwina se dusese spre geam.

— Julian şi Henry se apropie de grajduri. Întorcându-se, îi zâmbi lui Roderick. Ştiu că Julian va dori să afle că te-ai trezit. Privi spre Miranda. Să mă duc să îi spun?

Zâmbind în continuare, Miranda încuviinţă din cap.

— Da, chiar te rog.

Roderick se încruntă.

— Cine este Julian? Când Edwina ieşi pe uşă, Roderick

se uită spre Miranda. Nu cunosc niciun Julian. Cercetându-i faţa, o întrebă: Sau… cunosc?

Ea îl luă de mână.

— Este ceva mai complicat.

Abia reuşise să îi explice lui Roderick că Julian – cel care era cunoscut cu acest nume în casă – era bărbatul pe care îl cunoşteau la Londra cu numele de Roscoe, că acesta şi sosi. Intrând grăbit în cameră, Roscoe se uită întâi la ea, apoi la Roderick. Observând privirea somnoroasă, dar profundă a lui Roderick, zâmbi.

— Mă bucur să te văd treaz şi cu mintea întreagă.

Roderick ridică o sprânceană.

— Treaz sunt. De restul nu sunt aşa sigur.

Venind lângă Miranda, Roscoe puse o mână pe spateaza scaunului şi îi susţinu privirea lui Roderick.

— Nu ştiu cât ţi-a spus sora ta, dar asta s-a întâmplat.

Rapid şi concis îi descrise cele petrecute, ce aflaseră despre când, cum şi cine îl răpise şi unde îl duseseră. Relată povestea sub forma unor incidente consecutive, făcându-l pe Roderick să încuviinţeze din cap pe măsură ce amintirile îi reveneau.

De cealaltă parte a patului, Sarah stătea tăcută în fotoliu, cu privirea la Roderick. De două ori, se ridică şi îi oferi apă; în ambele ocazii, el îşi întoarse capul şi sorbi recunoscător.

Miranda acceptă că evaluarea pe care doica i-o făcuse lui Sarah era una corectă: nu era aiurita blondă şi cu ochi albaştri care părea la prima vedere.

Ajungând în prezent, la momentul când se văzuseră nevoiţi să se refugieze la Ridgware, o casă în care erau în siguranţă, Roscoe întrebă într-un final:

— Ai vreo idee, ai prins vreun indiciu despre persoana care i-a angajat pe Kempsey şi pe Dole?

Roderick încuviinţă din cap.

— I-au menţionat numele de câteva ori când au crezut că sunt inconştient. Kirkwell. Doar atât am auzit, dar nu pot să fiu sigur. S-ar putea să fi fost John – John Kirkwell. Se

opri, privirea lui zăbovind pe aşternuturi, fără să le vadă, apoi adăugă, vorbind de parcă ar fi smuls informaţiile unei memorii înceţoşate: Ei – Kempsey şi Dole – au zis că l-au anunţat pe Kirkwell că mă au şi că mă ţin în viaţă până primesc restul banilor…

După câteva momente în care se holbase în gol, Roderick înghiţi în sec şi îl privi pe Roscoe.

— Plata de la Kirkwell… îi plătise să mă ucidă.

Cu o expresie impasibilă, Roscoe încuviinţă din cap.

— Am presupus asta. După o secundă de pauză, se uită la Miranda şi apoi din nou la Roderick. Îl ştii pe acest Kirkwell?

Încruntându-se, Roderick scutură din cap. O privi pe Miranda.

— Tu?

— Nu. Ea îşi ridică privirea şi întâlni ochii albaştri întunecaţi ai lui Roscoe. Nu am mai auzit numele până acum.

Încruntându-se mai tare, Roderick se lăsă pe perne.

Roscoe schimbă o privire cu ea, apoi îi spuse fratelui ei:

— Nu te forţa prea tare. Este posibil să nu fi avut vreo legătură cu Kirkwell. Se îndreptă. Odihneşte-te doar, şi eu voi vedea ce pot să aflu. Numele ne oferă un punct de plecare.

Buzele lui Roderick se contorsionară într-un zâmbet obosit.

— Îţi mulţumesc.

Roscoe salută. O privi pe Miranda şi înclină din cap.

— Revin mai târziu.

Ea îl privi plecând. Întorcându-se, văzu că pleoapele lui Roderick se lăsaseră din nou.

Sarah se ridică, îl privi pe Roderick, apoi ridică o sprânceană spre Miranda.

Ea scutură din cap – nu era nevoie să o cheme pe doică. Sarah se cufundă din nou în fotoliu.

Luând iarăşi mâna lui Roderick în a ei, Miranda se

instală ca să îl vegheze, mulţumită de compania lui Sarah.

*

Stătură cu Roderick toată dimineaţa, fără să fie deranjate. Acesta căzuse într-un somn mai adânc, mai natural; ascultându-l cum respira, văzând culoarea reinstalându-i-se treptat în obraji, Miranda simţi uşurarea transformându-se în încredere.

Fratele ei era în siguranţă, şi avea să fie bine. Îşi petrecu câteva minute înălţând o rugăciune de mulţumire şi în rest nu făcu decât să-l urmărească dormind.

Anunţată de răsunetul slab al gongului de prânz, doica sosi, împrospătată şi pregătită să preia veghea şi instruită de ducesă şi de văduvă să se asigure că Miranda şi Sarah aveau să coboare în salonul pentru servit masa.

Niciuna nu încercă să se împotrivească. Doica o asigură pe Miranda:

— Sun dacă se trezeşte şi întreabă de dumneavoastră, dar altfel o să îl las să doarmă, cel puţin până soseşte doctorul.

Prânzul fu servit în salonul în care luaseră cina în seara precedentă. Doamnele se adunaseră într-o parte a mesei; nici Roscoe, nici Henry nu erau prezenţi.

— Au ieşit să călărească pe domeniu, să viziteze fermele arendaşilor.

Caroline zâmbi afectuos şi schimbă o privire cu ducesa-mamă – Lucasta, aşa cum insistase să îi spună Miranda.

— Cu ani în urmă, nu mi-aş fi imaginat că i-aş putea fi aşa recunoscătoare lui Julian că îl învaţă pe Henry treburile legate de administrarea unui domeniu. Caroline o privi pe Miranda. Poate sună ciudat, dar cu ani în urmă niciuna dintre noi nu îşi imagina că Julian ar fi în stare să administreze ceva.

Miranda clipi.

— Din ceea ce am văzut în ultimele săptămâni, mi se

pare… nu doar dificil, ci imposibil de crezut. Când celelalte o priviră întrebător, ea explică: Are un simţ foarte bun al afacerilor şi lucrează cu atâţia oameni şi la atâtea proiecte diferite foarte variate.

Celelalte se opriră din mâncat; era evident că le-ar fi plăcut să audă mai multe, dar asta era limita lucrurilor pe care Miranda se simţea confortabil să le dezvăluie.

Ridică un umăr.

— Nu că aş şti prea multe despre afacerile lui, dar asta am putut să observ.

Urmă un moment în care mâncară în tăcere, apoi Lucasta întrebă:

— Din ce ţinut vă trageţi tu şi fratele tău?

— Casa noastră este Oakgrove Manor, lângă satul cu acelaşi nume. Este în Cheshire, lângă comitatul Peak.

— Oakgrove.

Lucasta se încruntă.

— Cred că îmi amintesc… Nu este departe, la nord de aici.

— Este puţin la sud de Macclesfield.

— Ah, da. Expresia Lucastei se înseninã. O zonă foarte drăguţă.

Urmară multe întrebări, legate de casa ei şi a lui Roderick – mărimea domeniului, câte camere, câte grajduri şi grădini. Întrebările nu erau impertinente sau indiscrete; erau genul de întrebări pe care doamnele le puneau de obicei pentru a-şi face o idee mai bună despre situaţia socială a cuiva. Deşi Miranda putu să răspundă, şi răspunse onest, simţea din ce în ce mai mult că, dacă nu dezvăluia realitatea situaţiei lor, le înşela în mod voit.

Fuseseră atât de săritoare, încât nu putea să le ofere în schimb minciuni, fie ele prin omisiune… Oricât de clar auzea vocea mătuşilor ei în cap, avertizând-o despre consecinţele grave ale dezvăluirii sursei averii ei şi a lui Roderick, pur şi simplu nu putea permite ca acest gen de înşelăciune să continue.

Roscoe, era sigură, ştia despre trecutul ei şi al lui

Roderick, dar el trecuse, în mod clar, dincolo de linia respectabilităţii şi se afla permanent de cealaltă parte.

Familia lui însă avea sânge albastru. În ciuda a orice, ei reprezentau aristocraţia, nobilimea, şi nici ea, nici Roderick nu aparţineau clasei lor sociale.

Punându-şi şervetul într-o parte, privi în jurul mesei. Celelalte fuseseră distrase de discuţia despre bonete pentru nuntă, dar Lucasta o observă – poate îi simţi hotărârea – şi le făcu semn fiicelor ei să tacă, apoi ridică o sprânceană spre ea.

— Da, dragă?

Miranda inspiră.

— Este ceva ce ar trebui să vă spun despre mine şi Roderick. Deşi mama a fost fiica lui Sir Augustus Cuthbert, tatăl nostru a fost fiul unui proprietar de mori. De acolo vine averea familiei, aşa că… Se opri. Privind spre farfuria ei, alinie cuţitul şi furculiţa şi zise mai încet: Voi înţelege dacă pe viitor veţi dori ca eu şi Roderick să mâncăm în cameră.

Fu linişte aproape un minut; nu îşi dorea să îşi ridice privirea, să vadă schimbarea de pe feţele celorlalte, expresiile lor când înţeleseră…

— Ei bine, poate tu ai înţelege, dar eu una, cel puţin, nu aş înţelege.

Îşi îndreptă privirea spre Lucasta; ea vorbise.

Lucasta îşi ridică sprâncenele şi continuă:

— Nu pot explica, pentru că nu este în întregime povestea mea de spus, dar crede-mă când îţi zic, draga mea, că nu vei găsi nici măcar o singură persoană în această familie sau în vreun fel legată de această familie care să te dispreţuiască doar din cauza banilor veniţi din comerţ – şi cu două generaţii în urmă. De parcă ar fi găsit această sugestie ca fiind absurdă, Lucasta pufni şi scuturăă din cap. Adevărul fie spus, nu îmi pot imagina cum de concetăţenii noştri se pot purta atât de ilogic uneori. Întâlni ochii Mirandei, şi privirea ei deveni mai tăioasă. Nu am fi rămas, până acum, stăpânii acestor ţinuturi, principalii latifundiari, dacă nu am fi avut o apreciere corectă a

beneficiilor aduse de bani.

Millicent vorbi şi ea:

— Doar nu te ocupi *tu însăţi* de comerţ, nu-i aşa?

Edwina ridică din umeri.

— Mi se pare mai probabil ca societatea să strâmbe din nas în legătură cu familia Frobisher. O fi veche familia lor, dar o mare parte din averea actuală vine din expediţii şi din afacerile asociate cu ele – ceea ce este, într-adevăr, comerţ, deşi ceva mai romantic decât morile.

— Exact! Caroline încuviinţă din cap spre Edwina, din cealaltă parte a mesei. Sunt convinsă că vor fi destui care vor strâmba din nas în legătură cu asta, dar soluţia este să mergi mai departe cu capul sus.

Caroline o privi pe Miranda.

— Aşa cum a zis şi Lucasta, această familie a lăsat cu multă vreme în urmă orice prejudecăţi legate de averea căpătată în mod cinstit. Expresia ei se îmblânzi în vreme ce o privea pe Miranda. Cred că vorbesc în numele tuturor când zic că, deşi apreciez rezervele din spatele dezvăluirii tale, credinţa ta că asta va schimba în vreun fel modul în care vă privim pe tine şi pe fratele tău este departe de adevăr.

Miranda se simţi dezorientată.

— De fapt, interveni din nou Lucasta, gândindu-ne mai bine, nu îmi vine în minte nicio familie din înalta societate care nu a apelat, la un moment dat, în vreun fel, la căsătoriile cu oameni îmbogăţiţi prin comerţ, cel mai adesea la o distanţă de doar o generaţie – aşa cum, se pare, a făcut-o mama ta. O privi pe Miranda şi îşi plecă uşor capul. Recunosc că aş prefera ca banii celor cu care ne căsătorim să se tragă dintr-o lungă linie aristocrată, dar, în definitiv, dacă ne uităm de-a lungul secolelor, atunci când a fost nevoie, nu această linie a fost factorul decisiv, ci banii. Şi, până la urmă, majoritatea ne tragem din cei care l-au urmat pe William Bastardul pe aceste ţărmuri.

— Şi nu i se spunea aşa degeaba, adăugă Cassie.

— Şi, deşi asta a fost în trecut, zise şi Millicent, în

zilele astea mai mult ca oricând, când societatea acceptă din ce în ce mai mult căsătoria din dragoste şi, cum ştim cu toatele că dragostea nu se gândeşte la clasă socială, atunci tu şi Roderick nu sunteţi atât de diferiţi de noi – ne-am născut toţi bogaţi. Deşi noi avem poate linie aristocrată mai veche de ambele părţi, a ta, prin mama ta, este una destul de veche, suficient de sus-pusă ca tu să fii binevenită în cercurile noastre.

— Într-adevăr, încuviinţă Lucasta. Înalta societate este în continuare înalta societate, dar distanţele se apropie cu timpul şi cu circumstanţele în schimbare. O privi direct pe Miranda. De pildă, este nevoie de mulţi bani pentru a administra un domeniu ca Ridgware.

Din felul în care o priviră toate – de parcă ar fi îmboldit-o să înţeleagă –, ea îşi dădu seama că afirmaţia Lucastei avea un mesaj ascuns în ea, dar dezvăluit de cuvintele destul de directe.

Lucasta sună şi ceru ceai. Acesta sosi cu o promptitudine lăudabilă. După ce dădu mai departe carafa, în timp ce celelalte începuseră să îşi soarbă ceaiul şi să discute detaliile nunţii, Miranda se ridică, şi medită la tot ce aflase.

În ciuda învăţămintelor tranşante ale mătuşilor ei, acceptă că interlocutoarele ei erau cu adevărat lipsite de dispreţ faţă de ea şi de Roderick pentru că averea lor provenise din comerţ; erau prea cinstite, prea deschise şi directe ca să te poţi îndoi de ele. Aşa că mătuşile ei greşiseră. Greşeau. Sau poate mai demult ar fi avut dreptate, dar societatea se schimbase, şi ele nu aflaseră.

În orice caz… Inspiră adânc, apoi expiră încet. Se simţea de parcă tocmai scăpase de piatra de moară care îi atârnase de gât. Cel puţin în compania acestor doamne. Nu ştia dacă atitudinea relaxată a eşaloanelor superioare ale societăţii se aplica şi nobilimii mici, din rândul căreia se trăgeau mătuşile ei şi Wraxby, dar urma cu siguranţă să privească asta cu atenţie, de data aceasta cu propriii ochi.

Căci întreaga ei viaţă acceptase părerea mătuşilor ei

despre natura precară a statului social al ei şi al lui Roderick ca fiind un fapt incontestabil şi de neschimbat. Dar greşiseră.

Ştia că lucrurile se schimbaseră pentru ea, dar nu ştia în ce fel, ce uşi la care înainte nu se gândise i se deschiseseră… Avea să fie nevoită să bâjbâie, să aştepte, să vadă şi să reanalizeze.

Şi totuşi, ce dorise Lucasta să spună? Era evident faptul că un domeniu mare ca Ridgware avea nevoie de o mică avere pentru administrare. Dar ea făcea referire la sursa fondurilor, nu-i aşa?

Mintea ei lucra frenetic, atrasă de acele întrebări la care nu primise încă un răspuns. Nu aflase încă de ce Lord Julian Delbraith devenise Neville Roscoe.

Un lucru despre care ştia că rămăsese neschimbat era viziunea societăţii despre fondurile căpătate dintr-un imperiu al jocurilor de noroc precum cel condus de Roscoe. Era în regulă dacă un gentleman câştiga o avere la cărţi, dar ca un gentleman să deţină stabilimentele unde alţi gentlemeni îşi pierdeau averile… nu, nu era acceptabil. Banii din comerţ obţinuţi în urmă cu o generaţie ar fi putut fi acceptaţi, dar banii strânşi cu abilitate, deşi legal, de la cartoforii societăţii ar fi fost, era sigură, mereu priviţi cu îndoială.

— Miranda?

Caroline se aplecă pentru a o privi în ochi.

— Am înţeles că fratele tău este interesat de proiectele caritabile. Ajut şi eu la un asemenea proiect, o şcoală locală, şi, cât Julian este aici, intenţionez să îl duc să o viziteze. Mă întreb dacă împărtăşeşti interesul fratelui tău şi ai dori să ne însoţeşti…

Dacă aveau dreptate… nu o mai împiedica nimic să ia parte la astfel de acţiuni; înainte îşi imaginase că „fundalul” ei ar fi descalificat-o pentru astfel de proiecte. Acum… încuviinţă din cap.

— Îţi mulţumesc. Mi-ar face plăcere. Ezită, apoi adăugă: Nu m-am implicat încă în proiecte caritabile, dar

este o zonă pe care mi-aş dori să o explorez.

*

Aşa cum promisese, doctorul Entwhistle se întoarse pentru a-l examina pe Roderick în acea după-amiază. Roscoe şi Henry intrară călare în curtea grajdului chiar când doctorul se urca din nou în brişcă lui. Schimbară salutări, dar Roscoe nu îl mai reţinu pe Entwhistle, ştiind că îl aşteptau alţi pacienţi. Din expresia jovială a lui Entwhistle, deduse că starea lui Roderick nu era rea.

După ce le înmână rândaşilor calul mare pe care îl călărea de obicei la Ridgware, Roscoe traversă curtea şi intră în casă. Henry era lângă el, vorbind în continuare despre recolte.

Despărţindu-se de Henry în salonul din faţă, Roscoe se opri să stea de vorbă cu Cater, apoi urcă rapid scările principale şi străbătu coridorul spre camera în care se afla Roderick.

Bătu la uşă, aşteptă mai puţin de o secundă, apoi o deschise şi intră.

Miranda era aşezată pe scaunul ei obişnuit, dar îl împinsese din nou lângă pat. Stând dreaptă, zâmbea la ceva ce îi spunea Roderick, aflat în continuare în pat, dar ridicat pe perne. Întorcându-şi privirea spre el, Miranda zâmbi mai larg.

Doctorul tocmai a plecat. Este sigur că Roderick îşi va deveni complet.

Roscoe încuviinţă din cap. Închizând uşa, se apropie de ei. Culoarea din obrajii lui Roderick era aproape normală, deşi liniile din jurul gurii arătau că încă avea dureri. Roscoe făcu semn spre Roderick.

— Deci care este pronosticul detaliat?

Cei doi, frate şi soră, îi spuseră.

— Dacă am grijă şi rămân mai mult întins în următoarea săptămână, Entwhistle crede că voi putea să şchiopătez în cârje după aceea şi, odată ce pot face asta,

zice că ar trebui să pot suporta călătoria până la Londra.

Roderick părea nemulţumit, dar resemnat.

— Nu pot spune că aştept cu nerăbdare săptămâna ce urmează.

— Cu toate acestea – Miranda îl bătu pe Roderick pe mână –, vei face aşa cum a ordonat doctorul, pentru că este cel mai rapid drum spre, aşa cum ai zis chiar tu, sănătatea ta insolentă.

Roderick pufni, dar nu o contrazise. Roscoe văzu cât era de obosit; fără îndoială că examinarea rănilor lui îl epuizase.

În spatele lui, uşa se deschise. Roscoe privi şi o văzu pe Sarah intrând. Ea se uită întâi la Roderick şi zâmbi, apoi şi spre el.

— Ai trimis după mine?

El încuviinţă din cap.

— Mă întrebam dacă nu ai dori să stai cu domnul Clifford. Aş vrea să discut câteva lucruri cu domnişoara Clifford, şi ar putea beneficia şi ea de o gură de aer proaspăt – o privi pe Miranda –, şi împuşcăm astfel doi iepuri dintr-un foc.

Miranda îi întâlni ochii albaştri întunecaţi. Presupunând că invitaţia lui era menită să îi permită să stea de vorbă fără ca Roderick să fie prezent, ea încuviinţă.

— Mulţumesc. Şi eu cred că o plimbare mi-ar face bine.

O plimbare cu el cu siguranţă; nu îl văzuse toată ziua. Spre surprinderea ei, îi simţise lipsa, probabil fiindcă îşi petrecuse ultimele zile în compania lui. Roderick zâmbi şi întinse mâna zdravănă spre Roscoe.

— Nu îţi pot mulţumi îndeajuns pentru că m-ai scos din ghearele lui Kempsey şi ale lui Dole. Când mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla dacă n-ai fi…

Roscoe prinse mâna lui Roderick.

— Ar trebui să îi mulţumeşti surorii tale. O privi ridicându-se. Ea m-a alertat în legătură cu dispariţia ta, şi, fără ajutorul ei, ar fi fost imposibil să te scot din mâinile

celor doi. Nu aş fi reuşit de unul singur.

Miranda fu fericită să constate că expresia de pe chipul lui nu era nici de data asta un mister pentru ea.

Roderick zâmbi tot mai larg, iar ea îi urmă exemplul.

— Miranda a fost mereu o stâncă – m-a scos din mai multe încurcături decât pot număra.

Ea pufni şi îl bătu uşurel pe piciorul sănătos.

— Odihneşte-te, iar te osteneşti.

— Da, doamna mea.

Roderick îşi întoarse capul pentru a-i zâmbi lui Sarah, care se aşezase liniştită în fotoliu, dar, până când Miranda ajunse la uşă, pleoapele lui se lăsaseră din nou.

Alăturându-i-se lui Roscoe pe coridor, Miranda aşteptă ca el să închidă uşa, apoi se îndreptară spre hol. Scările erau aproape, dar el îi făcu semn să meargă mai departe.

— Putem să o luăm pe aici.

Pereţii erau plini de tablouri ale... Miranda presupuse că erau strămoşii lui. Când încetini, studiind în mod vizibil portretele, el murmură:

— Familia Delbraith locuieşte la Ridgware de secole.

— Văd asta.

Trecură pe lângă numeroşi conţi, identificaţi prin mici plăcuţe sub fiecare tablou, apoi în secolul al XVII-lea se schimbaseră în duci. Apropiindu-se de finalul liniei de portrete ducale, ea încetini din nou. Deasupra şi sub portretul fiecărui duce se aflau portretele membrilor familiei acestora. Ajunse la portretul lui Marcus, al şaptelea duce de Ridgware. Portretul mic aflat chiar sub el era al Lucastei. Următorul şi ultimul portret al unui duce era cel al lui George, cel de-al optulea duce.

Rămase locului. Roscoe se opri lângă ea. După un moment, el zise:

— Tatăl lui Henry. A murit în mod neaşteptat.

Tatăl lui Henry, fratele mai în vârstă al lui Julian; se miră de lipsa de emoţie a acestuia, fie ea pozitivă sau negativă.

— Nu există un portret al lui Henry?

— Se fac în mod tradiţional la vârsta de douăzeci şi cinci de ani. Ezită, apoi adăugă: Henry avea trei ani când a moştenit titlul. Are cincisprezece acum, deci mai are ceva ani până va fi nevoit să treacă prin această tortură.

— Ţie ţi s-a părut o tortură să rămâi nemişcat atâta vreme?

Portretul de lângă cel al Lucastei era al unui tânăr gentleman elegant. Ochii întunecaţi, albaştri ca de safir, priveau din tablou; chiar şi la douăzeci şi cinci de ani, posedase aceste calităţi fizice care îl caracterizau şi acum, după atâţia ani. Dar bărbatul din tablou părea mai senin, avea un zâmbet ireverenţios, cu o strălucire nepăsătoare în ochi.

— Să stau nemişcat nu a fost niciodată punctul meu forte.

Ea putea să vadă asta; din silueta pictată radia o energie abia înfrânată. Acea energie nesăbuită crescuse în intensitate odată cu anii şi se transformase în ceva mai puternic. Din mai multe puncte de vedere, bărbatul aflat lângă ea era mai mult decât versiunea lui mai tânără. Pe faţa lui avuseseră loc schimbări subtile, dar permanente – în felul în care îşi purta părul, în musculatura grea a pieptului, a umerilor şi a coapselor. În privinţa graţiei pasive, aproape efeminate, a bărbatului din tablou, se putea spune că graţia rămăsese, dar pasivitatea dispăruse de multă vreme.

Aflată în faţa bărbatului care devenise, nu era sigură dacă cineva ar fi putut face legătura cu tânărul care fusese.

Placa de sub tablou îi atrase atenţia şi răspunse la una dintre multele întrebări pe care le avea. Lord Julian Roscoe Neville Delbraith. De acolo îi venise noul nume, Neville Roscoe, şi de aceea prefera el să i se spună Roscoe, adică pe al doilea prenume al lui, mai degrabă decât Neville, care, din câte îşi amintea dintr-un portret anterior, era numele de familie al unei foste ducese.

Studiind portretul, faţa care devenise mai austeră, mai masculină odată cu trecerea anilor, ea îşi dorea să îl

întrebe de ce. De ce îl lăsase în urmă pe acest tânăr şi viaţa lui de plăcere hedonistă – ceva ce artistul reuşise să transpună în fundalul luxos şi senzual. De ce întorsese spatele acestui stil de viaţă – culmea aspiraţiilor unui tânăr bogat – pentru a deveni regele cartoforilor londonezi.

Îşi dorea să ştie, dar nu putea să îl întrebe. Nu putea să fie atât de indiscretă. Dacă el dorea să îi spună, avea să o facă, dar dacă el considera că asta nu era ceva ce ea trebuia să ştie, urma să fie nevoită să accepte că nu avea să afle niciodată.

Roscoe aşteptă lângă ea cu acea răbdare de care doar el putea da dovadă. „Nu te mai uita la el, este mort. Uită-te la mine mai bine – sunt aici, el nu este. Nu mai este.” Aceste cuvinte îi erau pe vârful limbii, dar le înghiţi.

Într-un final, ea îl privi.

— Nu am ştiut cum să îţi spun – Lord Julian sau Roscoe?

El nu avu nevoie de timp de gândire ca să răspundă:

— Scapă de „lord”, dar aici, din partea ta, ambele sunt bune.

Un moment, ea îi susţinu privirea, apoi se uită din nou spre portret. După un moment, se întoarse spre el. Dintr-odată, fără să încerce să îşi ascundă nerăbdarea – faptul că îi displăcea că ea îl studia pe fostul el Roscoe îi făcu semn să continue de-a lungul galeriei. Fără un alt cuvânt, ea îl urmă.

Păşiră unul lângă celălalt pe scările de la capătul galeriei, după care el o conduse pe coridoare spre salonul dinspre grădină şi apoi pe peluza sudică. Ea era suficient de înaltă, avea picioare suficient de lungi, aşa că nu fu nevoit să încetinească intenţionat.

În vreme ce se plimbau, pacea locului ajunse la el, îl cuprinse şi îl linişti.

Avea de fiecare dată acest efect. Nici după atâţia ani, nu înţelegea cum de ajunsese George să rişte totul. Să piardă totul.

Grădinile erau întinse; deşi avea o destinaţie în minte,

nu văzu niciun motiv să se grăbească. Chiar dacă nu o atingea, apropierea ei îl liniştea cumva; cum nu era nimeni în jurul lor să le distragă atenţia, apropierea ei era confortabilă, o evoluţie nouă, diferită, dar de dorit. Merse fără să vorbească, şi ea îi urmă exemplul.

O mulţumire neaşteptată îi cuprinse pe amândoi.

Miranda era fascinată de noile unghiuri din care putea să vadă casa, dar şi mai mult de grădini. Peluzele bine îngrijite, aleile proaspăt pietruite, straturile de flori şi gardurile mai apropiate de casă, arbuştii de dincolo de copacii înalţi, cu cărări înguste ce dispăreau printre ei. Oriunde ar fi privit, o ordine înverzită domina peisajul. „Este nevoie de mulţi bani pentru a administra un domeniu ca Ridgware.” Nu era greu de văzut că era nevoie de o mică avere pentru a întreţine casa şi asemenea grădini în condiţii excelente, cu atât mai mult restul domeniului. Tot ce văzuse în timpul drumului lor spre casă fusese întreţinut la aceleaşi standarde înalte.

Ridgware era o proprietate frumoasă şi preţuită.

Lăsând la o parte banii, dăruirea cu care era îngrijit făcea din acest loc un cămin, nu doar o casă, nu doar un domeniu, ci o comunitate. Un grădinar strângând frunzele, o slujnică îndreptându-se spre pădure cu un coşuleţ, totul dădea de înţeles că ceea ce vedea nu era un simplu conac, ci mai mult de atât.

Şi, bănuia ea, deşi era scump, îşi merita, şi avea în continuare să o facă, fiecare bănuţ. Cu siguranţă pentru Roscoe şi familia lui. Familia, statornicia, continuitatea; pentru familiile vechi, aceste lucruri însemnau mult.

Oare asta – banii de care era nevoie pentru a administra Ridgware – se afla în spatele transformării bărbatului care păşea lângă ea?

— Pe aici!

Cu un semn din mână, el o conduse pe sub o arcadă şi în josul i două trepte de piatră – într-o grădină de trandafiri înconjurată de ziduri.

— Dumnezeule! Deşi sezonul lor era pe terminate,

trandafirii ce înfloriseră târziu se aflau în continuare pe zeci de tufe uriaşe, multe dintre ele mai înalte ca ea. Este splendid.

— *Acum* este o nimica toată. Ar trebui să vezi grădina în toiul verii, când totul este înflorit. Roscoe o urmă pe cărarea centrală. Atunci abia poţi să mai respiri.

Prinzând un boboc roz, ea îi inspiră adânc aroma.

— Mmm. Cât de minunat!

El o privi şi fu de acord cu ea.

Dând într-un final drumul bobocului, îl fixă pe Roscoe cu privirea.

— Despre ce voiai să îmi vorbeşti?

El avu nevoie de un moment pentru a-şi amin ti această scuză. Îi făcu semn să înainteze pe cărarea mărginită de trandafiri şi i se alătură.

— Prin Henry, am înregistrat o plângere împotriva lui Kempsey şi a lui Dole la magistratul local – trebuia făcută, o formalitate ce s-ar putea dovedi necesară mai târziu. Am trimis şi oameni care să le ia urma celor doi. S-ar putea să se fi ascuns în Birmingham, cu familiile lor.

La fel de bine, cei doi puteau să fie în urmărirea lor, ca doi ogari pe urmele lui Roderick, dar nu vedea vreun motiv să discute acum despre acea posibilitate.

Miranda se încruntă.

— Dar cu siguranţă, acum că l-au pierdut pe Roderick, Kempsey şi Dole se vor retrage. Acest bărbat, Kirkwell, se află în spatele atacului – el e cel care, în mod misterios, îl vrea pe Roderick mort.

— Am anunţat la Londra. Oamenii vor încerca să afle cine este acest Kirkwell, dar este foarte posibil să nu fi folosit numele lui real. O privi. Înţeleg că nu ţi-ai amintit de nimeni cu acest nume – o cunoştinţă de-a lui Roderick, vreun peţitor de-al tău de mai de demult?

— Nu. M-am frământat, dar nu îmi sună deloc familiar. În niciun context.

— Ceea ce creşte posibilitatea ca Kirkwell să nu fie un nume real. Oamenii sunt rareori ucişi de străini, mai ales

printr-un plan atât de complicat.

— Deci cum aflăm cine este ticălosul?

— Numele o fi fals, dar personajul este real. Am trimis oameni să cerceteze zonele în care a fost văzut – taverna unde i-a întâlnit pe Kempsey şi pe Dole şi străzile înconjurătoare. Cineva trebuie să îl fi văzut. Cineva ar trebuie să ni-l indice. O privi lung. Îl vom găsi.

„Preferabil înainte ca Roderick să se întoarcă la Londra.”

— Îţi mulţumesc. Miranda ridică privirea şi îi întâlni ochii. Pentru tot. Ajutorul tău în salvarea lui Roderick, faptul că mă ajuţi în găsirea lui Kirkwell. Nici eu, nici Roderick nu am fi reuşit fără tine.

Ochii lui îi susţinură pe ai ei, apoi el îşi plecă uşor capul şi se răsuci.

— A trecut ceva timp de când am fost implicat în mod activ în astfel de afaceri. Ochii li se întâlniră din nou într-o privire fugară. M-am distrat.

Nu era sigură că „distracţie” era cuvântul potrivit, nu pentru ea, dar se simţise, cu siguranţă, vie. Lăsând la o parte emoţiile urmăririi şi chiar fiorul şi mai mare al evadării, simpla lui prezenţă… îşi forţă mintea spre întrebarea care trebuia pusă.

— Vei mai rămâne mult la Ridgware? Mă gândesc că afacerile tale te trag înapoi la Londra.

Ea şi Roderick – nu se puteau aştepta să rămână cu ei, ca un fel de tutore, prieten, sprijin.

— Nu am planuri imediate de a mă întoarce în capitală.

Păşiră alături; ea îi privi chipul, dar, ca mai mereu, expresia lui nu îi spunea nimic.

— Nu i-am vizitat de ceva timp, şi se întâmplă rar ca toate trei surorile mele să fie aici în acelaşi timp, şi Henry pe lângă ele. O scurtă absenţă din oraş nu îmi va afecta afacerile. Oamenii care lucrează pentru mine vor reuşi să se descurce o vreme şi singuri.

— Înţeleg.

Tresărirea inimii ei era ilogică. Bucuria efervescentă încărcată de uşurare care o străbătu doar pentru că el avea să rămână lângă ea era, probabil, nepotrivită, dar era cu siguranţă reală.

— Speram să o pot anunţa pe mătuşa mea. Acum, că am veşti sigure şi favorabile despre Roderick, ar fi bine să ştie că el este teafăr sau că va fi în curând.

— Scrie-i un bilet, şi o să i-l trimitem.

Roscoe se uită la rochia ei de doliu, lăsă privirea să îi alunece de la decolteul prea decent spre fustele grele.

— Cum tu şi Roderick veţi mai rămâne aici câteva săptămâni, ai putea să îi ceri să îţi mai trimită haine – voi pune câţiva oameni să aducă nişte cufere şi să i le trimită.

Ea se înclină.

— Mulţumesc.

Nu mai avea altceva să îi spună, dar nu dorea ca această discuţie să ia sfârşit. O plăcere simplă, să se plimbe prin grădina de trandafiri cu ea.

— Pe lângă faptul că îmi petrec timpul cu Henry şi cu ceilalţi, mă voi folosi de această vizită şi pentru a afla ce se mai întâmplă cu Ridgware. Privi spre ea şi o surprinse uitându-se la el. Nu e doar un domeniu mare, ci un ansamblu alcătuit din multe elemente legate între ele, mai multe afaceri mai mici. Lăsând deoparte prudenţa cu care vorbea de obicei, îşi permise să turuie verzi şi uscate – o distră şi îi distrase atenţia de la motivul principal pentru care rămânea lângă ea.

Ameninţarea la adresa lui Roderick era departe de a se fi încheiat. Kempsey şi Dole rămâneau un pericol real, în timp ce misteriosul John Kirkwell îi urmărea din umbră. Orice bărbat care îşi dăduse interesul să angajeze oameni de teapa celor doi nu avea să renunţe pur şi simplu.

Până când cei trei, Kempsey, Dole şi Kirkwell, erau găsiţi şi îndepărtaţi, Roscoe nu intenţiona să se despartă de Miranda şi de fratele ei. Şi să rămână lângă ea, atât de aproape, nu era un lucru greu. Chiar deloc. Ea era elementul care îl ţinea cu cea mai mare putere la Ridgware.

*

Noaptea se lăsă şi, cu Roderick refăcut suficient cât să le ceară tuturor îngrijitoarelor lui voluntare să iasă din cameră, Miranda se trezi plimbându-se fără linişte prin faţa ferestrei fără draperii a camerei ei.

Membrii familiei se retrăseseră; toţi ceilalţi îşi căutau cu siguranţă paturile, dar ea se simţea prea agitată pentru a sta, cu atât mai puţin să doarmă.

Împreună cu Roscoe mai explorase şi alte grădini, întorcându-se în casă chiar când suna gongul. În afara acestei rochii negre, mai avea doar una cu ea, tot neagră şi austeră, dar măcar era mai potrivită pentru cină; retrăgându-se în camera ei, se schimbase, apoi îşi periase şi strânsese părul, renunţând la cocul obişnuit şi împletindu-şi în schimb cosiţele grele în jurul capului.

Mulţumită de rezultat, simţindu-se acceptabil de în ton cu moda, coborâse în salon şi se alăturase familiei de parcă ar fi fost o veche cunoştinţă, nu cineva pe care o întâlniseră doar cu o seară în urmă. Cina decurse în mod plăcut; după aceasta, odată ce ritualul tăvii cu ceai fu respectat, ea şi Sarah urcară la etaj pentru a o înlocui pe doică. Se aşezară de fiecare parte a lui Roderick şi îl distrară, dar apoi el le ceru să iasă, aşa că Miranda luă sfeşnicul în camera ei şi închise uşa.

Se opri în faţa geamului, privi afară şi, în lumina slabă, dar constantă a lunii, văzu zidurile grădinii de trandafiri de dincolo de pajişte.

Zece minute mai târziu, cu pelerina pe umeri, păşea pe cărarea centrală, pavată, a grădinii de trandafiri. Ziua fusese una frumoasă; zidurile înconjurătoare prinseseră căldura zilei împreună cu mirosul puternic al bobocilor rămaşi pe lujerele lungi, aplecate.

În ultima săptămână, trăise într-o continuă stare de agitaţie şi nelinişte. Acum era în siguranţă, şi Roderick era şi el, iar Ridgware o învăluise în linişte. Nu era deloc

surprinzător că avea nevoie de puţin timp să se acomodeze.

— Dar, murmură ea, înaintând încet pe cărare, acesta nu este singurul lucru care s-a schimbat.

Ea se schimbase. Pornind să îl salveze pe Roderick, cerându-i ajutorul lui Roscoe, ieşise din limitele clar delimitate ale lumii ei respectabile. O făcuse conştient, şi, dacă situaţia s-ar fi repetat, ar fi făcut-o din noi. Nu regreta decizia – chiar dimpotrivă –, dar, purtându-se aşa cum o făcuse, ceva fundamental se schimbase în ea, o schimbare pe care nu o aşteptase şi pe care nu o prevăzuse.

Şi apoi aprofundase acea schimbare şi îl făcuse pe Roscoe iubitul ei.

Nu regreta nici asta, dar acum acest gest contribuia la nesiguranţa ei, la starea ei de agitaţie. Era o începătoare în astfel de lucruri; nu avea nicio idee ce-ar fi putut urma.

Era genul de femeie căreia îi plăcea să ştie în ce ape se scălda. Nesiguranţa nu i se potrivea; îi agita simţurile şi îi întindea nervii la maximum…

Mai făcu trei paşi şi îşi dădu seama că nu nesiguranţa internă era cea care îi agita simţurile şi care îi afecta nervii.

Oprindu-se, se întoarse şi privi în susul cărării.

Roscoe stătea în dreptul arcadei, cu un umăr sprijinit neglijent de piatră. Cu mâinile în buzunare, o privea. Chiar de la distanţă, această privire o atinse, o mângâie.

O trezi.

Ridicându-şi capul, îi întâlni privirea şi aşteptă.

Razele lunii îi luminară faţa; ea îi văzu buzele arcuindu-se, crispate, aproape resemnate, apoi el se îndepărtă de piatră, păşi pe alee şi se apropie de ea ca un animal de pradă.

— Nu ar trebui să fii singură aici.

Oprindu-se în faţa ei, Roscoe privi în ochii ei largi şi îi văzu zâmbindu-i drept răspuns.

— Dar, în mod clar, nu sunt singură.

Îi studie faţa, apoi îşi înclină capul într-o invitaţie, întorcându-se şi reluându-şi plimbarea. Când el acceptă şi i

se alătură, ea zise:

— Nu puteam să adorm.

Nici el nu reuşise. Cu siguranţă nu după ce o văzuse traversând pajiştea.

— Este o noapte splendidă.

Aceste comentariu stabili tonul pentru restul conversaţiei. Niciunul din ei nu avea alt plan în afară de a-şi petrece împreună timpul şi, poate, de a-şi auzi vocile. Cu siguranţă acest schimb banal, inocent nu ascundea nici secrete, nicio intenţie ulterioară. Se părea că nu îi interesa decât să fie unul în compania celuilalt.

Asta îl amuză; nu fusese niciodată genul care să facă conversaţie de dragul politeţii şi, bănuia el, nici ea nu era cel mai bun reprezentant al leneşei arte, dar iată-i acum făcând exact asta, în cazul lui cu mulţumire.

Dorea să fie cu ea. Să afle mai multe despre ea. Îl entuziasma, şi îl provoca, şi îl implica la un nivel diferit decât o făcuse oricine altcineva, o legătură mai amplă, mai bogată, mai intensă. Îşi spusese că era doar o problemă de natură umană că încerca să o înţeleagă, şi râse de acest gând în sinea lui. Interesul lui era mult mai profund decât simpla curiozitate.

Dorea să exploreze, să savureze, să posede, dar, în mod paradoxal, nu doar efectul fizic pe care ea îl provoca îl făcea să se concentreze asupra ei cu o totală lipsă de efort.

Ajunsese un fin cunoscător al naturii umane, şi, din acest punct de vedere, ea era unică, cel puţin pentru el. Nu era genul de persoană care să stea ascultătoare, aşa cum erau majoritatea femeilor, dar nu era niciun lider. Ea mergea pe propriul drum, şi, în mod neobişnuit, aceasta părea să fie o parte a ei pe care ea o descoperea abia acum.

El învăţa rapid când venea vorba despre oameni, un talent pe care îl avusese întotdeauna, un talent pe care Roscoe, regele cartoforilor londonezi, îl exersa zilnic. Dacă iniţial ea reprezentase o enigmă, el începea, în sfârşit, să îi descopere complexităţile. Cea mai mare parte a vieţii ei, ea

îşi ascunsese propria natură, d suprimase, lăsând-o în plan secundar, pentru a-l proteja pe Roderick. Acesta era un lucru pe care el îl înţelegea mai bine ca pe oricare altul. Ironic era însă faptul că devotamentul ei de a-l proteja pe Roderick o condusese spre locul în care se aflau acum. Spre conştientizarea faptului că, având în vedere că Roderick se maturizase şi nu mai avea nevoie de protecţia ei, ea trebuia să îşi «reevalueze şi să redefinească ceea ce avea să fie busola ei de acum încolo, principiul care avea să o ghideze pe viitor.

Nu o găsise încă, şi el nu avea habar cum urma ea să evolueze, chiar se simţea fascinant, captivat şi ciudat de emoţionant privind-o renunţând la trecut şi căutând o nouă cale.

Cum el nu îi putea prevedea direcţia, nu putea să fie sigur decât de ea în acel moment. De el şi de ea în lumina lunii.

Se plimbară, vorbiră şi, cu o simplitate de o putere copleşitoare, se bucurară de această comuniune lipsită de structură.

Într-un final, ea oftă.

— Cred că sunt pregătită să mă întorc.

Cu un gest simplu, el o conduse înapoi în casă şi spre hol.

Unul lângă altul, urcară scările.

Era conştient într-un mod foarte acut că, de când îi părăsise patul, în acea dimineaţă, nu se atinseră. Nicio atingere trecătoare a degetelor, nicio mână pusă pe mâneca, nici măcar el apucându-i cotul. Evitaseră orice contact, chiar şi accidental, incidental; pentru amândoi, bănuia el, fusese o necesitate defensivă cât timp se ocupaseră de treburile zilei.

Dar acum noaptea să lăsase peste ei, şi, cu fiecare pas pe scara lungă, tensiunea pe care o împărtăşeau atingea cote ridicate.

Un viciu necunoscut îşi făcuse cuib în pieptul lui; cu nicio altă femeie nu se mai simţise el atât de rătăcit.

Legătura lor fusese menită a fi doar o aventură scurtă; asta fusese clar de la început, subliniat de cuvintele „doar o noapte”. Călătoria singură cu el îi oferise această oportunitate, una de care ea alesese să profite, una pe care el fusese dispus să i-o acorde.

Dar, după acea primă noapte, el se simţise ca o navă fără cârmă. Nu avusese habar dacă ea dorea să extindă noaptea lor de pasiune într-o relaţie, având în vedere că soarta îi adusese într-o situaţie în care această posibilitate exista. Aşa că în noaptea precedentă el fusese reţinut – se forţase să citească un roman în cameră în loc să o caute –, în speranţa că astfel avea să o facă să ia o decizie şi să şi-o exprime clar. Să-şi spună poziţia. Pentru ca el să ştie.

În schimb, soarta, ajutată de doică, conspirase să îl pună pe el în acea cameră, cu ea răvăşită de somn, în patul ei… Şi ea îl ademenise din nou, dar fusese aceasta o decizie asumată sau doar un simplu impuls de moment? El nu ştia, nu îşi putea da seama.

Ceea ce îl lăsă în continuare nesigur în momentul în care ajunseră unul lângă celălalt în capul scărilor. Nesigur de ce îşi dorea ea. Nesigur de ce anume era posibil, de cât avea să permită ea.

Ştia că o dorea. Dorea să îşi petreacă această noapte cu ea în braţe şi cât de multe altele avea să consimtă ea.

Se opri. Când Miranda se întoarse spre el, cu sprâncenele ridicându-se uşor, el zise:

— Camera mea este în cealaltă aripă.

Ochii ei, strălucitori în lumina lunii ce intra prin lucarna de deasupra lor, se lărgiră.

— Oh.

Ochii aceia îi cercetară pe ai lui, încercând să vadă, să citească…

El inspiră atât de încordat, că aproape se cutremură, simţind tensiunea care îi cuprinsese tot corpul.

— Invită-mă în patul tău.

Ea nu clipi, ci îi studie faţa, expresia. Momentul se întinse, fragil ca vata de sticlă, apoi ea făcu un pas spre el,

îşi duse o mână spre obrazul lui, se ridică şi îi atinse buzele într-un sărut dureros de delicat.

El simţi degetele celeilalte mâini împreunându-se cu ale lui, apoi ea se trase în spate.

Îi susţinu privirea un moment, se întoarse şi îl conduse în camera ei.

Păşiră înăuntru, ţinând-o de mână cât închise uşa, apoi se sprijini cu spatele de ea. O trase spre el, şi ea veni. Acoperindu-i pieptul cu mâinile, ea se întinse când el îşi plecă încet capul.

Buzele li se atinseră, se încordară. În câteva secunde, gurile li se contopiră.

Limbile se împletiră, şi degetele se despărţiră pentru a atinge corpul celuilalt. Se traseră mai aproape. Şi mai aproape. Se lipiră unul de celălalt.

Şi aşa cum se întâmplase în ocaziile precedente când el intrase în acel loc, în acest spaţiu senzual cu ea, planurile şi intenţiile se topiră, şi fiecare sărut, fiecare atingere, fiecare mângâiere deveni realitatea lor nemijlocită.

Nimic nu mai conta dincolo de următoarea revelaţie.

De următorul moment de pasiune exploratoare, de cunoaştere dornică şi dezirabilă.

Familiară, dar diferită. Acea concluzie îi deveni clară cu fiecare respiraţie aprinsă, cu fiecare trecere a degetelor ei peste pielea lui.

Apoi îşi dădură jos hainele, ale lui, ale ei, fără grabă, fără presiune. Cu o hotărâre de netăgăduit.

Fu un scop împărtăşit, nenumărate bătăi de inimă mai târziu, şi să se prăbuşească în pat într-o contopire de foc şi nevoie.

Asta îi făcu să se agaţe de raţiune când pasiunea clocoti şi sângele trecu fierbinte ca lava prin venele lor.

Sub el, Miranda gemu şi îl ţinu strâns, cu pleoapele lăsându-i-se pe măsură ce senzaţia trecu peste şi prin ea.

Ridicând-o, ducând-o mai sus, şi mai sus.

Uimind-o din nou. Lăsând-o şocată.

Crezuse că avea să ştie, dar o surprinsese din nou.

Se surprinsese ea însăşi din nou.

Comuniunea, lipsa de paravane sau de văluri, intimitatea nediluată care îi tăie respiraţia.

Sentimentele ce erupseseră în ea, arzând de intensitate, deveniseră chiar mai puternice. Mai potente, mai intense. Mai copleşitoare.

Nu înţelegea, dar ştia că era real. Înţelese în acel moment că – gâfâind disperată, cu corpul ei cuprins de al lui, prea plină de el, cu mintea şi simţurile inundate de el, întinzându-se şi prinzându-i faţa în palme, înălţându-şi capul şi lipindu-şi buzele de ale lui – ceea ce făceau era nepreţuit.

El acceptă oferta ei, îi prădă gura, se avântă cu ea în foc şi-n glorie, apoi împinse mai adânc, şi ea se zdrobi, se fărâmă cu un ţipăt pe care el i-l sorbi de pe buze. Şoldurile lui se mişcau în timp ce o trimiteau sus, mai departe şi dincolo de cuvinte.

Apoi el mormăi şi deveni rigid în braţele ei, şi ea simţi căldura lui adânc în ea.

Extazul se răspândi prin ea într-un val de strălucire.

El se lăsă moale în braţele ei, greu şi încins, piele umedă pe piele umedă, la fel de zguduit de pasiune ca ea.

O senzaţie binecuvântată trecu peste ei într-un val de saţietate imposibil de adâncă, imposibil de negat.

Capitolul 11

Miranda intră în salonul pentru dejun în dimineaţa următoare, chiar în toiul unei discuţii de familie.

Roscoe – Julian – scutura din cap în direcţia lui Millicent şi a lui Cassie, aşezate în partea opusă a mesei.

— Nu le puteţi spune pur şi simplu soţilor voştri să nu vină acasă.

— Desigur că nu! Millicent se încruntă în glumă spre el. Nu propunem nimic de acest gen.

— Bineînţeles că nu, zise şi Cassie. Vor părăsi Scoţia şi se vor îndrepta spre casă cu binecuvântarea noastră – le vom trimite pur şi simplu de veste că ne-am hotărât să mai petrecem câteva zile la Ridgware.

Chiar fără să se uite, ştiuse că Miranda se afla acolo; când ea ne apropie de masă, Roscoe se ridică şi trase un scaun între el şi Henry.

Aşezându-se, ea murmură o mulţumire. Ochii lui îi întâlniră fugar pe ai ei, apoi îşi întoarse din nou privirea spre surorile lui. Aşezându-se din nou, zise:

— Vă avertizez că nu voi mai fi aici să vă ţin companie. Eu şi Henry avem multe de făcut, şi angajaţii mei de la Londra vor sosi în curând, apoi voi fi complet prins de treburi.

Anunţul nu scăzu în mod vizibil entuziasmul lui Millicent şi, îl lui Cassie.

— Noi înţelegem, îl asigură Millicent. Dar vei fi prezent la cină, aşa că te vom vedea atunci şi uneori dimineaţa – şi posibil chiar la prânz.

Roscoe le privi pe cele două, apoi oftă prelung şi luă cuţitul şi furculiţa.

— Nu-mi place gândul că vă perturbaţi treburile obişnuite – şi căsniciile – doar ca să petreceţi câteva ore în compania mea.

— Da, dragă Julian, răspunse Miranda, dar este alegerea noastră, şi noi în mod clar punem mai multă valoare pe timpul petrecut cu tine decât o faci tu.

El doar pufni. Ce-ar fi putut să le spună?

Miranda observă că Lucasta, Caroline şi Edwina, aflate şi ele în jurul mesei, ascultaseră aceste replici cu zâmbete pline de afecţiune. Se uită la Henry şi văzu că şi el rânjea.

— Pe lângă asta, zise Cassie, zâmbind când întâlni privirea Mirandei, din cealaltă parte a mesei, câteva zile în plus ne vor permite să o cunoaştem pe Miranda mai bine.

Roscoe privi tăios spre surorile lui, dar acestea comentau cu Miranda despre cât de însorită era dimineaţa. Nu le putea ţine la distanţă de ea mai mult decât le putea

ordona să se întoarcă la casele lor.

Coborându-şi privirea spre farfuria lui, ascunzându-şi nesiguranţa în spatele detaşării obişnuite, continuă să mănânce.

Până la începutul după-amiezii, Miranda fu nevoită să accepte că recuperarea lui Roderick nu necesita prezenţa ei continuă în camera lui. Doica era mai capabilă ca ea să îi ofere constant apă de orz şi să îi aducă mesele – şi să se asigure că el mânca – şi, în privinţa amuzamentului, Sarah era mult mai bine pregătită.

Întrucât Sarah părea dornică să îşi petreacă ore întregi lângă patul lui Roderick citindu-i sau discutând, şi cum tânărul rămânea mai vesel şi mai activ în compania ei, Miranda descoperi că era, în cea mai mare parte, inutilă.

Acceptând într-un final asta, se ridică de pe scaunul de lângă pat. Roderick şi Sarah îşi întrerupseră conversaţia şi o priviră. Ea zâmbi.

— Mă duc să mă plimb prin grădini.

Ambii îi zâmbiră ca răspuns.

— Dacă nu ai văzut-o încă, zise Sarah, există o curte drăguţă cu fântână la capătul aripii de vest.

— Îţi mulţumesc, am să o caut.

Miranda se întoarse spre uşă.

Se auzi o bătaie uşoară, apoi uşa se deschise, şi Roscoe intră. Se uită la ea, apoi la Roderick.

— Cum te mai simţi?

Deşi în continuare palid şi cu suferinţa întipărită pe chip, Roderick rânji.

— Doica insistă să mă îngraşe, iar Sarah şi Miranda muncesc din greu să mă distreze.

— Se pare că te afli pe mâini excelente. Roscoe îşi întoarse privirea spre Miranda. Am venit să te întreb dacă nu ţi-ai dori să facem o plimbare.

— Din întâmplare, tocmai asta aveam de gând. Sarah mi-a sugerat curtea cu fântână.

El încuviinţă din cap, apoi îl privi pe Roderick.

— Nu mă aştept să aflu ceva de la Londra sau de la

Birmingham azi, dar te anunţ în caz de ceva.

— Mulţumesc.

Roscoe îi salută, apoi o urmă pe Miranda afară din cameră, închizând uşa, privirile li se întâlniră.

— Curtea cu fântână ar fi un loc bun pentru o plimbare, dacă vrei într-adevăr să o vezi.

— Aş vrea. Păşind pe coridor, ea îi scrută chipul. Dar credeam că o să fii ocupat cu Henry.

— Prea ocupat pentru surorile mele. Dar tu – ochii li se întâlniră – eşti într-o categorie aparte.

„Care categorie?” Întrebarea o ardea pe limbă, dar o înăbuşi. Acum, că erau iubiţi – aveau, se părea, o aventură –, oare el avea de gând să petreacă timp cu ea în afara dormitorului în această calitate? Cum nu mai fusese implicată în vreo aventură, nu avea nicio idee. În orice caz, era perfect mulţumită să îşi petreacă după-amiaza plimbându-se cu el.

Părăsiră casa pe uşile de la terasa din spate şi se plimbară în lumina slabă a soarelui şi-n căldura uşoară reflectată de zidurile casei. Terasa se întindea de-a lungul aripii de vest şi dincolo de colţul acesteia. Acolo, trepte înguste duceau spre o curte tu grădini în stil italian, în mijlocul căreia se afla o fântână de marmură albă cu un Cupidon ce turna apă într-un bazin larg.

Oprindu-se în capătul treptelor, Miranda cercetă întreaga curte, mărginită la stânga şi la dreapta de două rânduri duble de chiparoşi care ghidau ochiul spre peisajul rural de dincolo de capătul îndepărtat al curţii. Spaţiul dintre chiparoşi găzduia alei cu pietriş alb şi straturi aranjate geometric cu ajutorul unor arbuşti mărunţi. În alte părţi, apropierea iernii începuse să facă frunzele să cadă din copaci, dar această grădină rămăsese cufundată în nuanţe de verde accentuate de albul pietrişului şi de marmura fântânii; îşi putea imagina întreaga zonă acoperită de zăpadă, când albul avea să domine, în dauna verdelui.

— Sarah avea dreptate. Începu să coboare treptele.

Este locul perfect pentru o plimbare.

Roscoe coborî alături de ea.

— A fost creată de al patrulea duce pentru soţia lui, ca ea să poată avea un loc de plimbare pe tot parcursul anului. Se pare că ea insistase să îşi facă plimbarea zilnică indiferent de anotimp.

— Cred că aveţi la fel de multă zăpadă aici cât avem şi noi la Oakgrove.

— Aşa aş crede.

Un zâmbet îi apăru pe buze.

— Când eram mai tânăr, obişnuiam să mă dau des cu sania. Arătă spre terenul de dincolo de curte, care cobora, îndepărtându-se de casă. Acela era locul perfect – cel mai bun din împrejurimi. Era modul nostru preferat de a ne petrece timpul iarna. O privi. Când eraţi copii, vă dădeaţi şi voi cu sania?

Privind în faţă, ea scutură din cap.

— Nu, deşi te asigur că ne-ar fi plăcut.

— Şi atunci de ce nu?

Ea ezită, apoi privi spre peisajul din faţă, înainte să răspundă:

— Mătuşile mele considerau asta o activitate nedemnă de noi.

El lăsă să treacă un moment, apoi se întinse spre ea, o prinse de mână, îşi împreunară degetele preţ de o secundă, apoi, venind mai aproape, o cuprinse cu un braţ.

— Povesteşte-mi despre mătuşile tale. Cea mai în vârstă a murit, şi cea mai tânără locuieşte în continuare cu tine şi cu Roderick, aşa este?

— Da.

Se trezi interogată, dar la modul blând, despre viaţa anterioară a ei şi a lui Roderick. La început, se întrebă dacă el nu se interesa doar pentru a umple tăcerea sau pentru a afla mai multe despre caracterul lui Roderick, având în vedere că acesta era acum un membru al Organizaţiei Filantropice, dar, treptat, acceptă că el era interesat mai mult de ea.

Nu îşi imaginase că un bărbat care se implica într-o aventură ar fi interesat de copilăria partenerei, dar, pe măsură ce se plimbau şi discutau – lipsiţi de consecvenţă, dar ghidaţi de dorinţa de a afla mai multe – având în vedere că el nu îşi ascunse interesul sincer, deveni din ce în ce mai clar că adevărata preocupare era chiar ea.

Hotărându-se că nu doar el putea juca acest joc, ea luă întrebările şi le întoarse spre el. După mai bine de o oră în care făcură schimb de informaţii, în vreme ce se îndreptau spre casă, Miranda putea simţi în continuare că nu aflase aproape nimic despre el.

Copilăria lui însă părea să fie plină de aventurile hedoniste atât de tipice tinerilor nobili înstăriţi.

Se apropiau de casă, când paşii ce se auzeau înaintând pe pietriş le atraseră atenţia spre o cărare ce trecea de-a lungul curţii, în linie cu fântâna, dându-i ocol înainte să continue, legând peluzele dintr-o parte a curţii de zona împădurită din cealaltă.

Surorile lui, toate trei, apărură în curte. Văzându-i pe Roscoe şi pe ea, zâmbiră şi făcură cu mâna.

Roscoe ridică încet o mână ca răspuns. Miranda făcu şi ea la fel. Se aştepta ca el să se oprească, dar el continuă, cu pas constant. Se uită la el, apoi se întoarse după surorile lui. Cele trei discutau despre ceva; continuară de-a lungul acelei cărări fără să arate vreun semn că şi-ar fi dorit să îi se alăture.

Se concentră din nou asupra lui.

— Credeam că au să se supere.

El o privi fugar, apoi îşi îndreptă privirea în direcţia de mers, cu un zâmbet subtil pe buze.

— Presupun că şi-au dat seama că încercarea de a-mi distrage atenţia în acest moment nu ar fi în interesul lor.

*

În după-amiaza următoare, Roscoe era aşezat într-un scaun de grădină, sub ramurile aproape goale ale unuia

dintre cei mai vechi stejari ce se aflau la marginea pajiştii sudice, luând ceaiul de după-amiază cu doamnele din familia lui, cu Henry şi cu Miranda.

Printr-un consens general, Roderick şi Sarah rămăseseră înăuntru. Roderick se mutase din pat în fotoliul alăturat, dar, având în vedere că Entwhistle îl avertizase că încercarea prea rapidă de a umbla îi putea prelungi convalescenţa, toată lumea fusese de acord, chiar şi Roderick, că o deplasare mai lungă ar fi fost o nesăbuinţă.

Aşa că grupul de sub copaci rămase unul predominant feminin, doar Henry şi el reprezentând sexul opus.

Aşezându-şi ceaşca pe o farfurioară, Miranda, aflată pe scaunul de lângă al lui, alese un mic sendviş cu castraveţi de pe o tavă întinsă de Caroline. Cum nu înţelesese niciodată de ce doamnele considerau că aceste sendvişuri subţiri ca frunza erau preferabile celor substanţiale, Roscoe scutură din cap când Caroline îi oferi şi lui platoul.

Henry, aşezat în cealaltă parte, luă trei sendvişuri şi le presă la un loc înainte să muşte, rânjind ca reacţie la expresia resemnată a mamei lui.

După ce îşi consumă cu graţie sendvişul, Miranda le privi pe celelalte doamne.

— Caroline, ştiu că tu eşti implicată în susţinerea unei şcoli locale, iar Cassie face parte din consiliul unui orfelinat. Toate aveţi astfel de preocupări?

Toate capetele din jurul mesei încuviinţară.

— Măcar atât să facem, zise Lucasta, şi cum, datorită lui Julian, suntem în poziţia să ajutăm, o facem, dar, vorbind în numele meu, odată ce m-am implicat, am găsit că munca aceasta caritabilă îţi dă satisfacţii foarte mari. Buzele Lucastei se ţuguiară. Mulţi din rândul aristocraţiei nu ar fi surprinşi să audă că îmi face plăcere să organizez vieţile veteranilor. Îmi dă un sentiment de împlinire, serios vorbind.

— Da, asta este, o aprobă Millicent. Poate că *noblesse oblige* ne-a forţat să ne apucăm de astfel de lucruri, dar,

vorbind şi eu din punctul meu de vedere, acel sentiment că faci ceva meritoriu este cel care te atrage şi te ţine ocupată.

Roscoe se lăsă pe spate şi ascultă întrebările Mirandei, şi ceilalţi, inclusiv Henry, îşi descriseră experienţele şi beneficiile pe care le vedeau în implicarea într-o varietate largă de proiecte caritabile. El ştia deja părerile familiei lui în această privinţă, deşi avusese nevoie de ani buni înainte să îşi dea seama ce anume îi impulsiona, pe fiecare dintre ei, să se implice în activităţi caritabile într-un grad semnificativ mai mare decât ceea ce era aşteptat de la cei cu situaţia lor. Majoritatea aristocraţilor care se implicau în astfel de proiecte o făceau de la distanţă, de obicei oferind bani şi amprenta mai degrabă vagă a susţinerii lor şi nimic mai mult.

Mama lui, surorile, cumnata şi nepotul dădeau cu toţii bani, îşi împrumutau numele şi tot sprijinul intangibil, dar, pe lângă asta, fiecare se implicase activ în măcar un act caritabil, într-un grad chiar mai mare decât cel în care se implica el prin intermediul Organizaţiei Filantropice.

Făcuseră asta – porniseră pe acest drum – ca o modalitate de a-l răsplăti. Cum nu le permisese să îi mulţumească în alte moduri, observaseră interesul lui pentru astfel de proiecte şi se hotărâseră să îşi folosească timpul şi energia pentru a face mai multe şi la scară mai largă, discret, fără fanfară, dar totul în numele lui.

Nu că i-ar fi spus vreodată că o făcuseră în semn de mulţumire, dar, cum îi povesteau invariabil despre succesul lor atunci când îl vedeau sau îi scriau, într-un final el îşi dăduse seama. O întrebase pe Lucasta în mod indirect; ea se arătase mirată că el avusese nevoie de atât timp ca să priceapă ce se întâmpla.

Dar, de-a lungul anilor, el ajunsese să vadă că, indiferent de motivul lor iniţial, pentru fiecare dintre ei activităţile lor caritabile deveniseră un ţel, ceva care, aşa cum spusese Lucasta, le oferea împlinirea de care altfel nu s-ar fi putut bucura.

Aşa că, auzindu-i vorbindu-i Mirandei despre activităţile lor caritabile, ascultând întrebările acesteia, el putu să vadă ce anume o atrăgea şi pe ea la aceste lucruri.

Din ceea ce aflase despre familia lui Roderick, ştia că ea deţinea fonduri considerabile. Cum nu se măritase şi avea douăzeci şi nouă de ani, probabil că banii care îi reveneau intraseră deja în posesia ei. Protejarea şi îngrijirea lui Roderick fuseseră principala motivaţie din viaţa ei până în acest moment, dar nu mai era cazul. Şi, bănuia el, chiar mai mult decât femeile din familia lui, era genul de persoană care avea nevoie de un scop. Un motiv în viaţă, un ţel pentru care să se străduiască.

Se aşeză, sorbi şi ascultă, redirecţionând cu abilitate întrebările care îi erau adresate spre unul dintre ceilalţi, menţinând atenţia Mirandei centrată asupra lor; nu îşi dorea să discute mai intim cu ea, nu în compania lor. Era, de fapt, neliniştit de cât de rapid simţiseră mama, surorile lui şi chiar şi Caroline interesul lui faţă de Miranda. Ca şi cum ar fi văzut mai clar decât o făcea el însuşi, de parcă ar fi avut o capacitate mai mare ca a lui de înţelegere a fascinaţiei faţă de ea. Ceea ce era cel puţin tulburător.

Mai ales având în vedere limitele în care putea să evolueze respectiva fascinaţie. Ştia foarte bine – la fel de bine ca, bănuia el, ea – că între ei nu putea fi niciodată vorba despre ceva mai mult decât o simplă aventură.

Chiar dacă familia lui nu aflase despre devotamentul ei faţă de respectabilitate, toţi ştiau în mintea lor, dacă nu şi în inimă, că el nu se putea căsători niciodată. Nu acum. Nu de când luase hotărârea să devină Roscoe.

Nicio doamnă eligibilă, sau măcar pe jumătate respectabilă, nu s-ar fi înjosit să se mărite cu el – şi, considera el, nici nu ar fi trebuit să o facă. Lăsând orice altceva la o parte, nu i-ar fi cerut asta niciodată unei doamne bine-crescute, nu ar fi făcut niciodată o asemenea ofertă, care, indiferent de poziţia doamnei, indiferent de identitatea lui reală, nu putea aduce decât blamare socială.

Devenind Roscoe, se îndepărtase de posibilitatea de a

se însura cu o lady din propria clasă, de a avea o familie a lui. Ştiuse încă din prima clipă ce sacrifica şi nu regretase niciodată decizia luată. Poate că nu avea să întemeieze propria familie, dar Millicent, Cassie şi Edwina puteau; Henry putea şi el. Iar Caroline şi Lucasta puteau să ducă vieţile pe care le meritau, cu copiii şi nepoţii în jurul lor.

Aşa că rămase în umbră, în cea mai mare parte tăcut, şi ascultă desfăşurarea discuţiei, una care îi oferi un sentiment de mulţumire. Una care, în multe feluri, era rezultatul propriilor reuşite. Ascultând entuziasmul real din vocea Edwinei în timp ce descria planurile ei de a duce proiectele filantropice în pustiurile neexplorate împreună cu Frobisher – avea omul vreo idee cu cine se însura? se simţi pe deplin mulţumit.

Închizând ochii, lăsă intensitatea concentrată a Mirandei, care se interesa cum lua de obicei fiinţă un proiect caritabil, să treacă peste şi prin el şi simţi plăcerea căpătând formă undeva în interiorul lui.

Chiar şi acum, când el îşi ţinea ochii închişi, ea îl răscolea fără efort, nu doar simţurile, ci şi mintea şi ceva chiar mai profund. Relaxat pe scaun, la umbră, el ocoli îngrijorat acel ceva mai profund; bănuia că ştia despre ce este vorba, dar nu dorea să investigheze mai îndeaproape, cu atât mai puţin să îi dea şi-un nume.

*

Din punctul lui de vedere, ea era o muziciană talentată, cântând cu măiestrie la coardele lui. La emoţiile lui.

Acea concluzie îi rezonă în creier, în seara următoarei zile, când se plimbă cu Miranda prin grădina cu trandafiri. Îşi petrecuse ziua călărind pe domeniu cu Henry, în timp ce ea rămăsese cu surorile lui; discutaseră deja despre cele mai importante momente de peste zi în vreme ce se plimbau, în noaptea blândă, spre grădina cufundată în întuneric.

Faptul că un asemenea dialog simplu, normal, între el şi o lady putea avea loc, putea să existe, îl însoţi ca o plăcere îndelungată, un aspect nou al interacţiunii lor neaşteptate în timp ce se plimbau, unul lângă celălalt, pe cărarea centrală, iar el îşi forţă mintea şi simţurile să savureze tăcerea ce se aşternuse dintr-odată peste ei. Nu tăcerea stânjenitoare, lipsită de interes, ci tăcerea unei tovărăşii ce se adâncise până în punctul în care cuvintele, interacţiunea lor constantă nu mai erau necesare.

Se simţea bine în preajma ei, şi ea în a lui. Se simţea bine în pacea şi-n liniştea grădinii. Doar paşii lor şi sunetul uşor făcut de fustele ei întrerupeau încremenirea.

Plimbându-se pe lângă ea, simţindu-şi emoţiile – acele coarde pe care ea le ciupea cu atâta uşurinţă – tresărind, el se forţă să nu uite că legătura lor nu putea fi durabilă, că nici măcar el, puternicul rege al cartoforilor din Londra, nu avea cum, nu putea să menţină pentru totdeauna această legătură preţioasă.

Oricât şi-ar fi dorit.

Refuza să se gândească la cât de mult îşi dorea. Nu avea rost; legătura lor avea să înceteze odată cu întoarcerea la Londra. Timpul petrecut de ei la Ridgware era un moment neaşteptat, pe care nu îl căutaseră, într-o lume în afara celei în care trăiau. Aici puteau trăi lucruri de care nu puteau avea parte în lumea lor normală.

Se uită la faţa ei umbrită, la felul cum lumina lunii îi mângâia părul. În ciuda conştientizării dulci-amărui că între ei era poate doar ceva trecător, nu era dispus – chiar presimţind pericolul – să se retragă din această legătură, din acest interludiu neprevăzut.

De parcă i-ar fi simţit privirea, ea se uită spre el. Buzele i se arcuiră uşor. Privind apoi în faţă, ea zise:

— Trebuie să recunosc că mă simt de parcă aş fi dat peste un secret, peste o cărare pe care am căutat-o fără să îmi dau seama că o făceam. Îşi îndreptă din nou ochii spre el. Mama ta, surorile tale, cumnata, toate sunt doamne admirabile. Sunt suficient de bogate încât să ducă o viaţă

confortabilă fără ca măcar să ridice un deget pentru alţii, dar totuşi o fac. Au o părere diferită despre ele, despre rolul lor, despre ce ar trebui să fie vieţile lor – acceptă un grad important de responsabilitate pentru vieţile celor din jurul lor. Asta le face parte dintr-un întreg mai mare, nu sunt doar observatori distanţi. Inspiră. Şi, să fii un observator distant, să fii în cea mai mare parte izolată de lumea largă… este o existenţă singuratică şi lipsită de bucurii. Ştiu pentru că aşa am trăit eu cea mai mare parte a vieţii mele, ţinută la distanţă, ţinută la o parte de ceea ce eu consideram că sunt… restricţii. Limitaţii. Dar nu mai sunt sigură că ele – limitările pe care le percepeam eu – sunt reale.

— Dacă prin asta te referi la faptul că sursa averii familiei tale te face neeligibilă în anumite sfere, atunci, ca o persoană care a trăit de ambele părţi ale societăţii, te pot asigura că o astfel de percepţie este, într-adevăr, departe de realitate. Hotărându-se că ea merita o explicaţie şi mai clară, el continuă: Dacă ai fi fost fata unui morar, crescută departe de societate, lucrurile ar fi stat altfel, dar nu eşti. Poate că linia strămoşilor tăi nu este la fel de pură ca a surorilor mele, dar familia mamei tale a fost nobilă vreme de generaţii, şi tu ai fost crescută în sânul societăţii. După criteriile oricui, tu şi Roderick nu purtaţi niciun fel de stigmat.

Ajungând la luciul apei aflate la celălalt capăt al cărării cu trandafiri, se opriră. Ea îl privi; umbrele mişcătoare îi ascunseră expresia în vreme ce ea îi scrută faţa, apoi îşi înclină capul.

— Mulţumesc. Coborându-şi privirea spre apă, după un moment ea continuă: Nu pot să îţi spun cât de mult apreciez lecţiile pe care le-am învăţat de la membrii familiei tale, după ce am avut şansa de a discuta cu ei. Este aproape de parcă, făcând ceea ce ştiam că este corect şi insistând să te însoţesc pentru a-l salva pe Roderick, în ciuda riscului social, soarta mi-a oferit asta – timpul petrecut aici la Ridgware cu familia ta – drept recompensă.

Mi-au deschis uşi despre a căror existenţă nu ştiam şi mi-au arătat un mod de a face faţă unei probleme pe care abia o conştientizam. Privi spre el, şi ochii li se întâlniră. Îţi mulţumesc din nou că m-ai adus aici, că ne-ai adus aici. Înţeleg încrederea pe care ne-ai acordat-o permiţându-ne să vedem acest aspect al vieţii tale. Poţi să stai liniştit că nici Roderick, nici eu nu îţi vom da vreun motiv să regreţi asta.

El îi susţinu privirea şi îşi înclină capul, acceptând declaraţia ei, nu că ar fi avut nevoie să o audă; avea încredere instinctiv în ea. Acum o cunoştea suficient de bine cât să fie absolut sigur că secretul lui şi al familiei lui avea să fie în siguranţă cu ea şi cu Roderick.

Coborându-şi privirea spre apa de la picioarele lor, el zise:

— Când eram copii, numeam asta fântâna dorinţelor. Veneam aici noaptea, ne uitam în adâncimile ei, ne gândeam la ce visam cel mai mult în viaţă şi ne puneam o dorinţă.

Fără să vrea, dorinţa lui actuală îi veni în minte; nu era ceea ce ar fi crezut. Realitatea îl zgudui; se grăbi să o îngroape, să înăbuşe nevoia înainte să i se răspândească spre mintea conştientă şi să îl facă prizonier. Altfel l-ar fi aşteptat nebunia.

Inspirând adânc, clipind spre grădina de trandafiri şi spre femeia de lângă el, era recunoscător pentru umbrele ce îi ascundeau faţa.

— Deci… tu ce dorinţă ţi-ai pune?

Şi ea se uita în adâncul fântânii; preţ de un moment, nu răspunse, apoi îşi înălţă capul şi îi întâlni privirea.

— Toată lumea ştie că nu îi poţi spune cuiva ce îţi doreşti, dacă vrei ca dorinţa să se îndeplinească.

În jurul lor, noaptea îi înfăşură ca o pătură grea; poate lipsa luminii făcu să pară mai real ceea ce se aprinse între ei. Mai tangibil.

Constrângător de dezirabil.

— Să ne întoarcem în casă.

„Spre camera ta, spre patul tău.” Nu spuse aceste cuvinte, dar ele rămaseră suspendate între ei.

Prin umbre, ea îi susţinu privirea, apoi se întinse, îl apucă de mână, îşi împreună degetele cu ale lui şi, întorcându-se spre casă, zâmbi la fel de misterios ca noaptea.

— Da, să mergem.

*

În dimineaţa următoare, Miranda îşi spuse că era mulţumită de relaţia lor aşa cum era. Gândul ei de la miezul nopţii – dorinţa care îi întunecase mintea – era doar un gând lunatic. Nimic de luat în serios.

Fusese de vină atmosfera, intimitatea momentului. Apropierea intensă.

În jurul ei, salonul pentru dejun forfotea de discuţii, întrucât Millicent şi Cassie se pregăteau, într-un final, de plecare. Căldura ce exista între membrii familiei lui Roscoe – a lui Julian – era atât de puternică, că ea simţi că trebuia să fie vreun motiv, vreun eveniment care dusese la formarea unui întreg atât de unit, de devotat. În ciuda – sau poate din cauza? — transformării misterioase a lui Julian în Roscoe.

Privindu-l interacţionând cu surorile lui în timp ce, după ce mâncaseră, toţi se ridicară şi le însoţiră pe Millicent şi pe Cassie în holul din faţă pentru ultimele îmbrăţişări şi saluturi, se gândi din nou la această transformare. Rămânând puţin în spate cu Sarah, ambele zâmbind, emoţionate de amalgamul de sentimente din încăpere când Millicent şi Cassie îmbrăţişară şi sărutară pe toată lumea, ea privi şi văzu.

El îi spusese că era Roscoe, şi pentru ea chiar era. Nu se putea gândi la el cu alt nume; cu siguranţă nu era hedonistul leneş din portretul ce îl înfăţişa pe Lord Julian Delbraith.

Şi, deşi societatea ar fi fost şocată şi ar fi deplâns

schimbarea, văzându-l acum, cunoscându-l acum, ea se întrebă dacă, dincolo de motivele care duseseră la asta, transformarea nu fusese ceea ce îl făcuse cel care era acum. Dacă nu fusese focul care îl forjase în personajul complex, fascinant, captivant.

Deşi, gândindu-se la Lucasta, poate că forţa interioară se aflase mereu acolo, latentă, ascunsă în spatele sofisticării fantelui, aşteptând să fie temperată de forja experienţei.

În orice caz, bărbatul care era el acum, în ochii ei, era infinit mai atrăgător ca bărbatul care fusese cândva. Era de înţeles, prin urmare, că dorinţa ei din noaptea precedentă fusese să îl ţină în viaţa ei. Să găsească un mod de a le prelungi legătura, de a transforma ceea ce era ilicit în licit. Un vis.

Gândind mai realist, se întrebă cât de mult avea relaţia lor – aventura lor, legătura lor – să dureze. Câteva săptămâni sau poate mai mult?

Ani de zile?

Îi trebuiau, se gândi ea, ani de zile ca să afle totul despre el, ca să exploreze şi să înţeleagă toate feţele lui. Nu ştia cât timp avea cu el, dar era hotărâtă să profite de fiecare minut.

Millicent îşi întoarse privirea, o văzu şi se grăbi spre ea.

— Miranda. Millicent o luă de mâini şi, zâmbind călduros, se întinse şi o sărută pe obraji. Draga mea, când mai treci prin Northamptonshire, neapărat să te opreşti pe la mine.

— Şi – Cassie o dădu pe Millicent la o parte, luându-i locul ca să-i strângă mâna şi să o sărute pe Miranda pe obraji – la fel este valabil şi pentru Hampshire. Orice ne-ar rezerva viitorul, nu vreau să ne îndepărtăm.

— Vom avea mereu despre ce să discutăm, o asigură Millicent. Vom fi mulţumite să îţi arătăm eforturile pe care le depunem pe plan local. Fie tu cu Roderick, sau doar tu, dacă vrei să petreci câteva săptămâni departe de Londra,

scrie-ne doar.

— Şi noi îţi vom scrie, sublinie Cassie zâmbind. Poţi să fii sigură de asta – avem adresa ta.

— Fetelor! strigă Lucasta. Vă aşteaptă trăsurile, şi caii efectiv spumegă, şi ştiţi că vizitiilor nu le place asta.

— Da, mamă! răspunseră Millicent şi Cassie la unison.

Cu râsete şi zâmbete şi o nouă porţie de emoţii puternice, cele două ieşiră pe uriaşele uşi duble.

Miranda rămase împreună cu ceilalţi în capul scărilor din faţă şi flutură din mână către cele două trăsuri.

Lucasta şi Caroline oftară identic; ambele se întoarseră apoi cu zâmbete similare pe faţă. Intrând din nou în casă, Miranda se dădu la o parte pentru a le permite celor două să treacă, dar Caroline se întinse şi o prinse cu o mână de talie şi, zâmbind în continuare, o trase lângă ele.

Miranda se alătură ducesei şi văduvei, cu Edwina şi Sarah în spatele lor. Roscoe şi Henry rămaseră pe scări; îi auzi discutând dacă să meargă până la grajduri sau să verifice ogarii.

Lângă ea, Caroline vorbi gânditor:

— Va fi mai linişte fără ele aici.

— Adevărat.

Zâmbind afectuos, Lucasta o privi pe Edwina.

— Dar poate că acum cei mai puţin îndrăzneţi vor putea şi ei să îşi dea cu părerea despre propria nuntă.

Edwina chicoti.

— Ştii că în final o să fac tot aşa cum doresc.

— Da, dragă. Lucasta le conduse spre salonul de dimineaţă. Ştiu, dar la un moment dat va trebui să le împărtăşeşti acest secret şi surorilor tale mai mari.

*

Două ore mai târziu, Miranda, Roscoe şi Henry o urmară pe Caroline în şcoala aflată la marginea sătucului Mill Green.

Oprindu-se în micul hol, Caroline privi prin geamul

uşilor interioare, apoi şopti:

— Înainte era o veche sală de adunare. Privi spre Miranda. Noi – comitetul – am preluat-o şi am renovat-o şi i-am găsit pe domnul McAllister şi pe domnişoara Trimble să predea aici. Ambii locuiesc în apropiere. Domnişoara Trimble a predat la şcoala de fete din Bath, şi domnul McAllister a fost profesor particular fiilor lui Lord Tewkesbury până când aceştia au crescut.

Îndreptându-se, Caroline deschise uşa şi le conduse înăuntru. Miranda o urmă, cu Roscoe şi Henry după ele.

Domnul McAllister şi domnişoara Trimble fură încântaţi să îi primească. Clasele lor, alcătuite în funcţie de vârstă şi separate de un paravan aflat în mijlocul încăperii, erau suficient de disciplinate ca profesorii să îşi poată dedica atenţia principalului lor binefăcător, răspunzând cu drag întrebărilor lui Caroline despre progresul elevilor şi despre programa stabilită şi raportând noutăţile despre dotările şi facilităţile clădirii, discutând ce aveau în acel moment şi ce ar trebui în mod ideal inclus în bugetul anului următor.

Miranda ascultă, dar şi privi. Era impresionată de numărul mare de copii prezenţi – cincisprezece într-o clasă, toţi ocupaţi cu aritmetica, şi doisprezece în clasa de elevi mai mici, cu frunţile aplecate deasupra unor abecedare uzate. Domnişoara Trimble le citea acestora din urmă, dar îi îndemnă să continue singuri cât discuta ea cu vizitatorii.

Un băiat blond, cam de şapte ani, stătea la capătul unei bănci. Miranda observă că se holba la pagină, cu degetul pe ea, dar că nu se mişca. Faţa îi era încruntată.

Lăsându-i pe ceilalţi, se duse în spatele băiatului, apoi se aplecă, ajungând cu faţa în dreptul feţei lui.

Ochii lui se îndreptară spre ea, şi clipi, îngrijorat.

Miranda zâmbi şi făcu semn cu capul spre cartea ferfeniţită.

— Este prea greu?

Băiatul o privi serios, apoi şopti:

— Nu atât greu, cât... este doar cuvântul de aici,

domnişoară.

Arătă spre un cuvânt. Se uită şi ea.

— Uşor. Cuvântul este uşor.

Băiatul se încruntă distras.

— Mă gândeam că uşor are un h în el.

— Nu are, doar un ş simplu.

Miranda se îndreptă şi văzu că o fetiţă aflată la două scaune distanţă îi făcea cu mâna.

— Domnişoară, mă puteţi ajuta şi pe mine?

Miranda înconjură încet clasa ajutând cu un cuvânt, apoi cu altul, zâmbind, uneori la comentariile copiilor, dar cel mai adesea zâmbind pentru sine.

Deşi era atent la rapoartele domnului McAllister şi ale domnişoarei Trimble, o parte din Roscoe o urmărea pe Miranda, observând interacţiunea ei cu copiii, reacţiile lor la ea şi ale ei la copii.

Când era vorba despre traversarea graniţei sociale, ea era, se părea, pricepută în mod natural. Poate pentru că nu căpătase niciodată aroganţa copleşitoare a nobilimii, a aristocraţiei, a uneia dintre cele zece mii de familii din înalta societate. Chiar aşa implicaţi cum erau, membrii familiei lui, şi chiar el, trebuiau să se străduiască pentru a face oamenii să se simtă în largul lor cu ei, dar ea reuşea asta fără efort.

Se întrebă dacă ea ştia cât de util era un astfel de talent.

Dacă avea nevoie de vreo dovadă a autenticităţii devotamentului ei de a învăţa mai multe despre proiectele caritabile, răbdarea ei cu copiii era ceva de netăgăduit. Se hotărâse că drumul care i se potrivea ei era să înveţe cât de mult putea… înainte să înceapă să administreze propriul ei proiect?

În privinţa asta o putea ajuta – ceva ce avea să îi ofere o scuză să continue să îl vadă după întoarcerea lor la Londra.

O legătură care ar fi putut dura cu uşurinţă câţiva ani.

Nu îşi amintea deloc cum devenise filantropia o parte

intrinsecă a vieţii lui, dar se cunoştea suficient de bine ca să admită că suplinea o anumită nevoie pe care o avea întotdeauna, o altă faţă a aceluiaşi impuls care îl făcuse să devină Roscoe. Odată ce descoperise ce drog era ajutarea altora, devenise dependent, dar era o dependenţă împotriva căreia nimeni nu ar fi avut vreun motiv să protesteze.

Privind-o pe Miranda ridicându-se de lângă o altă fetiţă, bănui că ei doi împărtăşeau aceeaşi nevoie. Nu fu deloc surprins de cât de rapid ajunsese să îşi concentreze ea atenţia asupra muncii caritabile. În cazul lui, familia avea în continuare nevoie de el, dar Miranda nu mai avea de ce să îi poarte de grijă lui Roderick; avea nevoie de altceva pentru a umple acest gol, gaura din viaţa ei. Acea nevoie era ceva ce el înţelegea nu doar în mintea lui, ci şi în inimă, cu sufletul.

Când ea se îndepărtă de bănci şi reveni în spatele camerei, el i se alătură.

Miranda văzu atenţia copiilor trecând de la abecedare la Roscoe; până să se apropie, fusese mascat de paravan. Acum, şi băieţii, şi fetele se holbau la el. Cu gura deschisă. Îl devorau din priviri cu o intensitate de care doar cei mici sunt în stare.

Amuzată, ea îl privi, şi în acel moment îl văzu aşa cum îl vedeau ei. Ca un zeu, înalt, puternic, cu proporţii superbe, cu o graţie de prădător în fiecare mişcare, cu trăsăturile unui prinţ războinic, cu o siguranţă arogantă purtată ca o pelerină de care nu s-ar fi dispensat niciodată.

Întruchipa toate aspiraţiile lor – băieţii şi-ar fi dorit să îl imite, fetele să îl aibă.

Nu era un lucru rău. Nu strica să ai aspiraţii înalte.

Ajungând la ea, se opri.

— Ai văzut tot ce te interesa?

Tot şi un pic mai mult. Zâmbi.

— Da.

El îi oferi braţul, şi ea îl luă şi îl lăsă să o conducă spre locul în care Caroline aştepta împreună cu domnul

McAllister şi domnişoara Trimble.

Luându-şi rămas-bun de la profesori, ambii încântaţi şi încurajaţi de vizita lor, ieşiră în lumina palidă a soarelui.

Miranda îi permise lui Roscoe să o ajute să urce în brişcă. Henry o ajută pe Caroline să urce pe locul de lângă ea.

Apucând hăţurile, Caroline întrebă:

— Ei bine, ce părere ai?

Aşteptă ca ducesa să întoarcă şi să lase calul să înainteze pe alee. Roscoe şi Henry, călare pe cai puternici de vânătoare, le urmau.

— Cred, zise Miranda, că ai toate motivele să fii mândră de realizările tale. Să înţeleg că şi Henry s-a implicat în acest proiect?

— Am insistat ca el să înveţe îndeajuns încât, atunci când devine major, să poată face şi el parte din comitet. Caroline luă o curbă, apoi zise: Vreau ca şcoala să se dezvolte şi să continue să funcţioneze şi după ce voi fi eu prea bătrână să o mai supraveghez. Vreau ca Henry să fie acolo şi să preia controlul, şi, spre cinstea lui, pare chiar dispus să îmi facă pe plac.

Bărbaţii din spatele lor nu le puteau auzi peste zgomotul făcut de roţile briştii.

— Din câte am văzut, Henry a avut un mentor excelent din acest punct de vedere.

— Într-adevăr.

Caroline îşi înclină capul, oferindu-i Mirandei un zâmbet misterios pe care aceasta nu îl putu descifra.

— Acum doisprezece ani, când a murit soţul meu, nu aş fi visat niciodată că am să spun asta, dar Julian a fost o stâncă. Efectiv o stâncă. Este la fel de nemişcat ca granitul, şi, deşi sunt momente când niciuna dintre noi nu apreciază asta, el a fost cel care ne-a ţinut împreună şi ne-a făcut să trecem peste… ceea ce a trebuit să îndurăm.

Miranda nu spuse nimic, dar spera să afle mai multe despre ce trebuiseră ei să îndure, despre ce Julian – acum Roscoe – făcuse pentru a-i ţine împreună prin ceea ce ea

deduse că fuseseră vremuri dificile.

Caroline o privi, apoi buzele i se arcuiră şi privi în faţă.

— A existat o vreme când l-am dispreţuit pe Julian din cap până în vârful picioarelor. De fapt, eu greşeam, dar a fost nevoie de un dezastru ca să pot vedea adevărul. Ca să mi se arate cu claritate drept ceea ce este.

Roţile continuară să zdrăngăne, un sunet repetitiv, liniştitor.

Caroline nu mai zise nimic, dar nu era nevoie să o facă; Miranda putea să vadă paralele destul de bine. Prin acel dezastru Julian i se arătase lui Caroline drept cavalerul care era. Acum, prin răpirea lui Roderick, şi ei îi fusese dată ocazia să vadă dincolo de scutul pe care Roscoe – cum o făcuse şi fostul Julian – îl folosea pentru a se ascunde.

Era un cavaler până în adâncul sufletului, dar, asemenea celorlalţi ca el, nu vedea vreun motiv să se laude cu ceea ce mulţi ar fi numit bunătatea lui. Nu era un filantrop la scară largă pentru a aduna laude sau recunoaştere socială. Era astfel pentru că aşa era felul lui – atât pe vremea când era mascat de eleganţa hedonistului leneş care fusese Lord Julian Delbraith, cât şi acum, când trăia drept personajul mai periculos Neville Roscoe, regele cartoforilor din Londra.

Când Caroline întoarse brişcă printre masivii stâlpi ce străjuiau intrarea pe aleea de la Ridgware, Miranda simţi nevoia să mulţumească zeilor, sorţii, oricărei instanţe care aranjase ca drumul ei să se încrucişeze cu al unui bărbat atât de fascinant.

Capitolul 12

După prânz, Roscoe şi Henry se retraseră din salonul de luat masa pentru a se ocupa de probleme legate de moşie. După ce îl vizită pe Roderick, şi atât acesta, cât şi doica o asigurară că totul era sub control, iar prezenţa ei nu era necesară, Miranda o lăsă pe Sarah să îi citească lui

Roderick ultimele ştiri şi li se alătură Lucastei şi lui Caroline în salonul de zi al familiei. Edwina se retrăsese altundeva pentru a scrie nişte scrisori.

O încăpere confortabilă aflată la parter, salonul de zi dădea spre pajişti şi crânguri întinse până la culmile dealurilor din depărtare. Celelalte două doamne se instalaseră cu broderia în braţe. Aşezându-se la celălalt capăt al canapelei pe care stătea Lucasta, Miranda se oferi să descâlcească ghemul de fire de mătase pe care Lucasta se chinuia să le separe.

— Mulţumesc, dragă. Lucasta se grăbi să îi întindă ghemul încâlcit. Din păcate, vederea mea nu mai e cum a fost.

Miranda îi zâmbi şi se apucă de treabă.

Cu capetele aplecate asupra lucrului de mână, se cufundară într-o tăcere agreabilă. Miranda era profund conştientă de atmosfera prietenoasă şi liniştitoare; nu mai avusese parte de aşa ceva până atunci. Mătuşile ei fuseseră întotdeauna prea crispate, prea rezervate, prea alerte, urmărind cu ochi de vultur producerea oricărei gafe sociale, oricât de minuscule.

Aici totul era calm, senin, şi nimeni nu era exagerat de critic. Presupunea că diferenţa ţinea de faptul că acesta era un cămin adevărat, locuit de o familie reală, spre deosebire de „căminul” în care trăiseră ea şi Roderick, o familie formată prin forţa circumstanţelor, cu mai puţină afecţiune decât ar fi fost loc.

Acea atmosferă generală de acceptare îi dădu curaj să exprime o îngrijorare ce crescuse treptat. Întinzându-i înapoi Lucastei lirele de mătase descâlcite, Miranda se lăsă pe spătar şi le studie pe celelalte două femei, care erau în continuare concentrare asupra lucrului din mâinile lor:

— Noi, eu şi Roderick, suntem aici de cinci zile. Când ambele doamne ridicară privirea, Miranda îşi aţinti ochii asupra lui Caroline. Va trebui să rămânem încă cinci. Aţi fost cu toţii foarte amabili – m-aţi inclus în cercul vostru, ca şi cum aş face parte din familie, iar Sarah m-a ajutat foarte

mult cu Roderick. Nu am cuvinte să îmi exprim recunoştinţa, dar mă tem că începem să devenim o povară pentru casa voastră şi pentru timpul vostru – şi sper că îmi veţi spune dacă va fi cazul. Nu aş vrea să vă răsplătesc numeroasele fapte de bunătate cu obtuzitate faţă de nevoile voastre reale.

Caroline o studie pentru o clipă, apoi zâmbi blând.

— Aş putea să intru în pielea de ducesă arogantă şi să îţi amintesc că te afli într-o casă ducală şi, prin urmare, gospodăria se descurcă fără probleme să facă faţă apariţiei a doi oaspeţi neaşteptaţi, ceea ce ar fi perfect adevărat. Dacă tot vorbim despre adevăr însă, ei bine, pentru a ne referi întâi la Sarah, sunt foarte încântată să o văd atât de implicată în a ajuta – mai mult, în a se pune bucuroasă la dispoziţia altcuiva pentru a-l amuza, în loc să se poarte, ca înainte, ca şi cum toată lumea s-ar învârti în jurul ei. Nu-ţi pot spune ce bine îi face prezenţa fratelui tău aici, rănit cum e şi având nevoie de îngrijiri, deci să nu mai discutăm pe acest subiect. Cât despre eforturile pe care le facem pentru a te întreţine, dragă Miranda, chiar lăsând la o parte faptul că eşti cel mai uşor de întreţinut oaspete din câţi am avut vreodată, trebuie să accepţi că noi – cu o fluturare de mână Caroline o incluse şi pe Lucasta – vom face tot ce ne stă în putere pentru a-i oferi o şedere plăcută la Ridgware oaspetelui a cărui prezenţă ne asigură şi compania lui Julian.

Lucasta o aprobă din cap.

— Pur şi simplu nu îl vedem decât foarte rar altfel, aşa că fireşte că suntem mai mult decât recunoscătoare oricărei persoane sau eveniment care îl determină să ne ţină companie. Faptul că a sosit cu tine şi cu Roderick a fost un dar pentru noi toţi. Dar tu nu doar că l-ai adus aici fără a fi nevoie să se producă vreun dezastru pe moşie care să îi solicite întreaga atenţie, ci tu, draga mea, l-ai făcut şi să rămână. Să rămână aici fiindcă vrea să fie aici, ceea ce pentru noi, şi în special pentru Henry şi Edwina, e o mare bucurie. Ridicând ochii, Lucasta îi întâlni privirea. Deci,

draga mea Miranda, te putem asigura cu sinceritate că pentru noi prezenţa ta şi a fratelui tău, chiar şi pentru alte zece zile, nu e deloc o povară.

Miranda studie ochii Lucastei, identici cu ai fiului ei, de un albastru atât de închis, încât nu erau niciodată uşor de citit.

— Ştiu că el – Julian – are activităţi numeroase şi constante ce îi solicită timpul la Londra. Credeam că a rămas aici din cauza treburilor legate de moşie sau pentru Henry.

Caroline clătină din cap.

— Profită de faptul că a rămas aici ca să colinde moşia cu Henry, dar asta fiindcă e un gentleman prea bine educat ca să-ţi monopolizeze toată ziua.

Lucasta pufni în râs.

— Nu atât gentleman, cât un strateg viclean. Dacă şi-ar petrece fiecare clipă lângă tine, l-ai găsi obositor, iritant. E prea înţelept pentru aşa ceva.

Miranda fu surprinsă în sinea ei. Lucasta şi Caroline se concentrară din nou asupra broderiilor lor, şi o tăcere plăcută se lăsă peste încăpere. Miranda nu putu să nu se întrebe dacă ştiau că ea şi Roscoe erau amanţi... Poate că da. Relaxându-se pe colţişorul ei de canapea, îşi lăsă gândurile să se învârtă în jurul perspectivei gazdelor ei şi al părerii lor despre motivele care îl determinau pe Julian – Roscoe – să rămână la Ridgware. La afirmaţia Lucastei că şi-ar fi petrecut fiecare clipă din zi lângă ea dacă un astfel de comportament ar fi fost acceptabil. Acceptabil pentru ea.

Îi venea greu să creadă că dorinţa de a fi cu ea şi compania ei constituiau un argument suficient de puternic pentru a-l ţine acolo, tocmai pe el, dintre toţi oamenii, departe de preocupările lui de la Londra. Pe de altă parte, legătura lor amoroasă şi fascinaţia ei faţă de acea legătură şi faţă de el erau, cu siguranţă, suficiente pentru a-i capta ei interesul.

Crezuse că respectiva fascinaţie era o consecinţă a

lipsei ei de experienţă în acel domeniu şi că el, prin urmare, având o experienţă semnificativă, nu simţea nimic comparabil, nu era la fel de vrăjit.

Dacă Lucasta şi Caroline aveau dreptate, atunci ea se înşela.

Dar… ce însemna acest lucru? Ce ar fi putut să însemne?

Ce ar fi putut el să decidă că însemna?

Şi-ar fi dorit să ştie mai multe despre bărbaţi, în special despre cum priveau aceştia legăturile amoroase. Dar în situaţia dată nu avea habar ce ar fi putut gândi sau face el, absolut deloc.

Ceea ce nu-i lăsa decât o singură opţiune de a acţiona.

Câteva ore mai târziu în aceeaşi după-amiază, Roscoe bătu la uşa lui Roderick şi auzi vocea Mirandei, uşor tensionată, poftindu-l să intre. Deschizând uşa, îşi plimbă privirea prin încăpere, înăbuşindu-şi o înjurătură, intră cu paşi mari în încăpere şi, îndepărtând-o pe Sarah, îşi încolăci braţul în jurul taliei lui Roderick şi îi ridică greutatea de pe Miranda, care se clătina încercând să-şi susţină din cealaltă parte fratele nesigur pe picioare.

— Mulţumesc, gâfâi Roderick. Entwhistle a sugerat să încerc să fac plimbări scurte – nu mi-a spus că s-ar putea să am probleme cu echilibrul.

— Ai să ţi-l recapeţi în scurt timp, dar la început o să fie mai dificil.

Peste creştetul lui Roderick, Roscoe îi aruncă o privire scurtă Mirandei. Aceasta, cu braţul sănătos al lui Roderick petrecut peste umerii ei şi încă străduindu-se să-şi recapete răsuflarea, înclină din cap.

— Mulţumesc.

El îi aruncă o privire severă.

— Poţi să-mi mulţumeşti lăsându-mă să-l prind eu din partea aia.

Pentru o fracţiune de secundă, ea făcu ochii mari, apoi se strecură de sub braţul lui Roderick. Susţinându-l pe

acesta, Roscoe se mută pentru a-i lua Mirandei locul. Piciorul drept al lui Roderick fusese rupt, dar clavicula i se fisurase pe partea stângă – prin urmare, braţul stâng îi era imobilizat într-o eşarfă trecută peste piept. Purta un halat de casă gros; piciorul rănit îi era încălţat într-un papuc confecţionat grosolan din fâşii de piele şi bandaje.

Roscoe era cu câţiva centimetri mai înalt decât Roderick. După ce petrecu braţul lui Roderick în jurul lui şi îl ajută să îşi recapete echilibrul, Roscoe arătă din cap spre uşă.

— Coridorul este un loc bun pentru a exersa – galeria, având balustradă, va fi şi mai bună.

Roderick încuviinţă din cap, şi porniră încet înainte.

Roscoe o văzu pe Sarah aşteptând în încăpere.

— Caut-o pe doamna Viner şi cere-i cârjele pe care le-a folosit George când şi-a rupt piciorul. Sigur le-a pus bine pe undeva.

Sarah încuviinţă din cap şi se strecură pe lângă ei.

— Le aduc eu.

Cum auzise de la Caroline întreaga poveste care explica prezenţa lui Sarah la Ridgware, în loc să fie la Londra cu părinţii ei, Roscoe era plăcut impresionat de disponibilitatea continuă a tinerei de a ajuta.

Călăuzind paşii nesiguri ai lui Roderick, Roscoe îl ajută să iasă pe uşă. Odată ce ajunseră pe coridorul lung şi începură să înainteze, Roderick deveni treptat tot mai încrezător.

— Trebuie să ţii minte că vei fi nevoit să te şi întorci. În clipa în care simţi că îţi slăbesc puterile, întoarce-te.

Roderick încuviinţă din cap.

— Pot să ajung până la galerie. După aceea, vom vedea.

Urmat îndeaproape de Miranda, Roscoe îl ajută pe Roderick să ajungă la galerie, apoi îl lăsă să se prindă de balustrada de lemn ce înconjura treptele. Roderick înaintă lent pe lângă ea, pas cu pas.

Prinzând-o pe Miranda de mână şi trăgând-o după el,

Roscoe se dădu înapoi până la cea mai apropiată fereastră.

Oprindu-se lângă el, cu privirea aţintită asupra lui Roderick, Miranda expiră adânc şi se lăsă să cadă pe canapeaua de lângă fereastră. Cu ochii la fratele ei, îl simţi pe Roscoe coborând privirea spre ea.

— Habar nu aveam că e atât de greu.

Până atunci nu ştiuse cu adevărat să aprecieze efortul pe care îl făcuse Roscoe pentru a căra greutatea lui Roderick de la căsuţă şi pentru a-l urca în cabrioletă; acum ştia.

Roscoe pufni în râs.

— Nu mai e frăţiorul tău cel *mic.*

— Aşa e.

Şi din atâtea puncte de vedere.

După ce îl studie pe Roderick preţ de o clipă, Roscoe se foi, apoi se aşeză lângă ea.

— Urmăreşte-i buzele. Când începe să le strângă prea tare, va fi timpul să pornească înapoi.

— Mulţumesc. Se pare că spun asta foarte des în ultima vreme.

El se întinse după mâna ei, împletindu-şi degetele cu ale ei.

— O situaţie de care eu nu mă plâng.

Miranda reuşi să nu roşească deloc când fu copleşită de o amintire mult prea vie despre cum îi mulţumise – din suflet – în orele târzii ale nopţii precedente.

Venise în patul ei în fiecare noapte şi, în fiecare noapte, ea îl primise cu braţele deschise şi cu un fior străbătându-i şira spinării. Şi în fiecare noapte el îi îndeplinise aşteptările, şi chiar le depăşise. Se arătase sârguincios în atenţii; o învăţase atât de multe în acele ore întunecate, o făcuse să descopere atât de multe despre ea însăşi şi îi permisese să îşi exploreze atât propriile răspunsuri şi reacţii, cât şi pe ale lui.

Era un amant generos, atent, adesea înspăimântător de perspicace şi uneori aproape adorator, însă, dincolo de sofisticarea lui rafinată, se ascundea o dorinţă atât de

puternică, atât de brută… De fiecare dată când se ridica la suprafaţă, aşa cum se întâmpla inevitabil şi invariabil, fiecare atingere a lui o făcea să se cutremure de încântare pură, să se înfioare de dorinţă arzătoare şi să se desfete cu neruşinare în pasiunea lor.

Prin urmare, rămase aşezată şi îl privi pe Roderick făcând primii paşi dificili spre vindecare; cu mâna strânsă în a lui Roscoe, îi simţi degetul mare plimbându-i-se alene pe dosul mâinii ei, simţi căldura invadând-o de la acel simplu contact. Îşi simţi pielea însufleţindu-se, trezită la viaţă de apropierea dintre ei, de anticiparea plăcerii evocate de faptul că-l avea lângă ea.

Îl urmări pe Roderick oprindu-se, întorcându-se, apoi refăcând încet traseul prin galerie. Auzind un zăngănit pe scări, aruncă o privire spre capul acestora şi o văzu pe Sarah sosind triumfătoare cu o pereche de cârje de lemn.

Roderick se opri şi zâmbi.

Radioasă, Sarah îi duse cârjele.

Roscoe lăsă să-i scape un oftat uşor, eliberă mâna Mirandei şi se ridică, apoi se apropie pentru a-i arăta lui Roderick cum să folosească corect instrumentele de sprijin.

Cu doar câteva instrucţiuni, Roderick reuşi să stăpânească bine cârjele şi să ajungă înapoi în camera lui fără incidente.

Miranda se opri lângă uşă, îl privi pe Roscoe aşteptând pregătit să îl prindă pe Roderick dacă ar fi căzut, dar, cum Sarah îndepărtă cu îndemânare cârjele din calea lui Roderick când acesta le dădu drumul, reuşi să se aşeze în fotoliu fără dificultăţi. Instalându-se confortabil, îi adresă un zâmbet care o linişti cum nu ar fi putut să o facă niciodată prin vorbe.

Zâmbindu-i la rândul ei, Miranda se retrase din pragul uşii şi, după un ultim cuvânt şi un salut din cap, Roscoe ieşi cu paşi mari. Când trecu pragul uşii şi o închise în urma lui, privirea lui se aţinti asupra ochilor ei. Îi citi expresia, apoi buzele i se curbară într-un zâmbet.

— Nu e nevoie să o spui.

În schimb, Miranda se apropie, se întinse şi îşi trecu uşor buzele peste ale lui, murmurând peste gura lui:

— Atunci am s-o spun fără cuvinte.

Şi îl sărută.

Uşor – aşa intenţionase, dar mâinile lui se strânseră pe talia ei, şi o trase spre el, îşi înclină capul şi îi sorbi mulţumirea de pe buze. Îşi luă recompensa, făcând-o să îşi piardă complet capul.

Să tânjească.

În cele din urmă, Roscoe înălţă capul şi întrerupse sărutul. Calculul pe care începuse să-l facă în gând se reflecta şi în ochii lui închişi ca safirul, dar apoi el râse încet, cu o expresie melancolică de regret.

— Gongul pentru cină va suna prea curând.

Miranda oftă şi se dădu în spate, ezitând; mâinile lui alunecară de pe talia ei.

— În acest caz, va trebui să aştepţi pentru a-ţi savura răsplata. Fu uluită în sinea ei să constate cât de firească i se părea senzualitatea din tonul vocii şi expresia chipului ei. Întorcându-se, îi susţinu privirea până în ultima clipă. Pe mai târziu!

Roscoe o privi îndepărtându-se, cu şoldurile legănându-se seducător… apoi zâmbi apreciativ, anticipând plăcerea, şi, întorcându-se, se forţă să pornească în direcţia opusă.

*

A doua zi dimineaţă, Miranda profită de ocazie că ducesa era prinsă cu doamna Viner, iar pe Lucasta şi Edwina erau cufundate într-o discuţie despre care membri ai familiei să fie invitaţi la nuntă şi ieşi să se plimbe în grădini pentru a se concentra asupra a ceva la care rareori se gândea – ea însăşi şi propria ei viaţă. Ce era important, ce avea să rămână important şi în viitor, cum avea să fie viitorul ei.

Viaţa ei se schimba, pe mai multe planuri. Şi pe multe

dintre aceste planuri se afla la o răscruce de drumuri din care se deschideau mai multe căi, mai multe cărări pe care ar fi putut păşi. Iar momentul deciziilor se apropia. Dar cum putea să facă alegerea corectă fără să cunoască datele relevante?

Plimbându-se pe cărarea ce înconjura pajiştea sudică, printre mormanele de frunze uscate pe care grădinarii le strânseseră cu grebla de o parte şi de cealaltă a aleii de pietriş, încercă să îşi pună ordine în gânduri. Avea atâtea întrebări la care încă nu aflase răspunsul, şi fiecare zi ce trecea şi fiecare noapte nu făceau decât să adauge la această listă.

Noaptea trecută, de exemplu, când Roscoe i se alăturase în cameră, ea insistase ca scopul întâlnirii lor, sensul ei, să fie dictat de dorinţa ei de a-i mulţumi. Stăruise în rugămintea ei, iar el, indulgent, se conformase – îi permisese să exploreze, să caute şi să afle ce anume îi făcea cea mai mare plăcere, apoi să îi ofere cu neruşinare toate acele lucruri, să îi satisfacă toate dorinţele şi să întoarcă asupra lui propria lui dorinţă carnală, revărsând plăcere şi încântare peste el, şi totuşi… şi totuşi… în momentul final, zguduitor, la mult timp după ce preluase el frâiele şi controlul, ea rămăsese cu absoluta convingere că plăcerea lui cea mai mare izvora nu din ceva ce ar fi putut ea să-i ofere, ci din abandonul ei, din faptul că îl lăsa să o desfete.

Se îmbăta cu pasiunea ei, savura senzaţia de a o avea sub el. De a o avea cu el în cursa lor împreună prin foc şi în ascensiunea peste culme. Când, extenuaţi, storşi de energie, se prăbuşeau, cuprinşi de un extaz delirant, unul în braţele celuilalt.

Bucurie, plăcere şi încântare – şi cel mai de preţ dar pe care i-l putea oferi, se părea, era să-i arate cât de mult împărtăşea şi ea aceste lucruri.

Miranda o făcuse, iar intimitatea, apropierea din acel moment când el o cuprinsese în braţe, sprijinindu-i capul pe pieptul lui, şi îi ridicase mâna, depusese un sărut pe palma

ei, apoi îi aşezase mâna, cu palma în jos, peste inima lui, fusese cutremurătoare.

Acută, intensă, atingând profunzimile sufletului.

Ceea ce trăiseră împreună… credea, simţea că era ceva special. Nu avusese niciun alt amant, nicio altă aventură care să-i servească drept termen de comparaţie, aşa că faptul că pentru ea era special nu însemna că şi pentru el avea să fie special; şi totuşi… poate era ceva în părerea Lucastei şi a lui Caroline. Poate că dorinţa de a fi cu ea era cel puţin unul dintre motivele care îl reţineau la Ridgware.

Dar ce ar fi însemnat acest lucru raportat la ceea ce avea să urmeze? După?

Iniţial, îl acceptase ca amant doar ca să-i servească la îndeplinirea unui ţel, ca modalitate de a învăţa ceva, de a trăi ceva ce simţea nevoia să experimenteze cel puţin o dată în viaţă.

Acest „o dată” se extinsese în mod firesc în mult mai multe dăţi; legătura lor amoroasă, aventura lor, prinsese viaţă fără niciun efort din partea vreunuia dintre ei, mai mult ca o extrapolare naturală a unei legături care li se potrivise amândurora.

Cât timp avea să li se potrivească? Cât de departe putea să ajungă?

Se opri, tulburată, speriată de intensitatea reacţiei ei faţă de perspectivele pe care le evocau aceste întrebări – o viziune a unui moment în care legătura lor nu avea să mai existe, iar el nu avea să mai facă parte din viaţa ei.

Cercetându-şi sufletul, îşi dădu seama şi admise că nu voia ca legătura lor să se sfârşească. Că ar fi preferat să continue şi să vadă ce puteau face cu ea. Că mersese deja prea departe, se ataşase prea tare de el, de ideea de a fi împreună, pentru a nu fi afectată de gândul că legătura lor avea să se sfârşească. Cu brutalitate.

Şi totuşi, după ce se întorceau la Londra, la vieţile lor de acolo, cum ar fi putut supravieţui o astfel de legătură? Dacă, în calitate de Lord Julian Delbraith, era, dacă nu cu

totul dincolo de, atunci cu siguranţă la limitele cercului la care ar fi avut acces Miranda Clifford, când el era Neville Roscoe, ea era fără nicio urmă de îndoială inaccesibilă pentru el.

Singura modalitate prin care relaţia lor ar fi putut să continue ar fi fost în manieră ilicită, ca secret păzit cu mare atenţie.

Totuşi, poate că aceea avea să fie soluţia. Poate că avea să li se potrivească amândurora.

Poate că avea să le permită să continue…

— Miranda!

Clipi surprinsă, revenind în prezent, şi îl văzu pe Henry traversând pajiştea cu paşi mari.

— Te plimbi singură? Se opri în faţa ei, un zâmbet înflorindu-i pe chip. Sunt sigur că scrie pe undeva că nu putem permite aşa ceva.

Ea zâmbi.

— Mama ta, bunica şi mătuşa erau ocupate, aşa că am ieşit singură. Porni din nou agale. Unde este unchiul tău?

Henry îşi potrivi pasul cu al ei.

— Tocmai ne-am întors de la o plimbare călare, dar avocaţii familiei ne aşteptau, aşa că a plecat să se ocupe de ei. Am căzut cu toţii de acord că încă nu sunt în stare să mă lupt cu problemele legale, aşa că mi s-a permis să plec. Aruncă o privire în faţă, apoi spre ea. Voiai să explorezi o zonă anume? Aveam impresia că te-ai rătăcit – sau poate nu ştiai încotro să mergi?

O observaţie corectă, dar… Miranda clătină din cap.

— Eram doar pierdută în gânduri.

— Oh. Ezită, apoi întrebă mai sfios: Preferi să continui singură?

— Nu. Nu avea rost să reflecteze la întrebări fără răspuns, îi zâmbi încurajator. De fapt, mi-ar face plăcere compania ta.

— Bun deci. Relaxându-se, se uită în jurul lui. Grădina de trandafiri e acolo – ai văzut-o vreodată?

De mai multe ori, în special la lumina lunii.

— Da, dar... Grădina de trandafiri includea acum o prezenţă fantomatică, una care nu ar fi făcut decât să îi distragă atenţia. Mă gândeam să mă plimb prin desişul de arbuşti, pe acolo nu am fost încă.

— Aşa să fie. Cu o eleganţă copiată fără îndoială de la unchiul lui, îi făcu semn. Putem merge pe aici.

Miranda îşi continuă plimbarea, iar el i se alătură.

— Spune-mi, cum se descurcă unchiul tău cu tine? Ştiu că e tutorele tău. Te întâlneşti cu el frecvent?

Henry clătină din cap.

— Da şi nu. Dacă totul merge bine, îl văd doar vara şi de Crăciun aici, când vine în vizită la Ridgware. Până recent am fost la şcoală, desigur, deci nu eram aici în timpul celorlalte vizite ocazionale ale lui.

— Dacă totul merge bine... Dar dacă ai o problemă? Îi dai de veste şi vine el la tine sau mergi tu la el?

Îl cunoştea pe Roscoe suficient de bine pentru a şti că acestea erau singurele variante.

— Ambele. Uneori venea şi stătea lângă şcoală şi trimitea după mine – directorul detesta acest lucru, dar, dată fiind familia noastră, nu se putea opune. Iar altădată, când nu putea pleca din Londra, trimitea după mine, şi mergeam eu în casa lui de acolo.

— De pe Chichester Street?

— Da. Henry îi aruncă o privire. O ştii?

— Locuim în apropiere.

— Oh. Deci ştii...

— Eu şi Roderick îl cunoaştem pe unchiul tău drept Roscoe.

Henry încuviinţă din cap.

— Mă tot împiedic de numele lui când sunt acolo... Dar, oh! Ascultă, trebuie să ai grijă să nu pomeneşti niciodată în faţa mamei sau bunicii sau – Doamne fereşte! – în faţa mătuşilor despre faptul că merg acolo.

Când ea se întoarse cu o expresie întrebătoare spre el, Henry se strâmbă.

— Lor nu le permite să îl viziteze acolo şi cred – de fapt, sunt absolut sigur – că nu le-a dat niciodată de înţeles că mie mi-ar permite.

Miranda pricepu.

— Consideră că buzele îmi sunt pecetluite.

— Bun. Nu aş vrea să fie nevoit să le înfrunte pe toate deodată, toate tânjind să vină să îl viziteze. Henry se înfioră vizibil. Îl vor copleşi cu rugăminţi teatrale, apoi se vor enerva când el nu va ceda.

Ea îi aruncă o privire.

— Eşti sigur că nu va ceda?

— Categoric. Convingerea din tonul lui Henry era absolută. Dacă decide că ceva e necesar pentru binele tău, doar o apocalipsă îl mai poate face să se răzgândească.

Adevărul din gura copiilor… un copil cu experienţă, în cazul de faţă. Nu se îndoia că Henry avea dreptate, cel puţin în general, dar ea reuşise totuşi să îl facă pe Roscoe cel puţin să se înduplece, de mai multe ori; gândul o făcu să se simtă mândră de ea.

— Deci ce te aşteaptă mai departe? Să înţeleg că ai terminat şcoala?

— Da. Voi merge la Oxford anul viitor – toţi bărbaţii din familie merg acolo.

Miranda îl ascultă doar pe jumătate, aruncând din când în când câte o întrebare când Henry termina de vorbit. Henry îi amintea de Roderick la aceeaşi vârstă; în pofida diferenţelor de clasă, asemănările erau pronunţate. Dar, până să îşi termine plimbarea prin crâng şi să pornească înapoi spre casă, cuvintele lui Henry îi amintiră de o întrebare extrem de relevantă ce fusese îngropată sub avalanşa revelaţiilor recente.

De ce se transformase Lord Julian Delbraith în Neville Roscoe? De ce renunţase la o identitate şi îşi crease o alta? O alta foarte puternică?

Reintrând în casă cu Henry, se simţi tot mai sigură că motivul principal al transformării lui Julian în Roscoe era ceva legat de dorinţa de a-şi proteja familia. Cum anume,

asta nu îşi putea imagina, însă, dacă voia ca legătura lor să aibă vreun viitor, acesta era unul dintre secretele lui pe care probabil avea să fie nevoită să le desluşească.

*

— Julian, dragul meu – Lucasta îi surprinse privirea când se ridicară de la masa de prânz fii bun şi oferă-mi câteva minute din timpul tău, te rog.

— Da, desigur. Trăgând în spate scaunul Mirandei, o privi ridicându-se, zâmbindu-i, apoi alăturându-li-se Edwinei şi lui Caroline când acestea porniră spre uşă, cufundate deja într-o discuţie despre buchete de mireasă. Se întoarse când Lucasta veni lângă el. Unde?

Ea îşi împleti braţul cu al lui şi îl bătu uşor pe mână.

— În grădini, cred. E destul de plăcut afară, şi nu încape îndoială că vremea se va schimba în curând. Ar trebui să profităm de cerul senin cât încă mai putem.

El nu răspunse nimic, ci doar se mulţumi să o conducă de-a lungul coridoarelor până ajunseră pe terasă. Când coborâră treptele ce duceau la cărarea din jurul pajiştii, vocile celor trei doamne din salonul de dimineaţă le ajunse la urechi, dar sunetul agreabil, elegant se estompă pe măsură ce se îndepărtară de casă. Aşteptă ca Lucasta să deschidă subiectul pe care voia să îl discute; ea nu o făcu decât când ajunseră suficient de departe pentru a nu risca absolut deloc să fie auziţi sau văzuţi întâmplător. Îşi dorise să rămână între patru ochi – prin urmare, subiectul era cu adevărat sensibil, dar habar nu avea ce ar fi putut fi; în momentul de faţă, între ei doi existau prea puţine subiecte care să necesite o asemenea discreţie.

Lucasta aşteptă până ajunseră la capătul îndepărtat al pajiştii înainte de a spune:

— Nimeni nu ştie mai bine decât mine de ce ai devenit Roscoe. De ce l-ai lăsat pe Julian să dispară într-un purgatoriu fără nume.

Reuşi să nu se crispeze; era o direcţie la care nu se

aşteptase. Cu un aer neutru, înclină din cap.

— Aşa e.

Ea îi aruncă o privire, încercând să-i descifreze expresia – un lucru la care nici măcar ea nu se descurca foarte bine.

— Acestea fiind spuse, m-am întrebat dacă, dată fiind starea actuală a ducatului, dată fiind prosperitatea noastră financiară colectivă, dacă nu cumva te-ai gândit să renunţi şi să redevii Julian.

— Pot spune cu sinceritate că acest gând nu mi-a trecut prin minte.

— Da, ei bine – m-am întrebat într-adevăr dacă ţi-ai dat seama că această opţiune e acum posibilă, cel puţin după părerea mea. Tu ştii mai bine, desigur, dar, din câte înţeleg eu, faptul că tu ţi-ai petrecut ultimii doisprezece ani în pielea lui Roscoe ne-a permis să ajungem într-o formă excelentă din punct de vedere financiar, şi, cu adevărat, bunăstarea ta financiară nu mai depinde de activităţile acestui alter ego al tău. Privirea ei rămase aţintită asupra lui. Am evaluat corect situaţia sau mă înşel?

— Nu, ai dreptate. După o clipă, recunoscu: Dacă Roscoe şi-ar înceta activităţile mâine, niciunul dintre voi nu ar fi afectat material.

El însă ar fi fost afectat, chiar dacă nu financiar. De câţiva ani deja, toate profiturile din afacerile lui cu pariuri fuseseră fie reinvestite în afaceri, fie distribuite persoanelor care le administrau, fie donate pentru fapte caritabile.

Îşi continuară încet plimbarea. Simţi din nou privirea mamei lui studiindu-i chipul.

— Motivul pentru care m-am întrebat dacă te-ai gândit la o astfel de răsturnare a situaţiei, cum ar veni, e fiindcă… ei bine, ai ratat ocazia de a o conduce pe Millicent la altar, apoi şi pe Cassie, iar Edwina e ultima. Ştiu că ar însemna mult pentru tine, şi pentru ea, de fapt pentru noi toţi, dacă ai putea s-o conduci la altar fiind tu însuţi.

Valul uriaş de emoţii pe care i-l declanşă acest gând mai că îi copleşi inima, dar… era un cunoscător prea fin al

metodelor folosite de mama lui pentru a lăsa această reacţie să îl orbească, în schimb, privi dincolo de ea, căutând adevăratul motiv pentru care tocmai Lucasta, dintre toate femeile, alesese să îl înjunghie cu o spadă atât de eficientă.

Doar dacă şi-ar fi imaginat ceva şi mai puternic…

Când el nu răspunse imediat, ea privi leneş în jurul ei, şi, continuându-şi încet plimbarea, adăugă:

— Dacă s-ar întâmpla ca Roscoe să dispară într-o bună zi – să-şi vândă afacerile şi să plece, pur şi simplu, să se îmbarce spre America, eventual –, iar câteva săptămâni mai târziu să reapară Lord Julian Delbraith, întors de oriunde l-ar fi dus imaginaţia lui cu doisprezece ani în urmă, căindu-se, desigur, dar la fel de fermecător ca întotdeauna… înţelegi cam care ar fi deznodământul? Îl bătu pe braţ. Şi, desigur, indiferent unde ai fi fost şi cu ce te-ai fi ocupat, ai câştigat o avere spectaculoasă; prin urmare, dragul meu, ai fi, printre altele, chiar mai mult decât eligibil.

Deci despre asta era vorba.

Ştia oare? Oricât de perspicace ar fi fost mama lui în privinţa tuturor în afară de George, nu putea să nu se întrebe dacă ghicise cea mai profundă, cea mai personală şi cea mai scumpă dorinţă a lui – cea pe care o lăsase deoparte, pe care o sacrificase cu bună ştiinţă de dragul familiei lui. Dorinţa care, atunci când stătuse în faţa vechii fântâni a dorinţelor, ţâşnise complet formată, neştirbită de trecerea anilor, revenind în mintea lui.

— Nu m-am gândit la o revenire – îşi auzi tonul sacadat şi nu încercă să îl îndulcească –, deci, dacă mă întrebi dacă am sau nu de gând să o fac, nu-ţi pot răspunde. Îi întâlni ochii atât de asemănători cu ai lui. Nu e o problemă simplă – sunt multe lucruri pe care ar trebui să le iau în considerare, cu numeroase aspecte şi de o parte, şi de cealaltă a balanţei.

Ea îi studie chipul, apoi încuviinţă din cap şi privi înainte.

— Da, cred că aşa e. Şi presupun că nu pot nici măcar să ghicesc cea mai mare parte dintre aceste aspecte. Însă, chiar dacă nu o faci decât de dragul meu, te rog, analizează această posibilitate.

După o clipă, el înclină din cap.

— Am s-o analizez.

Acum, că îi plantase sămânţa ideii, bineînţeles că avea s-o realizeze. Acum, că îi prezentase o opţiune care să-i permită – chiar dacă şansele erau mici – să îşi îndeplinească visul pe care ci măcar nu îşi permisese să îl viseze.

În stilul ei tipic, Lucasta îl bătu pe braţ şi nu mai scoase un cuvânt, lăsându-l să se lupte cu un noian de întrebări la care, până de curând, nu crezuse că avea să fie nevoit vreodată să răspundă.

*

Nu avea de gând să reflecteze prea mult la ceea ce îi rezerva viitorul. Când îl auzi pe Roscoe deschizând uşa în noaptea aceea, Miranda, aşteptându-l lângă fereastra neacoperită, îşi aminti singură de decizia de a profita cât de mult de fiecare minut.

După ce se întorceau la Londra, situaţia avea să fie alta, dar deocamdată… uşa se închise, iar ea, întorcându-se, îl privi venind prin lumina lunii şi printre umbre spre ea.

La ea.

Oprindu-se în faţa ei, o trase în braţele lui, iar ea se supuse, ridicându-şi propriile braţe pentru a şi le petrece peste umerii lui, unindu-şi palmele pe ceafa lui când el îşi aplecă fruntea şi o sărută. Uşor.

Ridicând capul, o privi. Miranda nu reuşi să îi descifreze expresia, nu îi vedea ochii suficient de bine pentru a-i ghici dispoziţia, dar i se păru serios.

— Ai aflat ceva despre Kirkwell?

Întrebarea păru să îl surprindă.

Desprinzându-şi gândurile de subiectul în jurul căruia

se învârteau după discuţia cu mama lui, Roscoe avu nevoie de câteva secunde pentru a-şi recăpăta concentrarea.

— Nu. După o clipă, adăugă: Nu despre Kirkwell.

Răpirea lui Roderick era un subiect mult mai sigur.

Miranda făcu ochi mari.

— Despre Kempsey şi Dole?

El încuviinţă din cap.

— Ţi-am spus că am oameni care fac verificări în Birmingham. Dat fiind nivelul de alertă al familiilor Kempsey şi Dole, oamenii mei au fost nevoiţi să se arate extrem de prudenţi, dar până acum nimeni nu i-a văzut nici pe Kempsey, nici pe Dole în oraş. Şi nu se mai află nici la căsuţă – e părăsită.

Ea îi studie chipul.

— Înţeleg că ar trebui să presupunem că s-au întors la Londra.

— Au fost observaţi pe lângă diverse hanuri, de pe diverse drumuri – genul de locuri în care te-ai aştepta să îi vezi dacă l-ar căuta pe Roderick. Pe el şi pe ea în acelaşi timp. Dar nu e cazul să îţi faci griji. Dându-se în spate, se dezbrăcă de jacheta, apoi se apropie de un scaun pentru a o arunca pe el. Aici suntem în siguranţă. Există ochi şi urechi peste tot în jurul moşiei – dacă, sau poate când, Kempsey şi Dole vor începe să adulmece pe aici, eu voi afla, şi vom fi pregătiţi. Şi nu, nu întreba cum anume – încă au am decis.

Miranda îl urmă spre mijlocul încăperii.

— În legătură cu Kirkwell – când te aştepţi să afli ceva de la Londra?

— Peste o zi sau două. Mudd şi Rawlins sunt cei care coordonează căutările acolo – vor veni să dea raportul imediat ce vor afla ceva sigur.

Cu şnururile de la manşete desfăcute, îşi descheie vesta, o dezbrăcă şi o aruncă peste jachetă.

Se întinse din nou după Miranda, iar ea veni, punându-şi calmele pe pieptul lui şi lăsându-le să urce peste panta pieptului lui pentru a se curba apoi pe umerii

lui. El îşi plecă fruntea, iar ea se întinse în sus, prinzându-i ceafa în palme într-o mângâiere pe care el o asocia acum cu ea; îi oferi gura, iar el i-o luă. Cu buzele îmbinându-se, cu limbile mângâindu-se, apoi împletindu-se, porniră într-o armonie instinctivă pe drumul lor de-acum familiar spre îmbrăţişarea plină de pasiune.

Mâinile lui îi conturară corpul, curbele bogate ale sânilor, îngustimea taliei, zvelteţea şoldurilor ei, imprimându-i din nou trupul pe al lui şi propriul lui trup pe al ei, înteţindu-le flăcările. Degetele lui îi găsiră panglicile rochiei; ale ei scoaseră acul de la lavaliera lui, reancorând îndemânatice diamantul în pliuri, apoi desfăcându-le.

Buzele lor nu se desprinseră, ci se gustară, apoi, flămând, el le apăsă mai profund şi o devoră, savurându-i nerăbdarea tot mai intensă, dorinţa tot mai aprinsă, ritmul excitaţiei ei tot mai fierbinţi, ceva ce ea lăsa cu neruşinare – cu inocenţă – să se vadă în toată splendoarea.

Ca întotdeauna, îl luă prizonier; cu ardoarea ei sinceră şi făţişă, cu entuziasmul cu care accepta toate acestea – pe el, pe ei doi împreună – îl prinse în laţ şi nu-l mai lăsă să scape, făcând ca mintea şi simţurile deopotrivă să-i fie concentrate asupra simplului act de a o poseda. De a o iubi.

De data aceasta, se împotrivi valului, cântecului ei de sirenă, întrebarea din mintea lui, ce pâlpâia insistent încă din clipa în are o atinsese, era „Ce înseamnă asta?” Oare era ceea ce credea el că ar putea fi? Avea cum să devină ceea ce spera că ar fi putut să devină?

Şi, cel mai important, erau ea şi legătura lor calea către visul lui?

Acel vis.

Sau era doar o legătură amoroasă mai intensă – o aventură între doi oameni între care se crease, cumva, o relaţie mai intimă, pe un plan oarecum diferit de cel obişnuit? Diferit, dar nu special.

O sărută şi se întrebă, apoi inspiră adânc şi se cufundă în gura ei, revendicând şi explorând, iar ea îi răspunse la sărut cu o nerăbdare crescândă, până când

între ei flăcările se aprinseră şi se înălţară.

Fierbinţeala le inundă pielea, subtil copleşitoare. Din urma ei veni dorinţa, lacomă şi disperată. Atât de multe întrebări, iar răspunsurile... o parte dintre răspunsuri se găseau cu siguranţă acolo, între ei. În ceea ce se năştea între ei.

Stăteau lipiţi unul de celălalt, strângându-se tot mai aproape, cu gurile împărtăşindu-se flămânde în întuneric, cu mâinile căutând locurile cele mai sensibile pe care să le mângâie, pentru a provoca plăcerea. Atingeri excitante, într-adevăr, dar şi posesive în acelaşi timp, şi nu doar în atingerea lui se simţea acea amprentă grăitoare.

Dar de data aceasta avea nevoie de mai mult, mai mult decât simplu abandon, mai mult decât posesiune. Avea nevoie de revelaţie.

Însă nu ştia cum să o obţină. Stătea în vâltoarea nevoilor lor, simţind forţa vârtejului trăgându-l, şi se lupta să găsească drumul spre înţelegere printre toate ispitele ameţitoare ce îl aţâţau.

Prima dată când făcuseră dragoste, în camera de hotel, când de-abia scăpaseră de pericol, dorinţa ei de a gusta din pasiune – dorinţă pe care o conştientizase dinainte, dar care se acutizase până devenise nevoie sub efectul ameninţării şi al fugii lor – se combinase cu propria lui reacţie în faţa acelui pericol şi îi trăsese pe amândoi în flăcări.

A doua oară, aici, în patul acesta, ea se întinsese spre el, îl dorise, iar el tânjise doar să fie cu ea, să o liniştească, să o aline şi să se bucure împreună de triumful de a-l fi salvat pe Roderick şi a-l fi adus într-un loc sigur.

A treia oară... simţise nevoia ca ea să îşi afirme dorinţa, iar ea o făcuse. De atunci, tentaţia de a se abandona pasiunii lor comune, de a-şi îndeplini dorinţele complementare, de a-şi alimenta reciproc foamea devenise un progres lipsit de complicaţii.

Dar în seara aceea... în seara aceea el se luptă să îşi controleze toate simţurile, să le smulgă din actul

atotconsumator; ţinu cu dinţii de raţiune şi se cufundă în întâlnirea lor fizică dorindu-şi să vadă, să descopere şi să afle… mai mult. Să vadă ce se ţesea dincolo de pasiunea lor. Să afle ce îi conferea o asemenea intensitate nemaiîntâlnită, ce făcea atât de irezistibil de puternică dorinţa lor reciprocă.

Îi trase în jos rochia de pe umeri, dezgolindu-le curbele delicate – nu se putu abţine să nu aplece capul şi să guste. Ea se înfioră şi îi deschise cămaşa, întinzându-şi palmele pe pieptul lui şi, devorată de atingere, exploră şi revendică lacomă.

El îi trase rochia jos; cu mâinile ocupate, îi prinse fundele cămăşuţei în dinţi, le dezlegă, apoi coborî cu buzele pe urmele mătăsii fine ce îi alunecă de pe corp.

O auzi gemând. Sunetul evocator exprima doar încurajare şi încântare. Degetele ei se încleştară în părul lui, trăgându-l mai aproape când el îşi plimbă buzele peste curbele ferme ale sânilor îi, le urmă conturul, apoi se opri cu gura asupra unuia dintre sfârcurile întărite, îl linse, lingându-l încet, apoi trase mugurul tare în gură şi supse.

Ea îşi dădu capul pe spate şi se agăţă de el, gemând din nou.

El se cufundă cu totul în acel moment, se dedică misiunii de a-i smulge un suspin de abandon – dulce şi jos – din gât. Era atât de vibrant de vie, suplă şi flexibilă sub mâinile lui, îndemnându-l făţiş să continue, parteneră deplină în jocul lor.

Voia să o dezgolească în întregime, nu doar corpul, ci şi inima – dacă ar fi putut, chiar şi sufletul. Voia să vadă ce anume o împingea cu atâta pasiune în braţele lui. Voia să privească mai adânc şi în adâncul lui, pentru a răspunde la întrebarea ce-i stăruia în minte.

În schimb, sub mâinile lui, rochia şi cămăşuţa ei alunecară pe podea. Mâinile ei îi împinseră cămaşa de pe umeri; cedă în faţa smuciturilor ei insistente şi îi dădu drumul doar atât cât să-şi scoată braţele din mâneci.

Între timp, ea se întinse spre şliţul pantalonilor lui, îi

descheie nasturii, îşi strecură mâna înăuntru şi îl găsi.

Mângâie şi adoră acea parte din el dureros de rigidă.

Scrâşnind din dinţi, inspiră şuierat, dar era prea târziu.

În pofida intenţiilor lui, în pofida hotărârii lui, simţurile îi scăpară de sub control, iar raţiunea îl părăsi, înecată sub un val de senzaţii explicite, pure, în timp ce între ei flăcările pasiunii îi aprinseră şi transformară în cenuşă orice gând.

Ea se eliberă din rochia ce îi zăcea la picioare, lăsând în urmă şi pantofii; fără a reflecta, fără niciun gând conştient, se descălţă şi el, îşi scoase pantalonii, iar trupurile lor se întâlniră.

Amândoi simţiră şocul, acel moment scânteietor de contact ce le încremeni simţurile, de întâlnire între pielea lor goală, cu nervii atât de stârniţi şi atât de aproape de suprafaţă, încât vibrau.

Miranda inspiră sacadat; cu mintea rătăcită, cu simţurile îmbătate, încă se minuna – nu avea cum să nu se minuneze. Totul era încă atât de nou, atât de pe deplin fascinant – acest moment când el, când legătura lor devenea totul pentru ea.

Îşi încolăci braţele în jurul lui, gura ei i se abandonă lui, se apăsă goală peste el, şi se lăsară cuprinşi amândoi de flăcări.

Nu îşi definise niciodată bărbatul visurilor ei, dar iată-l că era cu ea acum, în carne şi oase – în muşchii masivi ai pieptului lui şi părul întunecat şi creţ ce se apăsa pe sânii ei, zgâriindu-i vârfurile sensibile, provocându-i fiori de fierbinţeală şi senzaţii. Muşchii puternici ai coapselor lui, şoldurile şi talia îngustă, abdomenul tare, toate o înconjurau şi se apăsau pe ea, masculine pe feminitatea ei, tari pe moliciunea ei, unghiulare pe curbele ei. Mai presus de orice, el era putere şi forţă, frumuseţe întunecată şi masculinitate virilă.

Era tot ce nu cunoscuse vreodată suficient de bine pentru a visa.

Şi era al ei în seara aceea. Al ei să îl întâmpine în

lumina lunii. Al ei să îl tragă spre patul ei, să îl cuprindă în braţele ei şi să îl primească în corpul ei.

Şi brusc – brusc timpul dispăru.

El o ridică, sprijinindu-i greutatea pe el; instinctiv, ea îşi încolăci picioarele în jurul taliei lui.

Îi simţi erecţia împungând o în moliciunea ei umedă; inspirând greoi, se lăsă uşor în jos, iar el se împinse în sus.

Încet, alunecă în ea; încet, ea îl cuprinse în fierbinţeala ei.

Îl primi în ea.

Când ajunse complet cufundat în ea, nu putu decât să se agaţe tremurând de el, aproape copleşită de senzaţia de a-l avea acolo, astfel cumva cu mult mai clară pentru simţurile ei.

Apoi el o prinse de şolduri şi o ridică, trăgând-o în sus până aproape pierdu plăcerea de a-l simţi în el, dar apoi el schimbă direcţia şi o coborî spre el, împingându-se în sus, iar ea fu inundată de o senzaţie superbă.

Dându-şi capul pe spate cu un icnet ce era pe jumătate hohot de plâns, îi zări ochii pe sub pleoapele ei întredeschise, arzători şi siguri în spatele paravanului genelor lui. Nu îl privi decât pentru o clipă, nu avu nevoie de mai mult pentru a vedea, pentru a simţi că furia focului din el era la fel de intensă ca a celui din ea… Apoi îi oferi gura, iar el îşi înclină capul şi i-o luă.

Şi o ridică din nou.

Şi din nou, penetrând-o într-un ritm lent, apoi tot mai rapid; penetrându-i şi gura într-un ritm similar, o purtă ca într-un vals în focul superb, o ţinu acolo, învârtindu-se tot mai repede, mistuiţi cu tot mai multă disperare de flăcări, până când extazul îi frânse tensiunea, iar realitatea dispăru, şi ea se risipi în fărâme.

Senzaţia se revărsă tumultuos în ea, străbătându-i fiecare nerv, beatitudinea alunecându-i ca un torent greu şi auriu prin fiecare venă.

Desprinzându-şi buzele de ale lui, luă o gură uriaşă de aer; în pragul inconştienţei, îl simţi încă tare, rigid şi greu în

ea.

Îl simţi ducând-o pe sus cei câţiva paşi până la pat. Susţinând-o cu un braţ, dădu la o parte păturile, apoi îngenunche pe pat şi o lăsă din braţe.

Se întinse deasupra, fără a întrerupe legătura dintre ei. Făcând loc şoldurilor între coapsele ei şi ţinându-i cu o mână picioarele încolăcite în jurul taliei ei, o penetră mai adânc şi în forţă, cufundându-se cu totul în ea.

Apoi o purtă cu el pe culmile extazului.

În miezul atotconsumator al flăcărilor pasiunii.

În doar câteva secunde, se retrezi şi ea, însoţindu-l pe drum. Peisajul dorinţei, al pasiunii şi al nevoilor rămase în urmă în imagini de o clipă, devenind realitate în respiraţia lor gâfâită, în strângerea lacomă a degetelor lor.

Cu inimile bubuind, alergară spre buza prăpastiei – şi câteva secunde mai târziu, se înălţară, cu trupurile înlănţuite, cu inimile împletite, într-un univers de extaz scânteietor.

În plăcerea zguduitoare a desăvârşirii.

Apoi se prăbuşiră.

Un val de satisfacţie îi prinse, ridicându-i la suprafaţă, purtându-i pe coama sa aurită.

În cele din urmă, se retrase şi îi lăsă în urmă, cu inimile de-abia începând să se potolească, cu pulsurile încă bătând nebuneşte, abandonaţi unul în braţele celuilalt, pe acel ţărm fericit şi plin de pace.

Habar nu avea cât timp se scurse până îşi veni din nou în simţiri. Când fu din nou capabil să gândească, când reuşi să separe din nou impulsurile de simţurile lui, într-o formă coerentă, zăbovi în continuare în îmbrăţişarea ei, agăţându-se de acel moment pentru încă o clipă în plus…

Ceea ce, presupunea, îi răspundea la întrebare.

Îşi dorea să simtă acest lucru din nou? Da.

L-ar fi păstrat în viaţa lui dacă ar fi putut? Da.

Pentru cât timp, dacă ar fi avut de ales? „Pentru totdeauna.”

Cuvântul îi rezonă în minte, puternic şi sigur.

Categoric.

Desprinzând uşor corpurile lor umede şi alunecoase, ridicându-se de pe ea, întinse mâna şi luă păturile pe care le aruncă peste ei amândoi, apoi se întinse lângă ea şi o trase în braţele lui.

Ea scoase un sunet uşor, de satisfacţie deplină, care îl pătrunse până în măduva oaselor, liniştindu-l. Închizând braţele în jurul ei şi lăsându-se să se cufunde în marea ce îl aştepta, recunoscu revelaţia pe care o atinsese.

Atâta aflase. Atâta ştia.

Ce avea să facă mai departe cu ceea ce ştia era o cu totul altă problemă.

Capitolul 13

A doua zi dimineaţă, Miranda ieşi din camera lui Roderick şi îl găsi pe Roscoe aşteptând pe coridor. Când ea închise uşa, el se desprinse de perete.

— Mă întrebam… ştii să călăreşti? Eu, Edwina şi Henry ieşim pentru o oră sau două. Cu privirea aţintită pe chipul ei, înclină din cap. Ţi-ar plăcea să ne însoţeşti?

Ea îi zâmbi radioasă.

— Mi-ar plăcea foarte mult – şi, întâmplător, camerista mea şi-a amintit să îmi împacheteze şi costumul de călărie.

Cu o zi înainte sosise un cufăr cu hainele ei şi un altul cu cele ale lui Roderick. Roscoe se dădu deoparte, apoi o urmă când ea porni spre uşa camerei alăturate.

— Te ajut.

Îi dezlegă şnururile, apoi o urmări îmbrăcând bluza dantelată care se purta pe sub jacheta de catifea maro. Fusta era dintr-o stofă mai practică, dar culoarea bogată îi venea bine.

Îndreptându-se în cele din urmă după ce scormonise prin cufăr în căutarea mănuşilor de călărie, Miranda se întoarse să vină spre el lângă uşă când îi văzu privirea aţintită asupra şoldurilor ei. Aşteptă până când el ridică

ochii, încet, spre faţa ei, apoi arcui o sprânceană.

El îi susţinu privirea pentru o clipă, apoi se dădu în spate, ţinându-i uşa deschisă. Când trecu pe lângă el, Roscoe îi murmură:

— Pe mai târziu.

Ea zâmbi şi porni înainte pe coridor.

Edwina şi Henry îi aşteptau, deja călare, în curtea grajdurilor. Un cal negru puternic pe care îl văzuse la Roscoe pufnea şi dădea din copite, iar o iapă castanie frumoasă se plimba sfioasă pe lângă el. Miranda se apropie încrezătoare de iapă, o mângâie pe bot şi zâmbi când grăjdarul îi întinse hăţurile.

— Cum o cheamă?

— Sâmburel, doamnă. Fiindcă îi plac teribil de mult.

— Mulţumesc. Întâlnind ochii întunecaţi ai calului, Miranda îl mângâie pe botul lung încă o dată. Ei bine, Sâmburel, ar fi bine să mergem, altfel bruta aceea sălbatică de lângă tine va deveni şi mai prost dispusă.

Se întoarse şi îl găsi pe Roscoe aşteptând să o ridice în şa. Ea folosise întotdeauna o scară care să o ajute la încălecat, nu mai fusese niciodată ridicată de un bărbat. O altă experienţă nouă de care se bucura graţie lui; se apropie de el, îi simţi mâinile prinzându-i talia, apoi o ridică şi o aşeză blând în şaua iepei.

Înăbuşindu-şi senzaţia de ameţeală, reuşi să îngaime un „Mulţumesc” cu răsuflarea tăiată, apoi îşi făcu de lucru băgându-şi cizmele în scăriţe, rearanjându-şi fusta, după care, când simţurile i se liniştiră, luă hăţurile.

Roscoe deja sărise în spatele calului negru agitat. Privirea lui se opri asupra ei, studiindu-i postura în şa şi felul în care ţinea mâinile pe hăţuri, apoi, aparent satisfăcut, arătă din cap spre arcada grajdului şi porni în faţă.

Plimbarea călare se dovedi a fi o oră de plăceri simple, de libertate descătuşată, galopând pe alei şi pe drumuri, peste dealuri şi văi, fără niciun alt scop în afară de a se simţi bine. Se opriră de câteva ori pentru a admira

peisajele din jurul lor şi pentru a face schimb de zâmbete şi comentarii.

În cursul unei astfel de pauze pe culmea unui mic deal, Henry, aflat lângă Roscoe, arătă spre o fermă cuibărită în valea de sub ei.

— Croft m-a întrebat dacă îşi poate extinde câmpurile arabile pentru a include şi luminişul sălbatic de acolo.

Roscoe se uită în direcţia respectivă.

— Nu există alte ferme în valea aceea, aşa că – îi aruncă o privire lui Henry – de ce nu?

Henry dădu din cap.

— Aşa m-am gândit şi eu. Croft e tânăr, iar soţia lui tocmai a adus pe lume primul lor copil. Şi a fost un arendaş excelent până acum – a preluat casa de la unchiul lui chiar înainte ca bătrânul să moară.

— Întotdeauna e o idee bună să încurajezi arendaşii harnici. Roscoe luă hăţurile calului. De ce nu te ocupi tu de asta – ia decizia, supraveghează îndeplinirea ei, redactează modificarea contractului de arendă şi aşa mai departe?

— Pot?

— Dacă eu spun că poţi, atunci poţi – am să discut cu bătrânul Draper. Acum că ai terminat şcoala ar trebui să începi să iei în mână frâiele domeniului. Din punct de vedere legal încă mai trebuie să acţionezi sub pavăza mea, dar asta nu înseamnă că nu poţi să începi să îţi ascuţi colţii.

Henry păru de-a dreptul încântat.

Pornind din nou la trap mărunt, Miranda, care venea la pas cu Edwina puţin în spatele celor doi bărbaţi, avu timp să reflecteze la responsabilitatea pe care o ducea Roscoe pe umeri în legătură cu domeniul nepotului lui. Toţi cei care trăiau aici, toţi cei care depindeau de acele pământuri, depindeau de el – şi se bazau pe el să ia deciziile corecte, potrivite şi drepte.

Cât timp se impusese ca rege al cartoforilor din Londra, purtase totodată şi acea povară şi, din tot ceea ce văzuse ea, din câte observase, fusese eficient şi avusese succes. În linişte, fără tam-tam, la fel cum făcea când era în

pielea lui Roscoe, la fel cum acţiona prin intermediul Societăţii Filantropice. Era ceea ce îl definea – stilul acela tăcut şi discret de a oferi.

Încurajat de sugestia lui Roscoe, pentru tot restul plimbării Henry călări lângă el şi aduse în discuţie alte câteva probleme legate de moşie pe care în mod evident le cântărise îndelung. Roscoe fu surprins doar de faptul că nu îşi dăduse seama cât de absorbit de treburile moşiei era deja Henry. Constatarea fu, de fapt, o uşurare; din întrebările pe care le punea, era evident că Henry era nerăbdător să se implice şi, chiar şi la un nivel incipient, să înceapă să administreze ceea ce moştenise din naştere.

George, reflectă Roscoe, nu fusese niciodată atât de preocupat.

Chiar dacă o parte din el simţea o satisfacţie plină de mândrie în privinţa interesului lui Henry, o altă parte realiză că, în ceea ce privea Ridgware, atitudinea lui Henry anunţa începutul sfârşitului pentru el însuşi. În următorii zece ani, avea să predea într-o măsură tot mai mare frâiele moşiei în mâinile lui Henry, până când, la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, Henry avea să îşi asume pe deplin responsabilitatea. Chiar dacă Roscoe ar fi rămas în umbră, nu ar mai fi fost el cel care să ia deciziile; responsabilitatea nu ar mai fi căzut pe umerii lui.

Dar el nu mai era hedonistul lord Julian Delbraith; bărbatul care devenise acum avea să aibă nevoie de ceva care să ia locul moşiei Ridgware. O altă responsabilitate cu care să îşi umple viaţa personală.

Când intrară la trap mărunt în curtea grajdului, se uită la Miranda – la lumina din ochii ei, la culoarea din obrajii, la şuviţele de păr pe care vântul i le smulsese din agrafe. Şi simţi, din nou, că viaţa lui se schimba, se transforma.

Grăjdarii veniră în fugă să ia caii. Cribbs, cel mai bătrân dintre ei, prinse hăţurile calului negru.

— Au venit oamenii domniei voastre din Lunnon, milord. Ne-au cerut să vă anunţăm.

— Mulţumesc. Sări din şa şi se apropie de iapa

castanie, care aştepta; întinzându-se, o coborî pe Miranda. Ţinându-şi mâinile pe talia ei, o privi în ochii mari. Dacă avem noroc, s-ar putea să aducă veşti despre Kirkwell.

În holul de la intrare, Miranda se opri şi îşi coborî privirea spre fustele ei.

— Trebuie să mă schimb.

Roscoe încuviinţă din cap.

— Vom fi în bibliotecă – vino şi tu după ce te schimbi.

Urcând în grabă treptele, Miranda se întrebă dacă să îi spună şi lui Roderick, dar acesta nu încercase încă să coboare scările, iar Entwhistle îi sugerase să mai amâne acest efort cel puţin încă o zi. Intră grăbită în camera ei.

— Putem să-i spunem mai târziu.

Închizând uşa, se chinui să se dezbrace repede.

Cinci minute mai târziu, purtând o rochie de lână fină de culoarea chihlimbarului cu o panglică brodată pe decolteu şi tiv, şi cu părul pieptănat din nou cu grijă, intră în bibliotecă.

Cei patru bărbaţi prezenţi, nu adunaţi în jurul biroului, ci aşezaţi pe canapele identice din faţa şemineului, se ridicară în picioare. Când se apropie, Miranda îi recunoscu pe Jordan Draper, Mudd şi Rawlins; înclină capul, iar cei trei se înclinară politicos în faţa ei.

Roscoe îi făcu semn să se aşeze pe canapea lângă el.

— Am discutat despre alte probleme, dar acum că eşti şi tu aici… Se aşează, iar bărbaţii îşi reocupară locurile. Roscoe îi privi pe Mudd şi pe Rawlins. Ce aţi aflat despre Kempsey, Dole şi Kirkwell?

Rawlins afişă un aer de dezgust sumbru.

— Kirkwell se dovedeşte a fi un om misterios. Am întrebat din nou pe toată lumea de la Hood şi Gable – taverna unde i-a angajat pe Kempsey şi pe Dole. Ne-am gândit că poate îl surprindem în cursul unei vizite sau aşteptând veşti, dar nu. Şi nimeni de acolo, nici din împrejurimi, nu a ştiut să ne spună nimic altceva despre el.

— Sigur e că, interveni Mudd, în afară de momentul când s-a dus acolo să-i angajeze pe Kempsey şi pe Dole,

nimeni din zonă nu l-a văzut, nici nu a auzit de el, nici măcar nu i-a auzit numele – nu e nici localnic, nici nu călătoreşte cu regularitate în zonă.

Buzele lui Roscoe se subţiară.

— Bănuiesc din ce în ce mai mult că Kirkwell probabil nu este numele lui adevărat.

Ceilalţi bărbaţi încuviinţară din cap. Mudd se foi.

— Cât despre Kempsey şi Dole, aceştia nu au reapărut la Londra, aşa că am trecut prin Birmingham pe drum încoace să culegem ultimele informaţii, dar nu au fost văzuţi nici acolo de când au plecat cu domnul Clifford. O parte dintre rudele lor s-au întors, într-adevăr, puse pe fapte mari – asta s-a întâmplat după ce l-ai salvat pe domnul Clifford. S-a lăsat cu o mulţime de bombăneli şi mârâituri, dar se pare că i-au lăsat pe Kempsey şi Dole să rezolve singuri treaba.

— Prin urmare, dacă nu cumva îşi cheamă ajutoare, Kempsey şi Dole vor fi singuri? întrebă Roscoe.

— Se pare că, în general, acţionează singuri, spuse Rawlins. Restul familiei îi ascunde sau îi avertizează, dar în rest nu se implică în urzelile lor – cel puţin, nu în tipul ăsta de urzeli.

— Bun. După un moment de reflecţie, Roscoe îşi concentră din nou atenţia asupra lui Mudd şi Rawlins. Mai e ceva ce ar trebui să aflu?

Rawlins raportă:

— Domnul Selwidge a trimis vorbă că nu l-au văzut pe lordul Treloar, prin urmare toţi cei de acolo sunt uşuraţi, şi nu a mai apărut nimic nou de când ai plecat din oraş.

— În ceea ce-l priveşte pe lordul Treloar, spuse Jordan, am verificat şi la celelalte cluburi. A încercat să intre, să se strecoare cu un grup de amici, la două alte cluburi din Mayfair, dar după ce a fost scos afară – doar el, nu şi prietenii lui – nu a mai mânjit niciuna dintre uşile tale.

— Să sperăm că şi-a învăţat lecţia. Roscoe îi privi pe Mudd şi Rawlins. Cât stăm aici, puteţi să-l ajutaţi pe domnul Clifford dacă se va întâmpla să aibă nevoie de ajutor pentru

a se deplasa, dar în rest vreau să fiţi foarte atenţi şi să staţi de pază. Cunoaşteţi oamenii de aici, cunoaşteţi locurile. Ştiţi care sunt punctele slabe.

Mudd şi Rawlins dădură din cap, destul de entuziast după părerea Mirandei. Roscoe îi concedie cu o fluturare din mână.

— Plimbaţi-vă pe aici, luaţi-l la întrebări pe Cater şi personalul, familiarizaţi-vă din nou cu întreaga casă şi curte, şi cu poziţia camerei lui Clifford. Ne auzim mai târziu.

Mudd şi Rawlins se ridicară în picioare.

Având în vedere că Kempsey şi Dole cel mai probabil scotoceau provincia în căutarea lui Roderick, Miranda fu uşurată să afle că Mudd şi Rawlins, amândoi masivi şi capabili, aveau să se afle prin preajmă. Se ridică şi ea.

— Vă conduc la camera fratelui meu. Întâlni privirea lui Roscoe când el şi Jordan se ridicară politicoşi. Am să-i spun lui Roderick ultimele veşti şi că le poate cere ajutorul lui Mudd şi Rawlins – mai ales dacă va dori să coboare mâine.

Roscoe dădu din cap.

— Aşa să faci.

Când se întoarse, Miranda îl surprinse schimbând o privire scurtă cu Mudd şi Rawlins – una greu de definit –, dar cei doi bărbaţi o urmară ascultători afară din încăpere.

*

— Chiar crezi că Kempsey şi Dole vor da de urma lui Roderick – şi de a mea şi a ta – aici?

Terminând de dezlegat şnururile rochiei de seară a Mirandei, Roscoe se întoarse într-o parte:

— Nu am nicio idee clară privitoare la ce ar putea face. Scoţându-şi acul de la lavalieră, îl puse pe măsuţa de toaletă. Dar cum nu s-au întors să bântuie prin Londra, fie sunt pe undeva prin zonă încercând să dea de urma lui Roderick, fie s-au făcut nevăzuţi pentru a evita mânia lui Kirkwell. Care dintre opţiuni au ales-o depinde de Kirkwell şi

de detaliile înţelegerii pe care au încheiat-o cu el.

Dată fiind reputaţia lui Kempsey şi a lui Dole, ştia pe care dintre opţiuni ar fi pus el rămăşag, acesta fiind şi motivul pentru care Mudd şi Rawlins se învârteau în acel moment prin crângurile din jurul casei.

— Hmm. Miranda se scuturǎ de rochie şi se întinse după un umeraş. După o săptămână de calm, răpirea începe să mi se pară un vis îndepărtat – păleşte tot mai mult, ca un coşmar.

Cum se dezbrăcase deja de jachetă şi de vestă, Roscoe coborî privirea pentru a se descheia la manşete. Cina se încheiase de mult, iar casa se cufundase în liniştea confortabilă a unei nopţi obişnuite; era o casă prea mare pentru a fi vreodată complet încremenită în tăcere, iar bufniţe şi vulpi vânau prin păduri, scoţând ţipete sau urlete din când în când, însă chiar dacă în ultima vreme nu-şi petrecuse acolo decât vreo câteva nopţi pe an, casa se schimbase prea puţin de când fusese căminul lui – recunoştea fiecare scârţâit, fiecare sunet.

Îl liniştea să se afle acolo şi, în mod bizar, într-un fel pe care nu îl înţelegea, îl liniştea şi mai mult să se afle acolo cu ea, dezbrăcându-se şi pregătindu-se de culcare.

Nu mai împărtăşise niciodată, cu nicio altă amantă, un asemenea grad de intimitate casnică. În situaţia dată, găsea în acele momente o plăcere subtilă. Interludiul nu era unul lipsit de pasiune, ci mai degrabă pasiunea era suspendată provizoriu, o promisiune inerentă situaţiei, şi totuşi ţinută în frâu, înăbuşită… însă doar temporar. Doar până cădeau de acord să îi dea frâu liber.

Buzele ei se curbară într-un zâmbet de anticipare. Era unul dintre aspectele care făcea acel moment atât de ciudat de delectabil – conştiinţa sigură şi convinsă a ceea ce avea să urmeze.

— Edwina mi-a spus că de obicei nu stai aici decât câteva zile pe an. Nu ţi-e greu să administrezi moşia – toate deciziile pe care trebuie să le iei în numele lui Henry – de la Londra?

El îi aruncă o privire – şi gura i se uscă brusc. Mintea i se goli de orice gând. Limba îi încremeni, refuzând să se mai mişte, când o văzu trăgându-şi cămaşa de corp peste cap, apoi lăsând mătasea delicată şi scânteietoare să îi alunece dintre degete peste scăunelul de toaletă, strecurându-se, graţioasă şi goală în lumina lunii, în pat. Ridică plapuma şi se furişă sub ea. De-abia după ce ea se cuibări şi îi aruncă o privire umbrită, întrebătoare, reuşi şi el să inspire şi să gândească din nou. Ce anume îl întrebase?

Scoţându-şi cămaşa, o aruncă pe un scaun.

— Aici am crescut – în copilărie mi-am petrecut mult timp hoinărind pe moşie. Descălţându-se de pantofi fără a se mai apleca, se descheie la pantaloni. Eu nu am fost educat să devin duce, aşa cum a fost George, dar, din unele puncte de vedere, cunoştinţele mele despre ferme erau mai practice şi mai profunde decât ale lui. Coborând privirea, se dezbrăcă de pantaloni şi de ciorapi. Iar după moartea lui George, am avut marele noroc de a primi un ajutor excelent – tatăl lui Jordan era şi încă este omul de afaceri care se ocupă de moşie. A fost şi continuă să fie un dar divin.

Gol în cele din urmă, se îndreptă spre pat. Ea îl privi apropiindu-se, urmărindu-l din ochi. Buzele i se curbară când întrebă, pe un ton tot mai lipsit de preocupare:

— De asta l-ai angajat pe Jordan – în semn de recunoştinţă faţă de serviciile preţioase ale tatălui său?

— Nu. L-am angajat pe Jordan fiindcă e chiar mai bun decât tatăl lui.

Ridică plapuma şi se opri să o privească, studiindu-i faţa, umerii şi braţele goale, comoara revărsată a părului. Miranda ridică privirea spre el, spre goliciunea lui superbă în întuneric, îşi lăsă ochii să îl devoreze în grabă, apoi zâmbetul să vorbească în locul ei şi ridică braţele, într-un gest îndrăzneţ de chemare.

El urcă în pat, se strecură lin în braţele ei şi îi acoperi buzele cu ale lui.

Şi, într-o armonie deplină, îşi descătuşară pasiunea,

dezlănţuind-o, lăsând-o să îi răvăşească. Să îi facă sălbatici. Şi se desfătară în strălucirea ei.

Se întâlniră fără scuturi sau paravane, într-o comunicare deschisă la care ajunseseră instinctiv încă din prima lor noapte împreună şi pe care acum o căutau obsesiv, oferind şi luând fără rezerve.

Îşi găsiră plăcerea acolo, în geamătul ei înăbuşit când mâna lui îi cuprinse sânul, frământându-l cu degetele puternice în vreme ce degetul mare i se plimba pe sfârc. Acolo în răsuflarea lui sacadată când mâinile ei se întinseră pe pieptul lui, apoi coborâră mângâietor pe trunchi. Plăcerea reciprocă răsună în sunetul înfiorat al răsuflării ei, un sunet plin de nerăbdare şi încântare, când el se lăsă să alunece în ea, întregindu-i.

Călătoriră împreună spre desăvârşire, prin flăcări şi slavă, până în punctul în care extazul îi făcu fărâme şi senzaţiile le copleşiră trupul şi mintea, în vreme ce sufletele lor, eliberate, se înălţară la unison.

Mai târziu, mult mai târziu, plutind în ceaţa visării de după, Miranda recunoscu cât de fericită şi de împlinită se simţea în acel moment. Cât de mult bucuria şi intimitatea de a fi în braţele lui, de a fi făcut dragoste cu el şi a savura apoi acea fericire luminoasă o umplea până la a exclude orice altceva.

Acolo, în acel moment, nimic altceva nu mai conta. În acele minute fierbinţi, cu pielea lipită de pielea lui umedă, prin gemetele, strigătele înăbuşite şi suspinele lor, prin disperarea, prin alăturarea lor fără limite şi fără rezerve, ea îl cunoscu pe el şi el o cunoscu pe ea în moduri mult mai profunde şi mai cuprinzătoare decât simplul sens biblic.

Poate că încă nu ştia cum ajunsese să fie el de acum, cum şi de ce se transformase Julian în Roscoe – dar Roscoe era cel în ale cărui braţe se afla, a cărui inimă bubuia ferm sub urechea ei, şi avea încredere în el fără rezerve. Avea încredere că, dacă ar fi trebuit ca ea să ştie ceva, el i-ar fi spus. Poate că totul era temporar – povestea lor pentru doar câteva săptămâni, poate doar alte câteva zile –, dar

oricât de mult le-ar fi rămas, urma să o accepte din tot sufletul, urma să îl accepte şi pe el.

Şi să ţină ascunsă în inimă realitatea ei.

Capitolul 14

În seara următoare, Roderick coborî în sfârşit pentru a lua cina cu familia. Lucasta şi Caroline se ocupară mult de el, iar Edwina şi Henry se arătară curioşi, lăsându-i pe Sarah, Roscoe şi Miranda să îl privească indulgent pe Roderick cum se străduieşte să îşi şlefuiască manierele şi să răspundă politicos în faţa unei ducese mamă, a unei ducese, a unui duce şi a unei fiice de duce.

Erau deja la jumătatea cinei când Roderick realiză cu adevărat că nimeni nu se aştepta de la el să respecte ceremonialul; apoi se relaxă, iar conversaţia decurse mai firesc.

La sfârşitul mesei Roscoe sugeră ca, în loc să li se alăture doamnelor în salon, cei trei bărbaţi să se retragă în sala de biliard, în timp ce Henry susţinu entuziast propunerea, iar Roderick păru recunoscător, nici Miranda, nici Sarah nu se arătară prea încântate la gândul de a-l scăpa din priviri pe Roderick pentru mult timp. În cele din urmă, cele trei doamne mai tinere îi urmară pe gentlemeni pe coridorul lung până în sala de biliard aflată la capătul aripii vestice.

Roscoe aruncă o privire spre ferestrele dezgolite în faţa întunericului, apoi se uită la Roderick. Braţul stâng încă îi mai era susţinut într-o eşarfă, dar era dreptaci; deşi coborâse încet scările, susţinut de Rawlins, Roderick reuşise în rest să se descurce destul de bine cu singura cârjă pe care o putea mânui corespunzător. Roscoe arcui sprâncenele.

— Te simţi în stare de o partidă?

Roderick reflectă, apoi ridică uşor din umeri.

— Nu sunt sigur – să încercăm şi să vedem.

La început, Miranda se aşează pe o banchetă flancată de Sarah şi de Edwina; toate trei urmăriră jocul, discutând în acelaşi timp diversele forme de invitaţii poleite cu aur. Dar după o partidă, când deveni evident că, dacă se sprijinea de masă, Roderick se putea descurca onorabil, Henry le sugeră să joace şi ele, începând o partidă în trei echipe.

Cele trei doamne se priviră, apoi se ridicară deodată, acceptând provocarea. Edwina făcu echipă cu Henry, iar Sarah cu Roderick, lăsând-o pe Miranda să îi fie parteneră lui Roscoe.

Partida care urmă fu animată mai mult de râsete, de glume şi de înţepături prieteneşti decât de vreo intenţie serioasă de a câştiga. Astfel se scurse o oră încântătoare şi adesea amuzantă, ce culmină cu descoperirea că nimeni nu îşi amintise să ţină corect scorul. În vreme ce fiecare îşi anunţa victoria, ceasurile din casă începură să bată.

— Ora unsprezece. Miranda se uită la Roderick; la fel şi Sarah. Sunt sigură că Entwhistle ar spune că ar fi trebuit să te retragi de mult.

Roderick rânji.

— Nu mă îndoiesc că aşa ar spune, dar nu-ţi face griji. Îşi luă din nou cârja. Mudd şi Rawlins mă vor ajuta să urc. Făcu o pauză, apoi continuă: Probabil ar fi mai bine dacă mai întâi aţi urca voi, doamnelor.

Roscoe se apropie de cordonul clopoţelului şi surprinse privirea Mirandei când trase de el.

— Chiar aşa – voi trei urcaţi. Eu şi Henry îl vom supraveghea.

Dându-şi seama că, dacă urcatul scărilor avea să se dovedească dureros pentru Roderick, acesta probabil nu şi-ar fi dorit ca Sarah să îl vadă şi că, dacă ea nu se retrăgea, nici Sarah nu avea să o facă, Miranda înclină din cap.

— Prea bine. Îi aruncă o scurtă privire lui Sarah; Edwina pornise deja spre uşă. Să-i lăsăm să se ocupe de asta. Aruncând din nou o privire spre bărbaţi, ridică o mână

în semn de salut. Noapte bună.

Toată lumea îşi ură noapte bună în cor, iar doamnele se retraseră. Urcând scările cu Edwina şi Sarah, Miranda se întrebă cât avea să-i ia lui Roderick să urce şi cât timp avea să mai treacă până când Roscoe avea să i se alăture.

*

Încărcând cu dexteritate un pistol pe masa din sala de arme, Roscoe îndreptă o privire întrebătoare spre Mudd şi Rawlins.

— Sunteţi siguri că nu v-au văzut?

Rawlins clătină din cap.

— Nu, sunt acolo în scobitură, pândind. Arătă din cap spre Roderick. Îşi vedeau ţinta în mărime naturală, mişcându-se în jurul mesei de biliard. Se pare că au muşcat momeala.

Mudd şi Rawlins dăduseră de urma lui Kempsey şi Dole în zori acelei zile, când cei doi se furişaseră pe domeniul Ridgware. În pofida masivităţii lor, gărzile de corp ale lui Roscoe erau experţi în urmărire, obişnuiţi să se strecoare prin umbre pe străzile şi pe aleile capitalei, dar simţindu-se la fel de confortabil şi în păduri sau pe câmpii deschise. Îi observaseră pe Kempsey şi Dole în crângurile de la marginea grădinilor din partea de vest a conacului, apoi îi dăduseră raportul, iar el pusese la cale un plan.

— Bun, deci. Mulţumit de pistolul pe care îl pregătise, i-l întinse lui Henry. Tu ai o singură misiune – să le asiguri protecţia lui Edwina, mamei tale şi bunicii tale. Mă îndoiesc că vei fi nevoit să foloseşti asta – aruncă o privire spre pistolul pe care îl studia Henry dar ţine-l la îndemână pentru orice eventualitate. Cel mai important e să ai grijă ca mătuşa, mama şi bunica ta să nu iasă din aripa de clădire destinată familiei. Dacă se va întâmpla cumva ca Dole şi Kempsey să ajungă în casă, să evităm să dea peste vreuna dintre femei şi să se gândească să o ia drept ostatică.

Henry dădu din cap cu o hotărâre sumbră.

— După ce se retrag la culcare, am să stau pe coridor chiar lângă camerele lor.

— Bun. Roscoe îi privi pe Mudd şi Rawlins; aceştia încărcau cu o mână expertă pistoalele pe care li le dăduse el mai devreme. Voi vă ştiţi poziţiile.

Mudd aprobă din cap.

— Îi lăsăm să treacă de noi, apoi îi încercuim din spate. Cater i-a pus pe lachei să fie în alertă, pentru a forma un cordon pe părţile laterale ale casei odată ce aud gălăgie, iar grăjdarii şi ajutoarele lor vor face acelaşi lucru, venind din spatele nostru după ce intrăm.

Roscoe zâmbi concentrat.

— După ce Kempsey şi Dole ies din pădure, într-un fel sau altul, să punem mâna pe ei.

Roderick băgă în buzunar pistolul pe care i-l dăduse Roscoe, apoi îşi luă cârja.

Ar fi bine să urc şi să-i las să mă vadă la fereastră.

Roscoe se depărtă de masă.

— S-ar putea să fii nevoit să ieşi pe balcon, ca să fim siguri.

Deschise uşa, aşteptă ca toată lumea să iasă, apoi îi urmă. Henry îi aruncă o privire.

— Tu nu îţi iei un pistol?

Buzele lui Roscoe se curbară într-un zâmbet de prădător.

— La fel ca Dole şi Kempsey, prefer cuţitele.

Mudd bombăni ceva. Rawlins pufni în râs. Netulburat, Roscoe îi făcu semn cu mâna lui Henry să meargă mai departe şi îl urmă.

*

Miranda fu trezită brusc de un zdrăngănit răsunător. Sărise din pat înainte să-şi dea seama că era singură în el; Roscoe nu se vedea nicăieri.

Prin casă răsunau zgomotele unei altercaţii – venind

dinspre camera vecină, în care se afla Roderick.

Trăgându-şi cămaşa de noapte peste cap, îşi luă în grabă halatul, îl îmbrăcă şi îşi legă cordonul, apoi puse mâna pe vătraiul de lângă şemineu şi se repezi spre uşă. Deschizând-o larg, ieşi în fugă pe coridor.

Uşa camerei lui Roderick era deschisă. Dădu buzna înăuntru, cu vătraiul ridicat în aer – şi dădu nas în nas cu Sarah, care era albă la faţă.

— Oh! Sarah înghiţi un nod, apoi arătă cu mâna spre pat. Nu e aici!

Coborând vătraiul, Miranda se uită fix la pat – neatins, neşifonat. La urechi le ajunse o bufnitură surdă şi o înjurătură grosolană; schimbă o privire cu Sarah.

— În următoarea cameră de pe coridor.

Miranda se răsuci pe călcâie, dar Sarah se mişcă mai repede şi ţâşni prima pe uşă.

Blestemând în surdină, o urmă pe femeia mai tânără. Sarah îşi aruncase un şal tricotat peste cămaşa de noapte, care fâlfâi ca un steag alb când porni în fugă pe coridor spre găligia tot mai răsunătoare; deschise larg uşa şi se năpusti în încăpere.

— Aaah!

Ţipătul scurt o opri brusc pe Miranda când ajunse în prag. Rămânând în umbră, aruncă o privire în încăpere.

Şi văzu o scenă desprinsă din iad. Surprinse totul dintr-o singură privire. În faţă şi la stânga, Roscoe se lupta cu Kempsey, ambii bărbaţi fluturând cuţite înspăimântătoare. Roderick nu se afla în pat, ci era aşezat pe partea stângă a acestuia, peste plapumă, ţinându-l la distanţă pe Dole, care se apropiase ameninţător, cu un pistol în mână şi o cârjă înfiptă într-o poziţie ciudată sub celălalt braţ.

Partea dreaptă camerei dădea spre un balcon, iar uşile franceze erau deschise; pe acolo intraseră Kempsey şi Dole. Dar nu era aproape deloc lumină. Prin ferestrele largi ar fi trebuit să se reverse lumina lunii, dar cerul nopţii se înnorase. Toate siluetele din acea scenă de coşmar nu erau

decât nişte umbre mai groase în semiîntuneric.

Iar Sarah dăduse buzna drept în mijlocul înfruntării.

Kempsey o prinsese pe Sarah, iar acum o folosea pe post de scut. Chiar în clipa în care şocul a tot ceea ce văzuse se făcu simţit în mintea Mirandei, Kempsey puse cuţitul la gâtul lui Sarah, care era înspăimântată, şi mârâi spre Roscoe:

— Stai jos! Altfel o tai.

Roscoe înjură şi se dădu uşor înapoi. Kempsey se întoarse, trăgând-o cu uşurinţă pe Sarah după el. Se uită spre pat.

— Lasă jos pistolul.

Kempsey era cu spatele către uşă. Miranda ridică vătraiul şi dădu buzna înăuntru. Kempsey o simţi venind, se răsuci fulgerător şi o aruncă pe Sarah spre ea.

Miranda icni şi smuci vătraiul mai sus, departe de Sarah. Femeia mai tânără se izbi de ea şi se prăbuşiră amândouă într-o învălmăşeală de cămăşi de noapte, halat, şal şi membre încâlcite în aer.

Înjurături, atât scurte, cât şi guturale, îi ajunseră la urechi, apoi Kempsey se apropie ameninţător. O mână uriaşă ca o bucată de jambon se întinse după braţul ei…

Roscoe se izbi cu forţă în Kempsey, făcându-l să se clatine în spate şi îndepărtându-l de Miranda şi de Sarah. Recăpătându-şi echilibrul, se înfipse între Kempsey şi femei, apoi zâmbi.

Kempsey mugi şi se aruncă spre el – şi în sfârşit, lupta începu.

Roscoe observă cu coada ochiului că Miranda se mişcase, că ea şi Sarah se înghesuiseră în colţul în care stătuse el ascuns. Bun. Acum putea să îşi îndrepte întreaga atenţie asupra problemei din faţa lui. Îşi propuse să îl bată pe Kempsey, dar să îl lase în viaţă.

Kempsey, pe de altă parte, voia să-l vadă mort.

Cuţitele lor fentară şi se ciocniră, tăind aerul sau împungându-l. În plină lumină, ar fi fost un joc mortal; în întunericul neaşteptat, chiar şi cu ochii pe deplin adaptaţi,

întâlnirea lor era o nebunie letală.

Kempsey nu era slab. Dar el era mai bun, urmărind un anumit rezultat, şi era dispus să aştepte, să îndure chiar câte o înţepătură sau tăietură pentru a-l atinge.

Cu inima în gât, Miranda îi privi luptându-se, dar apoi Dole se mişcă. Se dădu uşor înapoi, încercând nu să se apropie de Roderick, ci să ocolească patul pentru a ajunge la locul luptei cu cuţite.

— Rămâi unde eşti! îi porunci Roderick răguşit.

Dole, cu privirea aţintită asupra lui Roderick, continuă să se furişeze pe lângă pat.

Pistolul lui Roderick bubui. Ducându-şi o mână la braţ, Dole înjură, apoi se concentră pe Roderick, mârâi, şi se avântă spre el.

— Nu!

Sarah sări în picioare lângă Roderick.

Cu un aer sumbru, Roderick trecu pistolul în mâna stângă, mai puţin folositoare, iar cu dreapta ridică în aer cârja, fluturând-o spre Dole şi făcându-l să ezite.

Sprijinindu-se cu o mână de podea pentru a se ridica, Miranda găsi cealaltă cârjă.

— Uite!

O ridică. Sarah o prinse, apoi, ţinând ferm cârja cu ambele mâini, sări pe pat lângă Roderick şi începu să îl lovească cu sete pe Dole în cap.

Miranda o lăsă să se ocupe de Dole. Ridicându-se în picioare şi ţinând strâns vătraiul, rămase ascunsă în umbra adâncă de lângă perete. Urmărindu-i pe Roscoe şi pe Kempsey, se învârti în jurul lor, aşteptând o ocazie.

Roscoe părea hotărât să îl atragă pe Kempsey mai aproape, dar bărbatul masiv se lupta ferindu-se de cuţitul impresionant pe care Roscoe îl ţinea în mâna dreaptă. Apoi Kempsey atacă pe neaşteptate, încercând să îl răstoarne pe Roscoe prin simpla lui greutate.

Miranda interveni atunci, legănând vătraiul din lateral – exact în clipa în care Kempsey, respins de Roscoe, sări înapoi. Vătraiul se lovi de craniul lui Kempsey, însă doar

oblic. Bărbatul masiv dădu să se întoarcă spre ea.

Apropiindu-se, Roscoe aruncă deoparte cuţitul, prinse mâna în care Kempsey îl ţinea pe al lui şi îşi înfipse pumnul în falca acestuia. Kempsey clipi şi clătină ameţit din cap.

Roscoe îl lovi din nou. Şi, în sfârşit, Kempsey îşi dădu ochii peste cap, se înmuie şi căzu la pământ. Satisfăcut, Roscoe îi aruncă o privire Mirandei, dar aceasta stătea în picioare, cu ambele mâini încă încleştate pe vătraiul coborât, holbându-se la Kempsey – ca şi cum l-ar fi sfidat să încerce să se ridice din nou.

Două siluete solide năvăliră pe uşa balconului. Ezitară doar o clipă, analizând scena, apoi se aruncară asupra lui Dole, care încă încerca să treacă de cârjele ce îl loveau; în doar câteva secunde, cei doi îl imobilizară.

Roscoe îşi îndreptă privirea spre pat, o văzu pe Sarah, care încă stătea în picioare pe el, coborând arma improvizată. Clătinând din cap, se aplecă şi desfăcu rapid cureaua lui Kempsey, apoi îl răsturnă pe burtă şi se folosi de curea pentru a-i lega mâinile. Aruncă o privire spre locul în care Rawlins, sub supravegherea lui Mudd, făcea aceleaşi onoruri pentru Dole.

— Ce naiba v-a luat aşa mult?

Mudd fu cel care răspunse, după o clipă de ezitare:

— Ştii împletitura aia pe care ar fi trebuit să urcăm?

— Ce-i cu ea?

— S-a rupt. Probabil a fost slăbită de ăştia doi când s-au căţărat pe ea. Ne-a căzut în cap în clipa în care am încercat. Am fost nevoiţi să facem rost de funii şi de cârlige.

Roscoe se îndreptă de spate.

— Chiar şi cele mai atent pregătite planuri… Dar cel puţin i-am prins pe amândoi, şi, cred, nu a fost nimeni rănit?

Sarah se prăbuşise lângă Roderick, sprijinindu-şi capul pe genunchii ridicaţi. Roderick îşi petrecuse braţele în jurul ei. O întrebă încet dacă era bine. Ea nu ridică privirea, dar dădu din cap. Roderick îl privi pe Roscoe.

— Braţul mi-a obosit, dar n-am fost nici măcar zgâriat.

Tu?

Roscoe îşi verifică mâneca de pe antebraţul stâng.

— Cel mai mult a avut de suferit jacheta. Poate o zgârietură sau două, nimic important.

O privi pe Miranda. Ea îi susţinu privirea:

— La fel ca Sarah. Nimic în afară de câteva vânătăi de la căzătură. Chiar şi prin semiîntuneric, Roscoe o văzu încruntându-se. Ar trebui să curăţăm zgârieturile alea.

Roscoe coborî privirea spre silueta întinsă pe podea între ei şi îşi simţi trăsăturile înăsprindu-i-se:

— Mai târziu.

Mai târziu, după ce reuşea să îşi stăpânească – cât de puţin – agitaţia furioasă sau orice ar fi fost emoţia pe care i-o stârnise vederea lui Kempsey atacând-o pe Miranda.

— Hai să-i cazăm pe ăştia doi cum se cuvine. Apropiindu-se de uşă, o deschise şi aruncă o privire afară. Cater?

— Sunt aici, domnul meu.

Informat în privinţa planului, majordomul rămăsese la datorie.

— Excelenţa Sa a avut vreo problemă?

— Nicidecum, domnul meu. Apartamentele duceseimamă şi cele ale ducesei sunt prea departe de gălăgie. Nu au fost deranjate. Lady Edwina a ieşit într-adevăr, dar Excelenţa Sa a convins-o că ţineţi lucrurile sub control şi nu v-aţi dori să intervină. Ulterior s-a retras.

— Foarte bine. Te rog să o informezi pe Excelenţa Sa că tulburarea s-a încheiat şi poate acum să se retragă la culcare.

— Da, milord. Doriţi ca ticăloşii să fie încuiaţi în beciuri?

— Nu. Roscoe se întoarse şi îl văzu pe Rawlins împingându-l pe Dole spre uşă. Mudd se aplecă şi îl ridică pe Kempsey, încă inconştient, pe un umăr. Magazia de lângă grajd a fost pregătită pentru a-i primi – îşi pot răcori capetele acolo.

— Prea bine, milord. Am să transmit Excelenţei Sale

mesajul domniei voastre.

Cater se înclină şi se retrase.

Roscoe ţinu uşa deschisă ca Rawlins şi Dole să poată trece, urmaţi de Mudd cărând trupul inconştient al lui Kempsey. Aruncă apoi o privire spre Roderick şi Sarah. Ambii erau în picioare, deşi nu era clar care dintre ei îl susţinea pe celălalt. Miranda îi urmărea şi ea. Ezită, dar nu se apropie să îşi ajute fratele.

Întinzându-se, Roscoe o prinse de mână, o trase spre el, apoi o conduse afară din încăpere.

Ea oftă. Cu vătraiul atârnându-i pe lângă corp, cu cealaltă mână prinsă într-a lui, străbătură coridorul, trecând de uşa deschisă a camerei lui Roderick şi ajungând la odaia ei.

În spatele lor îi auziră pe Sarah şi pe Roderick intrând în camera lui. Uşa nu se închise, dar Roscoe era cu gândul la alte lucruri, nu la a-l ajuta pe Roderick să se urce în pat. Sarah putea să se descurce şi singură.

Tensiunea din el se potolise puţin, dar era încă prezentă, fierbând sub suprafaţă. Nu avea să pălească pur şi simplu, nu prea curând, nu câtă vreme avea să îşi mai amintească momentul în care, cu vătraiul ridicat în aer, Miranda năvălise în încăperea întunecată. Imaginea i se întipărise în minte şi era de neşters, la fel ca junghiul imposibil de tăios al fricii sălbatice pe care îl provocase.

Strângând din buze, deschise larg uşa camerei şi o urmă, închise uşa în urma lui, apoi, cum o ţinea de mână, o trase înapoi, răsucind-o pe călcâie până se opri cu un „of” şoptit cu spatele lipit de uşă şi faţa la el. O ţintui acolo. Prizonieră.

Vătraiul căzu zăngănind pe podea.

Ridicând mâinile spre pieptul lui, Miranda clipi, cu ochii mari, dar cu expresia dominată de o siguranţă calmă şi de o convingere limpede.

El îi prinse şi îi susţinu privirea, şi preţ de o clipă prelungă lăsă tensiunea să vibreze între ei, apoi spuse încet:

— Să nu te mai năpusteşti niciodată aşa într-o luptă.

Tonul îi era categoric, fără echivoc, un ordin – o avertizare – în care răsuna o poruncă. Sprâncenele ei se arcuiră uşor. Nu îşi desprinse privirea dintr-a lui:

— Dacă nu mai intri în astfel de lupte, promit că n-am s-o mai fac.

El îngustă ochii, dar hotărârea ei rămase neclintită; ba chiar căpătă o expresie şi mai fermă.

— Femeie nesăbuită.

Privirea îi coborî, aţintindu-se pe buzele ei.

— Bărbat enervant.

Se scurse o clipă cât o bătaie de inimă.

Capul lui coborî, ea se întinse în sus, iar buzele li se uniră într-un sărut atât de feroce, atât de lacom, atât de imperativ şi de flămând încât li se tăie răsuflarea.

Pasiunea se aprinse. Nu în flăcări, ci în vâlvătăi.

Mâinile lui alunecară înnebunite pe trupul ei, urmărind, conturând, mângâind.

Găsi cordonul halatului şi îl trase smucit. Ea se scutură de veşmânt şi se lipi de el.

Degetele lui trecură peste nasturii cămăşii de noapte, încurcându-se când, mânat de disperare, îi desfăcu. Auzi ceva sfâşiindu-se.

Ei nu păru să îi pese. Se eliberă de cămaşa de noapte, îşi încolăci braţele goale în jurul gâtului lui şi îl sărută ca şi cum ar fi vrut să îl devoreze.

Apoi se năpusti asupra hainelor lui cu ardoarea frenetică a unui derviş.

Scăpând de haine, străbătură ca un vârtej camera până la pat.

Gol în sfârşit, o culcă pe saltea. Se cufundară împreună, cu trupurile modelându-se, îmbinându-se. Ea îşi încolăci braţele în jurul lui, arcuindu-se pentru a-şi lipi sânii de pieptul lui, cu picioarele împletindu-se cu neruşinare cu ale lui.

El îi asedie gura, aruncându-i din nou pe amândoi în sărutul sălbatic, şi dădu frâu liber pasiunii şi dorinţei.

Degetele ei se răsfirară şi îl mângâiară, şi îl purtară mai departe.

El o trase mai aproape şi, dintr-o singură zvâcnire, o pătrunse, şi împreună, cu limbile căutându-se flămânde şi degetele împletite, se abandonară orbeşte pasiunii nestăpânite.

Şi se lăsară mistuiţi de flăcări.

Cu trupurile unindu-se cu disperare într-un ritm tot mai alert, lăsară pasiunea să îi cuprindă, să îi topească şi să îi mâne înainte.

Celebrând victoria.

Exorcizând teama.

Savurând triumful lor nebunesc.

Sfârşitul, atunci când veni – când se înălţă şi se prăbuşi peste ei – fu nimicitor, zguduindu-l până în fundul sufletului.

Îl şocă să vadă, să înţeleagă şi să realizeze cât de tare se agăţa ea de el. Cât de incontrolabil, disperat şi neînduplecat se agăţa el de ea.

*

Încercarea de a omorî pe cineva în casa unui duce e un drum sigur către spânzurătoare.

Aşezând un scaun cu spetează spre Kempsey şi Dole, care stăteau ghemuiţi pe scăunele de muls în magazia de lângă grajd, cu mâinile legate la spate, Roscoe încălecă scaunul şi, încrucişându-şi braţele peste spătar, îşi privi prizonierii cu nimic mai mult decât o vagă curiozitate.

Mudd stătea în picioare în spatele lui Kempsey, iar Rawlins în palele lui Dole. În spatele lui Roscoe, Roderick se sprijinea într-o cârjă, evitând să-şi lase greutatea pe piciorul rupt, cu braţul încă în bandulieră din cauza claviculei rupte, şi îi studia cu o indiferenţă vizibilă pe bărbaţii care îl răniseră.

Flancându-l pe Roderick, cu un aer mult mai puţin indiferent, stăteau Miranda, cu braţele încrucişate şi

expresia severă, şi Sarah, cu o mână vârâtă pe sub cotul lui Roderick.

Roscoe era mulţumit de această aşezare în scenă. Kempsey şi Dole îi înţeleseră şi ei rostul. Kempsey în special îi studie pe cei trei din spatele lui Roscoe cu o expresie de înţelegere circumspectă, înainte de a-şi muta ochii spre acesta.

Kempsey nu spuse nimic, doar aşteptă. Dole rămase cu ochii în pământ, cu privirea aţintită în podeaua acoperită cu paie.

Zâmbind în sinea lui, Roscoe înclină capul spre Kempsey.

O infracţiune demnă de spânzurătoare, dar pe care, graţie poziţiei mele, pot să o transform în deportare, în cazul în care îmi spuneţi tot ce vreau să ştiu.

Kempsey şi Dole schimbară o privire, apoi Kempsey se concentră din nou asupra lui.

— Ce vrei să ştii?

— Totul, până la ultimul detaliu, tot ce puteţi să-mi spuneţi despre Kirkwell.

Cei doi schimbară din nou o privire, apoi Kempsey spuse:

— Dacă îţi spunem tot ce ştim, garantezi că vom fi deportaţi, nu spânzuraţi?

Roscoe încuviinţă din cap

— De unde ştim că o să te ţii de cuvânt?

— Nu ştiţi. Însă nu am niciun motiv serios de a proceda altfel. În ciuda talentelor voastre, nu sunteţi decât nişte unelte. Eu îl vreau pe bărbatul care v-a angajat, iar voi nu mă interesaţi decât pe moment.

Kempsey şi Dole părură să poarte o conversaţie mută, apoi Kempsey îl privi.

— În regulă, dar nu ştim multe.

Roscoe putea pune pariu că ştiau mai multe decât credeau.

— Descrieţi-l pe Kirkwell.

Descrierea pe care i-o oferi Kempsey, completată prin

comentarii de Dole, era în mod evident a aceluiaşi bărbat pe care îl descrisese şi Gallagher.

— După ce m-aţi răpit pe mine, i-aţi trimis vorbă, spuse Roderick. Unde?

— La taverna Hood and Gable – tot acolo unde ne-a şi angajat, răspunse Kempsey. E un ticălos viclean – nu aveam cum altfel să îl contactăm, dar ne-a cerut să ne întâlnim cu el acolo în ziua următoare să-i spunem că am făcut treaba. O confirmare, apoi a spus că ne va plăti şi restul banilor.

Roscoe lăsă o clipă să se scurgă, apoi întrebă netulburat:

— Kirkwell v-a plătit să răpiţi şi să-l ucideţi pe domnul Clifford – aveţi idee, aţi prins vreun indiciu legat de motivul pentru care îl voia pe domnul Clifford mort?

Ambii bărbaţi clătinară din cap.

— Nu am întrebat, spuse Kempsey. Nu face bine pentru afacere şi mai e şi periculos.

— Corect. Kirkwell v-a cerut anume să îl scoateţi pe domnul Clifford din Londra înainte de a-l omorî?

— Nu – a fost ideea noastră ca să ne salvăm pielea. Kempsey arătă din cap spre Roderick. Kirkwell ne-a spus unde locuieşte. Voia să îl omorâm şi să lăsăm cadavrul undeva în apropiere, unde să fie cu siguranţă găsit.

— A menţionat explicit unde voia să fie găsit? întrebă Roscoe.

Ambii bărbaţi încuviinţară din cap.

— Făcea parte din instrucţiuni, spuse Dole.

Roscoe reţinu acea informaţie în minte.

— Atunci de ce nu aţi urmat instrucţiunile lui Kirkwell şi să-l lăsaţi pe domnul Clifford mort pe Chichester Street?

— Fiindcă eram destul de siguri că Kirkwell nu avea restul banilor, spuse Kempsey. Sau chiar dacă îi avea, intenţiona să încalce oricum înţelegerea şi să nu ne mai plătească, ci doar să dispară. Din câte ştiam noi, poate chiar ne urmărea din parcul ăla întunecat, sau ar fi putut supraveghea taverna ca să vadă dacă ne făceam apariţia a

doua zi, după cum hotărâsem. Dacă apăream, foarte probabil treaba fusese făcută – putea să plece pur şi simplu şi să nu ne mai plătească, iar noi nu am fi ştiut unde să îl găsim. Doar nu era de prin zonă – cineva cunoscut de oamenii de acolo.

Cei doi ştiau într-adevăr mai multe decât crezuseră.

— Ce anume, întrebă Roscoe, te-a făcut să crezi că Kirkwell nu avea banii?

Kempsey se încruntă.

— Aşa am avut eu impresia. Jacheta îi era veche şi uzată, ponosită la mâneci, dar se purta ca şi cum n-ar fi observat – ca şi cum tocmai ar fi luat-o de pe Bond Street, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Era un gentilom. Dole îi aruncă o privire lui Roscoe. Nu un gentilom aşa ca tine, dar totuşi un gentilom. Ochii întunecaţi ai lui Dole alunecară spre Roderick. Mai degrabă aşa ca el, acum că mă gândesc mai bine.

Kempsey, şi el cu ochii aţintiţi asupra lui Roderick, dădu din cap.

— Da – impresia noastră a fost că Kirkwell era un gentilom de ţară pe care îl părăsise norocul. Aşa părea.

— În regulă.

Roscoe îi făcu să se concentreze din nou asupra lui.

Chiar dacă erau nişte cuţitari, erau cuţitari care supravieţuiseră până la o vârstă rezonabilă; le respecta instinctele. Remarcaseră destul de repede diferenţa de statut dintre el şi Roderick.

— Cum intenţionaţi să vă asiguraţi că primiţi şi restul banilor?

Kempsey se foi.

— Ne-am gândit că dacă Kirkwell îl voia pe Clifford mort, atunci dacă nu ne plătea diferenţa, puteam să cerem o răscumpărare pentru a-l reda pe Clifford familiei lui, şi astfel am fi obţinut restul de bani. Aşa că l-am răpit – Kempsey arătă din cap spre Roderick – şi l-am scos din Londra, apoi i-am dat de ştire lui Kirkwell prin intermediul unchiului meu. El trebuia să meargă la Hood and Gable a

doua zi, să dea ochii cu Kirkwell şi să-i spună că l-am prins pe Clifford şi o să-l omorâm şi o să-i lăsăm cadavrul în Pimlico după ce ne plătea restul de bani.

Roscoe dădu din cap.

— Un plan rezonabil. Şi ce s-a întâmplat?

— Păi nu ştim, nu? Dacă Kirkwell plătea şi restul, unchiul meu urma să-i dea de ştire fratelui meu în Birmingham, iar el să vină la căsuţă să ne spună, dar după ce ne-ai găsit şi l-ai luat pe Clifford, am fost tot pe drumuri căutând, aşa că nu am aflat nimic.

— Chiar şi aşa, spuse Dole, dacă Kirkwell ar fi plătit imediat, ca un om cinstit, am fi aflat în ziua de dinainte să ajungi tu la căsuţă şi am fi fost deja pe drumul înapoi spre Londra, ducând cadavrul, înainte să ne găseşti.

Kempsey, cu fruntea plecată, dădu din cap.

— Da – dacă ar fi să pun rămăşag, aş zice că Kirkwell nu a plătit.

— Unchiul tău avea de gând să-i spună lui Kirkwell unde v-aţi dus cu prada lui?

— Nu – nu suntem neghiobi. Nici măcar nu avea de gând să-i spună că plecasem din Londra – aia a fost doar o măsură de precauţie din partea noastră şi am pregătit astfel terenul ca să obţinem mai uşor o recompensă în schimbul lui Clifford.

Acţionaseră convinşi că Kirkwell nu avea banii. Roscoe reflectă, apoi întrebă:

— Unde îl pot găsi pe unchiul tău?

Kempsey deveni circumspect. Roscoe oftă:

— Nu mă interesează unchiul tău, ci doar ce poate să-mi spună. Dacă Kirkwell a primit sau nu mesajul vostru şi, dacă da, ce a răspuns. Poate unchiul tău a reuşit să-l urmărească înapoi până la locuinţa lui – cine ştie?

Kempsey coborî privirea şi nu spuse nimic. După o clipă, Roscoe spuse încet:

— Înţelegerea noastră era pentru tot ce vreau să ştiu.

Kempsey strânse din buze, dar, după o clipă, bombăni:

— Goodman Yard, nu departe de Turn.

— Numele lui?

Kempsey i-l spuse.

Nu prea mai aveau ce altceva să afle de la cei doi. Roscoe se ridică în picioare.

— Poliţiştii vor veni azi mai târziu să vă ridice. Dacă ne mai faceţi probleme, nouă sau lor, înţelegerea noastră se va anula, iar pe voi vă va aştepta spânzurătoarea.

După care întoarse şi, făcându-le semn lui Roderick, Sarah şi Miranda să pornească înaintea lor, ieşi.

Zece minute mai târziu se aflau cu toţii în bibliotecă; Henry stătea la masa cea mare scriind o scrisoare către magistratul local, lordul Bramwell. În picioare în faţa şemineului, Roscoe li se adresă lui Mudd şi Rawlins:

— Voi doi porniţi spre Londra imediat. Aflaţi ce s-a întâmplat cu unchiul lui Kempsey – vedeţi ce ştie.

Mudd şi Rawlins dădură din cap. Rawlins întrebă:

— Vă întoarceţi şi voi?

— Noi vom porni mâine. Jordan e în vizită la familia lui azi, dar va porni şi el spre oraş din Derby, tot mâine.

— Îi vom spune lui Rundle.

Mudd salută şi plecă, însoţit de Rawlins. Roderick surprinse privirea lui Roscoe.

— Înapoi în oraş?

Roscoe încuviinţă:

— Entwhistle a spus că ar trebui să fii în stare să călătoreşti. Îndreptându-se spre canapeaua pe care era aşezată Miranda, aflată în faţa cele pe care stăteau Sarah şi Roderick, se aşeză şi îşi aţinti privirea asupra lui prietenului său. Gândeşte-te la asta. Kirkwell îi angajează pe Kempsey şi Dole să te omoare şi să îţi lase cadavrul undeva unde să fie sigur găsit. Te vrea mort şi vrea să fii declarat mort imediat, dar nu le plăteşte decât jumătate din cât i-au cerut. Tot ceea ce ştiu şi ei şi noi sugerează că Kirkwell nu avea suficienţi bani pentru a plăti şi cea de-a doua jumătate a onorariului – cred că bănuiala lui Kempsey şi Dole în această privinţă e corectă. Prin urmare, Kirkwell se află

aproape sigur la Londra şi stă prost cu banii. Deci care e cel mai probabil motiv pentru care a pus să fii omorât?

Roderick se încruntă.

— Banii, îi sugeră Roscoe. Mobilul cel mai probabil sunt banii. Teorie care e susţinută şi de precizarea lui că voia ca trupul tău să fie găsit. Singurul mod în care ar putea profita cineva de pe urma morţii tale ar fi dacă domeniul tău ar trece în mâinile moştenitorilor tăi, iar asta nu se va întâmpla rezonabil de repede decât dacă ţi se găseşte cadavrul şi eşti declarat oficial mort.

— Dar…

Roderick aruncă o privire spre Miranda.

— Dar eu sunt moştenitoarea lui. Miranda îl privi pe Roscoe. Am mai discutat despre asta.

— Ştiu, spuse el. Dar în mod evident ne lipseşte o informaţie relevantă. Chiar şi aşa, am aflat tot ce se putea de aici. Răspunsurile la întrebările cine e cu adevărat Kirkwell şi de ce crede că va profita de pe urma morţii lui Roderick se află la Londra.

Miranda îi susţinu privirea, apoi încuviinţă din cap.

— Ai dreptate. Îl privi pe Roderick. Deci mâine pornim la drum.

Pentru a-l vâna pe Kirkwell şi a se asigura că fratele ei nu tocmai mic rămânea în siguranţă.

Capitolul 15

Câteva ore mai târziu, după ce se consultă cu doica în privinţa diverselor mijloace pe care ar fi putut să le folosească pentru a uşura călătoria lui Roderick la Londra, Miranda ieşi pe terasă şi inspiră adânc aerul tare de provincie.

— Îţi faci rezerve pentru când te vei întoarce la Londra?

Se întoarse şi o văzu pe Lucasta trecând pragul uşii

din spatele ei şi îi zâmbi:

— Da. Aerul de la ţară miroase mult mai frumos. Mai dulce şi mai parfumat.

— Aşa e. Găsesc că aerul din Londra e oarecum amar. Venind lângă Miranda, Lucasta coborî legănat treptele. Plimbă-te cu mine. Avem o jumătate de oră până să sune gongul pentru prânz şi înţeleg că îţi vom pierde compania mâine-dimineaţă.

— Acum că Roderick s-a refăcut suficient, ar trebui să ne întoarcem. La capătul treptelor porniră la plimbare, înaintând agale pe aleea pietruită ce încercuia pajiştea largă. Trebuie să-ţi mulţumesc din nou pentru ospitalitate. Faptul că am putut să ne refugiem aici a fost un dar divin. Fără sprijinul tău şi al lui Caroline, şi al celor din casă, Roderick nu s-ar fi recuperat atât de rapid.

— Cât despre asta, draga mea, a fost cu adevărat o plăcere pentru noi. Lucasta îi zâmbi. Dar dacă doreşti să mă răsplăteşti, poţi să o faci îndeplinindu-mi o dorinţă. Tu şi mătuşa ta – şi Roderick, desigur – sunteţi stabilite permanent în oraş?

— În momentul de faţă, da. Intenţia noastră este să rămânem până se căsătoreşte Roderick. După ce se aşază la casa lui, eu şi mătuşa… ei bine, am presupus dintotdeauna că ne vom muta înapoi la Oakgrove.

— Iar fratele tău a cunoscut vreo tânără lady în capitală?

— Nu. Nu încă.

Poate că Sarah era mai mult decât o prietenă în ochii lui Roderick, dar Miranda nu ştia cum avea să evolueze relaţia înfiripată între ei.

— Şi cum rămâne cu tine? Lucasta îi aruncă o privire curioasă. O, ştiu că o să-mi spui că ai douăzeci şi nouă de ani şi începi să te cam „învecheşti”, dar văd destul de clar că, pentru un anumit tip de gentleman mai matur, ai fi o soţie excelentă.

Miranda fu tentată să se eschiveze, dar…

— Am avut câţiva pretendenţi – de fapt, am un

potenţial pretendent şi în prezent –, dar încă ne gândim amândoi dacă are rost să îmi ceară mâna oficial.

Se gândea la Wraxby, dar, când rosti cuvintele, îşi dădu seama că vorbele ar fi fost mai potrivite în cazul… fiului Lucastei.

— Chiar aşa? După o clipă, Lucasta adăugă, părând sincer nedumerită: Ce ciudat. M-aş fi aşteptat ca, dată fiind situaţia ta – având, dacă am înţeles eu corect, o avere confortabilă şi nicio altă restricţie care să te împiedice – tu, cel puţin, să te laşi condusă de pasiune şi respect… dar iartă-mă. Lucasta puse uşor o mână pe braţul ei. Mă dovedesc insuportabil de băgăcioasă, o prerogativă pe care doamnele de vârsta mea şi-o exercită frecvent.

Netulburată, Miranda îi zâmbi. Putea accepta o atitudine băgăcioasă; în schimb poruncile dictatoriale precum cele de care făcea uz mătuşa ei erau o cu totul altă poveste.

— Asta, draga mea, e o conversaţie pe care am purtat-o cu fiecare dintre fiicele mele – sper că nu mă vei considera deplasată dacă îţi ofer acelaşi sfat. Fără a mai aştepta permisiunea ei, Lucasta continuă: Pentru a-şi asigura fericirea în viaţă, e absolut necesar pentru o lady să se cunoască bine, să ştie clar ce doreşte – ce o va face să se simtă împlinită –, apoi să meargă înainte şi să smulgă de la viaţă tot ceea ce îşi doreşte şi îi trebuie. Lucasta flutură din mână cu un gest de respingere. Orice idee cum că viaţa îţi va oferi aceste lucruri fără să te implici activ e profund greşită. Trebuie să decizi ce vrei şi să iei măsuri pentru a obţine acel lucru – nimeni nu găseşte adevărata fericire altfel decât acţionând.

Înaintară încă câţiva paşi, apoi Miranda murmură:

— Asta e foarte profund.

— Într-adevăr. Şi e şi incontestabil. Lucasta îşi desprinse mâna de pe mâneca Mirandei. Întâmplarea face să fi purtat recent o discuţie cu Julian, pe un subiect asemănător. Evident, tu îl cunoşti sub cealaltă faţă a lui, dar l-ai văzut şi aici, unde e fiul meu, unchiul lui Henry,

fratele Edwinei, cumnatul lui Caroline. Nu-mi permit să-ţi povestesc eu de ce a trecut prin această transformare, dar după cum i-am arătat şi lui, dată fiind situaţia actuală, s-ar putea să fie posibil să inverseze ceea ce a făcut acum câţiva ani şi să redevină lordul Julian Delbraith.

Miranda se încruntă.

— E posibil aşa ceva?

Lucasta confirmă din cap, cu o expresie fermă a buzelor:

— Aşa cred. Şi dacă ar putea fi convins în acest sens, ar conta atât de mult pentru viitorul lui – pentru restul vieţii lui.

De ce îi spunea Lucasta acele lucruri? Ducesa-mamă nu era o femeie care să pălăvrăgească doar de amorul artei.

Răspunsul părea evident; dacă Roscoe reintra în pielea lordului Julian Delbraith… Miranda îi aruncă o privire ducesei-mamă. Încerca oare mama lui să le aranjeze căsătoria? Sau Lucasta avea în minte un alt scop – eventual sperând că ea avea să îl încurajeze să reflecteze asupra acestei opţiuni?

— Mamă.

Se întoarseră amândouă şi îl văzură exact pe cel despre care vorbeau traversând pajiştea spre ele. Miranda îi aruncă o privire scurtă ducesei-mamă şi văzu un zâmbet de o inocenţă deplină înflorind pe chipul Lucastei.

— Dragul meu, ce încântare. Tocmai discutam despre întoarcerea ta în capitală – vei lua trăsura de călătorie pentru bietul Roderick, nu-i aşa?

— Da. Privirea lui Roscoe – a lui Julian – se mută de pe chipul mamei sale pe cel al Mirandei, apoi se întoarse din nou la mama lui. Tocmai veneam să întreb dacă nu cumva asta vă va încurca eventualele voastre planuri. Am s-o trimit înapoi imediat, dar i-ar face bine lui Roderick să-şi ţină piciorul ridicat.

— Bineînţeles, dragul meu. Mama lui îl bătu uşor pe braţ. Şi nu, sunt hotărâtă să rămân aici în viitorul apropiat –

cel puţin până la Crăciun –, deci poţi să-i dai voie vizitiului să ia o scurtă pauză în capitală înainte de a-l trimite înapoi.

— Mulţumesc.

Din casă răsună dangătul grav al gongului ce anunţa prânzul. Roscoe îi oferi braţul mamei sale.

— Mulţumesc, dragul meu.

Lucasta i-l luă şi, cu Miranda venind încet pe lângă Roscoe, se întoarseră în casă.

La masa de prânz Miranda desluşi cu o claritate dureroasă un neajuns al plecării lor: Roderick şi Sarah nu voiau să se despartă. Dat fiind curajul cu care sărise Sarah în apărarea lui Roderick şi faptul că Roderick îi acceptase ulterior ajutorul, Miranda se întrebase cât de departe ajunseseră lucrurile între cei doi, cât de profundă era afecţiunea care înflorise între ei.

Acum amândoi erau vizibil posomorâţi la gândul de a nu-l mai avea pe celălalt aproape, de a nu se mai putea bucura unul de compania celuilalt. Nu că s-ar fi împotrivit sau ar fi stat îmbufnaţi, sa facă sau să spună ceva făţiş, însă era cât se poate de evident pentru toţi cei din jurul mesei că amândoi erau abătuţi.

Sarah îşi pierduse pofta de mâncare. Roderick era palid la faţă. Amândoi se străduiau să răspundă politicos şi fără reţineri comentariilor ce le erau adresate, dar când vorbeau unul cu celălalt apropierea dintre ei scânteia, iar expresia din ochii lor… impresia distinctă pe care şi-o formă Miranda era că amândoi hotărâseră să fie curajoşi.

Poate iraţional – căci orice legătură concretă între Roderick şi Sarah ar fi marcat sfârşitul rolului ei în viaţa lui Roderick – se trezi totuşi căutând soluţii pentru a le permite să-şi ducă mai departe povestea de dragoste.

Ea nu era o persoană romantică – ba chiar se săturase de poveşti romantice de când cu teribila ei logodnă din urmă cu mulţi ani dar dacă exista o şansă, îşi dorea acea fericire pentru Roderick.

Lângă Miranda, Roscoe urmărea interludiul din cealaltă parte a mesei, unde Roderick şi Sarah erau aşezaţi

unul lângă celălalt, Lucasta, Caroline, Edwina şi Henry întreţineau conversaţia, atrăgându-i în discuţie pe el şi pe Miranda cu diverse comentarii relaxate şi pălăvrăgeală voioasă, dar la celălalt capăt al mesei atmosfera era dominată de o altă emoţie. O emoţie cu care, de data aceasta, putea să empatizeze. Şi el s-ar fi simţit abătut dacă l-ar fi aşteptat separarea de Miranda.

Care avea să se producă în curând.

Însă perspectivele lui Roderick şi Sarah erau clare; dacă doreau să ducă relaţia lor la ceva mai profund decât o prietenie, puteau să o facă. Nu trebuiau decât să se hotărască, apoi să-şi ducă hotărârea la îndeplinire.

Îi aruncă o privire femeii de lângă el, apoi coborî ochii în farfurie. Ce bine ar fi fost dacă viitorul lui şi al Mirandei ar fi putui să fie redus la o întrebare la fel de simplă. Însă aşa cum stăteau lucrurile, în ceea ce îi privea pe ei doi, nu credea că se putea găsi vreo soluţie.

Desigur, în cazul lui Sarah şi Roderick, Sarah era cea care aven o reputaţie mai puţin favorabilă, dar familia ei o protejase, şi nu ajunsese efectiv să cadă în dizgraţie. Cazul lui era cât se poate de diferit.

Coborârea lui la un statut mai puţin respectabil era, cel puţin din punctul lui de vedere, ireparabilă. Imposibil de inversat, cu atât mai puţin de şters.

*

Ceva mai târziu în după-amiaza aceea, cu bagajele făcute şi pregătită pentru a pleca în dimineaţa următoare, Miranda porni spre grădina de trandafiri pentru a face o ultimă plimbare în acel loc magic şi a profita de un moment de linişte pentru a reflecta. Pentru a cântări tot ceea ce aflase de când sosise la Ridgware.

Înaintând agale pe aleea din mijloc, cu ochii în pământ, renunţă să-şi mai ţină în frâu gândurile şi le lăsă să ajungă oriunde voiau; cuvintele cât se poate de studiate ale Lucastei îi stârniseră mai multe gânduri ce îi goneau acum

prin minte. Observaţia ducesei-mamă că singura cale spre fericire consta în a defini ceea ce conta cel mai mult i se păruse atât de relevantă încât ideea răsunase ca un clopot uriaş în sufletul ei.

Nu depindea decât de ea să facă ce voia cu viaţa ei. Avea de ales, avea opţiuni şi, acum că doamnele îi lămuriseră statutul ei social, se părea că avea semnificativ mai multe posibilităţi decât ar fi crezut.

Un lucru era sigur – rolul ei de tutore al lui Roderick se încheiase. Indiferent dacă o alegea pe Sarah sau o altă tânără drept soţie, era deja pe picioarele lui, luând singur deciziile hotărâtoare pentru viaţa lui. Trecuse peste ea în această privinţă; iar ea înţelegea acum şi putea recunoaşte că, din cauza rolului ei familiar şi, pentru ea, predominant de tutore al lui, amânase să ia astfel de decizii în ceea ce o privea pe ea însăşi. Cochetase cu acele gânduri, dar nu acordase niciodată propriei vieţi şi propriului viitor aceeaşi atenţie pe care o acordase vieţii lui Roderick.

Avea douăzeci şi nouă de ani şi era suficient de bogată pentru a acţiona după pofta inimii, fără obligaţii faţă de cineva care să o revendice. Registrul vieţii ei era gol în acel moment; după spusele Lucastei, ei îi revenea sarcina de a-l completa, de a defini cum avea să fie viaţa ei.

Ajunse la fântâna dorinţelor şi se opri, cu privirea aţintită asupra suprafeţei încremenite. Cum îşi dorea să fie viaţa ei?

Fu nevoită să scotocească departe în trecut, printre mulţi ani, pentru a-şi aminti visurile ei, speranţele ei neatinse. Dacă şi-ar fi permis să aleagă cu libertate deplină, fără prejudecăţi care să o limiteze, atunci, în ciuda tuturor semnelor de întrebare, a obstacolelor şi a ezitărilor, cea mai scumpă aspiraţie a ei rămânea aceea de a se căsători şi a-şi întemeia o familie. Dar căsătoria şi familia erau scopuri finale; pentru a le atinge, trebuia mai întâi să găsească un pretendent acceptabil şi – dacă dădea complet frâu liber viselor ei – iubirea.

Rămase la marginea fântânii, privind fix apa, auzind

în minte toate argumentele obişnuite, multe dintre ele cu vocea mătuşii ei, cum că ea, cu trecutul ei, pur şi simplu nu putea spera la astfel de lucruri, că iubirea era o complicaţie stupidă şi inutilă, rezervată doar celor nesocotiţi, incapabili, slabi de înger… Auzi încă o dată toate vechile mustrări, apoi închise ferm uşa în urma lor şi ascultă în loc remarca Lucastei. Stătea în puterea ei să decidă, să aleagă detaliile şi să le ducă la îndeplinire, să îşi croiască viaţa pe care şi-o dorea, să lupte pentru ea dacă era nevoie. Să aleagă un soţ, să aleagă să iubească…

Inspirând scurt, îşi lăsă imaginaţia să zburde liberă, să picteze viitorul cum voia… după cum îşi dorea inima ei.

În cele din urmă clipi şi se concentră din nou asupra apei de la picioarele ei. Fântâna dorinţelor a lui Roscoe. Încă nu era noapte, şi totuşi… închise ochii, văzu din nou în minte viitorul pe care şi-l dorea inima ei nesăbuită, şi îşi dori…

— Miranda?

Deschizând ochii, se întoarse şi o văzu pe Caroline venind spre ea. Ducesa zâmbi.

— Speram să am ocazia să discut cu tine înainte să pleci.

— La fel şi eu. Puterea obişnuinţei, constată Miranda, era greu de învins, şi bănuia că ştia care era subiectul pe care voia să îl abordeze Caroline. Voiam să te întreb ce crezi despre Sarah şi Roderick, dacă, după părerea ta, ar fi înţelept să încurajăm continuarea prieteniei lor.

Venind lângă ea la fântână, Caroline afişă un aer nedumerit. Miranda inspiră adânc şi ridică privirea.

— Pe scurt, pe baza a ceea ce ştii despre familia lui Sarah, crezi că dacă Roderick ar veni în viitor să-i ceară mâna, oferta lui ar fi bine primită?

— Îţi spun cu deplină sinceritate, răspunse Caroline, că ştiu sigur că familia ar privi cu ochi buni această legătură – şi da, la fel ca tine, văd că potenţialul există deja. Par să se potrivească uluitor de bine. Strângându-şi mai bine şalul în jurul ei, Caroline continuă: Ar trebui să îţi

explic ceva – în legătură cu Sarah. Aruncă o privire în jurul ei, apoi flutură din mână. Să ne plimbăm.

O cărare mai îngustă încercuia grădina închisă între ziduri; porniră pe acea cărare, lăsând fântâna dorinţelor în urma lor.

— Motivul pentru care Sarah se află aici şi stă cu mine la ţară, departe de Londra şi de toate distracţiile aferente, e fiindcă în ultimii doi ani – încă de când a debutat în societate – s-a comportat… ei bine, nebuneşte. Purtarea ei a fost adesea pe muchie de cuţit, la un pas de dezastru, în asemenea măsură încât efectiv îi scotea peri albi bietei sale mame. Cel de-al doilea sezon al lui Sarah, de acum câteva luni, i-a lăsat pe părinţii ei zguduiţi – purtarea ei a fost frivolă, nestatornică, aproape uşuratică. Nu că s-ar fi produs vreun dezastru real – şi, da, mă refer la un dezastru social, un comportament inacceptabil pentru o tânără domnişoară din înalta societate, dar dincolo de toate astea nu este absolut nimic în neregulă cu sufletul lui Sarah. Cred că tocmai de asta le-a venit atât de greu tuturor să facă faţă purtării ei – era ca şi cum ea ar fi crezut că asta era atitudinea de care trebuia să dea dovadă, în loc să fie copila dulce de dinainte de debutul ei în societate. A fost ca şi cum ar fi ieşit în societate fără a avea niciun reper de stabilitate şi s-a lăsat dusă de val, atrasă irezistibil în cele mai nesocotite cercuri.

Caroline oftă:

— A fost foarte greu pentru mama ei, dar, chiar şi aşa, de când a ajuns aici, e mult mai liniştită, deşi încă mai aveam rezerve privind direcţia ei. Însă din clipa în care a sosit Roderick, s-a transformat. Sau, mai exact, a redevenit copila dulce şi bună la suflet pe care o cunoşteam. Caroline inspiră adânc. E ca şi cum Roderick i-ar oferi un reper. Ca şi cum el ar fi punctul ei de stabilitate şi cel care o încurajează să fie ea însăşi, şi astfel renunţă la masca falsă.

Miranda încuviinţă din cap.

— Nu eram sigură în privinţa ei, la început, dar ceea ce am văzut a fost mai mult decât suficient pentru a mă

convinge că i s-ar potrivi, şi nu am nici urmă de dubiu că el doreşte să continue această prietenie. Nu-ţi pot oferi certitudini despre cât de profunde sunt sentimentele lui faţă de ea, dar pot spune că nu l-am văzut niciodată să se arate atât de interesat de nicio altă tânără domnişoară.

Caroline dădu şi ea din cap.

— Suntem de acord, deci – legătura ar trebui încurajată. Am să le scriu părinţilor ei şi surorilor ei mai mari. Caroline îi aruncă o privire Mirandei. Va trebui să vedem ce putem aranja.

— Mă gândeam că, după ce ne întoarcem la Londra, Roderick se va plictisi în scurt timp. Nu prea va putea să stea pe picioare timp de încă vreo câteva săptămâni. M-am întrebat dacă nu cumva, dacă Sarah s-ar întoarce la Londra, n-ar putea veni să-şi petreacă zilele cu el pe Claverton Street, cam aşa cum făcea şi aici.

— Am să sugerez asta părinţilor ei. În această perioadă a anului, cum Londra e atât de liniştită, nu văd nimic împotriva planului.

Miranda coborî privirea.

— Ştiu că m-ai liniştit în această privinţă şi în trecut, dar totuşi trebuie să întreb – şi trebuie să ştiu răspunsul înainte ca lucrurile să meargă mai departe. Ridicând fruntea, întâlni privirea lui Caroline. Eşti sigură că familia lui Sarah va considera gradul de nobleţe al lui Roderick suficient de bun?

Caroline îi oferi un zâmbet scurt şi convins.

— Te pot asigura fără urmă de îndoială că familia va fi mai degrabă îngrijorată ca nu cumva lucrurile să nu stea exact invers – ca nu cumva familia lui Roderick să considere că indiscreţiile pe care Sarah le-a evitat la limită în ultima vreme ar putea fi un semn al unei lipse ascunse de responsabilitate prea gravă pentru a putea fi trecută cu vederea.

Miranda îi zâmbi.

— Cum familia lui Roderick e reprezentată, în acest context, în primul rând de mine, îi poţi asigura că nu e

cazul.

Mulţumite de înţelegerea reciprocă, îşi continuară plimbarea, apoi Caroline coborî privirea.

— Nu am venit să discut despre Roderick şi Sarah, ci despre altceva – altcineva.

— Oh?

Aruncând o privire în lateral, Caroline îi surprinse ochii:

— Julian nu ţi-a spus de ce a devenit Roscoe, nu-i aşa?

Înfiorată de curiozitate şi de ceva mai mult, Miranda clătină din cap.

— Nici nu o va face. Caroline îşi aţinti din nou privirea asupra cărării din faţa lor. Fiindcă ne afectează pe atât de mulţi dintre noi – Lucasta, surorile lui, eu, Henry, de fapt, toţi cei care locuim aici –, el consideră că nu are dreptul să împărtăşească povestea asta, că nu e secretul lui. Caroline ridică privirea spre casă, vizibilă peste gardul grădinii. Ceea ce nu înţelege e că acum noi toţi şi toată lumea de aici are o datorie uriaşă faţă de el şi ne-ar plăcea foarte mult să i-o plătim dacă ar sta în puterea noastră. Nu avem cum, nu în mod direct, dar poate… Caroline inspiră, apoi, evitând în continuare să se uite la Miranda, îşi continuă agale plimbarea. Am decis că trebuie să-ţi spun fiindcă ştiu că el nu o va face, şi cred că ai nevoie să ştii.

Miranda ezită, apoi spuse încet:

— Aş vrea să ştiu.

Caroline încuviinţă.

— Totul a început când erau copii – George, răposatul meu soţ, şi Julian, fratele lui cu trei ani mai mic – şi s-a sfârşit acum doisprezece ani.

Miranda ascultă în timp ce Caroline îi descrise blestemul familiei Delbraith şi îi explică diferenţa dintre cum reacţionase George şi cum răspunsese Julian în faţa aceleiaşi provocări. Îi explică felul în care, ascunzându-se de toţi membrii familiei, soţul ei, răposatul duce, târâse domeniul în faliment, îşi condamnase familia la sărăcie, apoi alesese soluţia laşă, lăsându-l pe fratele lui mai mic să

intervină, să culeagă rămăşiţele şi să îndrepte situaţia.

— Pe scurt, Julian şi-a sacrificat viaţa – viaţa confortabilă pe care ar fi dus-o altfel în calitate de aristocrat bogat, unul de obârşie nobilă şi foarte veche – ca noi toţi să ne putem trăi vieţile, aşa cum ne aşteptasem. Caroline făcu o pauză, apoi, coborând şi mai mult vocea, continuă: Nu mi-am închipuit vreodată că un bărbat, cu atât mai puţin un bărbat aşa cum îl credeam pe atunci a fi, ar putea da dovadă de un asemenea… altruism neştirbit. Dar el a făcut-o. Ne-a salvat pe toţi.

Caroline îi aruncă o privire.

— Ştiu că Lucasta nutreşte speranţa că ar putea, acum că bătălia e câştigată, să inverseze procesul şi să reapară ca Julian, ca fiul ei, şi chiar dacă îmi doresc şi eu asta pentru ea, pentru surorile lui, pentru Henry şi pentru Julian însuşi, nu am să mai fac niciodată greşeala de a crede că ştiu ce gândeşte. Indiferent ce decizie va lua în această privinţă, ştiu că va fi cea corectă – pur şi simplu, aşa e el. Nu am să îndrăznesc să îl împing nici într-o parte, nici în cealaltă.

Îşi continuară plimbarea. Gândurile Mirandei erau învolburate, recapitulând, rememorând; ghicise faptul că în spatele transformării lui Julian se aflase o răsturnare majoră de situaţie în care erau implicaţi bani, dar nu îşi imaginase o grozăvie ca aceea pe care i-o descrisese Caroline – trădările repetate, neajutorarea celor afectaţi. Dar îşi putea imagina, şi înţelege pe deplin, impulsul nestăpânit care îl mânase pe bărbatul care devenise Roscoe să îşi salveze familia… Nu îi venea deloc greu să înţeleagă de ce făcuse ceea ce făcuse.

În cele din urmă ajunse să reflecteze la ultimele cuvinte ale lui Caroline. Nu se aflau departe de intrarea în grădina de trandafiri când, nedumerită, întrebă:

— Dacă nu vrei să îl împingi nici într-o parte, nici în cealaltă…

— De ce îţi spun secretul familiei? Buzele lui Caroline se ridicară într-un zâmbet strâmb. Fiindcă nu sunt oarbă şi,

după cum spuneam, vreau să-l răsplătesc şi voi profita de orice cale care mi se oferă. Oprindu-se, se întoarse spre Miranda, care se opri şi ea. Mai mult decât oricine, Julian merită să fie fericit. Dacă există cât de puţină dreptate în lume, atunci el, dintre noi toţi, ar trebui să aibă parte de linişte şi fericire, de mulţumire şi bucurie. Caroline susţinu privirea Mirandei. Dacă va veni vreodată clipa, sau o ocazie, sau o situaţie în care ai ţine poate în mâinile tale puterea de a-i oferi oricât de puţină fericire, atunci, dacă o vei face, eu şi întreaga lui familie şi toţi cei de aici îţi vom rămâne pentru totdeauna îndatoraţi.

Privind-o pe Caroline în ochi, Miranda nu se putu preface că nu înţelegea, dar…

— Între noi… e complicat.

— E un bărbat complicat.

Se scurse un minut întreg, apoi Miranda inspiră încordată.

— Dacă va apărea vreo ocazie, am să… încerc. Dar nu ştiu ce îi trece prin cap.

— Nici eu – nici altcineva. Dar asta e tot ce îţi pot cere – să încerci. Caroline puse o mână pe braţul Mirandei şi i-l strânse uşor. Mulţumesc. Eliberând-o, se întoarse spre arcadă. Haide – ar trebui să ne întoarcem în casă, altfel Lucasta se va întreba unde suntem.

Străbătând vioaie cărarea alături de Caroline, Miranda îşi puse că pornise spre grădina de trandafiri pentru a cântări atent îi naţia. Chiar dacă îşi stabilise direcţia în anumite privinţe, părăsea grădina şi părăsea domeniul Ridgware cu mintea împovărată de probleme şi mai complexe.

Chiar dacă era scandalos de fascinantă, povestea modului în care lordul Julian Delbraith devenise Neville Roscoe, regele cartoforilor din Londra, nu o şocase efectiv. Reuşise doar să sublinieze ceea ce aflase deja la atâtea nivele, în atâtea feluri, încât descoperirea trecutului său nu venea acum decât să întregească prezentul lui într-o manieră coerentă şi logică.

Stând la fereastra camerei sale şi studiind umbrele ce jucau peste păduri şi pajişti sub norii grei ce alunecau peste luna tot mai palidă, îl văzu acum limpede aşa cum era în realitate şi nu fu prea surprinsă.

Era complex, într-adevăr, dar şi, din unele puncte de vedere, previzibil.

Dezvăluirile lui Caroline scoseseră în evidenţă asemănările dintre forţa motrice care îi împinsese pe amândoi până în acel moment, şi poate că astfel se explica atracţia dintre ei, cel puţin la un anumit nivel. Amândoi îşi trăiseră viaţa punând pe primul plan familiile lor, cei pe care îi consideraseră ca fiind în grija lor ţii sub protecţia lor şi, fiecare cu propriul deznodământ, reuşise să îşi îndeplinească ţelurile. Însă în cazul amândoura nevoia familiilor lor începea să pălească. Să se estompeze. Rolurile lor se schimbau.

Pentru amândoi.

Era ceva ce nu ştiuse şi nu ar fi putut niciodată să vadă sau să descopere în Londra. Era o înţelegere ce se datora şederii lor la Ridgware, şi era recunoscătoare pentru asta. Certitudinea că şi el încerca să îşi croiască drum printr-un labirint similar pentru a ajunge la un viitor satisfăcător avea darul de a o alina. De-a o linişti.

Fuseseră parteneri la salvarea lui Roderick. Poate ar fi putut li parteneri şi în a-şi defini fiecare viitorul… urmau să fie nevoiţi să o facă pentru a ghici dacă aceste perspective de viitor aveau să îi includă pe amândoi. Să coincidă.

Putea el să redevină lordul Julian şi astfel să fie eligibil ca soţ, ceea ce Roscoe nu ar fi putut fi niciodată? Şi mai important, dacă ar fi putut, ar fi vrut să se însoare cu ea? Erau, recunoscu ea, întorcând spatele ferestrei, două întrebări separate, chiar dacă decurgeau una din cealaltă.

El nu bătu la uşă, ci pur şi simplu o deschise; Miranda îşi dădu seama că îi auzise şi recunoscuse paşii pe coridor cu o secundă mai devreme. Îl privi intrând, închizând uşa, studiind-o pentru o clipă, apoi apropiindu-se de ea.

Roscoe era mânat de un singur gând: să profite cât de

mult de noaptea aceea. A doua zi urmau să pornească la drum spre Londra şi spre vieţile lor obişnuite, iar acest interludiu – un moment neprevăzut într-un loc protejat – avea să se încheie. O devoră din ochi pe măsură ce se apropie, îşi lăsă privirea să îi urmărească liniile zvelte ale siluetei, curbele bogate ale sânilor şi şoldurilor, liniile elegante ale coapselor învăluite ispititor în mătasea de chihlimbar a rochiei.

Oprindu-se în faţa ei, nu o lăsă să vorbească, ci ridică mâinile şi îi prinse faţa în palme. Ridicând-o spre a lui, îi întâlni privirea pentru o clipă, apoi îşi plecă fruntea şi o sărută.

Lung, lent, indescriptibil de dulce, sărutul se prelungi, se desfăşură fără intenţie sau voinţă; ea îşi abandonă gura în voia lui, aşezându-şi o mână peste dosul palmei lui, deschizându-şi şi mai mult buzele, cu limba mângâind şi invitându-l mai adânc.

Roscoe gusta în ea elixirul vieţii; nu se putea sătura de bogăţia pe care o oferea, dar, dându-şi seama exact cât de grăitoare era acea fascinaţie a lui faţă de un simplu sărut, se forţă să se retragă, să încerce măcar să pară cunoscător, amantul sofisticat care s-ar fi dovedit cu oricare altă femeie.

Însă cu ea era un alt bărbat. Îşi dădu seama de acest lucru chiar în clipa în care buzele li se desprinseră, când înălţă capul şi, ca un om flămând de stimulare tactilă, îşi lăsă degetele să îi alunece prin valurile bogate ale părului ei, prins în seara aceea într-un coc lejer.

Mâinile ei se odihneau acum pe umerii lui; alunecară uşor spre lavalieră şi scoaseră acul, apoi, trecându-şi palmele pe pieptul lui, le lăsă să alunece în jos şi în lateral, deschizându-i larg jacheta.

El îşi retrase mâinile din părul ei doar cât să se dezbrace de haină şi să o arunce spre un scaun, apoi se concentră din nou pe descâlcirea minunatelor bucle mătăsoase.

Cu degetele ocupate să-i descheie nasturii vestei, ea

îi studie faţa printre umbre. Dar nu voia să o ştie reflectând atât de intens sau concentrându-se prea mult asupra lui.

— Te-am văzut azi după-amiază plimbându-te alături de Caroline.

— Hmm. Îi deschise vesta. Îşi întinse degetele peste pânza fină ce îi acoperea pieptul şi strânse uşor. Am discutat despre cum să aranjăm ca Sarah să îl viziteze pe Roderick la Londra.

— O idee înţeleaptă. Părul ei se desprinse din coc şi se revărsă într-o splendoare luxuriantă peste umerii şi spatele ei. Retrăgându-şi degetele dintre şuviţele dese, se dezbrăcă de vestă, îşi descheie rapid manşetele, apoi întinse mâinile în spatele ei şi se opri la şnururile rochiei. O trase mai aproape. E mai bine decât să-i lăsăm să stea abătuţi şi să ajungă la disperare înainte să încerce să aranjeze singuri o formă de întâlnire.

Ocupată să îi dezlege nodul complicat al lavalierei, Miranda ridică privirea pe sub gene şi îi surprinse ochii. Ezită, apoi, coborând pleoapele, murmură:

— E ultima noastră noapte aici.

Roscoe nu voia să discute despre acest lucru. Despre ei.

— Da. Ridicând o mână, îi prinse blând ceafa în palmă. Apropiindu-i buzele de ale lui, îşi plecă fruntea. Aşa că hai să luăm din ea tot ce putem.

O sărută şi de data aceasta nu se opri. Nu voia să vorbească despre sfârşitul ameninţător al legăturii lor, nu voia să rostească vorbele şi să le transforme în realitate. Acest lucru era rezervat pentru poimâine; în noaptea aceea, şi cu puţin noroc şi în noaptea următoare, avea să o poată ţine încă în braţe.

Trăgând-o mai ferm spre el odată ce se prinse pe deplin în sărut, îşi desprinse uşor degetele de pe ceafa ei şi le lăsă să se plimbe în jos pe gâtul ei. O simţi înfiorându-se.

Îşi lăsă vârfurile degetelor să îi alunece peste claviculă, desenând-o cu delicateţe până la proeminenţa umărului, şi se îmbăta cu reacţia ei. În seara aceea era

hotărât să zăbovească şi să savureze. Absolut fiecare moment, fiecare geamăt, fiecare clipă înfiorată de tensiune plină de nerăbdare, absolut fiecare secundă de satisfacţie din plăcerea ce avea să urmeze. Fiecare bătaie scânteietoare de inimă hrănită din pasiune, dorinţă, tensiune crescândă şi descărcare.

Şnururile rochiei se desfăcură; fără a întrerupe sărutul, cu degetele mângâind, conturând, zăbovind pe curbele graţioase ale braţelor şi umerilor ei, pe rotunjimile ispititoare ale sânilor, cu palmele dezmierdând, îi coborî rochia până la şolduri, apoi lăsă mătasea grea să alunece singură pe podea.

Prin mătasea diafană a cămăşuţei, închise o mână peste sânul ei, desfătându-se cu fermitatea plină, cu potrivirea perfectă, cu greutatea evocatoare. Fără intenţie conştientă, degetele lui îi găsiră sfârcul şi îl strânseră, îl tachinară… ea gemu sub sărut, apoi se apropie mai tare pe el.

Făcu asta cu îndrăzneală, răsfirându-şi degetele peste pieptul lui, apoi alunecând în jos şi lateral, strecurându-se pe sub cămaşa pe care o scoase de sub betelia pantalonilor pentru a i-o împinge în lături, peste spatele sculptural. Revendicându-l.

El îşi înăbuşi un tremur în faţa posesivităţii făţişe, demne de o amantă, din atingerea ei. Era ceva ce îşi dorea, ceva ce îl încânta – ceva după care tânjea.

Gurile lor deveniră mai încinse, mai lacome, dorinţa crescând tot mai mult. Şi nu aveau nevoie să o amuţească, să o restrângă în niciun fel. Noaptea aceea îi era în întregime dedicată ei, şi deci lui. Cu ea, spre deosebire de toate celelalte femei de dinainte, găsea încântare în plăcerea ei.

Şi noaptea aceea – toată noaptea – era a lor.

Se mişcau în armonie perfectă, în acord instinctiv. Hainele căzură, dezbrăcate şi aruncate; mâinile atinseră, mângâiară, dezmierdară şi posedară.

Revendicând din nou cu o încredere neştirbită prin

spontaneitate, prin dorinţa făţişă.

Dacă el era expert în acest domeniu, ea învăţase rapid. Învăţase să reacţioneze la el, la mângâierile lui, să aprecieze cele o mie de plăceri mărunte ce creşteau şi se acumulau în timp ce valsau împreună pe drumul spre paradis.

Miranda îl urmă fără să ezite. Fără gânduri sau rezerve. Nu se pripiră, nu se grăbiră; chiar şi când rămaseră amândoi goi, înveliţi doar în umbra fără substanţă, dar în rest mistuindu-şi reciproc simţurile, se opriră să guste clipa şi să o absoarbă. Să atingă, să mângâie şi să se minuneze. Să se bucure de încântarea celuilalt şi să găsească plăcere în explorarea senzuală a celuilalt.

Desprinzându-se din sărut cu un geamăt înfiorat, Miranda îşi lăsă capul pe spate, cu ochii închişi pentru a absorbi şi reţine mai bine senzaţia mâinilor lui puternice desenându-i conturul umerilor, trecându-i peste sâni, coborând peste scobitura taliei, peste abdomen, apoi întinzându-se în lateral pentru a-i urmări posesiv curba generoasă a şoldurilor, înainte de a-i aluneca în jos peste coapsele goale.

Buzele lui le regăsiră pe ale ei în timp ce degetele lui păcătoase îşi schimbară direcţia şi urcară încet, cu delicateţe, şi totuşi hotărât, pe interiorul coapselor ei. Una dintre mâini îşi continuă urcuşul mângâietor până se opri pe şoldul ei, în vreme ce degetele celeilalte zăboviră, dezmierdând uşor cârlionţii dintre coapsele ei.

Apoi mâna de pe şoldul ei se strânse, fixând-o. Îndepărtându-i blând coapsele, îşi strecură degetele dincolo de perdeaua de cârlionţi şi dezmierdă. Explorând, testând şi conturând încet. Învăţând din nou. Imprimându-şi pe ea şi pe carnea ei intimă atât de sensibilă atingerea reînvăţată.

Gura lui sorbi dintr-a ei în timp ce degetele i se jucau pe simţuri şi pe nervi, înteţindu-i dorinţa. Ea se hrăni din el şi îl hrăni la rândul ei cu fierbinţeala crescândă a pasiunilor lor, cu dorinţele tot mai pronunţate, tot mai puternice, cu nevoia ce înmugurea în ei. El acceptă tot ceea ce avea ea

de oferit şi îi răspunse în egală măsură, dar... ea voia mai mult.

Retrăgându-şi o mână de pe muşchii încordaţi, oţeliţi, ai spatelui lui, îşi trecu palma peste trunchiul lui dintr-o parte, strecură mâna între corpurile lor şi găsi coloana tare a erecţiei lui, îşi încolăci degetele în jurul lungimii fierbinţi şi rigide şi mângâie cu îndrăzneală.

Concentrarea lui se risipi. Miranda îşi lăsă degetele să urce, apoi le trimise într-o alunecare uşoară peste capul umflat. Pieptul lui se ridică inspirând, dar nu o opri. În schimb, îşi reluă dezmierdările între coapsele ei, concentrându-se din nou pe sărutul lor, pe uniunea tot mai intimă a gurilor lor, asaltul explorator al limbii lui reflectând presiunea tot mai îndrăzneaţă a degetelor lui... şi o lăsă să se joace.

Să savureze bucuria de a-i oferi plăcere.

Ea se cufundă cu totul în joc, unul care deveni în scurt timp un schimb senzual, în care îl răsplătea pentru explorările tot mai intime cu propriile ei mângâieri provocatoare... deşi ştia că nu putea să dureze, nu mult, nu câtă vreme simţea pulsaţia tot mai intensă a pasiunii vibrând din ce în ce mai nestăpânită în venele lor, se agăţă de acel schimb, oferind şi primind.

Parfumul excitării lor, al lui şi al ei, se încolăcea în jurul lor.

Pielea lor se încinse, se umezi; răsuflarea deveni chinuită.

Nu mai putea îndura; desprinzându-se din sărut, cu nervii în flăcări, cu ochii închişi, Miranda gemu:

— Acum. Se linse pe buze, apoi murmură, pe un ton senzual şi grav. Cum?

El chicoti, un sunet ca un scrâşnet pietros, apoi se aplecă, o ridică în braţe şi o duse la pat.

Dând la o parte cuverturile, o întinse pe cearşaf, se îndreptă, apoi, ca un zeu gol în întuneric, o studie. Privirea lui alunecă lent de la faţă până la picioare, apoi se întoarse, şi îi văzu dinţii licărind pentru o clipă în penumbră.

Îngenunche pe pat, îi prinse pulpele în câte o mână, îi îndepărtă picioarele, coborî între ele şi puse gura în locul pe unde trecuseră degetele lui.

Ea se cabră şi nu reuşi decât în ultimul moment să îşi înăbuşe un ţipăt când corpul îi fu zguduit violent de valul de senzaţii provocat de atingerea buzelor lui şi de dezmierdarea aspră a limbii lui.

Îi răpi simţurile.

O răpi cu totul din lumea aceea şi o duse într-alta în care senzaţiile făceau legea. În care focurile pasiunii ardeau, iar dorinţa era un bici fierbinte ce o mâna înainte. Spre un cataclism de plăceri delicioase ce crescură şi se acumulară, se înălţară şi se intensificară, apoi explodară.

Văzu stele în faţa ochilor, atinse soarele lor senzual, dar chiar în clipa în care aproape ajunse pe culmea valului şi ghici abisul ce o aştepta, îl simţi mişcându-se şi se forţă să deschidă ochii. Îl privi ridicându-se, înfigându-şi şoldurile între coapsele ei, sprijinindu-şi corpul peste al ei, rămânând pentru o clipă suspendat deasupra ei, apoi împingându-se adânc şi ferm. Închizând ochii şi gemând uşor.

Ea se închise în jurul lui, strângându-l tare, şi îl ţinu prizonier.

Ridică braţele, le întinse în sus şi îl îmbrăţişă.

El inspiră adânc şi se retrase, apoi intră din nou, lent. Păstră un ritm încet, dureros de încordat, cu ochii închişi, cu atenţia şi concentrarea întipărite pe chip când se mişca, studiat şi controlat, în ea.

Oferindu-i plăcere şi ei, şi lui.

Cu pleoapele căzându-i grele şi buzele întredeschise curbându-se uşor, Miranda se abandonă plăcerii, lăsându-l să conducă, venind în întâmpinarea fiecărei invazii, primindu-l în ea, ridicându-se spre el pe drumul lor împreună.

Şi mai departe.

Roscoe era hotărât să prelungească acele momente, plăcerea până la absolut şi dincolo de el. Să stoarcă până la ultima picătură de plăcere şi pasiune din ea şi din ea.

Să savureze experienţa cum nu o mai făcuse niciodată, cu nicio altă femeie. Doar cu ea.

De ce, nu ştia; îşi lăsă capul să cadă şi, respirând gâfâit din cauza efortului de a se reţine, de a se agăţa şi de a prelungi acele momente, abandonându-se complet actului de adoraţie senzuală, nu ştia decât că era o realitate incontestabilă, iremediabilă şi imuabilă.

Întreaga ei fiinţă era doar came zveltă şi fermă şi piele încinsă, suplă şi maleabilă; umezeala fierbinte a tecii ei era o minunăţie senzuală, strângerea subtilă a muşchilor ei din interior o îmbrăţişare intimă pe care o simţea până în adâncurile sufletului.

Faptul că venea în întâmpinarea lui cu sinceritate şi bucurie şi se cufunda la fel de mult ca el în acel act ce le răpea simţurile era o realitate imprimată pe pielea lui, pe muşchii lui, adânc în oasele lui – pe deplin de netăgăduit. Nu era vorba de cedare, ci doar de o întâlnire, o uniune a doi oameni egali.

Într-un schimb de plăcere atât de profund încât îi marca sufletul.

Ea intra în acest schimb cu o sinceritate fără rezerve; nu putea să nu îi răspundă la fel, astfel că nu exista niciun scut, niciun paravan, nici măcar un voal în spatele căruia să îşi poată ascunde sentimentele. Sau care să îi permită să se ascundă de ele. Erau sentimente atât de puternice încât refuza să le numească, cu atât mai puţin să le recunoască şi să le dea astfel putere şi mai mare, însă în acele momente, intrând adânc în ea şi simţind-o ridicându-se pentru veni în întâmpinarea lui, acele sentimente îi inundară şi îi copleşiră mintea.

Miranda îi auzi răsuflarea oprindu-se brusc pentru o clipă. Ridicând privirea pe sub pleoapele grele, văzu încleştarea tensionată a muşchilor deja tari ca piatra în încercarea de a prelungi încântarea lor comună. Respectând ritmul lui, încurajându-l să continue cu trupul şi cu mâinile, nerăbdătoare şi disperată, şi totuşi dispusă să rămână alături de el chiar în acea cadenţă chinuitor de

lentă, dispusă să înfrunte curajoasă flăcările mistuitoare ale nevoii lor în timp ce el, prin însăşi acea lentoare, îi biciuia spre un infern furios, cu răsuflarea tăiată, gemând, ridică o mână şi îşi lipi pama de obrazul lui subţire.

El întoarse capul şi depuse un sărut fierbinte, cu gura deschisă, pe palma ei.

Dezmierdarea intimă, evocatoare, îi făcu inima să tresară, îi făcu trupul să se înfioare din cap până în picioare.

Înainte să apuce să se concentreze pe reacţia ei, el trase în piept o gură uriaşă de aer – şi acceleră ritmul, pornind astfel şi ei, şi pasiunea lor în ascensiunea sinuoasă spre desăvârşire.

Şi îi împinse pe amândoi în vatra nevoii lor răvăşitoare, în flăcările de dorinţă ce îi dogoriră pielea, îi străbătură fulgerător nervii şi îi mistuiră raţiunea, gândurile, orice conştiinţă a exteriorului. O închiseră, trup şi minte, într-o menghină de senzaţii atât de obsedante încât nu mai ştiu nimic în afară de corpul lui penetrându-l în forţă pe al ei, părul lui mângâind-o aspru pe pielea încinsă, forţa pură ce o zguduia cu fiecare legănare a şoldurilor lui – apoi el plecă fruntea, îi captură buzele, îi umplu gura şi goni cu ea în miezul soarelui lor senzual.

Senzaţiile explodară în ea.

Ţipătul îi fu înăbuşit de sărutul lor, fiinţa ei, realitatea ei, se sparse în cioburi de percepţie în nuanţe scânteietoare ce îi goniră fulgerător prin nervi, îi alergară prin vene, şi o consumară din interior… până nu mai rămase nimic în afară de extaz strălucitor şi emoţia de dincolo de el.

Emoţia care o prinse, o îmbrăţişă şi o învălui, emoţia care nu era a ei, nici a lui, ci a lor împreună…

Zdruncinat şi cutremurat, el i se alătură în glorie, şi se agăţară… se ţinură strâns.

Învăluiţi în acea bucurie puternică, intensă, înlănţuiţi, simţind împreună, se prăbuşiră în spirală înapoi pe pământ, în aşternuturile răscolite, unul în braţele celuilalt, înconjuraţi de strălucirea de după ce îi cuprinse pe amândoi.

Mai târziu, mult mai târziu, când se ridică de pe Miranda şi se aşează alături de ea, sub plapumă, cu ea dormind, profund satisfăcută, cu capul sprijinit pe umărul lui, Roscoe se lăsă pe spate şi închise ochii.

Şi încercă, deşi cu mai puţin succes, să îşi închidă şi mintea în faţa torentului nesfârşit de speculaţii fără rost stârnite şi aduse la viaţă de sugestia bine intenţionată a mamei sale.

Nu avea nevoie să reflecteze din nou asupra acestei opţiuni; întorsese deja problema pe toate părţile şi o analizase în profunzime şi descoperise scăparea din perspectiva mamei sale. Şi chiar dacă ar fi putut să reintre în pielea lui Julian, nu i-ar fi servit la nimic – nu i-ar fi asigurat ceea ce îşi dorea.

Ceea ce ştia acum că îşi dorea cel mai mult – acel unic element crucial pentru viitorul pe care şi l-ar fi ales dacă ar fi putut. Însă nu stătea în puterea lui să facă nimic care să îi aducă premiul pe care ultimele zile i-l dezvăluiseră ca fiind sfântul lui Graal.

Nu stătea în puterea lui să facă nimic care să dea timpul înapoi şi să şteargă ultimii doisprezece ani. Anii pe care şi-i petrecuse în pielea lui Roscoe, devenind treptat, cu paşi siguri, strict graţie inteligenţei lui şi talentelor lui înnăscute, regele cartoforilor din Londra.

O făcuse pentru a-şi salva familia, însă acest lucru nu făcea din el un personaj mai respectabil. Nu îl reinventa şi nu îi permitea bărbatului care fusese Roscoe timp de doisprezece ani să se convertească într-un soţ potrivit pentru orice lady, cu atât mai puţin în genul de soţ pe care l-ar fi acceptat o lady cu o convingere profundă că viitorul ei depindea strict de îmbrăţişarea unei respectabilităţi rigide.

Înţelegea – mai bine ca oricine – că respectabilitatea era ceva maleabil, un concept guvernat de perspectivă. Nu avea nevoie să întrebe ca să ştie că, din punctul de vedere al Mirandei, a deveni amanta lui şi a tolera o scurtă aventură amoroasă cât timp era departe de casă, departe

de societate, departe de toţi cei care o cunoşteau, era cu totul altceva decât a se însoţi făţiş cu el în Londra.

Cu atât mai puţin a se căsători cu el.

Mai mult, un aspect pe care îl preţuia în tot ceea ce se petrecuse între ei era atitudinea ei directă, deschisă, sinceritatea ei fără rezerve. Şi dacă o parte minusculă din el visa că aveau să găsească o soluţie pentru a-şi continua aventura amoroasă fără a pierde acea legătură transparentă, deschisă şi atât de minunat de revigorantă, majoritatea cinică şi sofisticată a minţii lui ştia că nu exista speranţă.

Ştia că dacă insista să se agaţe de ceea ce exista între ei, avea să deterioreze relaţia, să o păteze pentru totdeauna.

Noaptea aceea fusese ultima lor întâlnire la Ridgware. Dacă aveau norocul să găsească hanul potrivit, noaptea care urma s-ar fi putut dovedi ultima parte a aventurii lor amoroase.

Aveau să ajungă la Londra în după-amiaza următoare, iar el urma să se întoarcă în casa lui de pe Chichester Street, iar ea să revină pe Claverton Street şi… era cât se poate de posibil să nu o mai vadă vreodată.

Gândul îl copleşi cu un sentiment greu de pierdere, dar era prea realist pentru a se preface; pentru ei, pentru această poveste, pentru ceea ce înflorise între ei, sfârşitul era imposibil de negat.

Capitolul 16

Târziu a doua zi dimineaţă, Miranda era aşezată pe capra cabrioletei lui Roscoe, hotărâtă să profite cât de mult de fiecare moment pe care îl mai putea petrece cu el.

Cerul era înnorat, iar în aer se simţea asprimea înţepătoare a unei toamne ce învinsese în sfârşit vara. Din fericire, nu ploua, iar vântul uşor nu pătrundea prin

grosimea hainelor, prin urmare era o zi destul de bună pentru a călători.

Plecaseră din Ridgware imediat după micul dejun; Lucasta, Caroline, Henry şi Sarah ieşiseră pe terasă pentru a-i petrece. Cu piciorul ţinut ridicat în trăsura confortabilă, deja epuizat de pregătirile de plecare, Roderick se prăbuşise fără vlagă pe banchetă şi o fixase cu o privire indescifrabilă:

— Ar trebui să mergi cu Roscoe. Eu nu voi fi o companie plăcută.

Miranda îl studiase scurt, apoi consimţise. Roscoe o ajutase să urce în cabrioletă fără întrebări. După ce porniseră la drum, străbătând domeniul spre intrarea din spate, lăsând cabrioleta să meargă la viteză constantă în faţa trăsurii mai lente, Roscoe spusese:

— Kempsey şi Dole au acţionat singuri, dar având în vedere că suntem atât de aproape de Birmingham şi de familiile lor, şi va trebui să trecem prin Lichfield, ar fi înţelept să fii vigilentă şi să observi eventualele semne cum că am fost recunoscuţi sau urmăriţi.

Ea încuviinţase din cap şi făcuse ceea ce i se ceruse, dar nu întâlniră nici răufăcători, nici de altfel de pericole. După ce trecură cu bine prin Lichfield, ocoliseră Birmingham pe departe şi o luaseră pe drumul prin Coventry, apoi cotiseră spre sud pe drumul de Bambury către Oxford. Deşi traseul prin Bambury era cu câţiva kilometri mai lung, hotărâseră că era o opţiune mai puţin riscantă decât ruta prin Leamington Sea, un refugiu preferat de unii dintre vecinii de la ţară ai lui Roderick şi ai Mirandei şi de mica nobilime locală de lângă Ridgware.

Dacă nu ar fi trebuit să ţină seama de Roderick, poate că ar fi mers şi mai mult spre est înainte de a coti spre sud, în direcţia capitalei, dar având în vedere cât de dificilă avea să fie pentru el fiecare oră de călătorie, aleseseră să se întoarcă prin Oxford. După cum remarcase chiar Roscoe:

— Cel puţin ştim că drumul de la Oxford la Londra e într-o stare rezonabil de bună.

Lăsaseră Coventry în urma lor şi înaintau pe o fâşie de drum bine nivelată, roţile trăsurii huruind din spate. Acum că riscul de pericol trecuse de mult, iar Roscoe era concentrat să-şi stăpânească atelajul, împiedicând cei doi cai negri şi puternici să se îndepărteze prea mult de trăsură, Miranda profită de ocazie pentru a se relaxa, aţintindu-şi privirea asupra drumului din faţa ei, şi pentru a reflecta care era exact poziţia lor. Raportul dintre ei, în acel moment, în ziua următoare, şi mai departe.

El nu spusese nimic, dar perspectiva la care făcuse aluzie mama lui nu era una pe care se simţea îndreptăţită să o aducă ea în discuţie. Graţie Lucastei şi lui Caroline, acum îi desluşea trecutul suficient de bine pentru a-i înţelege prezentul, dar nici mama lui, nici cumnata lui nu păreau să îl cunoască pe bărbatul care era acum – să vadă cine şi ce era Roscoe, ca personaj distinct de Julian.

În mintea ei era limpede ca lumina zilei – Roscoe era bărbatul care o fascinase de la bun început, bărbatul de care ajunsese să se simtă atât de atrasă, bărbatul pe care şi-l luase ca amant. Cel care stătea lângă ea nu era Julian, ci Roscoe, iar acea diferenţă devenea din ce în ce mai vizibilă cu fiecare kilometru ce îi apropia de Londra.

Lucasta şi Caroline îl vedeau în continuare pe Julian, dar bărbatul cu care avea ea de-a face era Roscoe. Şi oricât ar fi analizat tot ceea ce spusese şi făcuse el – tot ce simţise prin interludiile pasionale pe care le petrecuseră împreună în ultimele unsprezece nopţi, prin apropierea pe care aproape că o putea simţi crescând între ei –, tot nu avea habar ce era în mintea lui, ce hotărâre luase privind viitorul legăturii lor. A aventurii lor amoroase.

Ea o iniţiase şi o continuase la început exclusiv fiindcă îşi dorise să cunoască; o înspăimântase gândul de a fi nevoită să îşi petreacă toată viaţa ca fată bătrână fără a fi aflat vreodată ce se petrecea între un bărbat şi o femeie în acea privinţă, iar el fusese singurul bărbat pe care îl întâlnise vreodată alături de care simţise că ar fi putut învăţa acele lecţii. Se dovedi un profesor binevoitor şi

priceput, un instructor devotat, iar ea învăţase multe; de fapt, învăţase în doar câteva nopţi tot ceea ce îşi stabilise iniţial să descopere.

Dar toate acestea nu fuseseră de ajuns, şi în continuare nu erau de ajuns. Acum voia mai mult. Mai mult din el. Mult mai mult timp cu el. Să exploreze cu el potenţialul nebulos, dar infinit de tentant, pe care îl simţea acum aproape la îndemâna lor… dacă doreau să ajungă la el.

Şi acolo era problema. Trebuia ca amândoi să îşi dorească să meargă mai departe; decizia nu îi aparţinea doar ei, şi nici nu era o decizie pe care să o poată lua în locul lui, nici măcar să îl încurajeze în direcţia asta. Trebuia ca el să îşi dorească acest lucru – să o dorească pe ea, să îşi dorească să continue legătura lor – din proprie iniţiativă.

În tropotul copitelor cailor negri pe pământ şi în huruitul iuţilor cabrioletei, Miranda îşi petrecu minute nenumărate reflectând la acest lucru şi evaluându-şi opţiunile, doar pentru a concluziona cu regret că, în absenţa oricărui semn din partea lui că ar fi dorit să transforme relaţia lor într-un aranjament ceva mai permanent, nu putea decât să accepte pasiv situaţia, să lase legătura lor să evolueze firesc – în direcţia pe care ar fi permis-o el şi să vadă ce avea să se întâmple, să vadă unde avea să îi ducă drumul lor. Avea să consimtă şi să încurajeze, dar nu putea să îl împingă de la spate. Revelaţia că nu prea putea face nimic pentru a-i influenţa decizia, deşi decizia respectivă avea să o afecteze semnificativ, nu era uşor de acceptat.

— Îţi dau un bănuţ dacă îmi spui la ce te gândeşti.

Miranda îşi dădu seama că se încruntase. Ştergându-şi expresia din ochi şi de pe chip, se uită la el; el o privi un moment, dar caii îi solicitară din nou atenţia. Pentru o clipă îşi lăsă privirea să zăbovească pe profilul lui, apoi se uită înainte.

— Ţi-ai irosi banii. Nu făceam decât… să bat câmpii în gând.

După o clipă, Roscoe arătă cu un semn din cap spre un loc în care un mănunchi de acoperişuri se apropia constant.

— Acolo e Southam. Propun să ne oprim să luăm prânzul acolo. Aruncă o privire scurtă spre ea. Fără îndoială lui Roderick i-ar prinde bine pauza, iar până la Banbury mai avem ceva de mers.

Miranda fu de acord:

— O scurtă oprire ar fi o idee bună.

Găsiră un han pe malul unui râu mic. Un salon particular dădea spre o pantă ierboasă ce ducea la apa vălurită; lumina slabă a soarelui licărea pe suprafaţa ei, înseninând încăperea şi creând iluzia unei zile mai văratice.

După ce rezervă salonul, Roscoe o lăsă pe Miranda, înveşmântată din nou în hainele şi voalul ei de văduvă, să aleagă feluri potrivite pentru masa lor, apoi se întoarse la trăsură pentru a-l ajuta pe Roderick să coboare.

Acceptând ajutorul lui, Roderick coborî piciorul rănit pe sol, apoi porni şontâc-şontâc, sprijinit într-o singură cârjă. Îşi ţinea mai bine echilibrul şi, estimă Roscoe, nu mai avea dureri atât de mari.

— Am reuşit să aţipesc. Roderick trecu şchiopătând pragul uşii salonului, pe care Roscoe i-o ţinu deschisă. Asta m-a ajutat. Nu mă mai simt atât de sleit.

— Excelent. Miranda îi trase un scaun la masă. Sper că ai poftă de mâncare – mâncarea de aici pare destul de bună.

Ceea ce se dovedi a fi adevărat. Petrecură la masă o şi jumătate agreabilă, discutând diverse. Profitând de ocazie, Roscoe îndreptă conversaţia spre viaţa pe care o duseseră cei doi fraţi la Oakgrove. De acolo, nu mai fu decât un pas mic până să afle ce le plăcea şi ce nu le plăcea la viaţă, să afle că niciunul dintre fraţi nu văzuse vreodată marea şi nici nu urcaseră vreodată pe un vas de agrement, barcă sau corabie.

Când, după ce strânse vasele de la felul principal, soţia hangiului întrebă dacă doreau un platou de brânzeturi

şi fructe, iar Miranda aruncă o privire spre el, Roscoe încuviinţă din cap:

— Avem timp suficient – nu-i nevoie să ne grăbim.

Miranda zâmbi şi îşi reluă descrierea despre grădinile din Oakgrove, spunându-i care erau copacii, plantele şi florile favorite. Nu ştia de unde izvorâse această nevoie de a folosi orice clipă pentru a afla tot ce putea despre ea, dar simţea, odată cu sentimentul apăsător că timpul era pe sfârşite, că mult prea curând, astfel de momente de conversaţii relaxate aveau să rămână în trecut.

Când plecară de la han, Roderick îşi înăbuşi un căscat şi îi făcu semn Mirandei să urce în cabrioletă:

— Eu am să trag un pui de somn, aşa că poţi să călăreşti cu Roscoe.

Ea consimţi şi plecară din nou la drum, relaxaţi şi în largul lor. Cum îl informase pe vizitiu care era hotelul din Oxford, la care hotărâse să se cazeze peste noapte, Roscoe nu mai necesar să ţină în frâu caii negrii, dar chiar şi aşa nu îi lăsă să alerge liberi. Refuza să îi lase să meargă mai repede şi să reducă din timpul pe care îl mai putea petrece cu ea.

— Spune-mi, zise el, ieşi vreodată în oraş să călăreşti?

Miranda oftă:

— Nu. Când eram la ţară, călăream aproape în fiecare zi, dar în oraş… ei bine, mătuşa Gladys nu a fost niciodată amatoare. Prea multe potenţiale dezastre, în opinia ei.

— Atunci ce fel de cai preferi? Vânezi?

Continuă să o asalteze cu întrebări, extrapolând cu uşurinţă de la una la cealaltă, iar ea strecură la rândul ei câteva întrebări, însă sentimentul că se bucurau de ultimul moment de fericire, că acel interludiu magic şi neaşteptat din Ridgware se încheiase şi indiferent ce şi-ar fi dorit el, legătura lor personală era astfel pe punctul de a se sfârşi, plutea în aer.

Când în faţa lor se înălţară turnurile din Oxford, gândul de a mâna caii pur şi simplu caii mai departe – de a merge altundeva şi a lăsa în urma lor vieţile amândoura – îi

încolţi în minte. După o clipă, alungă ideea nebunească.

El era cine era, iar ea era cine era; simplul fapt de a schimba destinaţia lor fizică nu ar fi putut să schimbe şi acest lucru.

Hotărâse să se cazeze la cel mai bun hotel din Oxford. Nu era unul din acele hoteluri mari pe care le-ar fi ales oricine din înalta nobilime, ci unul mai mic şi, astfel, mai exclusivist, un hotel excesiv de intim aflat în grija unei familii care avea multiple motive să îi dorească binele şi lui şi al familiei lui.

— Vom fi în siguranţă aici.

Aruncându-şi mănuşile de vizitiu pe o măsuţă joasă din salonul unui apartament bine mobilat, de un lux discret, Roscoe îl studie pe Roderick. Aşezat pe canapea, bărbatul mai tânăr îşi masa muşchii gambei deasupra piciorului rupt.

Simţindu-i privirea, Roderick ridică ochii şi se strâmbă:

— E doar înţepenit. Nimic grav.

Miranda ieşi din dormitorul pe care şi-l alesese.

— Ce anume nu e grav?

— Motivul pentru care îmi fricţionez piciorul, răspunse Roderick. Nu e cazul să îţi faci griji.

Roscoe o privi ezitând în pragul îngrijorării, dar apoi inspiră adânc şi dădu din cap:

— În regulă.

Zâmbi în sinea lui; Miranda se străduia să nu se mai implice atât de mult.

— Eu am camera de lângă a ta, dar nu mă aştept să avem vreun vizitator nocturn aici.

— Personalul pare foarte atent, nu ca la hotelul acela din Birmingham.

— Aşa e. Roscoe se uită la Roderick. Propun să cinăm devreme şi să cerem să fim serviţi aici, apoi ar trebui să ne odihnim cât de mult posibil. Dacă pornim la o oră rezonabilă mâine, veţi ajunge pe Claverton Street până la mijlocul după-amiezii.

Roderick încuviinţă:

— E un plan bun.

Miranda nu părea la fel de nerăbdătoare, dar se apropie de cordonul clopoţelui şi trase, apoi îi întâlni privirea:

— Vrei să comanzi tu, sau să o fac eu?

— Poţi s-o faci tu – eu mă duc să verific dacă mi-au fost urcate bagajele.

Restul serii se scurse plăcut. Roderick fu cuprins de oboseală la scurt timp după cină. Istovit, le ură noapte bună şi, asigurându-i pe amândoi că nu avea nevoie de ajutor, intră şchiopătând în camera lui şi închise uşa.

Cu o expresie îngrijorată, Miranda îşi desprinse privirea de pe uşa închisă şi ridică din sprâncene spre Roscoe. Ezitând o clipă, Roscoe sugeră:

— Cel mai probabil durerea surdă, dar constantă, e cea care îl chinuie, nu vreo altă problemă.

Ea strânse din buze, dar nu spuse nimic.

Roscoe îşi aruncă ochii peste ziarul local; Miranda luă o revistă pentru doamne şi o răsfoi leneş.

O cameristă sosi cu o tavă de ceai. Se aşezară şi băură, niciunul dintre ei, aparent, tentat să converseze. În ceea ce-l privea, Roscoe era mulţumit să se afle pur şi simplu în compania ei, putând să o privească oricând dorea, şi nu vedea niciun motiv pentru a se grăbi să iniţieze ceea ce avea să fie ultima lor noapte în acelaşi pat. Putea să doarmă în orice noapte; în seara aceea voia să prelungească fiecare pas, fiecare moment, până la potenţialul maxim, să profite de orice clipă. Să nu lase nimic deoparte.

În cele din urmă, Miranda îşi sprijini puse ceaşca pe farfurioară, apoi le aşeză pe amândouă pe măsuţa joasă din faţa canapelei. Îndreptându-şi spatele şi ridicând capul, îşi aruncă ochii spre el şi îi întâlni privirea.

Roscoe îşi aşezase deja ceaşca şi farfurioara pe tavă şi, de ceva timp, stătea doar să o privească. Miranda se ridică în picioare.

El nu spuse nimic, întinzându-i pur şi simplu o mână.

Îi citi expresia din ochi, apoi se întinse şi îi prinse uşor

degetele, lăsând-o să îl conducă în camera ei.

Închizând uşa, îi surprinse privirea când se întoarse spre el. Ridicând mâna pe care o ţinea, cu degetele împletite, depuse un sărut prelung, lent, pe încheieturile degetelor.

Aruncându-i un zâmbet neintenţionat seducător, Miranda se cuibări în braţele lui. Buzele li se întâlniră, iar dorinţa ţâşni ca un torent. Atât de simplu, atât de uşor. Atât de sensibilă la chemarea lor.

Era atât de uşor, atât de firesc să intre în flăcări cu ea. Să lase dogoarea să se înteţească, să lase pasiunea să se reverse peste pielea lor şi să se îmbibe în ea, să lase dorinţa să aprindă scânteia care să dea foc nevoii lor.

Pentru el, în noaptea aceea, scopul era clar. Noaptea aceea era destinată clădirii de amintiri şi întipăririi fiecărei secunde din reacţia ei, şi a lui, în mintea lui.

Amintiri. Despre susurul discret al mătăsurilor alunecând pe podea. Despre pielea mătăsoasă licărind sidefată în lumina slabă a lunii. Despre contrastul dintre membrele lui mai întunecate, presărate cu păr, împletindu-se cu paloarea ei zveltă şi fină.

Trupurile lor se întâlniră în fierbinţeală şi pasiune, dar, din nou, niciunul nu se pripi. Ambii prelungiră fiecare moment, nu doar savurând, ci şi examinând şi întipărindu-şi în minte fiecare scânteiere de încântare, fiecare secundă de plăcere, fiecare geamăt, fiecare oftat, fiecare strângere pasională.

Acumularea constantă a tensiunii inevitabile, promisiunea crescândă a descărcării ei.

Roscoe culese fiecare moment, închizându-l pe fiecare într-un templu în mintea lui – fiecare atingere a buzelor ei, întredeschise şi umflate de la săruturile lor, fiecare mângâiere seducătoare, fie care strânsoare a mâinilor, lentă şi totuşi nerăbdătoare, fiecare gâfâit disperat, fiecare răsuflare aspră şi chinuită. Fiecare respiraţie, fiecare atingere, fiecare nuanţă a iubirii lor fizice.

Le strânse pe toate în el, şi bănuia că şi ea făcea la

fel. Era, în fond, sfârşitul. Ajunseseră la limita a ceea ce putea exista între ei. Erau ultimele lor ore, ultima dată când aveau să savureze momentul zguduitor în care se strecura în corpul ei, intimitatea ce le răpea raţiunea când, împreunaţi, se mişcau împreună, cu simţurile şi minţile concentrate până la ultima picătură pe a oferi şi a primi, pe bucuria lor transcendentă.

Cu ochii închişi, cu simţurile şi minţile îmbătate, Miranda se agăţă de val şi se lăsă purtată pe coama lui, căutând şi recunoscând, reiterând şi reafirmând că aceasta – această glorie – era ceea ce puteau avea. Acum şi pentru totdeauna.

Aceasta nu era o legătură trecătoare. Această putere şi strălucire nu era ceva ce avea pur şi simplu să pălească şi să dispară – dacă nu o omorau ei. Dacă o alimentau şi o ţineau în viaţă.

Dincolo de solicitările covârşitoare, aproape copleşitoare ale pasiunilor lor, ea totuşi căută şi încercă să vadă, să privească mai departe de intimitate pentru a descoperi acele lucruri din el ce zăceau ascunse, ceea ce gândea, ceea ce simţea, ce emoţie îl împingea înainte.

Făcu apel la ultimele rămăşiţe de conştiinţă şi cercetă dincolo de torentul de încântare şi de plăcerea scânteietoare, şi totuşi, singurul lucru pe care îl văzu, singurul pe care reuşi să îl discearnă, fu cufundarea lui absolută şi neclintită în acel moment, dăruirea lui faţă de fiecare pulsaţie de plăcere.

Ajunseseră pe un alt plan. Reuşiseră împreună să spargă bariera unui nivel superior de comuniune fizică şi mentală, una în care atingerea şi intenţia, voinţa şi dorinţa, pasiunea şi nevoia se contopeau într-o singură entitate. Într-un val mareic crescând, îmbătător, tot mai intens.

Mânată de o nevoie a cărei forţă nu o înţelegea, disperată să afle – aici, acum – ce ar fi putut să fie, îşi luă inima în dinţi, inspiră superficial, gâfâit, şi căută mai adânc, nu cu simţurile, ci cu sufletul.

Iar el făcu la fel. Îşi plecă fruntea şi buzele li se

întâlnire, în ciuda faptului că respiraţia le era întretăiată, li se contopiră şi ramaseră astfel.

Şi împreună goniră, în sus, tot mai sus, trupurile lor simple recipiente ale sufletelor cuprinse de o disperare fericită.

Nu se putea reţine în faţa ei, nu aici, nu în acea experienţă. Nu de data aceasta.

Menţinuse întotdeauna un zid între acţiunile şi sentimentele lui, un paravan pe care nicio altă femeie nu îl sfâşiase; cu toate amantele lui de până atunci, nu îi venise deloc greu să îşi păstreze distanţa emoţională fiindcă emoţiile lui nu fuseseră niciodată cu adevărat implicate, nu aşa cum erau cu ea.

Chiar şi aşa, încercase instinctiv să menţină acel zid, acel ultim bastion de siguranţă emoţională, dar cu ea, noapte după noapte, zi după zi, acel zid se erodase constant.

Acum, în noaptea aceea, nu avea niciun motiv să se străduiască sa păstreze acea separare, acel paravan, scutul lui, siguranţa lui interioară. Noaptea aceea era momentul dincolo de care nu se mai afla nimic altceva; pentru ei, noaptea aceea era totul, sfârşitul lor.

Corpul ei se contractă lângă al lui, sub el, în jurul lui, braţele încordându-i-se, mâinile strângându-l, scobitura şoldurilor ei îmbrăţişându-l, coapsele ei încleştate pe coastele lui, strânsoarea evocatoare a tecii ei înteţindu-se în timp ce se legănau împreună, gonind spre culmea extazului.

Era alături de el, gura ei o comoară de pasiune, gustul ei un elixir ce îi sufoca creierul, chemându-l şi ispitindu-l cu promisiunea unei împreunări suficient de puternice pentru a-i sprijini sufletul.

Se abandonă. Renunţă la orice rezervă şi dădu frâu liber sentimentelor turbulente, incomode, care crescuseră încă de când o văzuse pentru prima dată, le lăsă să iasă la suprafaţă şi să crească în intensitate şi să o caute, să caute bogăţia pe care o oferea.

Dorea, limpede şi simplu, şi îşi lăsă nevoia să se vadă, lăsă întregul ei vârtej să se manifeste şi să îl pătrundă, să se reverse spre ea şi să îi lege – o lăsă să se amestece cu pasiunea ei mult mai făţiş declarată pentru a crea… ceva mai mult.

Ceva sălbatic şi neîmblânzit, bogat şi glorios.

Se dedică în întregime acelui lucru, o ghici, simţi şi descoperi şi pe ea făcând la fel.

Ceea ce urmă depăşi limitele experienţei lui, ale capacităţii lui de a înţelege, de-abia încadrându-se în ceea ce putea îndura.

Atinseră orgasmul într-un cataclism de senzaţii, momentul suprem fiind intensificat, nuanţat şi întărit de emoţiile aprinse – ale lui, ale ei, ale lor – transformând climaxul lor de o urgenţă disperată într-un incendiu spectaculos ce îi mistui, îi nimici, îi zdruncină şi îi risipi. Îi aruncă în haos, lăsându-i să plutească, pentru o secundă trecătoare, ca nişte coji goale în vid, golite de conţinut şi tânjind.

Apoi splendoarea îi cuprinse – mai luminoasă, mai strălucitoare, mai puternică şi mai intensă – şi le umplu inimile. Îi reinventă. Făcându-i mai fini, mai buni, mai compleţi, făuriţi în focul pasiunii.

Se cufundară împreună în marea liniştitoare, plutind pe valurile aurii ale senzaţiilor de după. Agăţându-se unul de celălalt, încercând să îşi recapete răsuflarea, schimbând săruturi blânde şi atingeri pline de surpriză.

Existând pur şi simplu.

Roscoe se agăţă de acel moment fragil, delicat, care ar fi vrut să nu se mai sfârşească.

În acel moment de claritate, de revelaţie limpede ca lumina zilei, văzu – aproape că putu atinge – emoţia ce îl lega de ea.

Atât de puternică, atât de reală. Atât de neaşteptată.

Nu se aşteptase niciodată să o descopere, nu în el. Nu înţelesese că a o da la iveală nu ţinea de el, nu era o decizie în puterea lui, ci că acea putere de a evoca cea mai

intensă dintre emoţii sălăşluia de fapt în altcineva – în ea.

Nu-şi dăduse seama până atunci, dar acum ştia.

Prăbuşit pe spate, cu ea întinsă lângă el, cu capul pe umărul lui, picioarele încolăcite cu ale lui şi braţul lui ţinând-o strâns, închise ochii.

Acum, în sfârşit, înţelegea, iar mâine aveau să se despartă.

*

Miranda se trezi a doua zi dimineaţă şi constată că era singură în pat. Aşternuturile de lângă ea se răciseră deja. Dincolo de fereastră, cerul era ca de plumb şi cădea deja o ploaie mărunta, înceată.

Îşi concentră atenţia pe ceasul de pe poliţă.

— La naiba!

Aruncând deoparte plapuma, se ridică, se spălă şi îmbrăcă rapid.

Înveşmântată din nou în hainele ei de văduvă, îşi strânse în grabă cele câteva lucruri pe care le despachetase cu o seară în urmă, apoi îşi duse valiza, pelerina şi boneta cu voalul în salonul de zi învecinat.

Acolo îl găsi pe Roderick, înfruptându-se dintr-o farfurie pe care se afla un mic dejun bogat. Flutură o furculiţă prin aer:

— Bună dimineaţa. Mă întrebam dacă va trebui să vin să te trezesc.

El dormise buştean, adânc şi fără vise.

— Probabil am fost mai obosită decât credeam.

Mai profund satisfăcută.

Masa fusese aşezată pentru trei persoane. Trăgând scaunul din faţa ultimului set de tacâmuri lăsat neatins, studie cealaltă farfurie, deja folosită:

— Unde e Roscoe?

— A ieşit să se ocupe de cai. Va trebui doar să sunăm când suntem gata de plecare, iar lacheii vor urca după bagaje. Roderick oftă. Şi îl vor anunţa pe Roscoe, iar el va

veni sus să mă ajute să cobor.

Miranda se strâmbă, compătimitoare.

— Vom amenaja una dintre camerele de la parter de pe Claverton Street ca să nu fii nevoit să te chinui cu scările.

El clătină din cap.

— Nu – trebuie să încerc în continuare. Treptele nu îmi provoacă mari dureri, însă sunt dificile, iar piciorul mă doare din ce în ce mai puţin cu fiecare zi.

Ea ezită, dar nu îl contrazise.

După ce îşi termină micul dejun, ieşiră din apartament. Miranda coborî prima, lăsându-l pe Roderick să se descurce cu scările ajutat de Roscoe. Acoperită din nou cu voalul, urmări un lacheu aşezându-i cufărul în lada trăsurii, apoi apăru Roderick, şchiopătând din nou singur, cu Roscoe alături.

Roscoe se uită scurt spre ea, îi întâlni privirea; oarecum surprinzător pentru ea, nu zâmbi şi, din nou, nu reuşi să desluşească nimic în expresia lui. Arătă din cap spre trăsură:

— Poate ar fi mai bine dacă ai urca tu prima.

În caz că Roderick va avea nevoie de ajutor.

Miranda auzi şi restul afirmaţiei. După o clipă de ezitare în gând, dădu din cap şi se întoarse spre portiera trăsurii. Lungind pasul, Roscoe se întinse după mâner, deschise portiera, aşteptă ca lacheul să coboare treptele, apoi îi oferi mâna.

Ea îi strânse degetele, îl simţi strângându-le pe ale ei, detecta legătura dintre ei încă vie, încă puternică. Întărită cu adevărat, mai liniştită, urcă treptele şi se aşeză în colţul îndepărtat.

Roscoe se dădu înapoi. Un minut mai târziu, cu ajutorul lui, Roderick urcă cu greu în trăsură. Ajutat de Miranda, reuşi să se descurce cu cârja, cu umărul prins în bandulieră şi cu piciorul zdrobit, întorcându-se în cele din urmă pentru a se aşeza cu grija pe bancheta din faţa ei.

Roderick expiră zgomotos, apoi îi oferi un zâmbet

slab:

— Gata.

Ea îi zâmbi încurajator. Din colţul ochiului îl văzu pe Roscoe închizând portiera trăsurii. Apoi se îndepărtă cu paşi mari; o clipă mai târziu îl auzi dând ordine vizitiului. O jumătate de minut mal târziu, auzi huruitul roţilor cabrioletei în curtea exterioară când îşi scoase caii pe drum.

Mătăhăloasă, trăsura se puse încet în mişcare şi îl urmă.

Şi astfel ajunse să străbată drumul lung instalată într-un colţ al trăsurii de călătorie, în timp ce Roderick moţăia pe bancheta din faţa ei.

Situaţia îi oferi timp din belşug să reflecteze şi să se gândească, să analizeze, să cântărească şi să îşi limpezească gândurile. Speranţele, dorinţele, intenţiile. Căile pe care le putea alege pentru viitor.

Nu se putu abţine să nu îşi compare perspectiva actuală despre viitorul ei cu aşteptările pe care le avusese când străbătuse acelaşi drum în direcţie opusă, ieşind din Londra cu Roscoe, când gândurile îi fuseseră dominate de dorinţa de a-l salva pe Roderick.

Acum… pentru început, acceptă în mod absolut şi fără echivoc că rolul ei de protector al lui Roderick se încheiase. Era acum un bărbat în toată firea şi nu mai avea nevoie de ea; mai mult, orice altă intervenţie din partea ei ar fi fost o încălcare a dreptului lui de a lua singur decizii, de a-şi trăi propria viaţă.

Ştiuse dintotdeauna că avea să vină şi această zi, momentul în care avea să lase cu totul deoparte acel rol şi să se dedice pe deplin scrierii propriului ei viitor. Până să plece din Londra, îndreptându-se spre nord, premisa ei fusese că viitorul ei nu putea urma decât una din două căi. Putea rămâne necăsătorită şi să moară fată bătrână sau se putea căsători cu un bărbat respectabil pe măsura ei, de exemplu Wraxby. Un bărbat care o considera potrivită şi suficientă pentru a îndeplini rolul de soţie – rol pe care el,

nu ea, l-ar fi definit.

Graţie acestei călătorii, i se deschiseseră ochii. Existau şi alte căi – unele mai interesante şi potenţial mai satisfăcătoare – pe care le putea urma. Erau acolo, perfect reale şi acceptabile; nu avea altceva de făcut decât să se hotărască şi să pornească pe drumul ales, oricare ar fi fost el.

Se putea cufunda în acţiuni caritabile la un nivel de implicare mult mai profund decât estimase anterior că ar fi fost posibil; existau mai multe posibilităţi în acest sens. Putea fi o aventurieră, putea călători, putea studia istorii şi civilizaţii, dacă aşa îi dădea ghes inima. Putea fi atât de multe.

Dacă alegea…

Dar ce îşi dorea cel mai mult?

Învăţase la Ridgware o lecţie nerostită – că trebuia să aleagă calea celei mai puternice pasiuni a ei. Văzuse cum pasiunea pentru şcoala locală – pentru copiii din zonă – o transformase pe Caroline, văzuse pasiunea pentru familia ei încă arzând intens în Lucasta. Chiar şi Edwina îşi urma pasiunea, deşi de lângă soţul ei.

Dacă accepta pasiunea drept piatră de temelie, atunci care dintre căi era a ei? Care o atrăgea cel mai puternic?

În timp ce trăsura înghiţea distanţele în uruit de roţi, ea încercă să îşi limpezească acel aspect esenţial, doar pentru a concluziona că nu o putea face până nu îşi definea posibilităţile care ar fi putut exista între ea şi Roscoe.

Noaptea trecută îi oferise răspunsuri, detaliate şi absolute, la toate întrebările născute până în acel moment, cu excepţia uneia. Legătura dintre ei era puternică, nu doar fizică, şi suficient de fascinantă şi de intensă pentru a-i prinde pe amândoi în vraja ei, dar încă nu ştia care era emoţia din care se alimenta. Îi simţise forţa, o detectase în el, şi acceptase că era acelaşi lucru pentru amândoi, dar el era primul şi singurul ei amant; era prea lipsită de experienţă pentru a fi convinsă că putea da un nume acelei forţe.

Chiar şi aşa, lăsând acel aspect deoparte, întrebarea mai urgentă pe care o adusese noaptea era: Ce se întâmpla mai departe? Ce îi aştepta după întoarcerea la Londra? Ce posibilităţi li se ofereau acolo?

Ea era dornică să continue legătura, să vadă cum şi ce anume ar fi putut să facă din ea. Nu ştia care erau opţiunile lor posibile, dar el, da.

După noaptea trecută nu se mai îndoia că şi el era la fel de profund vrăjit ca ea de ceea ce se aprinsese şi exista acum între ei. Din păcate, după noaptea trecută nu mai apucaseră să discute între patru ochi; chiar şi la prânz, luat la un han mic, Roderick fusese prezent, iar Roscoe fusese… nu neapărat distant, ci mai mult rezervat.

Atent să menţină orice ar fi simţit ascuns în spatele unui zid impenetrabil.

Într-adevăr, acum că se gândea mai bine, masca lui impasibilă, care se topise câtă vreme se aflaseră la Ridgware, redevenise constant tot mai aspră şi mai impenetrabilă pe măsură ce se apropiaseră de Londra. Probabil acea mască făcea parte din armura lui ca Roscoe; ar fi fost interesant să descopere dacă, atunci când rămânea doar cu ea, avea să se înmoaie din nou, dacă avea s-o lase din nou să vadă dincolo de ea.

Cu un zâmbet uşor pe buze, tocmai îşi imagina testarea acelei teorii când trăsura încetini, apoi, legănându-se greoaie, coti în curtea unui han.

Răsunară strigăte şi ordine, înăbuşite de geamurile şi de portierele închise ale trăsurii. Pe bancheta din faţa ei, Roderick, cu braţele încrucişate şi capul plecat, dormea în continuare. Judecând după cum era manevrată trăsura, presupuse că se schimbau caii. Aplecându-se în faţă, aruncă o privire pe geam. În afară de un grajd şi câţiva rândaşi ieşind în fugă din el, nu prea se vedea nimic altceva, apoi din faţa trăsurii apăru Roscoe, apropiindu-se cu paşi mari.

O văzu la fereastră, îi aruncă o privire lui Roderick prin celălalt ochi de sticlă, apoi îi făcu semn să îşi coboare

geamul. Ea îşi făcu de lucru cu zăvorul şi coborî încet panoul. Roderick, remarcară amândoi, nu se clinti.

Roscoe dădu scurt din cap:

— Suntem în Uxbridge – ultima schimbare înainte de a ajunge în oraş. Aruncă o privire spre cai, apoi se uită la ea. Am dat ordine să fiţi duşi direct pe Claverton Street. Vizitiul vă va lăsa acolo, apoi va porni spre grajdurile mele. Expresia îi era complet impasibilă, ochii întunecaţi, indescifrabili. Se mutară pentru o clipă asupra lui Roderick, care încă dormea, apoi se întoarseră la ea. Spune-i fratelui tău că am să-i dau de veste când voi afla mai multe despre Kirkwell, dar deocamdată va fi în siguranţă dacă rămâne acasă.

— Mulţumesc. Se simţea dezorientată. Se despărţeau aici? Inspiră adânc. Trebuie să-ţi mulţumesc pentru tot ajutorul. Fără el…

— Nu-i nevoie.

Privirea lui îi cercetă chipul. Înainte ca Miranda să apuce să se gândească la o replică, Roscoe dădu scurt din cap şi se retrase.

Trăsura se legănă când axul fu prins din nou în harnaşament, iar rândaşii o împinseră înapoi din zona de schimbare a cailor. Miranda se prinse de marginea ferestrei pentru a nu-şi pierde echilibrul; când privi din nou afară, Roscoe se îndepărta.

Roderick se foi, iar ea se întoarse spre el. Fratele ei clipi somnoros, apoi căscă:

— Unde suntem?

— Tocmai plecăm din Uxbridge. Vom ajunge la Londra în scurt timp.

Roderick închise din nou ochii.

— Bun.

Miranda aruncă o privire afară, dar nu îl văzu nici pe Roscoe, nici cabrioleta lui. Încruntându-se, se chinui să ridice la loc geamul. Nu se aşteptase să se despartă atât de brusc, dar oricum Roderick era prezent, şi fără îndoială avea să îl revadă pe Roscoe după ce ajungeau înapoi

acasă.

Se lăsă pe spate când trăsura coti, ieşi din curte şi mări viteza.

Din umbrele verandei hanului, Roscoe privi trăsura îndepărtându-se. Îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului de când plecaseră din Oxford încercând să decidă care ar fi fost cuvintele potrivite pe care să le spună. A decide era una; a le spune, cu totul altceva. Îşi dorise o separare precisă, rapidă, simplă şi limpede, o recunoaştere a realităţii lor inevitabile. În schimb, nu reuşise nici măcar să îi ureze un simplu „Adio”. Doar gândul de a rosti acel cuvânt făcuse să i se pună un nod în gât.

Faptul că îşi petrecuse noaptea trecută cu ea fusese o greşeală. Dacă ar fi ştiut… s-ar fi mulţumit cu amintirile pe care le strânsese deja, preferând să nu afle, aşa cum se întâmplase, de ce anume s-ar fi putut bucura dacă nu ar fi devenit Roscoe. Ce anume îşi dorea cel mai sincer, aproape cu disperare, de la viaţă, ce îşi dorea în viaţa lui pentru tot restul zilelor lui.

Nu era nevoie.

Cuvintele lui fuseseră destul de sincere. Nu fusese nevoie să prelungească acea conversaţie. Cu siguranţă nu era nevoie de nici o mulţumire. Şi nu era nevoie nici să mai spună altceva fiindcă nimic din ceea ce ar fi putut spune sau face el sau ea nu ar fi schimbat situaţia.

Pentru prima dată în viaţă, se trezise scârbit de alegerile pe care le făcuse, regretând cu adevărat deciziile luate cu mult timp în urmă care acum îl obligau să renunţe la ea, să accepte că timpul lor împreună se sfârşise.

Să o lase să plece din viaţa lui…

Trăgându-şi mănuşile de călărie, se încruntă. Nu putea să plece din viaţa ei, nu încă; mai trebuia să-l prindă pe cel care încercase să îl ucidă pe Roderick. Kirkwell mai era pe undeva în libertate. Până când Kirkwell nu înceta să mai reprezinte un pericol pentru Roderick sau sora lui, avea să continue să îi păzească şi să aştepte.

Dăduse deja ordine ca locuinţa lor de pe Claverton

Street să fie pusă sub supraveghere permanentă. Dată fiind aparenta lipsă de fonduri a lui Kirkwell, era posibil ca acesta să încerce el însuşi să îl omoare pe Roderick. Dacă o făcea, nelegiuitul avea să cadă în plasa lui Roscoe. Oricum ar fi fost, direct sau indirect, urma să îl găsească pe Kirkwell, dar până atunci avea să stea departe de Miranda.

Coborî în curte şi, cu un gest scurt din cap, luă frâiele de la rândaşul care îi pregătise cabrioleta de drum, se aşeză pe capră, smuci hăţurile şi puse în mişcare cei doi cai cenuşii proaspăt înhămaţi, ieşind într-un ritm lejer pe drum.

Pentru binele lui, precum şi pentru al ei, reducerea la minimum a oricărui contact între ei era fără îndoială cea mai înţeleaptă opţiune.

Capitolul 17

— Parcă tot nu-mi vine să cred. Gladys muşcă din felia de pâine prăjită unsă din belşug cu marmeladă şi se uită peste masa de mic dejun la Miranda, apoi la Roderick, aşezat la capătul mesei. Casa ducelui de Ridgware, iar familia v-a tratat pe voi doi ca şi cum aţi fi fost oaspeţi.

— Hmm.

Miranda nu ridică privirea de pe listele ei. Roderick rămase cufundat în lectura ziarului.

Ajunseseră pe Claverton Street la ora patru după-amiaza, cu o zi înainte, şi fiecare minut din restul serii se scursese răspunzând la nenumăratele întrebări ale lui Gladys şi povestind tot ceea ce se întâmplase la Ridgware, astfel că Miranda nu avusese timp să preia frâiele gospodăriei şi să se ocupe de diversele probleme ce necesitau rezolvare.

În cursul celor două săptămâni şi ceva, cât lipsise ea, Gladys nu se ocupase decât de problemele prea urgente pentru a fi amânate, aşa că avea acum de descâlcit situaţia financiară, simbriile şi alte detalii pentru două săptămâni,

precum şi obişnuitele decizii cotidiene necesare pentru funcţionarea gospodăriei. Era hotărâtă să recupereze cât de mult putea din toate acestea în ziua respectivă, pentru a fi liberă să-şi îndrepte apoi gândurile spre aspectele personale, care, oarecum surprinzător, o ţinuseră trează, şi o bântuiseră până la orele târzii ale nopţii.

— Pur şi simplu, mi se pare ciudat, comentă Gladys. M-aş fi aşteptat ca nişte mari doamne precum ducesa-mamă şi nora ei să adopte o atitudine mult mai rezervată şi superioară.

În mintea Mirandei apărură imagini cu Lucasta şi Caroline, Îi aruncă o privire lui Roderick, îngropat cu hotărâre în ziar, apoi se întoarse la listele ei.

— În pofida poziţiei lor sociale, sunt şi ele oameni. Au, în cea mai mare parte, aceleaşi preocupări ca doamnele de pretutindeni.

Gladys se încruntă, apoi pufni, după care, din fericire, tăcu. În ciuda faptul că acceptase tot ce îi spuseseră ei ca fiind adevărat, Gladys continua să se minuneze şi să fie uluită de şederea lor la Ridgware, în raporturi atât de intime cu familia ducală.

Miranda îi explicase că acel prieten al lui Roderick care o ajutase să îl găsească şi să îl salveze din mâinile răpitorilor fusese o cunoştinţă apropiată a familiei Delbraith, aspect care îl ridicase instantaneu pe prietenul respectiv la un rang cu totul ireproşabil în ochii lui Gladys. Când Gladys întrebase ezitând, tremurătoare – evident fără a dori cu adevărat să audă răspunsul, dar incapabilă să se abţină de la a întreba – dacă evitase orice scandal câtă vreme călătorise cu un gentleman care nu făcea parte din familie, Miranda arătase spre hainele de doliu pe care le purtase şi îşi fluturase boneta şi voalul. Nimeni, o asigură ea pe mătuşa ei, nu ştiuse cine era, şi, dată fiind povestea lor cum un gentleman o escortase pe ea, o văduvă, pe un domeniu de la ţară, nu se stârnise nici umbră de scandal şi nici nu exista vreun risc să se stârnească.

Cu ochii aţintiţi asupra listei, Miranda înţelese că

acesta era un alt lucru pe care îl învăţase în cursul călătoriei; atâta timp cât acţiunile ei nu ajungeau la urechile societăţii, scandalul nu avea să fie niciodată o problemă.

Punând jos creionul, îşi luă ceaşca de ceai şi sorbi din ea, studiind lista de sarcini pe care pur şi simplu trebuia să le îndeplinească. Voia să se oprească şi să se gândească la Roscoe, la ce ar fi putut fi între ei, dar mai întâi trebuia să se vadă cu doamna Flannery, apoi să discute cu Hughes.

Roderick aruncă ziarul pe masă. Miranda se uită spre el şi îl văzu făcând o grimasă când îşi mişcă piciorul. Simţindu-i privirea, Roderick ridică ochii şi îi întâlni p ai ei. Buzele îi tresăriră.

— Piciorul meu e încă prea slăbit pentru a mă încumeta chiar şi o plimbare prin grădină. În voce îi răsuna o mâhnire dezamăgită, luă cârja sprijinită de scaunul lui şi se folosi de ea pentru a se ridica. Mă duc să stau în salon.

— Da. Desigur. Miranda îl privi ieşind din încăpere. Insistase să urce şi să coboare singur scările, dar efortul îl costase. După ce Roderick se făcu nevăzut, murmură: Hughes?

Majordomul aştepta lângă bufet.

— Da, domnişoară?

— După ce domnul Roderick se va fi instalat în salon, ai putea să verifici dacă vrea să i se aducă ceva.

— Desigur, domnişoară.

Iar ea avea să-şi facă timp să îi scrie o epistolă lui Caroline şi încă una la adresa pe care i-o dăduse Caroline. Chiar dacă Roderick nu mai era preocuparea ei principală, a-l binedispune câtă vreme era în convalescenţă rămânea totuşi una dintre sarcinile de pe lista ei.

*

Liber în sfârşit, după atât de multe zile, de prezenţa zăpăcitoare a domnişoarei Miranda Clifford, Roscoe îşi rezervă dimineaţa pentru a se pune la punct cu diversele

lui afaceri. Într-o întâlnire de câteva ore cu Jordan rezolvă toate problemele financiare urgente, apoi se instală la biroul din camera lui de lucru pentru a studia rapoartele săptămânale acumulate pentru cele patruzeci şi trei de case de pariuri şi cluburi de jocuri pe care le deţinea în întreaga capitală.

Rundle aruncă o privire înăuntru.

— Veţi lua prânzul în salonul de mese, domnule?

Lăsat pe spate în scaunul lui înalt, Roscoe ridică privirea, apoi clătină din cap.

— Nu, revenim la normal. Adu-mi o farfurie aici.

Coborând din nou privirea pe raportul pe care îl citea, îl simţi pe Rundle ezitând – probabil întrebându-se dacă să insiste – înainte de a se înclina cu înţelepciune şi a se retrage.

Îşi amintea foarte clar prânzurile pe care le luase cu Miranda la parter, dar, înainte de acele ocazii, mâncase întotdeauna la birou, continuând între timp să lucreze. Cum ea nu mai făcea parte din viaţa lui, ar fi fost înţelept să revină la vechea lui rutină.

Prezenţa ei fusese… un tremur trecător pe oglinda apei vieţii lui. Şi, Dumnezeu îi era martor, acele ape erau adânci.

Amuzat de acea rătăcire poetică, se concentră din nou asupra raportului; astfel de rapoarte săptămânale erau metoda lui dovedit eficientă de a rămâne la curent cu tot ce se petrecea în imperiul lui extins.

Existase o vreme când, flancat de Mudd şi de Rawlins, vizitase personal fiecare club şi casă, în fiecare săptămână, într-o perioadă în care ameninţarea implicării lui personale fusese singura soluţie eficientă de a ţine în frâu viciile şi înclinaţiile nelegiuite înnăscute ale celor implicaţi pe atunci în administrarea afacerilor lui. Dar, de-a lungul anilor, învăţase să traseze limite şi să impună respectarea lor; limita pe care o alesese era ca toate activităţile întreprinse sub acoperişul lui, şi de către cei care lucrau pentru el, să se încadreze în legalitate.

Avocaţii ar fi fost, şi adesea erau, impresionaţi de cât de acute erau sensibilităţile acelei lumi interlope când era vorba despre ceea ce era legal şi ce nu. Cei crescuţi în mahalale sau în umbrele unor cartiere mai puţin respectabile apreciau cu fineţe nuanţele legii. Dar, chiar dincolo de implicaţiile morale şi legale ale atitudinii lui, simplul fapt de a avea o limită şi de a o impune fusese în sine unul de o importanţă critică. Îi crease o platformă de pe care să acţioneze, una care îl separa de cei asemenea lui.

Una care îi permisese să se ridice, metaforic, deasupra lor.

Şi, din multe puncte de vedere, acest lucru se dovedise în avantajul lui.

Cel de-al doilea lucru pe care îl învăţase, sau mai degrabă asupra căruia îşi extinsese talentele înnăscute, era capacitatea de a judeca oamenii. Fiind el însuşi un parior inveterat şi de mare succes, avusese dintotdeauna fler în a ghici cine era sincer şi deschis şi cine nu. Cine era perfid şi cine era cinstit. Îşi concentrase această abilitate asupra angajaţilor lui, recompensându-i pe cei în care putea avea încredere, descotorosindu-se de ceilalţi.

Cu o paletă de afaceri atât de largă ca a lui, supravegherea era o sarcină continuă şi fără sfârşit, însă una în care un succes îl atrăgea pe următorul; în ultima vreme, rareori mai era necesar să intervină personal în funcţionarea cotidiană a vreuneia dintre afacerile lui.

Cel puţin, nu în ceea ce-i privea pe angajaţi.

Terminase farfuria cu carne rece, pâine şi brânză, golise cana de bere pe care i-o adusese Rundle şi pusese deoparte ultimul dintre rapoartele de la casele lui de pariuri şi tocmai se întindea după primul raport de la cluburile mai sofisticate, când Rundle bătu la uşă, apoi intră.

Văzând farfuria şi cana goale, veni să le ia.

— Doamna Keller şi domnul Masters vă aşteaptă jos, domnule. Dacă aveţi un moment, ar dori să vă consulte în privinţa unuia dintre clienţii lor regulaţi.

Keller şi Masters gestionau împreună unul dintre cluburile lui mai liniştite, mai exclusiviste şi mai vechi, unul care se adresa gentlemenilor mai vârstnici şi mai conservatori din înalta nobilime. Roscoe încuviinţă din cap.

— Condu-i sus!

Aruncă o privire spre raportul din mâna lui; era de la un alt club de-al lui. Punându-l deoparte, răsfoi teancul până găsi cel mai recent raport redactat de Keller şi de Masters. Îl parcurse rapid, dar nu găsi menţionată nicio dificultate iminentă; aşezându-l în vârful teancului, se lăsă pe spate în scaun şi aşteptă.

Când doamna Keller, o blondă sculpturală, şi Masters, fratele ei, intrară, le făcu semn să ia loc pe scaunele din faţa biroului.

— Care e problema noastră?

Masters se crispă când se aşeză, rămânând în rest relaxat şi în largul lui. Stând cu spatele foarte drept, Joyce Keller zâmbi vag.

— Lord Cathcart.

Roscoe avu nevoie de o clipă pentru a-l identifica pe nobilul vârstnic. Cu privirea aţintită asupra interlocutorilor săi, încuviinţă din cap.

— Un bătrân ticălos depravat care crede că el şi cei de teapa lui sunt genul în faţa cărora tot restul lumii ar trebui să se încline – şi devine cu uşurinţă violent în faţa oricărei aparente ofense.

Joyce şi Masters erau progeniturile ilegitime ale exact unui astfel de bărbat, în cazul lor un conte. La fel ca majoritatea, cei doi credeau că trecutul lui Roscoe era similar cu al lor, premisă pe care el nu încercase niciodată să o contrazică; explica în mod convenabil foarte multe despre el.

Roscoe îşi plimbă privirea de la Joyce la Masters. Lucrau pentru el de mai bine de cinci ani; cunoşteau afacerea şi cunoşteau şi metodele lui.

— Deci ce s-a întâmplat?

Joyce oftă.

— Lisette… tânăra flamandă pe care ne-ai trimis-o. S-a dovedit a fi, într-adevăr, o excelentă jucătoare de pichet, aşa cum ne-ai spus.

— Şi tot după cum ai sugerat tu, interveni Masters, majoritatea clienţilor noştri bătrâni şi mătăhăloşi joacă încântaţi împotriva ei, chiar dacă pierd. Pufni într-un râs scurt. De fapt, e atât de bună, încât restul par fericiţi să piardă în faţa ei şi, la drept vorbind, le dă clasă în stil al naibii de mare în jocul ăsta.

— Adevărat. A fost un mare succes cu toată lumea, până să audă Cathcart despre ea.

Joyce făcu o grimasă.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Roscoe. Cathcart se crede maestru absolut la pichet, iar Lisette l-a bătut.

Masters dădu aprobator din cap.

— De i-au zburat fulgii. Ceea ce ar fi fost oricum rău, dar idiotul a insistat şi să parieze câte o mie pe punct. Lisette a cerut permisiunea, desigur, iar eu, ca un neghiob, nu m-am gândit – adică, ba da, însă doar la cât de mult urma să scoatem de la Cathcart. Iar ea într-adevăr l-a jumulit.

— Şi mai departe?

— Cathcart a plătit, dar tremura de furie, spuse Masters.

— Nu doar atât, completă Joyce. Era negru de furie fiindcă l-a demascat ca fiind doar un fanfaron.

— Ar trebui să adaug că evenimentele s-au petrecut într-o seară de joi – cea mai aglomerată. Chipul lui Masters se înăspri. Cathcart a ales intenţionat seara aia – voia să aibă un public cât mai numeros pentru partida lui, să le arate celorlalţi că putea să o învingă pe femeiuşca străină care îi bătuse cu atâta uşurinţă pe toţi ceilalţi.

— În schimb… Joyce ridică palmele într-un gest neajutorat. Şi, desigur, fiind vorba despre unul dintre cluburile tale, Cathcart nu îndrăzneşte să pretindă că a trişat.

— Nu atâta vreme cât niciunul dintre ceilalţi nici

măcar nu a sugerat asta, spuse Masters, şi, desigur, toată lumea cunoaşte regulile tale.

Joyce oftă.

— Ne-ai avertizat că uneori e mai bine să nu câştigăm, şi poate că asta ar fi fost o astfel de situaţie, dar s-a întâmplat şi nu putem da timpul înapoi. Şi, din păcate, Cathcart nu este genul care să renunţe. Întâlni privirea lui Roscoe. Cathcart a aşteptat-o pe Lisette când a plecat de la club. A ridicat bastonul, şi ar fi bătut-o, dar îl trimisesem pe Hugo, unul dintre oamenii noştri, să o însoţească. A prins bastonul lui Cathcart înainte să o atingă.

Lui Roscoe nu clinti niciun muşchi.

— Dar Cathcart a încercat efectiv să o lovească?

Joyce încuviinţă din cap.

— Şi nu s-a terminat cu atât. A revenit a doua zi şi i-a oferit lui Lisette o sumă foarte mare pentru a o convinge să joace din nou împotriva lui, pentru cinci mii pe punct, şi să îi permită să câştige.

Cu privirea aţintită asupra lui Joyce, Roscoe lăsă o clipă să se scurgă, apoi murmură:

— Te rog spune-mi că nu a acceptat.

Joyce zâmbi tensionat.

— Nu.

Roscoe îşi lăsă buzele să se relaxeze

— Excelent. Atunci de ce aţi venit?

— Deoarece Cathcart a făcut apoi mare gălăgie că a pierdut în favoarea casei, dar casa nu i-a oferit şansa de a-şi recâştiga sumele pierdute. Joyce îi susţinu privirea. Aşa că am venit după sfaturi.

— Şi după ajutor, adăugă Masters, dacă te simţi tentat să ne ajuţi cu ceva.

Roscoe se lăsă pe spate în scaun, iar privirea îi deveni absentă cât timp îşi analiză opţiunile; pentru a se ocupa de Cathcart avea nevoie de o altă abordare decât cea adoptată cu indivizi înfierbântaţi precum Lord Treloar. În cele din urmă, se concentră (lin nou asupra lui Joyce, apoi îi aruncă o privire lui Masters.

— Lisette i-a rănit orgoliul lui Cathcart, evident un punct vulnerabil, aşa că vom întoarce propriul orgoliu împotriva lui pentru a-l face să tacă. Pentru a-l face să-şi accepte bărbăteşte pierderile.

Îndreptându-şi spatele, se întinse după o coală de hârtie, apoi după toc.

— Am să mă ofer să răspund provocării lui Lord Cathcart şi să îi permit să îşi recâştige sumele pierdute. Jucând împotriva mea. În fond, eu sunt „casa” la care se referă. Scrise în timp ce vorbea. Am să-i permit să stabilească rămăşagul oriunde între cinci şi zece mii pe punct, după cum doreşte. Ca în cazul oricărei provocări, dacă o acceptă, aceasta va fi înscrisă în registrul de pariuri. Jocul se va desfăşura la club, şi îi voi da voie să aducă doi observatori aleşi de el, pentru a se asigura că totul este corect. Oferta va rămâne valabilă timp de… o lună, să zicem? Se opri să citească ceea ce scrisese, apoi, zâmbind uşor, semnă misiva şi îi adăugă o notă. Iar în caz că această scrisoare de ofertă se rătăceşte, voi lăsa o copie legalizată la voi la club şi voi păstra una şi în arhivele mele.

Masters râse. Joyce rânji. Ambii ştiau că Lord Cathcart nu ar fi îndrăznit niciodată să accepte contraprovocarea. Niciun parior întreg la cap nu şi-ar fi încercat forţele împotriva lui Roscoe şi să se aştepte să câştige.

Roscoe aplică o sugativă peste misivă, apoi i-o întinse lui Masters.

— Duceţi-i-o lui Jordan când plecaţi – el va face copiile şi se va ocupa ca originalul să îi fie trimis lui Cathcart. Ridică un deget pentru a-i ţine pe ambii vizitatori în scaune. Însă, dacă tot sunteţi aici amândoi – luă cel mai recent raport de la club – cine naiba tot pierde atât la masa voastră de jocuri de noroc?

*

O jumătate de oră mai târziu, cei doi fraţi plecară, iar el se apucă să studieze rapoartele de la celelalte cluburi,

marcând toate punctele pe care voia să le aducă în discuţie, cum ar fi încasările neaşteptat de mari de la masa de jocuri de noroc din Keller Club. Stabilise cu mult timp în urmă că era important să ştie cine era în pragul ruinei, înainte de a se cufunda prea mult în datorii. Uneori un cuvânt discret la urechea cui trebuia asigura bunăstarea tuturor.

Tocmai terminase de trecut în revistă cluburile, când Jordan intră cu un vraf de documente şi îi aminti lui Roscoe că era aşteptat la o întâlnire a consiliului Argyle Investments, o fundaţie caritabilă în care avea un rol important.

Nu se întoarse decât spre sfârşitul după-amiezii. Lăsându-şi paltonul la Rundle, intră în bibliotecă. Se apropie de vitrina cu băuturi, îşi turnă un pahar de brandy, apoi se cufundă în fotoliul lui favorit. Ridicând paharul, sorbi din el, apoi îl ţinu în lumină pentru a studia băutura lucioasă de culoarea ambrei şi, în cele din urmă, îşi permise să se concentreze asupra întrebării care îl bântuise toată ziua. Întrebarea pe care o stârnise sugestia mamei lui.

Respinsese ideea pe motiv că nu era realizabilă şi nu i-ar fi adus ceea ce îşi dorea cel mai mult, însă gândul nu se lăsase alungat, un seducător „De ce nu?” susurându-i adânc în minte.

Dacă ar fi avut nevoie să îşi enumere motivele, activităţile din ziua aceea – dintr-o singură zi – cuprinseseră destule dintre ele pentru a face răspunsul limpede precum cristalul. Nu putea redeveni Lord Julian Delbraith fiindcă, pentru a face aşa ceva, ar fi trebuit să înceteze să mai fie Neville Roscoe.

Şi mulţi oameni, mult prea mulţi oameni, depindeau de Roscoe, indiferent dacă o ştiau sau nu. Nu doar angajaţii lui, deşi aceştia erau acum numeroşi şi constituiau doar ei un motiv suficient. Nu existau alte personaje de seamă în lumea pariurilor care să adopte metodele lui, pentru ei ciudate şi iraţionale, cum ar fi faptul că îşi proteja angajaţii de orice intimidare din exterior, că angajase atât de multe

femei, în special în poziţiile cu responsabilitate mai mare, şi că îşi plătea oamenii corect şi cu regularitate, plus că insista ca nicio fărădelege să nu fie comisă sub acoperişul său.

Dacă Neville Roscoe ar fi dispărut, mulţi ar fi oftat uşuraţi şi ar fi revenit imediat la legile junglei. Câtă vreme exista el, stabilimentele lui impuneau un standard pe care şi celelalte case fuseseră obligate să îl aplice şi să îl menţină. Dacă ieşea din joc... Nu era deloc o lipsă de modestie să recunoască ceea ce era evident.

Şi, chiar dacă averea familiei era acum în siguranţă, iar averea lui personală era imensă, fondurile pe care în prezent le direcţiona spre instituţii de caritate precum Organizaţia Filantropică, Argyle Investments şi alte organisme de finanţare depăşeau cu mult veniturile pe care ar fi putut să le obţină din bogăţia lui particulară.

Hotărâse cu mult timp în urmă că, din moment ce atât de mulţi membri ai înaltei nobilimi erau dependenţi de jocuri pe mize mari, era cât se poate de justificat din partea lui să le facă acest serviciu, să le ia banii şi să îi redirecţioneze spre cei care aveau cea mai mare nevoie. Acceptase probabilitatea ca această atitudine să se fi născut din propriile remuşcări legate de faptul că exploatase dependenţa altor pariori în timp ce îşi salvase propria familie; hotărâse că el şi conştiinţa lui puteau trăi cu acest gând.

Ducând la buze paharul de cristal, sorbi coniacul vechi şi tare şi lăsă acea concluzie să se reverse peste el şi să îl inunde. Cu o grimasă, coborî paharul şi se lăsă pe spate în scaun.

— Îmi pare rău, mamă, dar Lord Julian Roscoe Neville Delbraith nu se mai întoarce. Din punct de vedere practic, Lord Julian e mort.

*

— Bună seara, Rundle. Aflată pe treapta de la intrare

a casei lui Roscoe, Miranda ridică întrebătoare o sprânceană. E acasă stăpânul tău?

— Este, domnişoară.

Rundle se dădu înapoi, înclinându-se şi poftind-o să intre.

Păşind în hol, Miranda se opri lângă masa centrală şi îşi scoase mănuşile, apoi îl lăsă pe Rundle să-i ia pelerina. Pe dede subt, purta o rochie de mătase chihlimbarie cu un şal de mătase topaz drapat peste umeri.

— E în bibliotecă?

— Da, domnişoară. Dacă doriţi să mă urmaţi?

Înclinând din cap graţios, îl urmă pe Rundle pe coridor, venind agale în urma lui ca şi cum a vizita un gentleman acasă la el după ora zece noaptea era ceva cu totul obişnuit. Avea nevoie sA discute cu Roscoe, să afle ce simţea el şi ce era posibil şi, spera ea, să continue aventura lor amoroasă. Cum el nu putea să vină pe Claverton Street, venise ea la ei.

Noaptea trecută se lăsase prea repede, seara fusese prea plină de întrebările lui Gladys şi de agitaţia reinstalării acasă. Fusese obosită după cele două zile pe drum, însă nu dormise bine, frământată şi agitată într-un mod care o tulburase. Se trezise de mai multe ori, cu simţurile căutându-i căldura, pentru a găsi doar aşternuturi reci şi spaţiu gol.

Deşi era sigură că o aventură amoroasă care durase mai puţin de două săptămâni nu putea nicidecum să provoace dependenţă, îi lipsea oricum, aparent la un nivel mai profund decât mintea ei conştientă.

Rundle ajunse la capătul coridorului lung şi deschise uşa bibliotecii.

— A sosit domnişoara Clifford să vă vadă, domnule, anunţă el, apoi îi ţinu uşa deschisă.

Trecând pragul încăperii, Miranda îşi dădu seama că Rundle ar fi trebuit să întrebe dacă stăpânul ei era dispus să o primească înainte de a-i permite să intre în bibliotecă. Deşi se întreba de ce Rundle nu o făcuse, profită totuşi de

ocazie pentru a analiza reacţia surprinsă a lui Roscoe la sosirea ei; înaintând în încăpere, îi zâmbi.

Era aşezat în fotoliul în care stătuse cu atâtea nopţi în urmă, când ea venise să îi ceară ajutorul pentru a-l găsi pe Roderick. La fel ca în noaptea aceea, îl întrerupsese din lectura unei cărţi; zăcea deschisă în mâinile lui, uitată când ridicase privirea spre ea.

Focul se aprinse fulgerător în profunzimea întunecată a ochilor lui; Miranda simţi flacăra mângâind-o când privirea lui alunecă peste ea, apoi se întoarse spre chipul ei, spre ochii ei. Fără a se uita în jos, închise cartea şi se ridică.

— Domnişoară Clifford. Privirea lui trecu dincolo de ea, ajungând la Rundle, iar expresia îi redeveni impasibilă. Asta e tot, Rundle.

— Prea bine, domnule.

Un scârţâit uşor îi spuse că Rundle se retrăsese şi închinase uşa.

Privirea lui Roscoe se mută pe chipul ei, apoi se opri asupra buzelor ei. Ezită, apoi întrebă:

— Ce e?

— Voiam să te întreb dacă ai aflat ceva despre Kirkwell. Continuă să se apropie de el. Cu zâmbetul tot mai larg, se opri doar când corsetul rochiei ei se lipi uşor de partea din faţă a jachetei lui. Şi voiam să fac asta.

Punând o mână pe pieptul lui, se întinse şi îşi apăsă buzele peste ale lui.

El se abţinu pentru o secundă – o clipă, ghici ea, nu de ezitare, ci de reflecţie –, apoi buzele lui se mişcară şi preluă controlul asupra sărutului, închizându-şi braţele în jurul ei şi purtându-i pe amândoi în valsul flăcărilor familiare, ţinându-i acolo şi lăsându-se mistuiţi.

Preţ de minute nenumărate, momente mult prelungite de plăcere simplă, de căldură şi de încântare împărtăşită. Roscoe lăsă dezmierdarea să se desfăşoare, dar apoi reinstaură controlul, atât asupra ei, cât şi asupra lui.

Când Roscoe înălţă capul, Miranda rămase prinsă strâns în braţele lui, cu ochii mari, simţurile răscolite

profund, pe deplin conştientă de vibraţia atracţiei senzuale şi sexuale care se în stăpânise peste amândoi, ţinându-i prizonieri. Legându-i.

O privi în ochi, apoi, ridicând o mână, îi împinse uşor în spate o şuviţă rebelă căzută pe obraz.

— De ce ai venit?

— Să te întreb despre Kirkwell, şi… Cu un deget, desenă conturul buzei lui de jos. Din cauza asta.

El îi prinse vârful degetului între dinţi, muşcă uşor, apoi i-l eliberă.

— Cât despre Kirkwell – vocea îi era un huruit aspru am prea puţine de spus. Mudd şi Rawlins au vorbit cu unchiul lui Kempsey. Respectivul s-a dus la Hood and Gable să-l întâlnească pe Kirkwell, conform înţelegerii, dar Kirkwell nu şi-a făcut deloc apariţia. Mudd şi Rawlins s-au întors la tavernă şi au mai întrebat lumea în caz că l-ar fi văzut cineva prin preajmă sau ar mai fi ştiut ceva despre el, dar nu.

Ea îi studie faţa.

— Deci nu avem cum să dăm de urma lui?

— Nu în mod direct. Dar, dacă ţii minte, toate descrierile despre el menţionează o cicatrice pe care toată lumea o consideră a fi o tăietură de sabie. În prezent e o cicatrice suficient de comună ca oamenii să o recunoască; prin urmare, dacă Kirkwell e numele adevărat al acestui bărbat, s-ar putea să reuşesc să fac unele investigaţii prin intermediul armatei.

Ea făcu ochi mari.

— Poţi face asta?

Să spunem doar că am mai multe cunoştinţe care îmi sunt datoare.

— Cât va dura?

— Cel puţin câteva zile. Dar, atâta timp cât Roderick rămâne în casă, va fi destul de în siguranţă, şi, dat fiind piciorul lui rupt…

— Pentru moment, nu poate ieşi, deci e în siguranţă.

Miranda îi studie chipul şi aşteptă. După o clipă

prelungă, buzele lui se curbară; privirea îi căzu pe gura ei.

— Cât despre asta… Reproduse dezmierdarea ei de mai devreme, trecându-şi degetul mare peste curba buzei ei de jos, provocându-i un fior lent de anticipare delicioasă ce îi străbătu şira spinării. Îl simţi şi el; zâmbi, şi simţi tensiunea acumulându-se în el. Inspiră sacadat. Ce-i cu asta?

Miranda aşteptă până când el ridică ochii şi îi întâlni pe ai ei.

— Vreau să ştiu ce e posibil. Ce îţi doreşti, ce ar putea exista între noi dacă ne-am dori-o amândoi.

În sinea ei fu uluită de ea însăşi, de faptul că avusese curajul să vină aici, să vorbească aşa cum vorbea şi să încerce să obţină ceea ce îşi dorea, însă, dacă învăţase ceva de la doamnele din familia lui, era că putea şi ea să lupte pentru visurile ei, că, în ciuda experienţelor mamei ei şi ale surorilor ei, un astfel de act nu avea să se sfârşească obligatoriu cu o tragedie.

— Ah.

Privirea lui o susţinu pe a ei, dar Miranda nu reuşi să i-o desluşească.

O emoţie nedefinită tresări în spatele ochilor albaştri ca safirul, dar nu reuşi să o identifice.

— Nu ştiu care sunt opţiunile noastre, dar presupun că tu ştii. Roscoe ezită. Cu braţele încolăcite încă în jurul ei, îi studie ochii; nu păru să se descurce mai bine decât ea în a-i desluşi gândurile.

— Înţeleg că vrei să continuăm aventura noastră amoroasă. Aici, în oraş.

— Da. Îi susţinu privirea. Putem?

„Nu.” Roscoe ştia că acela era răspunsul corect, dar nu reuşi să-şi desprindă cuvântul de pe buze. Motivul pentru care nu-i permisese nici unei alte doamne să-i fie amantă se aplica şi mai mult în cazul ei. Trase aer în plămânii dintr-odată comprimaţi

— Miranda…

Ea îl făcu să tacă punându-şi un deget peste buzele

lui.

— Poate că momentul e potrivit, dar – privirea ei alunecă peste fotolii şi peste şemineu înainte de a se întoarce la chipul lui – locul cu siguranţă nu e.

El dădu să continue cu îndârjire.

— Mir…

— Putem discuta detaliile mai târziu. Prinzându-l de revere, se ridică în vârful picioarelor. Deocamdată, sărută-mă doar.

Îşi apăsă buzele peste ale lui, apoi le întredeschise – ispititoare, poruncitoare şi pe deplin irezistibilă. Înainte ca mintea lui să apuce să ia vreo decizie, braţele i se strânseră în jurul ei, îşi plecă uşor capul şi făcu exact ceea ce îşi dorise ea, sărutând-o. Cu lăcomie.

Era flămând de ea, iar ea îi oferea hrană. El luă, iar ea îi dădu fără reţineri. Mâinile ei alunecară în părul lui şi îl ţinură prizonier în sărut, astfel încât să îi poată oferi înapoi plăcere.

Înzecită. Însutită.

Fără efort, se învârtiră în dansul dorinţei.

Roscoe ştia că trebuia să-i spună că era imposibil, că aventura lor nu putea să continue, nu în Londra, nu în siguranţă. Dar pornise de la premisa că ea avea să păstreze distanţa, ştiind că aici în Londra el era Roscoe, un bărbat nici pe departe eligibil pentru ea, unul cu care nici măcar nu putea să flirteze… Dar nu o făcuse.

Venind la el în seara aceea, intrând atât de sigură pe ea în biblioteca lui şi exprimându-şi atât de limpede şi fără echivoc dorinţa de a continua legătura lor, îl făcuse să-şi piardă echilibrul, Complet şi pe deplin. Redeschisese o dezbatere pe care o crezuse deja rezolvată; îl făcuse să cântărească din nou posibilităţile… Însă, chiar în timp ce se cufundă în minunăţia gurii ei, îi simţi trupul lipindu-se de al lui, o simţi suplă şi vibrantă în braţele lui, ştiu în adâncul sufletului că nimic nu se schimbase. Ea pur şi simplu nu cunoştea suficiente detalii pentru a înţelege lucrurile la fel de clar ca el.

Avea să fie nevoit să îi explice, dar, chiar în clipa în care găsi în el înţelepciunea şi voinţa necesare pentru a se desprinde din sărut şi a vorbi, ea se lipi provocator de el, îşi retrase buzele de sub ale lui şi toarse, pe un ton fierbinte şi grav:

— Du-mă în patul tău!

Cuvintele îi zdruncinară hotărârea, îi alungară toate gândurile pe care reuşise să le invoce – toate gândurile în afară de imaginea ei întinsă, satisfăcută şi vlăguită pe aşternuturile lui de mătase.

Fierbinţeala crescu în el şi îl copleşi, dorinţa – o muchie arzătoare a flăcărilor.

Nu îi răspunse, nu reuşi să îşi facă corzile vocale să funcţioneze, nu se putea încrede în vocea lui. În schimb, se dădu înapoi; cu privirea înlănţuită cu a ei, o prinse de mână, apoi se întoarseră împreună spre uşă. Nu-şi mai aminti decât prea puţin din drumul în sus pe scări; ea se opri în galerie, şi el porni înaintea ei. Cu mâna înfăşurată în jurul degetelor ei, o conduse pe coridorul ce ducea la uşile duble ale dormitorului.

Deschizând una dintre ele, o trase înăuntru, o răsuci în braţele lui şi închise uşa cu piciorul. Îşi plecă uşor capul şi o sărută, împingând-o cu spatele spre pat.

„Ultima noapte. Ultima dată. Nu se mai întâmplă.”

Mintea lui nu mai era capabilă să articuleze cuvinte, însă fu pătruns de sensul lor, şi acea înţelegere i se strecură în atingere, conferind o muchie tăioasă dorinţei lui. O dorinţă căreia ea îi răspunse la fel din toate punctele de vedere. Oprindu-se la piciorul palului, întrerupând sărutul, Roscoe îi împinse blând capul cu bărbia, îşi lipi buzele de linia lungă şi arcuită a gâtului ei şi o simţi înfiorându-se. Era deosebit de sensibilă acolo; desenă cu buzele săruturi fierbinţi de-a lungul tendoanelor fine, coborând până la scobitura din punctul în care gâtul se întâlnea cu umărul, în vreme ce mâinile îi desfăcură părul, făcând să plouă cu ace pe podea, până când coama mătăsoasă se revărsă, apoi îşi lăsă mâinile hoinare pe corpul ei, pe curbele ei ferme,

conturând, asimilând, posedând din nou. Revendicând comoara ei.

Cu o mână strânsă pe ceafa lui şi cu cealaltă încleştată pe un umăr, Miranda se agăţă de el. Cu genele coborâte şi cu buzele întredeschise, îşi dădu capul pe spate, pentru a-i permite să ajungă mai uşor la pielea fină expusă de decolteul rochiei. El desenă cu buzele conturul ispititor al părţii de sus a sânilor ei, apoi se îndreptă şi îi prinse buzele cu ale lui, în vreme ce degetele îi căutară şi îi găsiră şireturile rochiei şi le dezlegară rapid.

Ea nu părea tentată să se grăbească, lăsându-l să îi coboare încet veşmântul de pe corp, savurând rotunjimile tari ale sânilor când îi eliberă din strânsoarea corsetului, îi luă în palme şi, cu buzele încă lipite de ale ei, sorbi plăcerea ei, cântărindu-i, mângâindu-i, apoi frământându-i. Pelicula subţire a cămăşuţei, ultima bariera inconsistentă între palmele lui şi pielea ei, adăugă un alt strat de încântare tactilă, mişcându-se şi alunecând, tachinându-l.

Împinse pliurile rochiei mai jos, dincolo de scobitura sculptată a taliei, peste întinderea evocatoare a şoldurilor. Din capătul coapselor ei rochia căzu cu un oftat uşor, pe podea.

Desprinzându-se din sărut, Miranda păşi peste valurile rochiei, eliberându-se, dădu mătasea la o parte cu piciorul, apoi, purtând doar cămăşuţa transparentă, ciorapii de mătase prinşi cu jartiere şi pantofii de seară cu toc, se apropie îndrăzneaţă; cu privirea înlănţuită cu a lui, ridică mâinile spre lavaliera lui.

„E rândul ei.” Nu spuse nimic, dar el înţelese şi o lăsă să facă întocmai ce dorea. Nu aveau niciun motiv să nu prelungească fiecare moment cât de mult, să nu se bucure fiecare, pe rând, unul de celălalt, să amâne cursa disperată şi inevitabilă cât de mult puteau. Niciun motiv pentru a nu zăbovi cât de mult doreau de data asta, ultima lor noapte împreună.

Prin urmare, făcu un efort să păstreze mângâierile lente, să prelungească fiecare moment până la absolut.

Miranda observa acest lucru şi îi aruncă o privire întrebătoare, dar nu fu surprins când ea îşi potrivi ritmul senzual al inimii cu al lui şi, împreună, înaintară în cel mai lent şi mai minunat dans.

Nu se aşteptase să fie atât de fascinant. Atât de copleşitor.

Întâlnirile lor anterioare îi deschiseseră ochii, aşa că acum putea vedea şi absorbi minunea. Şi să se lase prizonier acelei bucurii simple. Realităţii profund zguduitoare a ceea ce exista între ei.

Pentru ea nu exista nicio rezervă. Pe măsură ce, nasture cu nasture, haină cu haină, îl dezbrăcă, lăsă ca tot ceea ce simţea să îi coloreze expresia, să se reverse prin atingerea ei; lăsă clar la vedere tot ceea ce simţea pentru el.

Roscoe nu putu să facă altceva decât să îi răspundă în egală măsură. Renunţând la orice paravan, la orice scut, se lăsă purtat spre ea, întâlnindu-se în iubire şi-n pasiune orbitoare.

Gol în genunchi în faţa ei, îi scoase cu grijă jartierele şi pantofii, îi coborî ciorapii, apoi se ridică şi îi trase lent cămăşuţa, pentru a o dezgoli cu totul, o zeiţă de curbe sidefii şi umbre seducătoare.

Chiar în clipa în care lăsă mătasea fină să îi alunece dintre degete pe podea, ea făcu pasul crucial şi-şi lipi trupul de al lui, pielea ei de pielea lui goală.

Momentul mistuitor îi zgudui pe amândoi.

Lăsând deoparte orice urmă de sofisticare şi călăuzit doar de instinct, Roscoe înclină capul când ea se întinse spre el, iar buzele li se întâlniră şi se înlănţuiră, şi focul pasiunii se aprinse. Pârjolul se înteţi treptat, strat peste strat de fierbinţeală extremă, de flăcări flămânde. Se luptară amândoi să îi impună o cadenţă stăpânită, constantă, un ritm suficient de lent pentru a le permite să guste şi să savureze din plin fiecare moment. Să se înfioare, fiecare dintre ei, de atingerea intimă a celuilalt, de fiecare mângâiere evocatoare pe care i-o oferea el, la care

ea îi răspundea în egală măsură. Degetele se întinseră, se jucară, concentrate. Gurile li se contopiră, apoi se separară, buzele alunecară, dinţii muşcară mărunt, limbile învăluiră şi linseră lasciv.

El îi adoră sânii, apoi trecu mai departe.

Ea îi dezmierdă coloana dură a erecţiei, apoi îşi întinse mâinile şi îi alintă pieptul, spatele, coastele, coapsele. Fiecare parte din el la care reuşi să ajungă.

Tensiunea aprinsă vibra în ei, puternică şi atât de reală, însă ei se agăţară de acele momente bogate, de slava argintie, şi sorbiră adorator din ele, din realitatea lor.

Dar, în cele din urmă, nevoia îi îmboldi prea disperat pentru a o mai ignora. Roscoe o ridică în aer, iar ea îşi încolăci picioarele lungi în jurul şoldurilor lui şi se lăsă să alunece în jos în acelaşi moment în care el se împinse încet în sus, pătrunzând-o. Un oftat înfiorat, cutremurat se desprinse de pe buzele ei, apoi îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui şi îi trase buzele peste ale ei.

Sărutul fu o explozie de foc şi pasiune latentă arzătoare, fierbând topită sub controlul lor acum disperat. Ea se dădu înapoi, îşi lăsă capul pe spate şi şopti răguşit:

— În pat.

Ţinând-o în braţe, el îngenunche pe aşternuturile de mătase, o lăsă pe spate până ajunse întinsă pe mătasea bleumarin, apoi o urmă.

O lăsă să îl tragă în jos până ajunse complet peste ea. O lăsă să îl îmbrăţişeze şi să îl ţină, dându-şi frâu liber şi permiţând ca tot ceea ce simţea pentru ea să preia controlul şi să îl conducă.

Într-un dans mai presus de toate dansurile, în fierbinţeala focului lor sălbatic.

Iar ea îl însoţi, gemând şi agăţându-se, întâlnindu-l şi gonind cu el, şi, cu trupurile cufundându-se, se lăsară biciuiţi de pasiune spre culmea supremă.

Unde îi aştepta extazul, mai luminos, mai strălucitor ca oricând.

Unde inimile li se ciocniră, se făcură fărâme şi se

formară din nou, se transformară şi deveniră doar una în clipa prăbuşirii prin splendoare.

Fericirea îi prinse, îi făcu să plutească. Un sentiment de pace atât de pătrunzător, încât îi copleşi cu totul, inundându-i, acoperindu-i, trăgându-i în jos.

*

În ciuda a toate astea, noaptea aceea tot trebuia să fie sfârşitul lor.

Nenumărate minute mai târziu, Roscoe se mişcă, desprinzându-şi cu regret mintea din îmbrăţişarea liniştitoare şi adormitoare a satisfacţiei depline. Zăcea epuizat, lungit pe burtă. Ea era întinsă lângă el, cu ochii închişi şi cu chipul lipsit de expresie, la fel de satisfăcută şi de vlăguită cum o văzuse în imaginaţia lui mai devreme. Părul îi era revărsat într-un val castaniu ondulat de mătase scânteietoare peste pernele lui.

Ridicându-se încet pe coate, îşi acordă câteva momente – mai multe – pentru a absorbi acea privelişte, pentru a o lăsa să se strecoare în minte, să i se întipărească în amintire. Apoi, mişcându-se încet, se întoarse şi se ridică în capul oaselor, cu spatele sprijinit de pernele îngrămădite pe tăblia sculptată a patului.

Ridicând un braţ, îşi duse mâna la ceafă şi se concentră să caute cuvintele – cuvintele potrivite – pe care ştia că trebuia să le spună.

În cele din urmă, se mişcă şi ea. Roscoe aruncă o privire spre chipul ei şi o văzu fluturând din gene. Decise că nu avea să reuşească vreodată să fie mai pregătit decât în acel moment pentru discuţia pe care nu voia s-o poarte.

Când pleoapele ei se ridicară, el aştepta să îi surprindă privirea umbrită.

— Nu putem continua să ne vedem. Nu aşa – de fapt, nu putem deloc.

Ea clipi, apoi, pe sub plăpumile pe care el le trăsese peste ei, se răsuci pe burtă; sprijinită în coate, întoarse

capul spre el. Se încruntă încet.

— De ce? Vocea îi era răguşită, încă gravă. Eu... O şuviţă îi căzu peste faţă; ridică o mână pentru a o împinge la loc, apoi încremeni. Chiar şi în lumina scăzută, Roscoe o văzu roşind. Oh!

Coborî brusc capul, iar părul, desfăcut, aproape îi ascunse chipul.

— Nu. Nu e vorba de asta. Aşteptă, dar, cum ea nu înălţă ochii, întinse mâna şi îi prinse bărbia în vârful palmei, ridicându-i faţa, apoi îi dădu blând la o parte paravanul de mătase al părului.

De abia când îi putu vedea faţa limpede îi întâlni în sfârşit privirea. Eşti prima – singura – femeie pe care am adus-o vreodată în dormitorul ăsta, în patul ăsta.

Ea înclină uşor capul într-o parte, scrutându-i ochii.

— Atunci... de ce? Dacă nu e de vină faptul că te-ai săturat de mine – ridică din umeri, flutură o mână –, atunci de ce să punem capăt unui lucru care ne face plăcere amândurora?

— Fiindcă eu nu sunt genul de bărbat cu care să poţi fi văzută, cu atât mai puţin pe care să îl recunoşti drept amant –, iar în cele din urmă cineva ne va vedea, va vorbi. E prea periculos.

Miranda îşi dădu şi mai mult capul pe spate, cu ochii ţintuindu-i pe ai lui.

— Nu cumva mie îmi revine această decizie?

El îi susţinu privirea pentru o clipă, apoi chipul i se înăspri. Aruncând deoparte plăpumile, se întinse după pantaloni, se ridică şi îi îmbrăcă, apoi porni spre sticla şi paharele aşezate pe o tavă pe o măsuţă.

Miranda îl privi turnându-şi un pahar din ceva ce presupuse a fi brandy. Gata să pună la loc dopul, Roscoe îi aruncă o privire scurtă. Ea clătină din cap. Punând înapoi sticla, luă paharul, sorbi din el, apoi pomi din nou spre pat. Se opri lângă el, mai luă o gură şi, cu o încruntare reflectată în ochi, chiar dacă nu şi pe chip, coborî privirea spre ea. După o clipă, spuse, pe un ton întunecat şi grav:

— Eu sunt Neville Roscoe, regele cartoforilor din Londra, şi cu acest statut sunt complet şi iremediabil neeligibil pentru a mă întâlni cu orice doamnă, altfel decât în mod ilicit. Chiar lăsând la o parte riscul de şantaj sau de răpire, o relaţie ilicită nu ar fi potrivită pentru tine. Chiar dacă sunt putred de bogat, singurul lucru pe care nu îl pot cumpăra e respectabilitatea, genul de reputaţie indispensabilă pentru bărbatul din viaţa ta. Şi, oricât de mult mi-aş dori, nu pot schimba asta. Oricâte fapte de caritate aş face, statutul meu nu se va modifica niciodată. Privirea lui întunecată se fixă asupra chipului ei, sorbi din nou, apoi continuă, pe un ton mai calm: Spune-mi, a menţionat cumva mama mea ideea cum că aş putea redeveni Julian?

Miranda reflectă atent înainte de a răspunde:

— Caroline mi-a expus motivele care te-au determinat să devii Roscoe. Lucasta a menţionat că ea consideră că acum, când situaţia din trecut s-a rezolvat complet, s-ar putea să vrei să inversezi acea transformare.

Buzele lui se schimonosiră; ridică paharul pentru a-şi ascunde expresia, dar privirea lui nu se desprinse nicio clipă de pe chipul ei. Se scurse o clipă înainte de a spune, pe acelaşi ton calm:

— Am cântărit posibilitatea asta. Datorită ţie, m-am gândit la asta.

Cum el nu continuă, simţindu-şi inima şi carnea devenindu-i tot mai rece cu fiecare clipă, Miranda îl îndemnă pe un ton sec:

— Dar…

Roscoe îi susţinu privirea preţ de câteva bătăi de inimă, apoi se răsuci pe călcâie, luă un scaun cu spătar drept de lângă perete, îl puse cu faţa spre pat şi se aşeză. Aplecându-se în faţă, cu antebraţele pe coapse, ţinând paharul în căuşul palmelor, cu chipul ajuns acum la acelaşi nivel cu al ei, îi întâlni privirea.

— Nu pot.

Mirandei i se părea ciudat să discute un subiect cu o

asemenea încărcătură emoţională într-o manieră atât de calmă şi de detaşată, dar… inspiră adânc şi apelă la acelaşi ton calm şi uniform pe care îl folosise şi el; trebuia neapărat să înţeleagă.

— Nu poţi? Sau nu vrei?

El reflectă, sorbi, apoi făcu o grimasă.

— Ambele. Nu pot, fiindcă prea mulţi oameni din înalta societate şi nu numai m-ar recunoaşte drept Roscoe, ceea ce efectiv ar distruge tot ce am reuşit să obţin pentru familia mea în ultimii doisprezece ani. Şi nu vreau – nu aş vrea – chiar dacă lucrurile nu ar sta aşa, fiindcă… Lăsă o clipă să se scurgă, apoi îi întâlni privirea. În calitate de rege al cartoforilor din Londra, am peste o mie de oameni în serviciul meu. Marea lor majoritate au familii. Date fiind talentele lor, cei mai mulţi ar întâmpina dificultăţi să-şi găsească alte locuri de muncă profitabile. Făcu o pauză, apoi coborî privirea spre băutura rămasă în paharul lui. M-am transformat în Roscoe pentru a proteja şase oameni – mama mea, surorile mele, Henry şi Caroline. Într-adevăr, ei erau familia mea, şi nu aveau pe nimeni altcineva să îi ajute, dar… Îşi îndreptă iarăşi atenţia asupra chipului ei. Familia lui Roscoe cuprinde mii de persoane, iar dacă el ar dispărea – pur şi simplu nu ar mai fi aici – sau chiar dacă doar şi-ar vinde altcuiva toate afacerile, niciunul dintre aceşti oameni nu ar fi în siguranţă, nu la fel de în siguranţă cum sunt atâta timp cât exist eu, ca Roscoe. Acei mai bine de o mie de oameni reprezintă responsabilitatea pe care am acceptat-o ca mijloc de a-mi proteja familia. Nu pot – nu vreau – să le întorc pur şi simplu spatele, acum că familia Delbraith e în siguranţă şi ar fi convenabil pentru mine să reintru în rândurile nobilimii.

„Convenabil.” Se referea la…

— Nu am să mă leapăd de ei – privirea lui se înlănţui cu a ei chiar dacă asta ne-ar permite să ne continuăm legătura. Dar, crede-mă, meriţi mai mult decât o aventură cu un ticălos de nobil, şi asta e tot ce va fi vreodată Lord Julian Delbraith.

„Dar poate ceva mai mult decât o aventură…” O răceală de gheaţă îi cuprinse inima ca într-o menghină. Pentru a nu lăsa însemnătatea cuvintelor lui să-i pătrundă în conştiinţă, pentru a nu lăsa impactul lor să o zdrobească, se forţă să se concentreze asupra unui aspect pe care încă nu reuşise să îl priceapă.

— Poate că ţi-aş înţelege mai bine decizia dacă aş şti de ce a fost necesar să devii Roscoe de la bun început – de ce a fost asta o condiţie inevitabilă pentru a-ţi salva familia.

Încruntarea reapăru în ochii lui.

— Credeam că răspunsul e evident pentru cineva ataşat cu atâta fermitate de respectabilitate.

— Înţeleg tot ce ţine de respectabilitate în mica nobilime, răspunse ea caustic, dar aristocraţia are reguli oarecum diferite, mai fluide, după cum am aflat recent. Ai hotărât să te foloseşti de pariuri pentru a plăti datoriile familiei tale. Zeci de nobili joacă la pariuri sume scandalos de mari, aşa cum a făcut-o şi fratele tău când s-a înglodat în acele datorii, aşa că de ce-ai fost nevoit să îţi ascunzi identitatea tocmai tu, care jucai cu un scop nobil?

— Ah! Buzele i se schimonosiră într-un zâmbet cinic. Înalta societate a fost întotdeauna cu două feţe şi e frecvent făţiş ipocrită. Motivul e… cu mai multe feţe, aşa cum sunt atât de multe situaţii în care sunt implicate moravurile din înalta societate, în primul rând, suma de care era nevoie pentru a mulţumi creditorii şi a reumple vistieria familiei era imensă – nu aveam nicio şansă să o strâng doar din câteva câştiguri spectaculoase ocazionale. Iar dacă aş fi reuşit să strâng o sumă atât de uriaşă de la mesele de pariuri, ar fi fost imediat un semnal universal valabil că familia Delbraith ajunsese la sapă de lemn, ceea ce ar fi însemnat ruină exact pentru cele şase persoane pe care voiam să le protejez. În plus, societatea ar fi fost scandalizată că, pentru a salva familia Delbraith, goleam sume considerabile din vistieria altor familii din înalta societate, chiar dacă o făceam legal. Şi, în sfârşit, oricum nu aş fi putut să fac asta, fiindcă ar fi trebui să câştig sume

foarte mari frecvent, iar după o săptămână toţi gentlemenii cu bani din Londra ar fi început să mă evite. Nu aş mai fi putut să-mi găsesc adversari la pariuri, iar sălile şi cluburile de jocuri de noroc nu mi-ar mai fi permis să intru după ce şi-ar fi dat seama că intenţia mea era de a le sparge banca – şi că aveam exact talentele necesare pentru a face asta. Îi întâlni privirea, cu o expresie mai mult decât cinică. Prin urmare, deşi în calitate de Lord Julian Delbraith aveam abilităţile necesare pentru a face ceea ce trebuia să fac, tot ca Lord Julian Delbraith nu puteam să o fac.

— Dar cum se face că transformarea ta în Roscoe ţi-a permis să faci ceea ce nu puteai face ca Lord Julian?

Miranda se agăţă de curiozitatea ei, folosindu-se de ea ca de un scut pentru a-şi ţine în frâu gândurile şi reacţiile. Printre umbre, Roscoe nu făcu decât să se uite la ea, fără a spune nimic. Ea îi susţinu privirea şi nu dădu înapoi. După o clipă, ea rosti pe un ton calm:

— Tocmai mi-ai zis că legătura dintre noi s-a sfârşit – că nu te voi mai vedea şi nu voi mai petrece timp cu tine niciodată. Aşa că fă-mi pe plac de data asta şi spune-mi.

„Ai încredere în mine, chiar dacă acum ne luăm adio.”

El rămase tăcut pentru încă o clipă, apoi ridică paharul şi îl goli rapid, după care începu să îl răsucească în mâini.

— Trebuia să le las timp tuturor pariorilor inveteraţi şi proprietarilor de săli de jocuri din Londra să îl uite pe Lord Julian, dar familia avea nevoie de bani, de sume mari, cât mai rapid. M-am dus pe continent. Am călătorit în fiecare oraş în care bărbaţi tineri şi bogaţi îşi jucau nesocotiţi banii. Câştigam. Deoarece câştigam, trebuia să mă deplasez constant – nu stăteam mai mult de o săptămână în acelaşi loc. Adesea doar două nopţi dacă se întâmpla să câştig o sumă spectaculos de mare. Pentru o clipă, îi întâlni privirea. Îmi dădusem seama, aproape din fragedă copilărie, cu siguranţă până să merg la şcoală, că pentru cineva cu talente ca ale mele nu e niciodată profitabil să câştige prea mult sau prea frecvent. Până să ies să joc în oraş,

învăţasem să pierd, şi pierdeam, intenţionat, pentru a-mi ascunde câştigurile. De multe ori plecam dintr-un club cu zece mii de lire mai bogat şi toţi cei care jucaseră cu mine rămâneau cu impresia că am câştigat o dată sau de două ori, şi atunci sume modeste. Făcu o grimasă. Eram foarte bun la ceea ce făceam. Oftă şi coborî privirea spre pahar. Dar nu de asta avea nevoie familia mea, aşa că pe continent câştigam cât puteam de mult, apoi plecam din oraş şi nu mă mai întorceam niciodată, împreună cu mica echipă pe care am strâns-o treptat în jurul meu, am trăit aşa timp de doi ani. Apoi ne-am întors în Anglia. Mă schimbasem suficient cât să nu mai pot fi recunoscut de niciunul dintre proprietarii sau angajaţii cluburilor de pariuri şi, la început, m-am ţinut departe de bârlogurile pe care le frecventa aristocraţia. Învăţasem multe pe parcursul călătoriilor mele şi îmi dădusem seama că cea mai sigură, dar şi cea mai discretă manieră de a câştiga o mulţime de bani din pariuri era de a fi proprietarul clubului, aşa că am cumpărat unul. Pall Mall. Expresia lui se înăspri. După aceea nu m-am mai uitat niciodată înapoi.

Ea se încruntă.

— Caroline spunea că jocurile de noroc sunt blestemul familiei tale, însă pe tine nu te-am văzut niciodată jucând.

El ridică din umeri.

— Gestionez patruzeci şi trei de afaceri, toate bazate pe jocuri de noroc. Nu simt nevoia să mă aşez la o masă de cărţi. Făcu o pauză, apoi adăugă: Nu jocurile de noroc propriu-zise sunt cele de care suntem dependenţi, ci fiorul de plăcere produs de succes.

O piesă din enigma lui îşi găsi locul.

— De asta insişti ca Henry să încerce diverse lucruri inedite pe domeniu – de asta insişti să se implice activ în a administra aproape totul.

El îi aruncă o privire, părând surprins că înţelesese, apoi încuviinţă din cap.

— Există în viaţă şi alte provocări, în afară de cele care se găsesc la mesele de joc şi care ne pot oferi aceeaşi

satisfacţie. Trebuie doar să le găsim.

Iar el îşi găsise acea provocare devenind Roscoe. Refuzul lui de a redeveni Lord Julian era, într-adevăr, de înţeles acum. Mult mai de înţeles decât înainte. El era Roscoe, şi pentru foarte, foarte multe motive aşa trebuia să rămână.

Luna începea să pălească. Prin întunericul tot mai adânc, Miranda îi întâlni privirea.

— Mulţumesc că mi-ai spus. Acum trebuia să plece şi să ajungă în camera ei fără a-şi da voie să se gândească la faptul că era ultima dată când îl vedea. Se întoarse cu spatele şi dădu la o parte plapuma. E timpul să plec.

Se îmbrăcară în tăcere, apoi el îi aduse pelerina, şi ieşiră din casă, traversând grădina din spate şi păşind pe aleea de dincolo de ea. Noaptea era rece; luna apusese, lăsând aleea cufundată în întuneric. Mergeau unul lângă celălalt fără a se atinge, fără a vorbi, lăsând-o pe ea să se concentreze asupra efortului de a nu se gândi, de a nu-i permite minţii să reflecteze la ceea ce se întâmplase, la ceea ce se întâmpla şi ce însemna – nu încă.

Din clipa în care el îi spusese că aventura lor amoroasă se sfârşise, Miranda se simţise obligată să îşi ţină emoţiile şi sentimentele în frâu, să afişeze o mască rece şi calmă – să se poarte aşa cum presupunea că s-ar fi purtat o doamnă sofisticată din înalta nobilime într-o astfel de situaţie. Dar, în sinea ei, dincolo de acea mască, ceva începuse să se sfărâme, să se rupă, însă nu putea analiza ce anume – sau cât era de grav. Nu încă.

Nu avură de mers prea mult până la poarta grădinii casei de pe Claverton Street. Roscoe se întinse după zăvor, dar nu îl trase imediat. Se uită la ea. Înălţând capul, cu umerii semeţi şi spatele drept, Miranda se forţă să îi susţină privirea fără a lăsa să se întrevadă nimic din tumultul interior. Aventurile amoroase, prin însăşi natura lor, aveau viaţă scurtă. Se terminau. Trebuia să accepte că şi aventura lor tocmai se terminase.

Întunericul era prea dens pentru a-i vedea faţa lui

Roscoe, pentru a-i desluşi expresia. Ochii îi erau fântâni de întunecime impenetrabilă.

— Dacă mai aflu ceva despre Kirkwell, am să vă dau de veste. Ezită, apoi adăugă oarecum sfios: Dacă se va întâmpla vreodată să ai nevoie de genul de ajutor pe care pot să îl ofer, sper că nu vei ezita să mi-l ceri.

Miranda de-abia reuşi să plece capul în semn de aprobare. Roscoe ezită încă o clipă, apoi trase zăvorul cu un declic şi deschise larg poarta.

— Adio, Miranda!

Fu rândul ei să ezite, pradă unui impuls sălbatic şi disperat de a renunţa la prudenţă, de a se arunca în braţele lui şi a-i cere…

Inspiră încordat şi, ţinându-şi capul sus, intră pe poartă.

— Noapte bună, Roscoe.

Întinzând mâna, închise poarta în urma ei. Şi aşteptă. Aşteptă, cu toate gândurile suprimate fără milă, suspendate, până când, câteva secunde mai târziu, îi auzi paşii îndepărtându-se încet de poartă şi pornind pe alee.

După ce sunetul dispăru, Miranda îşi dădu capul pe spate, închise ochii şi se forţă să inspire prelung, adânc. Şi dădu frâu liber gândurilor. Îşi lăsă emoţiile şi sentimentele să erupă şi să gonească nebuneşte în ea, ciocnindu-se, deformându-se, zgâriind-o, răzuind-o.

Torentul era atât de tumultuos, încât nu reuşi să găsească nimic ferm, nimic sigur, doar derută. Doar o durere confuză, atotcuprinzătoare, o suferinţă amorfă, amorţitoare.

Pentru care nu era nimeni vinovat. Ea iniţiase avea aventură şi nu intenţionase niciodată să dureze mai mult de o noapte, apoi câteva, apoi dincolo de oportunitatea convenabilă oferită de şederea lor la Ridgware.

Într-adevăr, sugestia Lucastei că Roscoe ar fi putut redeveni Lord Julian stârnise posibilităţi în mintea ei, dar el nu putea merge pe acea cale, şi, după tot ce aflase despre viaţa lui ca Roscoe…

Prin urmare ea îi ceruse o ultimă noapte, iar el i-o oferise, şi se bucuraseră unul de celălalt pentru ultima dată, dar, în mod evident, Roscoe avusese dreptate să traseze o limită şi să spună: „Gata”. Nu era nimic în atitudinea lui care să poată fi combătut cu argumente. Chiar dacă ea îl cunoştea drept un bărbat onorabil şi demn de respect – iar faptul că refuza să le întoarcă spatele celor care acum depindeau de el nu făcea decât să scoată în evidenţă acest lucru –, societatea nu l-ar fi văzut în aceeaşi lumină; şi, în ultimă instanţă, societatea şi aşteptările ei încă îi mai dominau viaţa.

Frigul îi pătrunse prin pelerină şi o făcu să se înfioare. Strângând materialul mai bine în jurul ei, coborî privirea în pământ şi porni spre casă.

De ce era atât de distrusă emoţional? Nu vedea niciun motiv care să o îndreptăţească să se simtă astfel.

Încruntându-se, urcă treptele până la terasă şi intră în casă prin uşa salonului de dimineaţă.

Nu ştia ce să creadă. Mai grav, nu ştia ce simţea. Sau de ce. Era oare posibil ca ceea ce simţea pentru el să fi fost iubire? Acesta să fi fost motivul pentru care durea atât de tare – foarte, foarte tare?

Oricum ar fi fost, ceea ce crescuse între ea şi el – acea legătură, acea apropiere, acea splendoare de o pasiune violentă – se sfârşise. Se terminase. Gata.

Capitolul 18

Două zile mai târziu, Miranda stătea singură în salonul de dimineaţă, reparând tivul uneia dintre rochiile ei şi forţându-şi neînduplecată mintea să se concentreze asupra acelei sarcini simple.

Ziua precedentă dispăruse într-un nor greu de dubii, neajutorare uluită şi flecăreli complet inutile şi fără sens; în dimineaţa aceea se trezise ferm hotărâtă să lase în urma ei

aventura cu Roscoe şi să meargă mai departe. Să-şi vadă de viaţa ei şi să decidă ce-şi dorea cel mai mult de la viitor şi să ia deciziile potrivite pentru a-şi asigura exact acel lucru. Graţie timpului petrecut la Ridgware, ştia acum ce era posibil şi ce trebuia să facă; trebuia doar să acţioneze.

Gospodăria însă nu încetase să existe. Deşi era evident că, în viitorul apropiat, Roderick urma să se căsătorească, iar ulterior casa avea să treacă în mâinile soţiei lui, în prezent acea sarcină n revenea ei; încă se mai străduia să recupereze nenumăratele decizii pe care absenţa ei le lăsase nerezolvate.

În plus, Roderick găsea convalescenţa exact atât de dificil de suportat pe cât se aşteptase şi ea. Îl lăsase tolănit într-un fotoliu în salonul de zi, acompaniat de ziarul zilei respective şi supravegheat de Gladys; deşi nu se plânsese de nimic, încordarea gurii şi expresia întunecată din ochi lui fuseseră suficient de grăitoare. Spera din tot sufletul că apelul pe care îl trimisese familiei lui Sarah avea să primească un răspuns favorabil, şi cât de curând; nu ştia ce altceva ar fi putut să facă pentru a uşura suferinţa îndelungată a fratelui ei.

Tocmai când făcuse nod la aţă şi se întindea după foarfecă, ciocănelul de la uşa de la intrare răsună într-o cadenţă rigid de exactă, una pe care o recunoscu. Paşii lui Hughes porniră spre uşa de la intrare; grăbindu-se să îşi ascundă lucrul de mână, puse coşul deoparte, se ridică şi îşi netezi fustele.

Aruncând o privire în oglinda de pe peretele de lângă uşă, îşi băgă mai multe şuviţe rebele de păr înapoi în coc, apoi inspiră adânc, îşi întipări pe chip un zâmbet corespunzător de bun venit şi porni spre uşă, să afle care erau variantele pe care le putea aduce domnul Wraxby în ceea ce privea viitorul ei.

Intră în salon şi îl văzu pe Wraxby înclinându-se deasupra mâinii lui Gladys. Se întoarse şi îi zâmbi, cu o expresie rece.

— Domnule. Îi întinse mâna, urmărindu-l cu un ochi

critic când se aplecă peste ea. Era într-adevăr genul de persoană foarte rigidă. Retrăgându-şi degetele, îi făcu semn să se aşeze pe canapea. Fusese plecat la ţară, îşi aminti. Tocmai te-ai întors în capitală?

— M-am întors acum două zile. Wraxby aşteptă ca ea să se aşeze, apoi îşi ridică poalele redingotei înainte de a lua loc la celălalt capăt al canapelei, cu spatele drept şi ţeapăn. Afacerile îmi ocupă timpul, dar, cum am câteva ore libere, m-am gândit să vin să văd cum o duceţi cu toţii. Se uită la piciorul lui Roderick. Cum ai ajuns în această stare, Clifford?

Roderick zâmbi încordat.

— Un accident nenorocit. Am căzut pe scări.

„Beat fiind?" Miranda aproape auzi gândul lui Wraxby.

O scurtă privire îi arătă că Gladys ghicise aceeaşi reacţie nerostită. Mătuşa ei se grăbi să adauge:

— I-am spus în nenumărate rânduri că un gentleman nu ar trebui să urce şi să coboare în fugă, ca şi cum ar fi încă băieţandru. Dar...

Gladys întinse mâinile într-un gest de neputinţă. Wraxby înclină grav din cap.

— Voioşie şi energie în exces. Mă confrunt cu aceeaşi problemă cu fiii mei.

Miranda îi aruncă lui Roderick o privire de avertizare. Fiii lui Wraxby erau copii; prin această comparaţie, îl redusese pe Roderick la acelaşi statut. Întorcându-se spre Wraxby, îl întrebă:

— Cum a fost vremea în Suffolk, domnule?

În următoarele câteva minute, ea, Wraxby şi Gladys se prinseră într-o conversaţie afectată pe marginea căldurii neobişnuite. În afară de unul sau două comentarii tăioase, Roderick contribui prea puţin, dar Miranda remarcă cutele tot mai pronunţate din jurul gurii lui şi tensiunea crescândă. Prin urmare, când Wraxby o întrebă dacă dorea să îl însoţească la o plimbare în jurul scuarului, era cât se poate de pregătită să zâmbească, să accepte şi să îl scoată din casă.

Permiţându-i să o ajute să-şi ia pelerina, reflectă că, mai presus de orice altceva, trebuia să evalueze oferta lui încă în aşteptare şi să decidă dacă ar fi fost posibil ca poziţia de soţie a lui să corespundă cu nou apărutele ei aşteptări de la viaţă.

Acum, că nesiguranţa şi confuzia legate de Roscoe rămăseseră în urma ei, avea să meargă mai departe şi să evalueze şansele pe care soarta binevoia să i le scoată în cale.

Desigur, pentru a ajunge la scuar fură nevoiţi să treacă suficient de aproape încât să vadă casa albă şi mare de pe Chichester Street. Miranda se strădui să îşi ferească privirea şi să îşi împiedice gândurile să se zăbovească asupra oricăruia dintre ocupanţii ei.

— Domnişoară Clifford, mă întreb dacă ai mai cântărit subiectul conversaţiei noastre anterioare?

Cuvinte prin care Wraxby se referea la oferta lui încă rămasă în aer, ofertă pe care nu intenţiona să o facă decât după ce îşi dădea ea consimţământul. Plimbându-se lângă el, cu mâna pe mâneca lui, Miranda înclină din cap.

— Aşa e, domnule, l-am cântărit, dar, după cum sunt sigură că vei înţelege, accidentul lui Roderick mi-a distras oarecum atenţia.

— Desigur.

— Însă, continuă ea, mă bucur că am această ocazie de a limpezi şi mai mult situaţia dintre noi. Dacă am înţeles corect…

Îi repetă lui Wraxby elementele propunerii lui, încurajându-l să le detalieze. El îi confirmă că nevoia lui de a-şi lua o soţie pornea de la aspecte practice mai degrabă decât de la o dorinţă reală din partea lui de a avea o parteneră, cu atât mai puţin o amantă.

În cele din urmă, Miranda îl întrebă sec:

— Domnule, simt că trebuie să întreb care sunt motivele pentru care consideri că ne-am putea potrivi.

Ajunseseră la râu şi se plimbau pe drumeagul de pe mal. Wraxby se încruntă spre cărarea din faţa lor, apoi

deschise gura şi enumeră din nou toate evaluările raţionale ale caracterului ei, aceleaşi pe care le prezentase şi anterior, aparent fără a-şi da seama că Miranda îi oferise o ultimă şansă de a vorbi despre sentimente mai alese.

Evident, sentimentele mai alese nu făceau parte din repertoriul lui Wraxby, cel puţin nu în ceea ce o privea pe ea. Deşi acest lucru făcea ca propunerea lui să fie oarecum deprimantă, cel puţin fusese sincer.

Miranda îi acceptă răspunsul încuviinţând din cap.

— Am o ultimă întrebare, domnule. Ce părere ai despre filantropie – mă refer la proiectele de caritate de mare amploare, cum ar fi sponsorizarea unor şcoli, orfelinate şi alte asemenea?

Wraxby nu răspunse imediat. Cotiseră din nou pe Claverton Street şi se îndreptau încet înapoi spre casă, când el spuse, într-un final:

— Am auzit despre astfel de proiecte, desigur. Înţeleg că există mai multe fundaţii implicate activ în astfel de acţiuni. Însă eu, personal, nu văd niciun motiv să cheltuiesc efort şi bani pe probleme pe care le consider a ţine mai mult de domeniul autorităţilor. Dacă îmbunătăţirile la astfel de instituţii sunt cu adevărat necesare, fără îndoială vor fi asigurate. Eu prefer să îmi păstrez faptele caritabile pentru cei care îmi sunt apropiaţi. Îi aruncă o privire, cu o uşoară încruntare pe faţă. Sper sincer că nu te-a prins microbul acestei prostii recent ajunsă la modă, draga mea domnişoară Clifford. Pe de altă parte, sunt sigur că mătuşa ta te-a călăuzit mai atent.

Miranda reuşi să îi ofere un zâmbet firav.

— Într-adevăr, domnule. Mi-am dorit părerea dumitale, şi trebuie să îţi mulţumesc pentru sinceritate.

Ajunseseră la poarta din faţă a casei lui Roderick. Wraxby se opri. Retrăgându-şi mâna de pe mâneca lui, Miranda se întoarse spre el. Wraxby îi studie expresia.

— Simt că trebuie să te întreb, domnişoară Clifford, dacă ai ajuns la vreo concluzie privind disponibilitatea ta de a accepta o ofertă din partea mea.

— Îţi sunt recunoscătoare pentru răbdare, domnule. Făcu o pauză, apoi înălţă capul. Deşi sunt aproape sigură de decizia mea, aş mai dori câteva zile pentru a reflecta mai adânc. Îi întâlni privirea. Cred că voi putea să îţi ofer un răspuns în scurt timp.

Wraxby înclină capul; judecând după expresia de autosatisfacţie de pe chipul lui, Miranda bănui că se aştepta ca decizia să fie în favoarea lui.

— În acest caz, cu voia ta, am să revin peste două zile. Am afaceri de care trebuie să mă ocup până atunci, dar voi fi liber pentru vizite după-amiaza. Am să revin atunci.

Zâmbind politicos, Miranda îi întinse mâna, apoi îl privi îndreptându-se spre locul în care un băiat îi ţinea calul. După ce îi întinse băiatului o monedă, Wraxby încălecă. Ridică o mână în semn de salut, apoi se îndepărtă pe stradă.

Miranda îl urmări plecând, cu ochii aţintiţi asupra spatelui lui rigid, inflexibil. Încercă să şi-l imagineze drept soţul ei, însă nu reuşi. Dar trebuia să cântărească fiecare opţiune.

Întorcându-se, intră pe poartă, o închise în urma ei, apoi porni încet pe cărare. Oare o viaţă de dădacă, una cu titlu pompos, din care ar fi lipsit şansa de a-şi îmbogăţi viaţa prin acte caritabile sau prin alte fapte similare, ar fi fost suficientă pentru a o satisface?

Răspunsul părea evident, însă, dat fiind faptul că trebuia să îşi croiască o viaţă nouă pentru ea însăşi, avea să procedeze cu înţelepciune şi să lase o noapte să treacă peste gândurile ei înainte de a-l respinge pe Wraxby.

*

— Nu au fost niciun fel de probleme în Fleet sau Strand. Covent Garden a avut parte de certurile obişnuite, dar nimic care să-i depăşească pe Kane sau pe Higgens.

Aşezat în spatele biroului din camera de lucru, Roscoe

făcu semn cu capul spre Rawlins, încurajându-l să continue. Împreună cu Mudd, Rawlins se întorsese recent după ce îl însoţise pe Jordan în tura lui săptămânală de verificare a fondurilor la câteva dintre cluburi. În timp ce Jordan numărase banii, Rawlins şi Mudd discutaseră cu personalul. Deşi conversaţiile lor erau tratate drept flecăreli, cei doi surprindeau adesea semne timpurii ale unor probleme din incintele cluburilor.

— Ne-am oprit la Holborn. Instinctele îmi zbârnâiau, ca să zic aşa, dar nu am aflat nimic exact. Rawlins aruncă o scurtă privire spre uşă. Poate ar fi bine să îl întrebăm pe Mudd când se întoarce.

Mudd fusese chemat de Rundle pentru a primi un raport despre unul dintre observatorii plantaţi în apropiere. Cum mai multe grupuri de pază fuseseră postate în cartier după răpirea lui Roderick, până nu se întorcea Mudd, Roscoe nu avea de unde să ştie la ce zonă sau la a cui siguranţă se referea raportul. Ţinându-şi în frâu nerăbdarea, Roscoe întrebă:

— Aţi trecut pe la Bermondsey?

— De data asta nu – Jordan spunea că e pe lista pentru săptămâna viitoare. E clubul unde ai pus un tip nou să-ţi administreze afacerea?

— Da, Titchester. Roscoe reflectă, apoi continuă: Hai să-l trimitem pe unul dintre ceilalţi oameni ai noştri pe acolo, cineva pe care Titchester să nu îl recunoască. Doar ca să fim siguri că totul continuă fără probleme.

— Am să-l trimit pe Stackpole. El nu a mai trecut prin cluburi de ceva vreme.

Roscoe încuviinţă din cap şi mâzgăli o notiţă.

Uşa se deschise, şi intră Mudd. Pentru un bărbat foarte masiv, Mudd se mişca silenţios, furişându-se neauzit pe picioarele foarte mari.

Roscoe se lăsă pe spate şi arcui o sprânceană.

Mudd se opri lângă scaunul pe care îl ocupase mai devreme.

— Raportul a fost de la Coogan, din grupul care

supraveghează casa Clifford. Se pare că un individ înalt, pe la patruzeci de ani, cu părul pe jumătate cărunt, bine îmbrăcat, călare pe un cal cafeniu, a sosit cu ceva timp în urmă, a intrat, dar zece minute mai târziu a ieşit pe jos cu domnişoara Clifford. S-au plimbat prin scuar, De acolo Coogan i-a lăsat în grija lui Wilkins, iar Wilkins i-a urmărit până la râu, apoi înapoi până pe Claverton Street. După cum spune Wilkins, domnişoara Clifford şi individul au discutat în tot acest timp, dar nu cu un aer vesel – mai degrabă păreau a vorbi despre ceva serios. Singurul zâmbet pe care l-a observat a fost la sfârşit, când domnişoara Clifford şi-a luat rămas-bun, la poarta din faţă, apoi, părând să reflecteze intens, a intrat în casă.

Roscoe dădu aprobator din cap şi îi făcu semn lui Mudd să se aşeze din nou.

— Prea bine. Să revenim la Holborn. Se uită spre Mudd. Rawlins spune că e ceva în neregulă – ai observat ceva anume?

Mudd clipi spre el, apoi se uită la Rawlins. Cei doi schimbară o privire, apoi ambii îşi îndreptară din nou ochii spre Roscoe. Rawlins se aplecă în faţă.

— Nu vrei să aflăm cine e tipul ăsta care a vizitat casa de pe Claverton Street?

Roscoe întâlni privirea lui Rawlins, apoi se uită la Mudd.

— Coogan sau Wilkins au văzut ceva care să sugereze că domnişoara Clifford ar fi în pericol, de orice fel, sau că îi este frică de acest gentleman?

Mudd ezită, apoi clătină din cap.

— Nu. Wilkins spune că nu au făcut decât să se plimbe şi să discute.

— Ei bine, atunci, nu avem motiv să intervenim, aşa-i?

Tăcerea care urmă îi arătă lui Roscoe mai clar decât orice cuvinte că niciunul dintre cei prezenţi nu era de acord.

Îl fixă pe Mudd cu o privire tăioasă.

— Holborn?

Mudd se foi, se încruntă:

— Nu tocmai în neregulă, dar…

După plecarea lui Mudd şi a lui Rawlins, Roscoe dezbătu în sinea lui preţ de un minut întreg, apoi oftă, se întinse după o coală nouă de hârtie şi îşi luă peniţa. Cinci minute mai târziu, sună după Rundle. Când majordomul apăru, îi întinse scrisoarea împăturită.

— Pune să-i fie trimisă domnului Clifford imediat. Spune-i lacheului să aştepte un răspuns.

Rundle se înclină.

— Da, domnule.

O oră mai târziu, Roscoe se îndreptă spre biroul lui Jordan. Ca de obicei, uşa era deschisă. Sprijinindu-şi un umăr de cadrul uşii, îl studie pe Jordan, nicidecum la fel de tânăr precum fusese, când Lord Julian Delbraith îl bătuse pentru prima dată pe umăr, cerându-i să devină omul lui de afaceri, cu mai bine de treisprezece ani în urmă, însă încă mai ţinea trei creioane înfipte după urechi, îşi dezbrăcase jacheta şi lucra doar în cămaşă, iar degetele îi erau murdare după ce prin mâini îi trecuseră zeci de monede de douăzeci de şilingi.

Scârţâitul peniţei pe hârtie şi clinchetul monedelor era o muzică familiară în încăpere. Graţie asocierii cu Roscoe, Jordan devenise un om foarte bogat, dar adora în continuare să numere bani.

Ascunzându-şi un zâmbet, Roscoe se desprinse de cadrul uşii şi intră în cameră. În afară de toate aspectele ce ţineau de administrarea banilor, Jordan mai avea un talent la care excela, Dându-şi seama în sfârşit că nu mai era singur, Jordan ridică privirea şi rânji.

— Ar trebui să fii mulţumit de vremea bună – oamenii au rămas în oraş pentru mai mult timp, iar noi ne bucurăm de consecinţe,

— Excelent! Roscoe se opri, bătând uşor cu degetele în birou. Am o altă treabă pentru tine. După cum te cunosc, n-o să-ţi ia mult.

Cu atenţia distrasă imediat, Jordan ridică din sprâncene.

— Wraxby – un gentleman de pe Hill’s End, din Suffolk. Vreau să ştiu totul despre el.

Jordan scoase un creion din spatele urechii drepte şi mâzgăli pe o bucată de hârtie.

— Când ai nevoie de informaţii? întrebă Jordan, ridicând privirea.

— Cât de repede le poţi obţine.

Jordan încuviinţă din cap, se ridică şi îşi luă jacheta de pe spătarul scaunului. Îmbrăcând-o, aruncă o privire spre ceasul de pe peretele din faţa biroului.

— Să vedem ce pot afla în seara asta.

Înclinând uşor din cap, Roscoe ieşi înaintea lui; ajuns pe coridor, rămase în spate până când Jordan încuie uşa – o uşă de camera de valori camuflată sub masca unei uşi normale. Îndreptându-se, Jordan îi adresă un salut scurt şi se îndepărtă.

Roscoe îl urmă mai încet, făcând tot ce-i stătea în putinţa pentru a *nu* se gândi de ce făcuse ceea ce tocmai făcuse.

*

Nu putea să îşi mustre oamenii că făcuseră ceea ce le ceruse.

În după-amiaza următoare, după ce fusese informat sec de Mudd că acelaşi individ din ziua precedentă făcuse din nou o vizită la casa familiei Clifford şi că, de data aceasta, o dusese pe domnişoara Clifford la o plimbare cu trăsura şi după ce primise şi un raport detaliat de la Jordan la începutul zilei, Roscoe se trezi furişându-se pe aleea de lângă grădina familiei Clifford, aproape de Claverton Street.

Îi trimisese pe oamenii pe care îi pusese de pază înapoi la el acasă, pentru a lua o pauză; nu avea niciun rost să stea şi ei să urmărească, şi era chiar mai bine dacă nu erau de faţă pentru a vedea cum avea să reacţioneze Miranda Clifford. Habar nu avea cum avea să primească ea veştile pe care le descoperise despre gentlemanul care o

vizita.

Sprijinit de zidul aleii, se uită în stradă la locul unde se afla o şaretă simplă, cu un cal somnoros între oişti şi frâiele ţinute de unul dintre ştrengarii din zonă întotdeauna gata să câştige unul sau doi bănuţi. Wraxby şi Miranda se întorseseră cu mai bine de douăzeci de minute în urmă; dacă Wraxby şi mătuşa Mirandei inspectau cu stricteţe regulile din societate, atunci Wraxby ar fi trebuit să plece în scurt timp.

Per ansamblu, nu era tocmai încântat să se afle acolo, dar gândul de a nu fi acolo – de a nu se asigura că Miranda ştia adevărul înainte de a lua vreo decizie irevocabilă – era de neconceput. Chiar dacă Wraxby nu reprezenta un pericol fizic, cel puţin nu în mod direct, şi cel puţin nu încă, nu înainte ca ea să îi devină soţie, existau mai multe tipuri de pericole ce puteau ameninţa o lady vulnerabilă şi nu chiar atât de tânără.

Soarele coborâse mult pe cer, razele de lumină slabă întinzându-se aproape orizontal, când auzi voci, apoi poarta din faţă se deschise. Îndreptându-se, traversă aleea, lipindu-se cu spatele de zidul grădinii familiei Clifford.

Briza rece aduse până la el vocile celor două persoane care ieşiseră pe poartă şi se opriseră pe trotuar – Miranda şi gentlemanul care o vizitase. Ascultă şi fu suficient de sincer pentru a recunoaşte că se simţi uşurat când detectă lipsa oricăror tonuri tandre din conversaţia strict convenţională. Chiar dacă Wraxby îi ceruse mâna, ea încă nu îl acceptase.

Aşteptă până auzi zornăitul harnaşamentului şi tropotul copitelor, apoi se uită după colţ.

Întorcându-se spre poartă, Miranda îl văzu. În spatele ei, Wraxby se îndepărta pe stradă. Miranda se opri, se încruntă, apoi porni vioaie spre poarta din faţă, trecu prin ea şi o închise. Roscoe auzi zăvorul intrând la locul lui.

Şi acum ce să facă?

Retrăgându-se din nou pe alee, se întrebă dacă să aştepte până când Wraxby dispărea din vedere, apoi să se îndrepte spre poarta din faţă şi să se apropie de casă ca

orice vizitator normal…

Poarta laterală, aflată ceva mai departe pe alee, cea pe care Miranda o folosea pentru a veni şi a pleca neobservată, se deschise. Miranda ieşi pe poartă, îl privi şi aşteptă.

Desprinzându-se de zid, Roscoe porni pe alee.

— Ai aflat ceva despre Kirkwell?

El se opri în faţa ei.

— Nu.

Ea se încruntă şi mai tare.

— Atunci ce cauţi aici?

— Am grijă de tine. Încruntarea ei trăda faptul că se simţea şi mai confuză. Roscoe aruncă o privire în jurul lui, apoi îi făcu senin să intre înapoi în grădină. Nu are rost să ne asumăm riscuri.

Ea se uită în jur, apoi se retrase peste treapta de piatră, intrând în umbra copacilor de dincolo de ea. Roscoe o urmă, închizând poarta după el.

Miranda îi studie chipul.

— Credeam că oamenii tăi ne supraveghează în caz că apare Kirkwell sau cineva plătit de el. Nu ai niciun motiv să ai grijă de mine, după cum spui.

Roscoe simţi cum i se încordează maxilarul.

— Ba am, din moment ce se pare că tu nu reuşeşti să deosebeşti un exploatator cu inima de gheaţă de un gentleman eligibil.

Miranda se crispă şi îşi înălţă capul.

— Dacă binevoieşti să îţi aminteşti, aventura noastră s-a încheiat – nu ai niciun motiv, nicio justificare să faci pe paznicul meu.

— Dacă binevoieşti să îţi aminteşti, asocierea mea cu fratele tău continuă. Îl consider un prieten, şi, prin urmare, binele familiei lui e o preocupare cel puţin minoră pentru mine. Dacă observ un pericol ameninţând un membru al familiei lui, în calitate de prieten, fireşte că îl avertizez – ăsta e rolul prietenilor. Mai mult, oricine ar fi interesat să îl ucidă şi să pună mâna pe averea lui ar putea realiza foarte

uşor acest din urmă lucru prin intermediul tău. În acest caz… m-am gândit că ai prefera să vorbesc direct cu tine.

Miranda miji ochii; cu buzele strânse, îi susţinu privirea preţ de câteva momente, apoi, pe un ton foarte uniform, spuse:

— Presupun că te referi la Wraxby.

El dădu aprobator din cap.

Fără a-şi desprinde ochii din ai lui, Miranda inspiră prelung, apoi întrebă:

— Ce ai aflat?

— Viciile lui Wraxby nu ţin de faptele lui, ci de ceea ce omite să facă. E devotat celor trei fii ai lui, dar în ochii lui aceştia nu pot greşi niciodată, iar vecinii lui nu se sfiesc să declare că cei trei băieţi efectiv şi-au împins mama în groapă înainte de vreme. Principalul motiv pentru care Wraxby doreşte să se recăsătorească este pentru a găsi pe cineva care să îi crească fiii – descrişi de cei care i-au cunoscut drept diavoli, maniaci şi diabolici. Wraxby este totodată ambiţios, atât financiar, cât şi social, şi de un conservatorism rigid. Consideră că soţia lui ar trebui să se dedice în întregime pentru a-l susţine în aspiraţiile lui, ocupându-se de gospodărie şi de evenimentele lui sociale, după cum dictează el, cu o respectabilitate flagrantă şi un succes spectaculos. În acelaşi timp, e incapabil să creadă ceva rău despre fiii lui, cu atât mai puţin să ia măsuri pentru a le ţine în frâu comportamentul, şi nici nu permite altcuiva să o facă. Nicio guvernantă sau profesor nu a rezistat în casa lor mai mult de o lună, iar restul personalului e într-un permanent du-te-vino, ba chiar a ajuns să angajeze oameni din Londra, fiindcă niciun localnic nu acceptă să lucreze în casa aia. Făcu o pauză, cu privirea aţintită în continuare asupra ochilor ei mari. Pentru orice femeie, e un dezastru asigurat. Pentru tine… ar fi o nesăbuinţă de neiertat să accepţi mâna lui Wraxby.

Miranda îşi muşcă limba pentru a-şi stăpâni impulsul aproape copleşitor de a-l informa tăios că nu avea nevoie să vină el să îi spună ce să facă şi ce nu. Preţ de câteva

momente, stătu cu buzele strânse, luptându-se să îşi înăbuşe acele cuvinte, apoi încuviinţă din cap cu aroganţă.

— Asta se potriveşte cu propriile mele constatări.

Mai mult, îi dădea un context, un cadru ce îi permitea să înţeleagă respectivele constatări şi tot ceea ce aflase de la Wraxby. Nu era un om rău, dar poziţia pe care i-o oferea, mai ales că venea fără urmă de afecţiune, pur şi simplu şi în mod cert nu era pentru ea.

Dacă nu ar fi fost iritarea ce creştea în ea, poate s-ar fi simţit recunoscătoare pentru rezumatul succint pe care i-l oferise Roscoe referitor la situaţia lui Wraxby. În schimb, iritării i se adăugă enervarea; simplul fapt de a fi la jumătate de metru de el era, suficient pentru ca simţurile ei să îşi amintească în culori vii senzaţia de a fi învăluită în braţele lui, de a se sprijini de căldura solidă a corpului lui şi de a-i simţi braţele închizându-se în jurul ei, pentru a tânji să simtă acele lucruri din nou, doar pentru a-şi aminti că, datorită deciziei lui de a pune capăt aventurii lor amoroase, acest lucru nu avea să se mai întâmple vreodată.

Înălţând capul, declară cu un aer nepăsător:

— Nu aveam nevoie să îmi elucidezi neajunsurile lui Wraxby, le văzusem deja. Nu sunt nicidecum o prostuţă. Nu, ea era femeia care, după ce îl respingea pe Wraxby, avea să fie nevoită să îndure reproşurile lui Gladys încercând în acelaşi timp să facă faţă propriei dezamăgiri şi sentimentelor ei încă neclare faţă de sfârşitul relaţiei ei cu… exact bărbatul care se simţise îndreptăţit să îi ţină morală în privinţa lui Wraxby. Ridicând şi mai mult bărbia, aproape se răsti la el: Pe viitor, ţi-aş fi recunoscătoare dacă te-ai abţine să mai manifeşti vreun interes în ceea ce priveşte viaţa mea – sunt perfect capabilă să le fac faţă singură potenţialilor mei pretendenţi.

Ceva fulgeră în safirul întunecat al ochilor lui.

— Chiar aşa? În acest caz, poate ţi-ar prinde bine să ştii că, de regulă, gentlemenilor nu le place să li se dea speranţe false. Dacă intenţionezi să îl refuzi pe Wraxby, atunci fă-o – nu ieşi singură la plimbare cu el, nu călători în

şareta lui şi nu continua să-i zâmbeşti. Îşi strânse cu înverşunare buzele. Cu fălcile încleştate, aproape mârâi: Nu o să-i placă.

„Mie nu o să-mi placă.”

Miranda clipi. Chiar dacă Roscoe spusese altceva, adevăratul sens răsunase cu o claritate tunătoare. Confuzia ei se adânci.

El îi studie ochii, chipul. Trăsăturile îi erau încremenite, chiar mai indescifrabile decât de obicei.

— În fine! Îi aruncă acele cuvinte scrâşnit, se întoarse şi deschise poarta cu un gest smucit. Pe punctul de a ieşi, se opri; privirea pe care i-o aruncă era doar întuneric fierbinte. Descotoroseşte-te de Wraxby – nu e pentru tine.

Înainte ca Miranda să apuce să răspundă, ieşi pe alee şi închise poarta cu destulă forţă.

Ea inspiră adânc – apoi se încruntă spre poartă. Scoţând la rândul ei un mârâit frustrat, se răsuci pe călcâie şi porni spre casă. Oare ce naiba îşi închipuia că făcea, extrapolând prietenia lui cu Roderick, folosindu-se de ea drept pretext pentru a-şi permite să-mi judece comportamentul? Sau cum alegea să îşi trăiască viaţa? Pentru a-i spune ce trebuia să facă?

Naiba să-l ia! Cum *îndrăznea?*

Cât despre prostia că bărbatul care încercase să îl omoare pe Roderick ar fi urmărit să pună mâna pe averea lui Roderick.. căsătorindu-se cu ea…

Tâmpenii! Presupusul ucigaş ar trebui să se arate la faţă pentru a realiza aşa ceva. De parcă eu n-aş observa!

Bombănind ocări alimentate de un amestec turbulent de emoţii, traversă cu paşi mari terasa, apoi salonul de dimineaţă. Urcase deja pe jumătate scările, când emoţiile ei învolburate îi sugerară un scenariu alternativ. Oprindu-se pe palier, reflectă.

El a fost cel care a pus capăt legăturii noastre.

Era adevărat, dar, ţinând cont de felul lui de a fi, dat fiind faptul că fuseseră atât de apropiaţi, poate că atitudinea lui era pur şi simplu o expresie a unei dorinţe

încă vii de a o proteja.

Se scurseră câteva minute în care rămase pe palier, întrebându-se... Dintr-odată, clătină din cap, se scutură în gând de toate amintirile ce o bântuiau, de speranţele care acum nu aveau să se mai împlinească niciodată, inspiră adânc, pentru a se întări, şi porni din nou în sus pe scări.

*

Dimineaţa următoare aduse veşti bune şi uşurare în persoana lui Sarah, care sosi însoţită de cea mai mare dintre surorile ei, Lady Mickleham, o matroană înaltă, destul de masivă, de o frumuseţe apreciată de societate şi considerabil mai în vârstă decât Sarah.

Gladys, previzibil, se fâstâci, dar, după ce se aflase în compania ducesei-mamă şi a nurorii ei, Miranda o întâmpină pe nobila doamnă cu o atitudine încrezătoare, îi zâmbi lui Sarah şi o îmbrăţişă călduros, apoi le conduse pe cele două în salon, unde Roderick se ridicase din fotoliu şi stătea în picioare, pentru a putea să se încline cât mai ceremonios în faţa lor.

Se aşezară, iar Lady Mickleham acceptă să bea un ceai. În timp ce turnă şi împărţi ceştile şi platoul cu fursecuri fine pe care le adusese bucătăreasa, Miranda fu încântată să îi vadă pe Sarah şi pe Roderick cu frunţile deja împreunate, povestindu-şi despre zilele pe care le petrecuseră despărţiţi.

Sarah îşi trăsese un scaun cu spătar drept şi îl pusese lângă fotoliul în care era obligat să stea Roderick, cu piciorul bandajul sprijinit pe un scăunel şi cu cârja lipită de spătarul fotoliului. Gladys rămase în celălalt fotoliu, în vreme ce Miranda şi nobila doamnă se aşezară pe canapeaua din faţa lor. Aranjamentul le permitea celor trei să discute liber, în timp ce Sarah şi Roderick vorbeau cu glas scăzut despre alte lucruri.

Observând zâmbetul lui Roderick şi expresia de vioiciune şi concentrare ce îi lumina acum chipul, Miranda

se întoarse spre Lady Mickleham.

— Pot să sper că ne-o puteţi lăsa pe Sarah peste zi? Ne va face mare plăcere să o trimitem acasă cu trăsura la orice oră veţi dori.

Lady Mickleham privise şi ea tânărul cuplu cu o expresie ce aducea a aprobare deplină. Îi studie, încuviinţă din cap, apoi se uită la Miranda.

— Trebuie să-ţi mulţumesc pentru invitaţie. Caroline mi-a scria şi mi-a povestit situaţia în urma căreia a ajuns fratele dumitale rănit la Ridgware. Eu şi restul familiei am fost fericiţi să aflăm că Sarah s-a dovedit atât de folositoare. Cum e evident că doreşte să rămână, şi văzând că sunteţi de acord, nu văd niciun motiv pentru care nu ar trebui să o facă. Credeţi că o puteţi trimite acasă până la ora cinci?

Aranjamentele fură făcute. Cincisprezece minute mai târziu, odată ceaiul şi fursecurile consumate, Lady Mickleham se ridică şi îşi luă rămas-bun de la Roderick şi de la Gladys, încă emoţionată, apoi Miranda o conduse pe nobila doamnă afară.

Pe aleea ce ducea la poarta din faţă, Lady Mickleham se opri şi se răsuci pe călcâie spre Miranda. Oprindu-se şi ea, Miranda aşteptă, cu o expresie încurajatoare.

— Iartă-mi francheţea, domnişoară Clifford – Lady Mickleham îi susţinu privirea dar, din câte am văzut deja, sugestia lui Caroline că e posibil să se nască o reală afecţiune între Sarah şi fratele dumitale pare a fi bine fondată. Prin urmare, simt că trebuie să te întreb dacă dumneata şi mătuşa consideraţi că ar putea apărea dificultăţi în cazul în care o astfel de afecţiune ar progresa.

Miranda şi-ar fi dorit ca Gladys să fie de faţă pentru a auzi întrebarea nobilei doamne, pentru a înţelege că familia aristocrată a lui Sarah era cea care considera că era posibil ca familia Clifford să aibă rezerve în privinţa unei potenţiale partide. Însă… arcui din sprâncene.

— Dacă tot vorbim deschis, dacă va deveni evident că Roderick şi Sarah doresc să se căsătorească, eu şi mătuşa

mea am fi bucuroase să o primim pe Sarah ca mireasă pentru Roderick.

Lady Mickleham ezită.

— Din câte am înţeles eu, Caroline a explicat... ăă... dificultăţile legate de Sarah din sezonul trecut.

— Aşa e, dar, în această privinţă, de când am cunoscut-o pe Sarah, nu am văzut niciun semn de frivolitate sau de inconstanţă de caracter. Miranda făcu o pauză, apoi continuă: Ea şi Roderick par să fi dezvoltat o legătură afectuoasă de la bun început. Ea i-a fost cu totul devotată în a-l îngriji şi a-l susţine. De fapt, când Roderick a fost atacat – chiar dacă totul făcea parte dintr-o capcană planificată, dar nici eu, nici Sarah nu ştiam acest lucru –, ea a sărit în apărarea lui fără să ezite. Întâlni privirea nobilei doamne. Ştiu fiindcă am fost de faţă.

Lady Mickleham încuviinţă din cap.

— Din punctul de vedere al familiei noastre, reacţia lui Sarah faţă de fratele dumitale şi interesul ei permanent au constituit atât un dar ceresc, cât şi o uşurare. Faptul că şi el îi răspunde cu acelaşi interes e şi mai liniştitor. Când Caroline ne-a scris prima dată despre asta, am fost sceptică, dar, după tot ce am văzut la Sarah de când s-a întors în oraş şi – arătă din cap spre casă – din câte am văzut acum, pare într-adevăr că sora mea şi-a găsit în sfârşit coloana vertebrală.

Miranda zâmbi şi, însoţită de nobila doamnă, porni spre poartă.

— Asta, după părerea mea, continuă Lady Mickleham, e ceea ce i-a lipsit dintotdeauna. Coloana vertebrală şi un scop clar, ceva spre care să năzuiască, ceva pentru care să îşi poată pune voinţa la treabă. Nobila doamnă aruncă o privire zâmbitoare spre Miranda. În general, sunt considerată o doamnă care vorbeşte pe şleau, domnişoară Clifford, dar, din experienţa mea, pentru a se descurca în viaţă, orice doamnă are nevoie să îşi formeze o coloană vertebrală şi să se folosească de ea.

Deschizând poarta, Miranda înclină capul în semn de

confirmare şi o urmă pe nobila doamnă.

După ce o conduse pe Lady Mickleham la trăsură şi promise că Sarah avea să fie dusă în casa doamnei din Berkeley Square până la ora cinci, Miranda făcu semn trăsurii să pornească, apoi se întoarse şi reintră pe poartă. Închizând-o, porni agale spre casă, în minte zbârnâindu-i cuvintele nobilei doamne.

„Pentru a se descurca în viaţă, orice doamnă are nevoie să îşi formeze o coloană vertebrală şi să se folosească de ea.”

După cum vedea Miranda lucrurile în acel moment, era nu sfat înţelept.

*

Wraxby spusese că urma să vină în după-amiaza aceea, iar ea îi promisese, mai mult sau mai puţin, să îi dea un răspuns. Sau cel puţin să îi indice dacă era sau nu dispusă să îi accepte oferta când o făcea.

Clătinând din cap la o asemenea cale ocolită, se aşeză în salonul de dimineaţă pentru a mai cârpi câte ceva, repetând în acelaşi timp cele mai bune cuvinte prin care să îşi exprime refuzul. Fusese surprins când el sosise cu o zi în urmă pentru a o scoate la plimbare în parc într-o şaretă pe care o închiriase anume pentru acea ieşire. Din câte desluşise ea despre el, la care se adăugaseră informaţiile lui Roscoe, atenţia neaşteptată a lui Wraxby îi întărise bănuiala că, în ciuda prudenţei şi a sfielii pe care părea să o manifeste faţă de o eventuală cerere în căsătorie, Wraxby era, de fapt, destul de dornic ca ea să accepte să devină soţia lui.

Dat fiind faptul că îi făcuse curte atâtea săptămâni în stilul lui bizar, trăgând de timp, atenţia lui bruscă era, cel puţin pentru ea, o simplă confirmare a motivelor ei de a-l refuza; întreaga lui abordare avea un element de duplicitate, iar ea nu avea timp pentru aşa ceva.

Tocmai se întindea după ultimul obiect de cârpit, una

dintre cămăşile lui Roderick cu o cusătură desfăcută, când ciocănelul de la uşa de la intrare răpăi imperios.

Nu bocănitul rigid, deja familiar, al lui Wraxby – dar poate că acum era emoţionat. Oftând în sinea ei, puse deoparte coşul de cusut, se ridică, îşi aranjă rochia şi îşi netezi părul, apoi ieşi să îl întristeze atât pe Wraxby, cât şi pe Gladys.

Hughes deschisese deja uşa de la intrare şi îl condusese pe vizitator în salon. Se întâlni cu majordomul când acesta se întorcea spre partea din spate a casei, Hughes zâmbi.

— Ah, aici eraţi, domnişoară. E un gentleman care cere să vă vadă pe dumneavoastră şi pe domnul Roderick. Se află în salon cu domnul Roderick în momentul de faţă.

— Mulţumesc, Hughes.

Wraxby, desigur, voia să obţină permisiunea lui Roderick înainte de a-i cere oficial mâna. Impunându-şi o expresie calmă şi luându-şi inima în dinţi, porni spre salon, deschise uşa şi intră.

Se opri cu mâna pe clanţă. Gentlemanul care tocmai se înclina peste mâna lui Gladys nu era Wraxby.

Îndreptându-şi spatele, acesta se întoarse spre ea. Zâmbetul de pe faţa lui se adânci când îi întâlni privirea. Miranda clipi, se zgâi la el, apoi clipi din nou.

— Lucius?

Zâmbetul lui se transformă într-un rânjet, unul pe care ea şi-l amintea foarte bine. Eliberându-i mâna lui Gladys, cu un salut din cap şi cu un râs uşor, porni spre ea.

— M-am întrebat dacă o să-ţi mai aduci aminte de mine, verişoară.

Uluită, Miranda îi zâmbi la rândul ei şi îi întinse ambele mâini.

— Desigur.

Prinzându-i fiecare mână într-ale lui, acesta i le strânse blând, apoi ridică una, trecându-şi pentru o clipă buzele peste încheieturile degetelor ei, cu un aer relaxat, nonşalant.

Distrasă, confuză, ea îşi lăsă privirea să hoinărească pe chipul lui, pe trăsăturile familiare, pe părul întunecat tuns scurt, apoi se uită dincolo de el, la Roderick, care stătea în fotoliu şi rânjea încântat, cu Sarah rămasă în picioare lângă el şi zâmbind dulce. Inspirând adânc, îşi mută din nou privirea spre Lucius.

— Dar… noi am auzit că eşti mort. Că ai murit la Waterloo acum mulţi ani.

Buzele lui se strâmbară într-o grimasă melancolică.

— Ştiu. Eliberând-o, întinse mâna pe lângă ea şi închise uşa, apoi îi făcu semn spre canapea. Vino şi stai jos, şi am să vă spun tuturor povestea mea tristă.

Încă uluită, Miranda se aşeză la capătul de canapea mai apropiat de Roderick, răsucindu-se pentru a-l vedea pe Lucius când acesta luă loc la celălalt capăt.

— Evident, spuse el, zvonurile despre moartea mea erau false. În timpul bătăliei, escadronul meu s-a aflat în mijlocul acţiunii, iar eu am încasat o lovitură infernală în cap. După aceea nu-mi mai amintesc nimic din bătălie. Nu mi-am revenit în simţiri decât câteva zile mai târziu. M-am trezit în grija unui bătrân fermier şi a soţiei lui, la mare distanţă de câmpul de luptă. Unul dintre picioare îmi era rupt, la fel şi unul dintre braţe, şi aveam o febră violentă. Au trecut câteva săptămâni până m-am refăcut suficient chiar şi pentru a putea să gândesc limpede. Apoi, când am reuşit, am descoperit că nu îmi mai aminteam cine eram.

— Oh, şopti Sarah. Am auzit despre asta – despre soldaţi care nu îşi mai amintesc cine sunt.

Cu o expresie sobră, Lucius încuviinţă din cap.

— Într-adevăr. Mi-am dat seama după zdrenţele uniformei că eram englez, dar nu mai aveam nicio insignă, iar armata se retrăsese deja de mult. Nu ştiam ce să fac. Habar nu aveam nici măcar din ce parte a Angliei mă trăgeam şi, din cauza rănilor, au trecut câteva luni până am fost în stare să mă deplasez singur, cu atât mai puţin să călătoresc. După ce m-am refăcut suficient cât să mă gândesc să mă întorc în Anglia pentru a afla cine eram,

venise iama. Iarna aceea a fost aspră în zonele aflate la sud de câmpul de luptă. Mă simţeam dator faţă de cei doi bătrâni care mă primiseră la ei şi mă îngrijiseră atâtea luni, aşa că am rămas şi i-am ajutat să treacă iarna, apoi să îşi cultive câmpurile în primăvara următoare, apoi a venit vremea recoltei… întâlni privirea Mirandei, apoi a lui Roderick. Ori de câte ori mă gândeam să plec şi să pornesc înapoi spre Anglia, ei bine, cum habar nu aveam de unde să încep să descopăr cine eram, habar nu aveam nici dacă aveam vreo familie sau… Pe măsură ce se scurgeau anii, mi se părea tot mai inutil.

— Aşa că ai rămas în Franţa? întrebă Miranda.

Lucius încuviinţă din cap.

— Ajutam la fermă, şi era o şcoală în apropiere – făceam lecţii acolo pentru a-mi câştiga existenţa. Îndrăznesc să spun că şi acum aş mai fi muncit la fermă şi aş fi învăţat copiii să distingă literele dacă nu s-ar fi întâmplat să fiu lovit din nou în cap – nu la fel de rău ca prima dată, dar suficient cât să-mi zguduie creierul şi să mă facă să-mi recapăt memoria.

— Şi ţi-ai amintit cine eşti?

Roderick părea fascinat. Lucius făcu un gest larg.

— A fost ca şi cum mi-ar fi lipsit o anumită conexiune, care a reapărut brusc, şi mi-am adus aminte totul. Ei bine, încă nu-mi amintesc o bună parte din bătălia propriu-zisă, dar îmi aduc aminte tot ce s-a întâmplat până în dimineaţa respectivă. Îi aruncă o privire lui Gladys şi zâmbi. Cel mai important, desigur, este faptul că îmi amintesc cum mă cheamă. Se uită la Miranda. Mi-am amintit de familie şi am ştiut că trebuie să vin acasă. Îşi întinse larg mâinile. Aşa că iată-mă!

— Ai trecut deja prin Macclesfield? întrebă ea.

— Nu, nu am ajuns la Londra decât acum două zile. Sunteţi primele rude de care am reuşit să dau. Lucius îşi mută privirea de la ea la Roderick. Am luat legătura cu avocatul bătrânului în Grey’s Inn. Ştiam că la el voi găsi cele mai proaspete veşti şi sfaturi despre cum să dau de

familie. El m-a avertizat că, având în vedere că toată lumea mă credea de mult mort, s-ar putea ca apariţia mea din senin să fie un şoc prea mare şi mi-a zis că ar trebui să le scriu mai întâi, iar eu am fost de acord. Aşa că el se ocupă acum de asta – îi avertizează –, apoi, după ce primeşte un răspuns, am să pornesc spre nord. Dar avocatul ştia că voi doi sunteţi aici în oraş, şi – Lucius îi aruncă o scurtă privire Mirandei –, cum eram destul de sigur că cel puţin tu aveai să-ţi aminteşti cine te trăgea de codiţe, m-am gândit să îmi încerc norocul şi am venit direct la voi. Zâmbetul i se adânci. Trebuie să recunosc, mă bucur că m-am întors.

— E o poveste straşnică, spuse Gladys. Să ştii de la mine că ai avut un înger păzitor care te-a vegheat pe câmpul de luptă. Dar acum, că te-ai întors teafăr şi nevătămat după atâţia ani, trebuie să sărbătorim – insist să rămâi să iei cina cu noi.

— Chiar aşa! Cu un zâmbet radios, Miranda se ridică iute. Am să-i spun bucătăresei. Rămâi, nu-i aşa?

Lucius îi răspunse tot cu un zâmbet.

— Mulţumesc. Aş fi încântat.

Miranda sună după Hughes şi vorbi cu el, apoi se întoarse la locul ei şi la conversaţia însufleţită. Instalându-se pe canapea, îl ascultă pe Lucius descriind ferma la care trăise, apoi Roderick îi spuse despre schimbările din familie. Deşi se numeau între ei veri, legătura era îndepărtată; Lucius era fiul unuia dintre fiii fratelui bunicului lor, deci un fel de văr, dar de grad foarte îndepărtat, însă în copilărie se întâlniseră suficient de des, astfel că ea, cel puţin, era sigură de identitatea lui; faţa lui îşi păstrase aceeaşi formă, deşi vârsta îi ascuţise unghiurile, iar ochii, culoarea, forma şi strălucirea lor poznaşă rămăseseră exact cum şi le amintea.

Apoi Roderick vorbi despre morţii din generaţia mai vârstnică, iar expresia lui Lucius deveni sumbră. De-abia atunci remarcă Miranda cicatricea ce îi sluţea obrazul stâng; când zâmbea, aceasta dispărea în liniile feţei.

Ca şi cum i-ar fi simţit privirea, Lucius se întoarse şi

rânji.

— Mai ţii minte când ne-am dus toţi la casa aia care avea un iaz uriaş?

Miranda afişă o expresie amuzată.

— Iar tu m-ai împins în apă.

El dădu aprobator din cap, dar Miranda văzu tristeţea ce apăru brusc în ochii lui când îşi aminti că o împinsese şi pe sora ei, Rosalind. Rosalind care nu mai era printre ei. Privirea lui o întâlni pe a ei, şi îşi înclină capul uşor, apoi schimbă abil cursul conversaţiei spre o întâmplare caraghioasă de când era Roderick bebeluş.

Ciocănelul de la uşa de la intrare căzu cu un răpăit de o precizie rigidă. Miranda îl auzi peste conversaţie şi aproape înjură. Uitase de Wraxby.

— Mă scuzaţi.

Se ridică şi se duse să îl primească. Hughes deschise uşa salonului înainte să ajungă la ea.

— Domnul Wraxby, domnişoară.

Wraxby trecu pe lângă Hughes, cu privirea scormonind încăperea. Miranda oftă în sinea ei.

— Mulţumesc, Hughes. Domnule.

Îi întinse mâna lui Wraxby. Cu o privire rapidă, evaluatoare, aruncată prin încăpere, Wraxby se înclină peste degetele ei.

— Supusul tău, domnişoară Clifford. Sper că nu sunt inoportun.

Ea îi zâmbi politicos; Wraxby o anunţase că avea să vină, deci ştia că era aşteptat.

— O vizită neaşteptată din partea unei rude pe care o credeam de mult pierdută. Un impuls diavolesc o îndemnă să adauge: Dar e o poveste fantastică, domnule – trebuie să vii să o asculţi. Lui Hughes, care aştepta lângă uşă, îi spuse: Eventual putem lua ceaiul acum.

— Desigur, domnişoară.

Hughes se înclină şi plecă.

Întorcându-se, Miranda îl conduse pe Wraxby la adunarea din faţa şemineului. Lucius se ridică iute când se

apropiară. Chiar în timp ce făcea prezentările, Miranda detectă suspiciunile lui Wraxby, dezaprobarea lui imediată, ba chiar antipatia faţă de Lucius.

Îşi strânseră mâinile, Lucius cu o atitudine agreabilă, Wraxby cu o politeţe înţepată.

— Waterloo a fost acum opt ani. Wraxby miji ochii. E o perioadă prea lungă să nu îţi aminteşti nimic.

Zâmbind amabil, Lucius înclină din cap.

— Într-adevăr. Te asigur că a fost teribil de dificil să nu îmi ştiu nici măcar numele mic.

După schimbul de politeţuri, îşi reocupară locurile. Wraxby îşi trase un scaun şi îl plasă lângă Miranda. Se aşeză, aproape aplecat deasupra ei, şi începu un interogatoriu prea puţin subtil:

— Din ce brigadă ai făcut parte, domnule?

Lucius zâmbi relaxat şi îi răspunse – şi la aceasta, şi la toate celelalte întrebări.

Nervii Mirandei începură să fiarbă înăbuşit, apoi dădură în clocot. Judecând după comentariile tăioase ale lui Roderick în apărarea lui Lucius, era evident că proasta lui dispoziţie era şi mai pronunţată decât a ei. Îi aruncă fratelui ei o privire de avertizare şi fu recunoscătoare când Hughes apăru cu tava de ceai, reuşind să distragă atenţia tuturor cu ceştile şi fursecurile.

Miranda bău rapid ceaiul, aşteptă doar până când Wraxby lăsă jos ceaşca şi farfurioara, apoi îşi puse o mână pe mâneca lui.

— Doreşti să facem o plimbare prin grădină, domnule?

Wraxby clipi. Miranda avu impresia că de-abia atunci îşi aminti de ce venise. Însă, din clipa în care o făcu, întreaga lui atenţie se îndreptă asupra ei; înclinând capul, se ridică şi îi salută din cap pe cei prezenţi;

— Dacă binevoiţi să ne scuzaţi?

Ar fi trebuit să fie replica ei, dar Miranda îşi impuse un zâmbet, îl adresă spre toţi cei prezenţi şi, luându-l pe Wraxby de braţ, îl conduse afară din casă pe uşa din faţă şi

apoi în grădină.

De îndată ce ajunseră suficient de departe de casă pentru a avea asigurată intimitatea, Miranda îşi retrase mâna de pe mâneca lui şi se întoarse spre el. Wraxby se opri şi aşteptă, privind o,

— Domnule Wraxby, am reflectat intens şi îndelung la ceea ce-am discutat. Îşi îndreptă spatele şi îşi împreună mâinile în faţă, apăsându-şi palmele. Am cântărit şi argumentele favorabile şi pe cele nefavorabile, domnule, şi am ajuns la concluzia că nu pot consimţi să îţi accept propunerea.

Wraxby clipi din nou. Arăta mai uluit şi mai încremenit decât îl văzuse vreodată.

— Dar… ai douăzeci şi nouă de ani şi eşti necăsătorită.

— Aşa e. Dar sunt singură stăpână pe viaţa mea şi pot urma orice cale doresc.

Strânse din buze şi îi susţinu calmă privirea.

O expresie de incredulitate apăru pentru o clipă în ochii lui, dar fu rapid înlocuită de mâhnire, apoi de o emoţie ceva mai urâtă.

— Înţeleg acum. Se răsuci pe călcâie pentru a se uita din nou ta casă. Apare brusc vărul tău cel chipeş şi îţi imaginezi că…

— Domnule Wraxby! Spre propria ei surpriză, vocea ei şfichiui aerul ca un bici şi reuşi foarte eficient să îl întrerupă. Simţindu-se tot mai agresivă, îi surprinse privirea. Vărul meu s-a întors la propriu din morţi acum două ore. În ceea ce priveşte propunerea sau oferta dumitale, oricum ai dori să îi spui, luasem deja o hotărâre, în mare măsură, acum câteva zile. Am avut bunăvoinţa de a reflecta mai îndelung la sugestia dumitale, dar nu am găsit nimic, niciun motiv, pentru a-mi schimba hotărârea. Pe scurt, domnule, caracteristicile poziţiei pe care mi-o oferi nu îndeplinesc cerinţele mele. Oricum aş privi lucrurile, pur şi simplu nu ne-am potrivi, iar asta nu are nimic de-a face cu reapariţia vărului meu.

Wraxby pălise; buzele îi erau încleştate laolaltă. După o clipă, încuviinţă din cap înţepat.

— Îmi cer scuze, domnişoară Clifford. Ai dreptate, nu are nicio legătură cu vărul tău. Dacă ceea ce am discutat nu te mulţumeşte, atunci nu aş dori să insist cu cererea mea.

O salută scurt o mişcare din cap.

Miranda se aştepta să se retragă şi să se îndepărteze, dar, deşi pregătit să o facă, Wraxby ezită, cu privirea aţintită asupra chipului ei. Strânse din nou din buze, apoi spuse:

— În pofida deciziei tale, mă simt obligat să trag un semnal de alarmă înainte să plec. Arătă din cap spre casă. În legătură cu vărul tău. Waterloo a fost acum opt ani, şi totuşi, în ciuda faptului că şi-a amintit în mod miraculos cine e, vărul tău, din câte am înţeles, nu a uitat să se întoarcă acasă, la familia lui apropiată, ci a preferat să vină să vă vadă pe tine şi pe fratele tău. Ai grijă, domnişoară Clifford. Am avut de-a face cu destule personaje dubioase pentru a recunoaşte unul când îl văd, dar, din respect pentru loialitatea faţă de vărul tău, nu am să mai adaug nimic.

Spunând acestea, Wraxby îi oferi o plecăciune scurtă, rigid de corectă, se îndreptă, se răsuci pe călcâie şi porni cu paşi mari pe aleea ce ducea la poarta din faţă.

Miranda rămase unde era şi îl privi plecând. Privi poarta închizându-se în urma lui.

Şi se gândi la ceea ce spusese.

Acum, că nu se mai afla în prezenţa fermecătoare a lui Lucius – şi da, fusese dintotdeauna fermecător –, putea să vadă sosirea lui şi detaliile poveştii lui dintr-o perspectivă mai amplă, cu mai multă detaşare.

Poate că Wraxby avea multe defecte, dar nu era prost.

Însă bărbatul din salon, care conversa atât de relaxat cu Roderick şi cu Gladys, reluând poveşti din trecutul lor comun, era cu siguranţă Lucius Clifford. Le oferise o

explicaţie pentru reapariţia lui bruscă – o poveste uluitoare şi miraculoasă poate, însă posibilă. Chiar plauzibilă, aşa cum o spusese el.

Întorcându-se, porni încet înapoi spre casă. În copilărie, ea şi Lucius nu fuseseră deosebit de apropiaţi. De fapt, când erau copile, ea şi Rosalind îl priviseră în general cu prudenţă; o prudenţă justificată – fusese adesea pus pe rele. Dar mulţi băieţi erau la fel şi se schimbau după ce creşteau, se maturizau.

Poate că erau şi alte lucruri în povestea lui Lucius pe care el nu li le împărtăşise, eventual ceva mai puţin respectabil, dar, atâta timp cât nu îi dădea motive să îl bănuiască de comportamente nu tocmai admirabile, rămânea vărul ei, chiar dacă îndepărtat, şi se întorsese din morţi, ceea ce era, cu siguranţă, motiv de a sărbători.

Readucându-şi zâmbetul pe buze, urcă scările de la intrare şi intră vioaie înapoi în casă.

Capitolul 19

În următoarele trei zile, Miranda se întrebă în repetate rânduri dacă nu cumva, când se întorsese în salon după plecarea lui Wraxby, Lucius ghicise cumva atitudinea ei echivocă faţă de el.

În ziua următoare, sosise imediat după prânz cu trei buchete mici de flori – unul pentru ea, unul pentru Gladys şi unul pentru Sarah, care îşi petrecuse din nou ziua pe Claverton Street. Cu flerul lui fermecător caracteristic, Lucius prezentase buchetele drept semn de recunoştinţă pentru ospitalitatea lor din seara precedentă. Îşi petrecuse o jumătate de oră discutând, glumind şi râzând cu Roderick şi cu Sarah, în vreme ce Miranda şi Gladys rămaseră în cea mai mare parte tăcute, dar apreciative, apoi se retrăsese foarte corect.

Miranda îl condusese până în stradă, până la calul

care îl aştepta, un murg arătos. După ce îl salutase pe Lucius şi îl privise îndepărtându-se, remarcase un bărbat cu un aer ciudat de concentrat, stând sprijinit de gardul unei case de pe cealaltă parte a străzii. O urmărise în tot acest timp. Pufnind în sinea ei, Miranda se întorsese şi reintrase pe poarta din faţă.

Ziua următoare – ieri – fusese întunecată şi ploioasă. Lucius sosise la mijlocul dimineţii cu un joc de table îndesat sub braţ. Roderick menţionase că era unul dintre jocurile lui preferate; Lucius îl provocase, iar cei doi îşi petrecuseră restul dimineţii şi cea mai mare parte a după-amiezii cufundaţi într-o înfruntare amicală, sub privirile afectuoase ale Mirandei şi ale lui Sarah.

În loc să se târască greoi ca în alte zile posomorâte, timpul trecuse rapid şi plăcut. Dar, când îl condusese pe Lucius la stradă, remarcase un măturător de stradă acoperit cu o capă udă leoarcă, sprijinindu-se de mătură într-un loc în care niciun alt măturător nu se obosise vreodată să îşi facă de lucru.

Zorii acelei zile aduseseră vreme senină, însă de un frumos fragil, un aer tare de toamnă aproape complet lipsit de vânt, luminat de un soare prea slab pentru a încălzi pământul deja rece, dar suficient de strălucitor pentru a-i face pe toţi dornici să profite de ceea ce putea fără îndoială să fie ultimul interval de vreme bună înainte ca iarna să îşi înăsprească strânsoarea.

Sarah sosise după micul dejun, după cum începea să devină un obicei pentru ea. De-abia schimbaseră saluturile şi tocmai se sugerase ideea de a profita de ziua frumoasă şi a-i permite lui Roderick să ia puţin aer curat, când Lucius sosi cu o trăsură, declarând că intenţiona să îi convingă pe Miranda, pe Roderick şi pe Sarah să i se alăture pentru o excursie la Richmond.

Acceptaseră entuziaşti. Cu ajutorul lui Lucius, Roderick reuşise să urce în trăsura deschisă şi porniseră, cu Miranda şi Sarah, înfofolite în mantalele îmblănite şi cu fulare, aşezate cu faţa înainte, şi cei doi bărbaţi îmbrăcaţi în

paltoane stând cu spatele la vizitiu, plus cârja lui Roderick pe podea între ei. Călătoria fusese plăcută, aerul proaspăt şi curat, întreaga lume spălată de ploaia din ziua precedentă. Ajunseseră în parc în timp util şi petrecuseră o oră păşind agale pe alei şi pe sub stejarii uriaşi, oprindu-se din când în când pentru a privi căprioarele cafenii şi a-i lăsa răgaz lui Roderick să se odihnească. Sarah pornise la plimbare cu Roderick, lăsând-o pe Miranda să meargă la braţul lui Lucius. Fusese curioasă cum avea să se poarte, dar, deşi fusese fermecător şi spiritual, nu se dovedise niciodată deplasat. Pe de altă parte, el cunoştea povestea lui Rosalind şi era suficient de inteligent să fi ghicit care era atitudinea ei probabilă faţă de respectabilitate; nimic din ceea ce spusese sau făcuse nu o tulburase în vreun fel.

Se arătase chiar foarte răbdător şi înţelegător în privinţa ritmului lent pe care îl impuseseră Roderick şi Sarah.

Per total, Roderick se descurcase rezonabil, mărturisindu-i în cele din urmă că piciorul îi era mai bine şi mai puternic după acel exerciţiu. Erau un grup extrem de mulţumit când se retrăseseră la Star and Garter pentru un prânz târziu, apoi, după o altă plimbare scurtă, porniseră spre casă.

Păşind pe alee în urma lui Roderick şi a lui Sarah, cu mâna sprijinită pe mâneca lui Lucius, Miranda reevaluă îngrijorarea confuză ce încă plutea în jurul lui. Privind retrospectiv, nu mai era sigură dacă o simţise sau nu şi înainte de ultima ei discuţie cu Wraxby. Să fi fost oare… nu tocmai neîncrederea, ci lipsa ei de încredere absolută în Lucius un efect întârziat al trecutului ei, o prudenţă impusă de propria evaluare sau era pur şi simplu o buruiană crescută din sămânţa pe care o plantase Wraxby, pretendentul pe care îl refuzase?

Nu putea fi sigură, dar, urcând treptele lângă Lucius, simţi că încă îl privea ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă la el ceva ce încă nu observase, ca şi cum nu reuşise încă să se hotărască în privinţa lui.

Chiar şi aşa, făcea parte din familie; chiar dacă încă mai simţea o incertitudine vagă, nu şi-l imagina reprezentând o ameninţare pentru ea şi ai ei.

Gladys îi aştepta, dornică să afle cum îşi petrecuseră ziua şi pregătită să îi aprobe. Deşi Lucius făcea parte din familia Clifford şi, prin urmare, nu se ridica la înălţimea standardului social impus de Gladys, bărbatului nu-i luase mult timp să îşi folosească eficient farmecul înnăscut; acest lucru nu se schimbase niciodată. Miranda nu fu câtuşi de puţin surprinsă să o audă pe Gladys insistând că, după eforturile excelente pe care le făcuse pentru a-i amuza pe toţi, dar în special pe Roderick, trebuia să rămână la cină. Când Lucius îi aruncă o privire Mirandei, aceasta zâmbi şi repetă aceeaşi rugăminte, iar el acceptă cu o graţie firească.

Stabiliseră deja că Sarah avea să rămână pe Claverton Street la cină, prin urmare erau cinci în jurul mesei, şi atmosfera se dovedi confortabilă şi relaxată. Cum Lucius petrecuse atâta timp în compania lor, găsiră uşor subiecte de conversaţie, iar faptul că făcea parte din familie coborî şi mai mult barierele sociale.

Mai târziu, după ce se servise ceaiul şi venise vremea ca Roderick să o conducă pe Sarah acasă, Lucius se ridică şi el şi îşi luă rămas-bun. Se aplecă peste mâna lui Gladys şi îi murmură ceva ce o făcu să se sufoce de râs. Gladys îl bătu uşor pe braţ şi îi făcu semn să plece. Aşteptând să îl conducă, Miranda urmări pantomima; astfel de gesturi mărunte fuseseră întotdeauna facile pentru Lucius.

El i se alătură şi, cu mâna pe braţul lui, Miranda porni cu el în urma lui Roderick şi a lui Sarah, coborând treptele, străbătând cărarea printre umbre şi ieşind în stradă, unde aşteptau cele două trăsuri – cea a lui Roderick şi cea a lui Lucius. Roderick se descurca din ce în ce mai bine singur, deşi încă stângaci, dar toată lumea fu recunoscătoare când Lucius veni să îi dea o mână de ajutor ca să urce în trăsură.

După ce el urcă, Miranda şi Sarah se îmbrăţişară, apoi Sarah îi zâmbi dulce lui Lucius, care, cu un zâmbet similar

şi o plecăciune galantă, o ajută să urce. După ce închise portiera trăsurii, Lucius rămase lângă Miranda cât timp aceasta le făcu din mână celor doi, apoi se întoarse spre ea.

Ea îi zâmbi şi îi întinse mâinile.

— Mulţumesc pentru ziua asta.

— Plăcerea a fost cu totul de partea mea, frumoasă verişoară. Lucius îşi trecu uşor buzele peste încheieturile degetelor ei de la o mână, îi strânse blând degetele, apoi i le eliberă. Porni spre trăsura lui, dar se opri. Încă nu am primit nicio veste de la avocatul familiei, aşa că s-ar putea să mai am o zi sau două de petrecut în oraş. V-aş deranja prea tare dacă aş veni în vizită şi mâine după-amiază?

— Nu, bineînţeles că nu. Ai fost un adevărat dar ceresc în încercarea noastră de a-l binedispune pe Roderick. Dacă şi ţie îţi face plăcere compania noastră, te rog să ne vizitezi.

El zâmbi, o salută şi urcă în trăsură, care avea acum capota trasă. Nu îi văzu decât profilul când vorbi cu vizitiul, apoi trăsura se puse greoi în mişcare şi porni huruind.

Rămase pe trotuar, urmărind vehiculul îndepărtându-se pe drum; când ajunse suficient de departe încât Lucius să nu mai fie tentat să privească în urmă, se uită în jurul ei. Trăgându-şi mai strâns şalul pe lângă corp, scrută umbrele în căutarea observatorilor lui Roscoe, dar nu era nimeni acolo, cel puţin din câte vedea ea – şi până atunci oamenii lui stătuseră la vedere.

După ce scrută strada în sus şi în jos, pufni şi se întoarne spre casă.

— În sfârşit, bombăni ea, şi-a chemat acasă copoii.

Intră pe poartă, se întoarse şi o închise, apoi porni din nou spre casă – şi se lovi de un zid.

Un zid solid, cald, musculos.

Inima îi tresări violent, dar nu îi veni să ţipe. El nu se mişcă, şi, preţ de o clipă infinită, nu se mişcă nici ea. Nu se deplasase suficient de rapid pentru a se împletici sau clătina, ceea ce însemna că el nu ar fi avut nicio scuză pentru a-şi pune mâinile pe ea, însă ea simţi încordarea

instinctivă a braţelor lui, flexia mâinilor ca şi cum ar fi vrut să o prindă, a braţelor să se închidă în jurul ei, dar el şi le ţinu pe lângă corp.

Din păcate, nu putea să rămână pur şi simplu neclintită, lipită pe el exact atât cât să îi simtă căldura strecurându-se insidios în ea, să îi miroasă parfumul subtil de săpun de pin, piele şi virilitate ce îi năpădi simţurile flămânde.

Trăgând aer în piept, încercă să se liniştească şi se dădu uşor înapoi, întrerupând contactul. Ridicând capul, îi găsi ochii, îi susţinu privirea. Expresia lui era aceeaşi mască impasibilă şi implacabilă dintotdeauna, însă, dincolo de ea, Miranda simţi o exasperare ţinută strâns în frâu. Încet, cu aroganţă, fără a-şi desprinde privirea dintr-a lui, arcui ambele sprâncene.

— Ce s-a întâmplat cu Wraxby?

Miranda ridică milimetric o sprânceană. Reflectă, apoi spuse;

— Dacă ţii neapărat să ştii, l-am înştiinţat că nu sunt interesată. Acum câteva zile.

Strângând din buze, păru să se străduiască să îşi reprime cuvintele, dar încercarea lui de a rămâne detaşat dădu greş.

— Deşi nu pot decât să aplaud succesul tău în a lua decizia potrivită în privinţa lui Wraxby, cine dracu’ e înlocuitorul lui?

Miranda se încruntă:

— Ce înlocuitor? Nu are niciun înlocuitor.

Buzele lui se subţiară; maxilarul i se încleştă. Ochii îi erau doar o ameninţare întunecată în noapte.

— Ah. Înţelese. Dacă te referi la gentlemanul care tocmai a plecat, e vorba despre Lucius Clifford, un văr îndepărtat întors recent din morţi. Nu e un înlocuitor pentru Wraxby.

El o privi, uşor derutat.

— El aşa se crede.

Nu era adevărat, dar nu avea de gând să dezbată

subiectul, nu cu el.

— Gândurile noastre nu se îndreaptă în această direcţie.

El îi studie ochii, chipul. Stăteau pe alee, nu sub copacii înalţi, astfel că lumina lunii era suficientă pentru a-şi desluşi unul altuia expresia. Miranda avu impresia distinctă că era tentat să o contrazică, dar apoi înclină din cap scurt.

— E bine de ştiut.

„De ce?” Derutată, luată pe nepregătite şi simţind din ce în ce mai mult că nu era genul de conversaţie pe care ar fi trebuit să o poarte cu un fost amant – care hotărâse să pună punct aventurii lor –, îl ocoli şi porni din nou pe alee. Însă îl simţi răsucindu-se pe călcâie şi urmând-o îndeaproape, păşind apăsat.

— Cum adică „întors recent din morţi”?

Ar fi putut să se agaţe de demnitatea ei şi să îi spună că nu era treaba lui, dar instinctul o avertiză că el avea să refuze să plece înainte de a afla ceea ce voia să ştie. Şi, în fond, păzea casa şi pe Roderick. Încetini pasul; aleea nu era foarte lungă.

— Lucius a fost declarat mort la Waterloo – întreaga familie l-a considerat mort de atunci. Dar, evident, nu a murit, ci a fost doar grav rănit, suferind inclusiv o lovitură puternică la cap, care l-a făcut să-şi piardă memoria. Nu ştia cine era, nu ştia nimic despre el, aşa că a rămas pe continent până când o lovitură mai recentă l-a făcut să-şi recapete memoria şi să revină în Anglia.

Ajungând la treptele verandei, se opri şi se întoarse spre el.

Roscoe rămase locului la jumătate de metru distanţă, încruntându-se spre ea. Miranda îl simţi din nou dezbătând în gând, însă el continuă:

— Eşti sigură că e cu adevărat vărul tău?

Ea încuviinţă din cap o singură dată, cu hotărâre.

— Foarte sigură. Ne-am întâlnit destul de des în copilărie şi, deşi faţa lui s-a schimbat de-a lungul anilor, l-am recunoscut înainte să îmi spună cine e. Şi cunoaşte

toate poveştile despre familie şi lucrurile pe care le-am făcut – eu, el şi Rosalind, şi uneori şi alţi veri de-ai noştri – când eram mici. Îşi aminteşte lucruri despre Roderick de pe vremea când era bebeluş. Nimeni altcineva nu ar putea avea amintirile astea. Cu siguranţă e el.

Se trezi din nou dorindu-şi să îi poată citi gândurile, să ştie la ce se gândea în timp ce o fixa cu privirea, dar expresia lui era chiar mai seacă şi mai neutră decât de obicei, iar întunericul era prea profund pentru a putea spera să îi citească mesajul din privire.

În cele din urmă, el întrebă, pe un ton aproape detaşat, ca şi cum întrebarea nu ar fi fost decât o simplă formalitate:

— Nu se întâmplă să aibă o cicatrice pe faţă, nu-i aşa?

Fu rândul ei să ezite, rememorând descrierea care le fusese oferită pentru Kirkwell şi dându-şi seama că i se potrivea destul de bine lui Lucius. Se gândi să se eschiveze, dar nu ar fi ieşit nimic bun din încercarea de a ascunde adevărul, şi nu ar fi sunat convingător.

— Întâmplarea face să aibă una, dar nu este foarte vizibilă, şi, după cum ai spus chiar tu, mulţi bărbaţi – probabil majoritatea celor care s-au aflat pe câmpul de luptă la Waterloo – au cicatrici. E prea puţin relevant.

Roscoe făcu o grimasă.

— Poate… Sau poate nu. Privirea lui devenise distantă, dar îşi îndreptă din nou ochii spre faţa ei. Oricum ar fi, nu mergeţi nicăieri cu el – nici tu, nici Roderick – până nu apuc să îi verific buna-credinţă.

Miranda rămase cu gura căscată, uitându-se la el.

— Nu.

Fu şocată de cât de slab rosti cuvântul. El aprobă din cap şi dădu să se întoarcă.

— Bun.

Miranda se scutură de stupoarea uluită.

— *Nu!* Adică, „nu, refuz să îmi porunceşti ce să fac”, nu „nu, nu am să merg nicăieri cu Lucius”.

El se opri, încremeni; întorcându-se spre ea, miji ochii,

ţintuind-o cu privirea. După o clipă, mârâi:

— Nu eşti aşa nesocotită.

Se aşternu liniştea între ei, dar nicidecum una goală.

Încet, Miranda inspiră. Timp de ani buni, reuşise să îşi ţină destul de bine în frâu izbucnirile de mânie. Oricât de dificilă s-ar fi dovedit Gladys, sau chiar răposata ei mătuşă Corrine, care fusese chiar mai cicălitoare, Miranda nu îşi ieşise din fire. Indiferent de obstacolele presărate de soartă în cale, reuşise aproape întotdeauna să îşi stăpânească iritarea, să o ţină sub control… Dar el părea să aibă un talent înnăscut în a i-o stârni, în a o împunge şi a o înghionti până când furia se ridica în ea şi o copleşea.

Miji ochii spre el. Când vorbi, în voce îi vibra mânia înăbuşită:

— Cum *îndrăzneşti* să îţi permiţi – cine îţi dă *dreptul* să-ţi permiţi – să îmi spui ce putem şi ce nu putem face eu şi Roderick? Te-ai dovedit un prieten bun pentru Roderick şi m-ai ajutat să îl salvez, lucru pentru care îţi datorăm amândoi mulţumirile de rigoare, dar acolo se termină influenţa ta. Chiar dacă şi eu, şi sunt sigură că şi Roderick, apreciem tot ceea ce faceţi tu şi oamenii tăi în încercarea de a-l identifica pe Kirkwell, nu ai niciun temei pentru a te amesteca în vieţile noastre, pentru a pretinde vreo legătură mai personală care să îţi permită să controlezi cu cine alegem să ne petrecem timpul.

Privirea pe care i-o aruncă el fu una de iritare deplină, cu doar o umbră de batjocură cinică de mascul.

— Văd că acest văr al vostru te-a fermecat de ai ajuns să îi mănânci din palmă.

— Poftim? Furia ei erupse – şi brusc înţelese adevărata esenţă a atitudinii lui. Ochii ei nu se puteau îngusta şi mai mult; apropiindu-se, înfipse un deget în jacheta lui, împungându-l în pieptul aflat sub materialul fin. Tu singur ai ales să te retragi în poziţia de simplu prieten – o cunoştinţă, nimic mai mult. Poziţie care nu îţi conferă absolut niciun drept să dai ordine în viaţa mea şi absolut niciun drept să insinuezi astfel de lucruri despre bărbaţii pe

care aleg să îi primesc în ea. Te-ai retras – şi totuşi, iată-mă nevoită să te alung! Îl privi mânioasă în ochii lui întunecaţi, avea impresia că îi ieşeau aburi pe urechi – chiar scântei. Îi susţinu privirea neînduplecată, lovindu-l cu degetul în piept. Încetează să mai fii hapsân. Coborâse vocea – nu erau decât ei doi –, dar precizia dicţiei ei amplifică forţa fiecărui cuvânt. Ai avut o şansă şi ai refuzat-o. Înţeleg de ce ai făcut-o, dar ai avut de ales. Metaforic vorbind, tu ne-ai aşternut patul, iar acum amândoi trebuie să dormim în el. Se dădu în spate milimetric. Cu privirea încă înlănţuită cu a lui, continuă: Cel puţin Wraxby şi, după părerea ta, şi Lucius sunt interesaţi de o relaţie cu mine. Chiar dacă eu nu îmi doresc relaţie cu ei, cel puţin ei sunt interesaţi!

Cu acestea, se răsuci pe călcâie, urcă tropăind treptele şi intră furtunos în casă.

Se întâlni cu Gladys pe coridorul din vârful scărilor.

Mătuşa ei se încruntă spre ea.

— Mi s-a părut că te-am auzit certându-te. Cu cine anume?

Miranda nu încetini şi nici măcar nu îi aruncă o privire mătuşii ei.

— Cu cineva de la care m-aş fi aşteptat la mai mult.

*

Roscoe păşi în holul de la intrare al casei lui cuprins de o furie cum nu îşi amintea să mai fi simţit vreodată. Îşi scoase paltonul şi i-l aruncă lui Rundle când majordomul apăru în grabă din spatele casei.

— Spune-i lui Jordan că vreau să discut cu el în clipa asta, în camera mea de lucru. Şi trimite-i şi pe Mudd şi pe Rawlins sun la mine.

Fără a mai aştepta să audă răspunsul lui Rundle, urcă treptele câte trei odată, apoi intră cu paşi mari în biroul lui, aflat la capătul aripii.

Draperiile erau deschise, lăsând lumina lunii să se reverse în încăpere. Aprinse o lampă, apoi începu să se

învârtă agitat – ceva ce nu făcea aproape niciodată –, plimbându-se cu paşi mari prin faţa biroului, ca şi cum ar fi putut astfel să scape de reacţia tumultoasă pe care i-o stârniseră cuvintele ei.

Alegerea lui?

— Ei, da!

Oare ea chiar credea că nu era interesat?

Înjură în barbă – în cuvinte şi chiar limbi pe care ea nu le-ar fi înţeles, tot astfel cum, aparent, nu îl înţelesese nici pe el.

Nu conta. Nu îl interesa. Ceea ce credea ea despre el nu era important.

La naiba, dacă era capabil să întoarcă spatele întregii societăţi şi să îl doară în cot de ce credea lumea, nu avea să-i vină deloc greu să ignore părerile domnişoarei Miranda Clifford.

Desigur, ea nu avea să-i mulţumească. Tocmai îi demonstrase acest lucru, iar el nu ar fi trebuit să fie surprins. Deranjat.

Era cu atât mai nemulţumit de această reacţie a lui.

Dar nu îi păsa – nu avea să îi pese – ce credea ea. Ce simţea ea. El îi proteja pe cei care îi erau apropiaţi, aşa cum o făcuse dintotdeauna. Aşa fusese croit şi nu putea fi altfel, nici pentru ea, nici pentru mama lui.

El era Roscoe, şi aşa era el. Apăruse pe orbita lui – ba, mai mult, devenise amanta lui, îl luase ca amant în adevăratul sens al cuvântului –, iar aceasta era consecinţa inevitabilă.

— Va trebui pur şi simplu să accepte asta.

Reverberaţiile mârâitului lui de-abia se stinseseră când o bătaie tăioasă în uşă anunţă sosirea lui Rawlins şi a lui Mudd

— Ai cerut să ne vezi?

— Mergeţi şi obţineţi o întâlnire cu Gallagher. În seara asta. Cât de repede posibil.

Ambii bărbaţi se holbară la el pentru o clipă, apoi încuviinţară din cap şi plecară.

Jordan sosi exact când cei doi ieşeau. Îi aruncă o privire, apoi închise uşa.

— Ce s-a întâmplat?

Roscoe se opri, inspiră şi se concentră:

— Vreau să afli tot ce poţi despre un anume Lucius Clifford. E rudă îndepărtată cu Roderick – se numesc unul pe celălalt veri. Presupun că individul e de aceeaşi vârstă cu domnişoara Clifford. Au copilărit împreună.

Jordan scosese un carneţel din buzunar şi mâzgălea în el.

— Ce altceva mai ştii?

— Lucius Clifford a făcut parte din armată… Nu, stai, ea nu a menţionat nimic despre armată, dar s-a aflat pe câmpul de luptă la Waterloo, deci cel mai probabil în vreo divizie a armatei. Eu aş spune că în infanterie, nu cavalerie – nu arăta a ofiţer de cavalerie. După Waterloo, familia lui a fost anunţată că a murit în luptă, dar tocmai a reapărut miraculos la Londra cu o poveste cum că şi-ar fi pierdut memoria din cauza unei răni suferite în luptă şi că doar recent şi-ar fi amintit cine e.

— Când a ajuns în Anglia?

— Nu sunt sigur – se subînţelege că recent. Conform observatorilor noştri, prima lui vizită la familia Clifford a avut loc acum patru zile. El susţine că de la Waterloo şi până acum s-ar fi aflat pe continent.

Jordan studie ceea ce notase.

— Pe ce bază cred fraţii Clifford că individul e într-adevăr vărul lor de mult pierdut?

— Îl recunosc, sau cel puţin domnişoara Clifford îl recunoaşte, iar ea este foarte sigură. Mai mult, cunoaşte poveşti din copilăria ei, pe care, din câte m-a asigurat ea, nu le-ar putea şti nimeni altcineva.

Jordan se opri din scris şi ridică privirea.

— Dar…

Roscoe scrâşni din dinţi.

— Dar instinctele mele ţipă că e o coincidenţă prea mare pentru a fi luată de bună. Poate Clifford e pe deplin

cinstit, dar… Şi, în plus, are o cicatrice pe faţă.

Mâna lui Jordan încremeni; cu creionul suspendat deasupra carneţelului, se zgâi la el.

— Cicatrice pe faţă. Văr îndepărtat. Întors din morţi. Exact acum?

Cu o expresie sumbră, Roscoe încuviinţă din cap.

— Exact.

După o bătaie în uşă, intră Mudd.

— Am vorbit cu omul lui Gallagher din piaţă. Spune că Gallagher e acasă, dar, dacă vrei să vă întâlniţi altundeva, nu se va putea în noaptea asta. Pe de altă parte, dacă eşti dispus să mergi acasă la Gallagher, omul lui e destul de sigur că bătrânul păcălici te va primi imediat.

Roscoe mârâi. Îşi făcuse un obicei din a nu se întâlni cu Gallagher sau cu oricare dintre numeroasele personaje din lumea interlopă cu care avea nevoie să se consulte ocazional pe domeniile lor personale. Era o declaraţie subtilă, dar grăitoare că nu făcea parte din lumea lor şi nu avea să facă niciodată. În cazul de faţă însă, avea nevoie de informaţii urgent – de ce era urgent, nu ştia, însă urgenţa situaţiei bubuia în el –, iar dintre toţii ţarii acelei lumi întunecate, Gallagher înţelegea deja fără urmă de îndoială exact care era poziţia lui.

Încuviinţă din cap.

— În regulă. Era timpul să facă o excepţie – ceea ce, din păcate, avea totodată să îi arate lui Gallagher cât de mult îşi dorea acele informaţii; dar, din nou, nu îi păsa cu adevărat. Gallagher nu. ajunsese în poziţia înaltă pe care o ocupa în prezent forţându-şi norocul într-o manieră nesocotită. Vom merge să îl vedem pe Gallagher. Pregăteşte trăsura, anunţă-l pe Rawlins, şi poţi să-l iei şi pe omul lui Gallagher. Îşi dezgoli dinţi. Ne poate fi călăuză. Mudd scoase un chicot sumbru şi plecă.

Jordan îşi recitise notiţele. Ridică privirea când Roscoe porni cu paşi mari spre uşă.

— Mai poţi să îmi spui ceva?

— Nu din câte îmi amintesc acum.

Jordan se încruntă.

— De ce Gallagher şi de ce atâta grabă?

— Fiindcă vreau ca Gallagher, sau mai exact oamenii lui, să măture tot oraşul în căutarea lui Lucius Clifford, precum şi a lui Kirkwell – şi, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Ah, înţeleg, spuse Jordan, cu o expresie care îi susţinea cuvintele. Flutură carneţelul. Mă apuc de treabă şi te anunţ ce aflu.

Salutându-l scurt din cap, Roscoe ieşi din încăpere şi porni cu paşi mari spre trepte.

*

Discuţia lui cu Gallagher se desfăşură, în linii mari, aşa cum se aşteptase, cu diferenţa că, după ce îi studiase chipul, Gallagher hotărâse să fie chiar mai circumspect decât anticipase el.

Când, după ce îşi prezentase solicitarea pe un ton tare, precis, îl întrebă pe Gallagher ce voia în schimb; acesta se zgâi la el preţ de câteva secunde lungi, apoi îşi drese vocea şi îşi mângâie bărbia.

— Ei bine, eventual, cum îl ai pe nepotul meu sub protecţia ta, cum ar veni – am putea lăsa pe mai târziu termenii exacţi, să spunem doar că ai să-mi fii dator cu o favoare, cândva în viitor.

Roscoe reflectă, apoi preciză:

— Am să accept să îţi fiu dator cu o singură favoare câtă vreme e una pe care pot să ţi-o ofer fără a încălca legile aplicabile la momentul respectiv.

Gallagher se strâmbă, dar ochii îi râdeau.

— Prudent cerşetor mai eşti, dar fie. Deci e vorba să-mi pun băieţii să afle totul despre acest Lucius Clifford, precum şi despre Kirkwell.

Roscoe încuviinţă din cap.

— În special să caute eventuale legături – de orice fel, indiferent cât de slabe sau aparent nevinovate – între

Kirkwell şi Clifford. Dacă drumurile li s-au întâlnit în ultimul an, vreau să ştiu.

Gallagher dădu aprobator din cap.

— Dacă s-au întâlnit în Londra, băieţii mei au să afle.

— Excelent! Roscoe se ridică. Ah, problema e urgentă, aşa că dă-mi de veste în clipa în care afli ceva, indiferent cât de neînsemnat ar putea să pară.

— Da, aşa am să fac. Gallagher îi întâlni privirea şi rânji larg. Sper că domniţa merită toată bătaia de cap.

Roscoe întâlni privirea lui Gallagher, dar nu spuse nimic.

Rânjetul lui Gallagher păli rapid.

La o fracţiune de secundă după ce rânjetul dispăru cu totul, Roscoe înclină încet capul, apoi se întoarse şi, flancat de Mudd şi de Rawlins, ieşi din camera de lucru a lui Gallagher, aflată în inima imperiului lui Gallagher, adânc în măruntaiele mahalalei.

*

Miranda stătea întinsă în patul ei, cu plapuma trasă până la bărbie, şi privea jocul de umbre şi lumini al lunii de pe tavan.

Mânia i se potolise în sfârşit suficient cât să îşi amintească de ce îşi impusese, cu mult timp în urmă, să o ţină cu totul în frâu fiindcă niciodată nu ieşea nimic bun când o lăsa să-şi facă de cap.

„Cel puţin ei sunt interesaţi!”

Cuvintele îi răsunară în minte, repetându-se cu regularitatea unui clopot de biserică, făcând-o să se foiască agitată de fiecare dată. Cât de… deprimant de revelator. Ca şi cum şi-ar fi sfâşiat veşmintele emoţionale şi ar fi dansat goală în faţa lui.

Însă poate că el nu avea să observe sau nu urma să-şi amintească, având în vedere că fusese furios la rându-i, sau poate pur şi simplu nu avea să ghicească ce anume o determinase – împinsese irezistibil – să arunce acele

cuvinte.

Spera că nu urma să o facă… dar bănuia că spera în zadar.

— Uf!

Dacă ar fi putut să se cufunde mai jos, mai adânc în pat, ar fi făcut-o. Preţ de minute nenumărate, gândurile i se învârtiră în cercuri, fixate pe acele cuvinte mult prea revelatoare.

Dar, în cele din urmă, ajunse să se concentreze asupra lui. Asupra a ceea ce îl adusese în grădina lor şi îl determinase să îi pună la încercare nervii. Asupra a ceea ce îl făcuse să îşi imagineze o legătură inexistentă între ea şi Lucius.

Pufni dispreţuitor. Intervenţia lui fusese o gafă la fel de mare, ca atunci când ea se furişase în casa lui în acea primă noapte, hotărâtă să îl salveze pe Roderick de la „orgia” care se dovedise a fi o întâlnire a Organizaţiei Filantropice. Asemănările erau destul de evidente…

Gândurile ei se poticniră, îşi schimbară direcţia şi abordară un nou unghi, o nouă perspectivă. Privi ambele incidente din noul punct de vedere inedit, le compară. Erau, într-adevăr, foarte asemănătoare – acel moment când ea se dusese la casa de pe Chichester Street pentru a-l salva pe Roderick de el şi momentul când el venise pe Claverton Street pentru a o salva de Lucius.

Ea fusese mânată de nevoia copleşitoare de a-l proteja pe Roderick – un om pe care îl iubea. Acea nevoie, sau mai exact forţa din spatele ei, fusese suficient de intensă pentru a-i întuneca judecata atât de mult încât se strecurase în casa lui Roscoe.

Deci ce îl împinsese pe el până în punctul în care încercase, nechibzuit, să preia controlul asupra vieţii ei? O atitudine protectoare, desigur, dar care era forţa din spatele ei?

Era tentant să tragă concluzia evidentă, corelând cele două situaţii, dar el era un bărbat complex, iar o astfel de concluzie ar fi putut fi la fel de nechibzuită.

Minutele se scurseră încet; orele nopţii, şi ele. În cele din urmă, căscă, se întoarse pe o parte şi închise ochii.

Cum şi ea făcuse aceeaşi greşeală, iar el o iertase cu atâta mărinimie, îşi spuse că avea să fie nevoită să îl ierte şi ea la rândul ei, dar nu putea nega că gândul de a şti un bărbat ca el, atotputernicul rege al cartoforilor din Londra, ţinând la binele ei suficient pentru a-şi pierde perspectiva…

Cu buzele curbându-i-se uşor, alunecă în somn.

Capitolul 20

La o oră nepoliticos de mică a dimineţii următoare, numele lui Roscoe îi asigură acestuia primirea în casa de pe Wigmore Street a lui Rafe Carstairs. Un minut mai târziu, fu condus în camera de lucru a lui Rafe.

Când uşa se închise în urma lui, Roscoe nu fu cu totul surprins să îl vadă nu doar pe Rafe, ci şi pe soţia lui Rafe, Loretta, aşteptând să îl întâmpine.

— Domnule Roscoe, e o plăcere să te cunosc. Apropiindu-se cu un zâmbet, Loretta îi întinse mâna. Când Roscoe se înclină deasupra ei, continuă: îmi doream de multă vreme să îţi mulţumesc personal pentru ajutorul oferit împotriva acelui ticălos, Manning, şi fiindcă te-ai dovedit un susţinător atât de neclintit al mătuşii mele Esme şi a celorlalţi membri ai consiliului de administraţie de la Argyle Investments.

— În ceea ce priveşte acest ultim aspect, răspunse el, a fost o experienţă educativă, una de pe urma căreia am avut mult de câştigat. Mătuşa ta e o femeie remarcabilă.

Zâmbetul Lorettei se mări.

— Întotdeauna m-am întrebat cum sunt şedinţele consiliului

El încercă să îi răspundă tot cu un zâmbet.

— Să zicem că nu sunt niciodată plictisitoare.

Rafe i se alătură Lorettei şi îi întinse mâna; în timp ce

Roscoe i-o strânse, Rafe îi scrută chipul.

— Dar ce te aduce pe la noi atât de devreme? E ceva cu care te putem ajuta?

Roscoe întâlni ochii albaştri ai lui Rafe.

— Întâmplător, da.

Rafe întinse mâinile,

— Îţi suntem datori – nu trebuie decât să ceri.

Poţi verifica istoricul din armată al unui bărbat?

Rafe clipi.

— Da, cel mai probabil. Înclină capul. Al cui?

Foarte pe scurt, Roscoe prezentă în linii mari povestea lui Lucius Clifford. Rafe ridică din umeri.

— Ar trebui să fie simplu.

— Mai există un bărbat care s-ar putea să aibă legătură cu el – John Kirkwell. Habar nu am dacă a fost în armată, dar este posibil să existe o legătură între ei doi şi s-ar putea să fie de acolo.

— Am să-l verific şi pe Kirkwell. Rafe studie chipul lui Roscoe.

— Să înţeleg că e urgent.

Roscoe ezită, apoi recunoscu:

— Nu sunt sigur, dar pornesc de la premisa că se petrece o ticăloşie gravă şi că problema e, prin urmare, urgentă.

Ultimele urme de relaxare din atitudinea lui Rafe dispărură.

Încuviinţă din cap hotărât.

— Încep în dimineaţa asta. Nu pot să-ţi spun cât va dura, dar voi avea grijă să se rezolve cât de curând posibil. Unde să-ţi dau de veste?

— Chichester Street, la numărul unsprezece. Roscoe se înclină în faţa Lorettei, apoi îl salută pe Rafe. Mulţumesc.

Promiţându-i susţinerea lor, ambii îl conduseră la uşă.

Roscoe porni pe Wigmore Street spre locul unde îşi lăsase trăsura. Nevoia de a afla mai multe despre Lucius Clifford, de a-l da în vileag pe individ – deşi nu îşi putea explica de unde apăruse convingerea că era ceva ce

trebuia dat în vileag – încă îl măcina, o greutate obsedantă. Luase toate măsurile care îi trecuseră prin minte, apelase la fiecare favoare utilă, aruncase în acţiune toţi în oamenii pe care îi avea la dispoziţie. Ar mai fi putut face ceva?

Credea că nu.

Ar fi putut – sau ar fi trebuit – să meargă la Miranda şi să îi repete avertizarea?

Făcu o grimasă. Dacă făcea aşa ceva, dacă încerca… graţie atitudinii lui „hapsâne”, după cum o descrisese ea corect, scoasă în evidenţă şi de reacţia lui anterioară faţă de Wraxby, ar fi avut noroc dacă l-ar fi ascultat, dar, indiferent ce i-ar fi spus, fără dovezi nu l-ar fi crezut.

Şi deocamdată nu putea să-i ofere nimic drept dovadă concretă că dragul ei văr Lucius Clifford nu era exact ceea ce pretindea a fi. Loialitatea ei faţă de familie ar fi fost mai puternică decât avertizările unei „cunoştinţe secrete” sau oricare ar fi fost poziţia pe care o ocupa acum în ochii ei.

Însă instinctele lui, instincte care îi salvaseră viaţa în repetate rânduri şi care rareori, dacă nu cumva niciodată, se dovediseră greşite, ţipau că Lucius Clifford reprezenta un pericol foarte real pentru Miranda şi pentru binele ei. Din păcate, date fiind sentimentele lui faţă de ea, nici măcar el nu putea fi sigur că instinctele lui nu reacţionau pur şi simplu la faptul că Clifford pusese ochii pe ea – pe ea, cea pe care, în ciuda a tot ceea ce spusese, decisese şi hotărâse el în sens contrar, instinctele o considerau tot a lui.

Nici măcar el nu ştia dacă instinctele lui detectau ceva cu adevărat malefic la Clifford.

Oprindu-se lângă trăsură, ridică privirea spre vizitiu.

— Înapoi pe Chichester Street.

— Da, domnule.

Urcând în trăsură, se lăsă să cadă pe banchetă. Date fiind toate verificările pe care le iniţiase, avea să afle în scurt timp dacă Lucius Clifford era o victimă nevinovată a războiului şi un gentleman perfect respectabil, cu care Miranda ar fi putut să îşi petreacă liniştită timpul sau chiar

să se căsătorească dacă dorea.

Sau dacă Clifford erau un nelegiuit.

Dacă cea de-a doua ipoteză avea să se dovedească adevărată, ştia care urma să fie reacţia lui. Se ştia că dulăii hapsâni ca el erau feroce.

*

— Draga mea Miranda, pot să te ispitesc cu o invitaţie de a ne plimba în parc? Lucius îi adresă Mirandei un zâmbet relaxat. Fac probe cu o cabrioletă şi doi murgi pe care mă gândesc să îi cumpăr şi vreau să văd cum se descurcă în astfel de medii.

După dezacordul dintre ea şi Roscoe din seara precedentă, Miranda îl urmărise pe furiş pe Lucius încă de când sosise la ora trei fix, pentru a o fermeca pe Gladys şi a povesti cu Roderick, cu Sarah şi cu ea în salon. Chiar dacă respinsese din start afirmaţia lui Roscoe că Lucius avea un interes matrimonial faţă de ea, la vremea respectivă nu anticipase o asemenea intenţie din partea lui; era posibil ca Roscoe să fi văzut ceva ce ei îi scăpase.

Iar acum iată că Lucius o invita la o plimbare în doi. Îi zâmbi cu aceeaşi graţie firească.

— Mulţumesc. Ploaia s-a oprit şi pare hotărâtă să stea departe – o plimbare ar fi plăcută.

Zece minute mai târziu, înaintau spre nord pe drumul ce ducea dincolo de zidurile Buckingham House, spre fâşiile de verdeaţă din Hyde Park, de dincolo de aceasta. Cu boneta legată sub bărbie pentru a nu-i fi smulsă de briza vioaie, păstră tăcerea până când Lucius conduse atelajul nefamiliar prin traficul întotdeauna aglomerat din intersecţiile în care Piccadilly se întâlnea cu Park Lane. Intrară în parc pe poarta din colţ; odată ce cabrioleta prinse un ritm agreabil pe drumul mai puţin aglomerat, afişând o mască relaxată, privi în jurul ei cu fals interes şi aşteptă să vadă ce avea să-i aducă acea plimbare.

— Am vorbit cu avocatul familiei mele azi-dimineaţă.

Se pare că familia e foarte dornică să mă vadă, aşa că presupun că voi porni spre nord peste câteva zile.

Miranda studie chipul lui Lucius.

— Probabil eşti şi tu la fel de nerăbdător să îi vezi.

Petrecură câteva minute discutând despre reacţiile probabile ale diverşilor membri ai familiei, apoi Lucius deveni serios. După o clipă, cu privirea aţintită asupra cailor, spuse:

— Vreau să merg acasă, însă asta nu va face decât să scoată în evidenţă faptul că am pierdut opt ani din viaţă din cauza nenorocitei mele de răni. Oftă şi îi aruncă o scurtă privire. Nu m-am ales cu nimic în tot acest timp. Nu sunt cu nimic mai avansat decât când am plecat din Macclesfield, cu mai bine de opt ani în urmă. Amărăciunea din vocea lui părea pe deplin sinceră. Înainte ca Miranda să apuce să formuleze un răspuns potrivit, el continuă: Am treizeci şi unu de ani. Sperasem ca până acum să fiu căsătorit – toate surorile mele sunt căsătorite şi au familii. Aşa fac oamenii din familii ca ale noastre, dar – ridică din umeri – nu am avut ocazia. Nu încă.

Nici ea nu o avusese. Nu încă.

Observaţia nerostită pluti între ei. Miranda se îndoia sincer că lui Lucius îi scăpase asemănarea, dar poate nu intenţionase să menţioneze acel subiect şi se jena că o făcuse. Oricum ar fi fost, Lucius schimbă imediat subiectul, arătându-i un cârd de raţe de pe Serpentine.

După aceea povestiră relaxaţi despre lucrurile pe care le vedeau şi despre subiectele pe care le evocau acestea, zâmbind şi împărtăşind ocazional câte un hohot de râs, în timp ce Lucius conduse cabrioleta pe drumurile pietruite şi testă murgii la diverse viteze de mers. Miranda aşteptă şi privi, dar el nu spuse şi nu făcu nimic pentru a îndrepta din nou discuţia spre subiectul întemeierii unei familii – şi deci spre căsătorie.

Nu până nu se întoarseră în Pimlico. Apropiindu-se de Claverton Street, Lucius deveni gânditor. În cele din urmă, o privi.

Miranda îi întâlni privirea, dar nu reuşi să desluşească nimic în afară de o scânteiere vagă de speculaţie în ochii lui căprui.

— Mă între… Buzele i se răsuciră cu viclenie, şi se întoarse în faţă. Te cunosc suficient de bine ca să fiu sigur că îmi vei spune să mă duc dracului, dacă vei dori, aşa că… după cum spuneam, mi-ar plăcea să mă căsătoresc şi să îmi întemeiez propria familie. După ce ai fost la război, îţi dai seama cu adevărat cât de scurtă e viaţa de fapt – nu vreau să aştept, dar nici nu mi-am găsit încă o doamnă pe măsură, şi, sincer, mă îndoiesc că sunt potrivit să-i fac cuiva o curte asiduă, cu atât mai puţin să întemeiez o familie din dragoste. De asemenea, ştiu că tu ai douăzeci şi nouă de ani şi, în mod evident, nici tu nu ai avut noroc în a găsi gentlemanul potrivit ori a-l lăsa să te găsească. Se uită din nou la ea şi îi susţinu privirea pentru încă o clipă înainte de a se concentra din nou asupra cailor. Avem o poveste comună, noi doi. Eu ţin la tine şi, deşi spusele mele mă vor face să par fanfaron, tind să cred că sentimentul e reciproc. Ştiu că şi tu vrei acelaşi lucru ca mine – o casă a ta şi o familie. Nu se uită din nou spre ea, ci inspiră adânc şi, expirând, se grăbi să adauge: Aşa că mă întrebam dacă nu cumva noi doi ar trebui să… explorăm ideea, să zicem, de a ne încerca norocul împreună. Înainte ca Miranda să apuce să se gândească la un răspuns – la ce voia să spună, cu atât mai puţin la cum să o spună –, Lucius continuă: Nu hotărî nimic acum – aproape am ajuns înapoi acasă. Doar gândeşte-te la asta, lasă să treacă o noapte şi putem discuta mâine. Am câteva probleme neaşteptate de rezolvat în oraş înainte de a porni spre nord. Avem timp să decidem dacă drumurile noastre în viitor ar putea coincide.

Lucius îi zâmbi, oferindu-i zâmbetul lui obişnuit, relaxat şi fermecător. Ea îi întâlni privirea şi se trezi încuviinţând din cap.

— Bine.

Când opri în faţa casei, Miranda îl invită să rămână la ceai, dar el clătină din cap.

— Trebuie să duc caii înapoi – nu sunt convins că sunt potriviţi pentru mine.

Uşurată că nu avea să fie nevoită să se chinuiască să continue conversaţia imediat, Miranda îl salută, apoi, cu capul plecat şi cu mintea învolburată, porni încet pe alee şi intră în casă.

Oprindu-se pe hol, auzi bubuitul vocii lui Roderick şi tonurile vocii delicate şi vesele ale lui Sarah. Atârnându-şi pelerina în cuier, porni spre scări. Avea nevoie de timp să reflecteze, să cântărească, să analizeze şi să privească lucrurile limpede – să se asigure că vedea lucrurile aşa cum erau cu adevărat.

Pe palier dădu peste Gladys, care tocmai cobora; mătuşa ei nu îi lăsa niciodată pe Roderick şi pe Sarah singuri pentru mult timp, dar, când o văzu, chipul lui Gladys se lumină şi se opri.

— Ei bine, cum a fost plimbarea? Deşi mi s-a părut o neghiobie din partea ta să îl respingi pe Wraxby, dacă îl ai pe domnul Clifford umblând după tine... Deşi nu e la fel de respectabil pe cât mi-aş putea dori, e foarte atrăgător şi are totuşi legături.

— Te rog, mătuşă, nu începe să speculezi pe marginea acestui subiect.

Trecând pe lângă Gladys, Miranda continuă să urce spre următorul etaj. În spatele ei, Gladys îşi drese vocea şi ridică tonul:

— Să ştii că nu mai întinereşti, fata mea. Nu sunt mulţi bărbaţii care şi-ar dori o fată bătrână drept soţie, când au la dispoziţie fete mult mai tinere care, în plus, ştiu să nu iasă din cuvântul lor.

Miranda nu-i răspunse. Ajungând în capătul scărilor, porni direct spre camera ei. Închizând uşa, simţi o oarecare uşurare să se cufunde în acea linişte – şi mai ales să se bucure de intimitate. Dezlegându-şi boneta, o puse deoparte, apoi se apropie de fereastră. Camera ei dădea spre fâşia de pajişte din faţa salonului de dimineaţă, aceeaşi fâşie pe care o traversa de fiecare dată când se

întorcea în casă pe poarta dinspre alee.

Nu mai folosise acea rută de când Roscoe o condusese pentru ultima dată acasă. Şi îşi luase adio de la ea.

Privind copacii ce ascundeau poarta, nu putu să nu remarce ironia celor trei bărbaţi care o făcuseră recent să îi privească drept potenţiali soţi. Bărbatul cu care ar fi vrut să se căsătorească nu putea şi nu voia să o ia de soţie, în vreme ce bărbaţii pe care nu îi voia se aşezau la rând nu pentru a-i cere mâna, ci pe pentru a discuta despre posibilitatea căsătoriei. Wraxby fusese rece şi lipsit de pasiune, în vreme ce Lucius era, în cel mai bun caz, călduţ, un prieten, nu un amant adevărat. Prin contrast, Roscoe ardea ca o flacără în mintea ei, dominant, pasional, puternic şi, se părea, inaccesibil.

Rămase cu privirea aţintită în jos, refuzând să o ridice spre copacii din stânga ei ce ascundeau vederii restul casei.

Plângându-şi de milă. Efectiv îşi plângea de milă, deşi nu avea timp pentru aşa ceva.

„Coloană vertebrală.” De aşa ceva avea nevoie. Să se concentreze asupra dorinţelor şi nevoilor ei, asupra a ceea ce era posibil, apoi să îşi folosească acea coloană vertebrală şi să ia măsuri pentru a-şi transforma viaţa, a-i da formă, făcând din ea viaţa pe care voia să o trăiască.

Îşi regăsi hotărârea, un flux revigorant curgându-i prin vene, întorcându-se pentru a se aşeza pe bancheta de lângă fereastra, privi distrasă grădina fratelui ei şi îşi trecu în revistă situaţia, Avea douăzeci şi nouă de ani, dar, în ciuda a ceea ce îi repetaseră Gladys şi răposata Corinne, nu era excesiv de constrânsă de aşteptările societăţii. Societatea avea să accepte orice făcea câtă vreme nu stârnea un scandal făţiş. Ceea ce îi lăsa suficienta libertate de mişcare în a-şi crea viitoarea viaţă.

Avea bani, mai mult decât suficienţi pentru a-şi cumpăra În oraş o casă doar a ei, şi chiar şi o căsuţă la ţară, şi a-şi angaja o doamnă de companie şi câţiva servitori. Putea trăi cum dorea şi să facă orice voia cu restul

fondurilor ei deloc nesemnificative.

Acel scenariu o atrăgea într-o oarecare măsură, dar…

Cuvintele înţelepte ale Lucastei îi răsunară în minte: „Pentru a-şi asigura fericirea în viaţă, e absolut necesar pentru o lady să se cunoască bine”. Să ştie ce-şi doreşte, ce ar fi făcut-o să se simtă împlinită, apoi să smulgă de la viaţă ceea ce avea nevoie. Sfatul Lucastei se regăsise şi în cuvintele lui Lady Mickleham, dar ducesa-mamă îi spusese foarte clar şi că definirea ţelului corect, a obiectivului potrivit – acele elemente din viaţă pe care o doamnă şi le dorea cel mai mult – era la fel de importantă precum hotărârea de a-l realiza.

Iar ea nu îşi dorea cu orice preţ să îşi trăiască restul zilelor singură. Nu ar fi făcut-o fericită, nici măcar nu i-ar fi adus vreo împlinire cât de vagă. Ar fi fost o existenţă, nu o viaţă.

Ea îşi dorea… un soţ şi o familie a ei. Încă din fragedă copilărie acesta fusese scopul ei, obiectivul suprem ce nu se schimbase niciodată. Voia un cămin, nu o casă. Voia o familie, nu doar o gospodărie.

Inspiră adânc şi se concentră din nou asupra celor trei bărbaţi ce apăruseră recent în viaţa ei. Roscoe nu avea să redevină Julian, singurul act prin care ar fi putut să se transforme într-un soţ eligibil pentru ea. Mai mult, el îi spusese clar că nu trebuia să se mai gândească niciodată la el, cu atât mai puţin să îl viseze. Pe Wraxby îl refuzase, şi nu era absolut deloc tentată să îşi pună la îndoială acea decizie, pe care o considera corectă.

Deci nu-i mai rămânea decât Lucius, şi revelaţia deprimantă că, dacă îşi dorea un soţ şi o familie, un cămin în loc de o casă, atunci acceptarea lui Lucius – presupunând că îi cerea mâna – ar fi fost, poate, ultima ei şansă de a-şi asigura o viaţă care să semene cât de puţin cu cea pe care o visa.

Dar Lucius nu îi oferea iubire, doar afecţiune.

Poate că ceea ce ar fi crescut la un moment dat între ea şi Roscoe, pornind de la ceea ce se născuse între ei pe

parcursul scurtei lor aventuri, ar fi fost iubire sau ar fi ajuns să se transforme în iubire, dar acum nu mai avea cum să afle vreodată.

Ceea ce însemna că trebuia să decidă dacă afecţiunea i-ar fi de-ajuns. Dacă afecţiunea şi nimic mai mult putea da naştere acelei apropieri, acelei forţe, acelei relaţii cu potenţialul ei soţ care, înţelegea acum, se afla în miezul nevoilor ei. Căsătoria, familia, căminul – niciuna dintre acestea nu ar fi fost ceea ce îşi dorea ea…

— Fără iubire.

Rămase aşezată pe bancheta de la fereastră şi lăsă acea revelaţie să o pătrundă.

Cât despre ce anume însemna pentru ea noua ei înţelegere privind propriile ei nevoi… Când sună gongul, anunţând-o să se schimbe pentru cină, încă nu avea nicio idee clară.

*

În loc să stea să citească o carte lângă şemineul din bibliotecă**,** aşa cum făcea de obicei seara, Roscoe se învârtea prin încăpere, agitat şi nerăbdător. Îi aruncă o privire lui Mudd, care adunase rapoarte de la diverse cluburi – rapoarte pe care în acel moment nu voia să le citească; le aruncase pe o măsuţă laterală.

— Tot nu ai veşti de la Gallagher?

— Nu, domnule.

Mudd nu mai adăugă nimic. La începutul zilei, Mudd îl anunţase că Lucius Clifford venise în vizită şi o dusese pe domnişoara Clifford la o plimbare cu trăsura. Roscoe efectiv mârâise – o reacţie de care nu era încântat, deşi, în aceeaşi situaţie, ar fi făcut-o din nou.

El nu îşi ieşea niciodată din fire – sau cel puţin nu se trădase în faţa nimănui. Însă de la discuţia lui cu Miranda din seara precedentă, îşi ţinea tot mai greu în frâu atât nervii, cât şi nerăbdarea. Continuă să se învârtă, aşteptând şi urând fiecare minut de inactivitate. În viaţa lui nu se

simţise atât de sufocat, atât de dornic să acţioneze, dar în acelaşi timp pus într-o asemenea dificultate de a o face. Instinctele lui continuau să insiste că Miranda era în pericol şi că sursa acelui pericol era vărul ei de mult pierdut, dar deocamdată nu avea nicio dovadă.

Şi, până nu obţinea vreo dovadă, nu putea acţiona.

Paşii ce răsunară pe coridorul care ducea la bibliotecă anunţară sosirea lui Jordan, care îi aruncă o singură privire şi flutură carneţelul pentru a-i opri pe buze întrebarea bombănită.

— Am reuşit să dau într-un final de avocatul care se ocupă de acea ramură a familiei Clifford. Din câte ştie el, familia – toate rudele apropiate ale lui Lucius – încă îl mai cred pe Lucius mori, Atât ei, cât şi avocatul au fost informaţi că a murit pe câmpul de luptă la Waterloo şi nu le-a spus nimeni contrariul.

— Aha!

Degetele lui Roscoe i se încleştară în pumn, dar îşi stăpâni imediat entuziasmul; trebuia să facă pe avocatul diavolului în legătură cu tot ce descopereau el şi oamenii lui, fiindcă Miranda avea cu siguranţă să o facă. Clifford ar putea explica asta pretinzând că, din cauză că şi-a pierdut memoria, nu a ştiut cu cine să ia legătura – sau că, dintr-un motiv sau altul, nu a avut timp. Scrâşni din dinţi. Nu era suficient. Se uită la Jordan.

— Cum rămâne cu familia în sine? Există în Londra vreun membru al familiei pe care Clifford ar fi fost normal să-l contacteze?

— Nu. Întregul clan – sau cel puţin partea de care ţine el – trăieşte lângă Manchester.

El se încruntă.

— Care e, mai exact, relaţia de rudenie dintre Lucius Clifford şi Roderick şi Miranda?

— Asta – Jordan îşi consultă carneţelul – este punctul în care lucrurile devin interesante. Relaţia e prin intermediul bunicului patern al lui Roderick, Malcolm Clifford. Lucius Clifford e cel de-al doilea fiu, şi singurul care

a supravieţuit, al lui Morecombe Clifford, răposat, care a fost la rândul lui fiul fratelui mai mare al lui Malcolm, Melrose Clifford, răposat şi el.

Roscoe îl studie pe Jordan.

— Din prezentarea ta deduc că faptul că aceşti gentlemeni sunt răposaţi e relevant. De ce?

Jordan îi oferi un rânjet scurt.

— Fiindcă, din câte îmi dau eu seama – şi, cum îmi era în drum, un trecut şi pe la Montague, iar el confirmă –, dacă Roderick Clifford ar muri, chiar dacă în testamentul lui s-ar stipula că averea îi rămâne surorii lui, Lucius Clifford, următorul moştenitor de sex bărbătesc ar putea revendica, cu şanse mari de succes, o parte din avere. Nu ar obţine-o pe toată, dar Montague crede că, în circumstanţele actuale, Lucius ar putea solicita jumătate din ea şi, în funcţie de judecătorul suprem, ar putea primi chiar mai mult de atât. Esenţial e faptul că averea lui Roderick e derivată. exclusiv din averea bionicului său. Nici Roderick, nici tatăl lui nu au adăugat nimic capitalului, ci doar au trăit din venit. Deci, în funcţie de prevederile din testamentul bunicului lui Roderick, nu al lui însuşi, Lucius, ca moştenitor al bunicului şi apoi al tatălui lui, ar putea revendica o parte din averea bătrânului, care în prezent e averea lui Roderick. Dacă Roderick ar avea un frate sau un fiu, ar fi mai greu să facă o astfel de revendicare, dar când moştenitoarea declarată e o femeie necăsătorită, tribunalele sunt adesea de părere că o astfel de avere ar fi mai bine să ajungă în ceea ce ei consideră mâini mai sigure.

Roscoe pufni dispreţuitor.

— De acord, spuse Jordan, dar în climatul legal actual e un scenariu foarte real.

Roscoe reflectă, apoi clătină din cap.

— Nu se va ajunge niciodată la tribunal. Nu asta intenţionează Lucius Clifford să facă – el s-a gândit la o soluţie mai simplă. Dacă se căsătoreşte cu Miranda, iar apoi îl omoară pe Roderick, va sfârşi prin a controla întreaga avere.

Îşi stăpâni impulsul obsedant de a da fuga pe Claverton Street şi a vorbi cu Miranda, de a o avertiza din nou… îşi încleştă maxilarul.

— Astea sunt doar suspiciuni. Am nevoie de mai mult. Îşi aţinti privirea asupra lui Jordan. Am nevoie de ceva incontestabil care să facă legătura între Lucius Clifford şi Kirkwell. Ceva pentru care să nu găsească uşor o explicaţie şi care să sugereze cel puţin că Kirkwell colaborează cu Lucius Clifford pentru a-l ucide pe Roderick.

Dacă ar fi avut aşa ceva, Miranda l-ar fi crezut. S-ar fi arătat mult mai dispusă să pună la îndoială buna-credinţă a lui Lucius Clifford dacă ar fi bănuit că el era sursa ameninţării la adresa fratelui ei.

Jordan se foi.

— Avocatul familiei Clifford nu a recunoscut numele lui Kirkwell.

Roscoe îl privi pe Mudd, care ascultase tăcut discuţia.

— Tot nu avem veşti de la Gallagher?

Exact când rosti aceste cuvinte, sosi Rawlins. Roscoe repetă întrebarea.

— Nimic în afară de ce ne-a spus mai devreme – că Kirkwell nu doar a spălat putina, ci pur şi simplu a dispărut.

— Dacă aş fi fost în locul lui Lucius Clifford şi m-aş fi răzgândit în privinţa uciderii domnului Roderick, cel puţin pentru moment, şi eu l-aş fi „făcut dispărut” pe Kirkwell, comentă Mudd.

Cu un aer sumbru, Rawlins încuviinţă din cap.

Roscoe se strădui să nu scrâşnească din dinţi. Instinctele lui insistau în continuare că timpul lui era pe sfârşite. Că timpul Mirandei era pe sfârşite. Dar, dacă se ducea la ea cu ceea ce ştia acum… exista, estima el, un risc de cincizeci la sută ca ea să-i întoarcă spatele şi mai hotărât decât până atunci. Poate chiar ar fi refuzat să îl mai vadă vreodată, ceea ce nu ar fi fost în avantajul niciunuia dintre ei.

Carstairs nu îi dăduse încă niciun răspuns, iar Gallagher încă mai căuta pe acele căi care doar lui îi erau

accesibile. Inspirând adânc, calm, îşi impuse să fie răbdător.

La jocul de cărţi, a şti când să te arăţi răbdător era un avantaj imens, unul de care în general se bucura în faţa adversarilor lui. Într-adevăr, răbdarea era o virtute pe care se bazase o mare parte din viaţa lui, şi în copilărie, şi ca adult. Şi simţea până în măduva oaselor că cea mai înţeleaptă cale era să aştepte – să aştepte acea informaţie vitală, critică, crucială, care avea să aplece definitiv balanţa Mirandei în favoarea lui. Îndepărtând-o de Lucius Clifford.

Prin urmare, urma să aştepte.

Şi să spere şi să se roage că luase decizia corectă.

Îi aruncă o privire lui Jordan şi încuviinţă din cap.

— Bine lucrat. Am avansat mult. Nu ar strica să te odihneşti puţin.

Jordan îi adresă un salut scurt şi porni spre uşă.

Roscoe se întoarse spre Rawlins şi spre Mudd, care aşteptau amândoi răbdători ordinele pe care le avea de dat.

— Aveţi grijă ca supravegherea casei de pe Claverton Street să continue neîntrerupt, cu cel puţin doi oameni o dată. Dacă Lucius Clifford vine în vizită, vreau să fiu anunţat imediat, dar aveţi grijă ca oamenii să ştie să lase neapărat pe cineva la postul de observaţie. Dacă se întâmplă ceva acolo, orice, iar el este implicat, voi dori să am martori.

Mudd şi Rawlins mormăiră, salutară din cap şi plecară.

Lăsându-l pe Roscoe să se învârtă agitat în faţa şemineului, ţinând în mâini un pahar de coniac şi rememorând atingerea fină a mătăsii pe pieptul lui gol şi sunetele pasiunii în noapte.

*

— Regret, domnule Clifford, dar, în situaţia de faţă, nu pot să vă mai împrumut bani.

Abrahams, unul dintre cei mai bogaţi cămătari din

Mile End, îşi încrucişă mâinile pe biroul brăzdat de urme şi îl privi calm pe Lucius Clifford, aşezat în scaunul şubred din faţa biroului.

Lucius se zgâi la el, nevenindu-i să creadă ce auzea.

— Dar… ţi-am spus. Sunt pe punctul de a mă logodi cu o lady mai mult decât suficient de bogată pentru a-mi plăti datoriile, toate. Peste câteva săptămâni, o să-mi pot lichida împrumuturile.

— Într-adevăr. Abrahams nu părea impresionat. Mă tem că am mai auzit astfel de declaraţii, domnule Clifford. O, nu de la tine, dar de la mult prea mulţi dintre cei de seama ta, şi nu mai sunt mişcat de astfel de discursuri. Abrahams întâlni privirea lui Lucius. O dovadă ar fi mult mai convingătoare. Arată-mi anunţul acestei logodne atât de fericite în ziare, iar eu am să mă mai gândesc. Îndrăznesc să spun că, având o asemenea dovadă în faţa ochilor, voi putea să-ţi ofer mai departe bani pe credit. Până atunci însă – bărbatul scund şi îndesat ridică mâinile cu palmele în sus –, nu pot să-ţi onorez cererea.

Lucius rămase aşezat şi se holbă la Abrahams, începând să înţeleagă implicaţiile cuvintelor lui. Nu avea niciun rost să încerce să îl înduplece şi, ştia sigur, cu atât mai puţin să apeleze la un alt cămătar. Se cunoşteau toţi între ei, iar un astfel de gest nu ar fi făcut decât să îl convingă pe Abrahams, la care avea cele mai mari datorii, că era într-adevăr incapabil să şi le plătească… ceea ce ar fi putut să se dovedească primejdios. Chiar dacă Abrahams personal nu reprezenta o ameninţare fizică, avea bătăuşi care aşteptau chiar în dosul draperiilor din spatele biroului şi alţi doi care stăteau afară.

Însă era atât de aproape de a pune mâna pe averea bătrânului Malcolm, sau cel puţin pe partea Mirandei, care ar fi fost mai mult decât suficientă pentru a-i asigura supravieţuirea până reuşea să se ocupe de cel de-al doilea pas şi să o revendice pe toată. Însă în acel moment nu avea nicio şansă de a mai stoarce bani de la Abrahams. Înghiţindu-şi supărarea, încuviinţă scurt din cap:

— Am să mă întorc cu dovada în cel mult câteva zile.

Nu credea că bravada lui era exagerată. Ştia că îşi jucase perfect cărţile cu Miranda; Sarah şi Roderick îi dăduseră indirect suficiente indicii despre Wraxby, pretendentul recent respins, pentru a-i permite să-şi facă o idee clară despre cum să o abordeze, îi folosise bine informaţiile.

Abrahams se mulţumi să încline din cap, gest care lăsa să se înţeleagă un „vom vedea” grăitor, dar nu rosti niciun cuvânt.

Înăbuşindu-şi înjurăturile, Lucius se ridică şi ieşi din birou.

Ieşind pe strada întunecată, porni la drum.

Urma să se întoarcă şi să aducă dovada, iar apoi avea să primească suficienţi bani pentru a se menţine pe linia de plutire, dar ce naiba să facă până atunci? În noaptea aceea încă mai avea un acoperiş deasupra capului, dar după aceea? După cheltuielile lui recente – haine mai bune, închirierea cabrioletei şi a celor doi cai, asta fără a mai vorbi despre costul uriaş al trăsurii şi al vizitiului care îi dusese la Richmond –, nu mai avea bani nici cât să închirieze un măgar, cu atât mai puţin un echipaj cu care să îşi poată face apariţia pe Claverton Street.

— Va trebui s-o fac să consimtă cât de curând posibil. Mijind ochii, îşi cântări opţiunile. Imediat ce acceptă, pot pune un anunţ în ziar, şi voi avea bani în buzunar în dimineaţa următoare. Dacă e necesar, după ce acceptă, pot să mă fac nevăzut câteva zile – pot inventa o poveste cum că am fost bolnav pentru a mă acoperi. Le va părea rău pentru mine, deci n-o să-mi prindă rău.

Nu-i mai rămânea decât nelămurirea cum să o facă pe Miranda să accepte cererea în căsătorie pe care nu i-o făcuse încă. După un moment de reflecţie, pufni în râs.

— Primul pas, cel puţin, e evident.

Capitolul 21

Din ce în ce mai agitat, din ce în ce mai încordat, Roscoe se forţă să se ocupe de afaceri; avea prea mulţi oameni pe statul de plată pentru a înceta pur şi simplu să mai fie atent. Tocmai se instalase în camera de lucru pentru a verifica diversele conturi cu Jordan, când Mudd bătu la uşă şi intră. După o singură privire, Roscoe uită de conturi.

— Ce am aflat?

Mudd rânji feroce.

— Tocmai am primit un raport de la omul lui Gallagher. Se pare că un anume domn Lucius Clifford are datorii mari faţă de domnul Abrahams din Mile End. Domnul Clifford i-a făcut o vizită lui Abrahams aseară, încercând să obţină o suplimentare a împrumutului. Când Abrahams l-a refuzat, Clifford i-a spus că el, Clifford, era pe punctul de a se logodi cu o lady suficient de bogată pentru a-i lichida toate datoriile deja considerabile.

— Şi? îl interpelă Roscoe.

— Abrahams a refuzat în continuare, dar a acceptat să se mai gândească dacă primea un anunţ oficial al logodnei. Abrahams a spus că Clifford nu a fost tocmai încântat – ei bine, nici nu avea cum să fie, nu? Dar, după spusele lui Abrahams, Clifford părea încrezător că avea să se întoarcă foarte curând cu anunţul în mână.

— Chiar aşa? Roscoe se uită la Jordan. Partea de avere o domnişoarei Clifford e suficient de mare pentru ca ea să constituie, fără să ştie, salvarea lui Lucius Clifford?

Jordan se strâmbă.

— Nu am putut să obţin astfel de detalii de la avocatul lor – e un bărbat judicios –, dar judecând după fondurile care ştim că suni în administrarea lui Roderick Clifford, aş spune că e foarte probabil şi, cum are douăzeci şi nouă de ani, averea ei e aproape sigur în mâinile ei şi poate dispune de ea cum doreşte.

Roscoe se încruntă.

— Ce se întâmplă cu banii dacă ea se căsătoreşte?

Jordan clătină din cap.

— E greu de spus cu certitudine – depinde cum a fost scris testamentul tatălui ei, dar, cel mai probabil, toată averea pe care a moştenit-o va trece în mâinile soţului ei după căsătorie. Singurul caz în care nu s-ar întâmpla asta ar fi dacă ar exista o clauza specifică în testamentul tatălui ei, stipulând că banii vor rămâne în mâinile ei.

— Deci averea ei va trece cel mai probabil pe numele soţului ei?

Jordan încuviinţă din cap.

— Eu aşa consider.

Roscoe se lăsă să cadă pe spate în scaun. Uitându-se fără să vadă la hârtiile împrăştiate pe biroul lui, recapitulă toate informaţiile pe care le aflase până în acel moment, jonglând cu piesele, punând-o pe fiecare la locul ei pentru a crea un tablou unitar; se forţă să privească rezultatul incomplet cu un ochi rece, cu detaşare, aşa cum ar fi făcut Miranda.

Deţinea dovada că Lucius Clifford avea nevoie stringentă de bani, suficientă pentru a-i demonstra clar că averea ei era unul dintre factorii majori care îl determinaseră pe Lucius să o copleşească pe Miranda cu atenţii şi să se pregătească să îi ceară mâna. Dar era oare o dovadă că Lucius voia să o ia de soţie doar pentru banii ei? Cu o expresie îndârjită pe chip, clătină din cap.

— Tot nu e suficient.

Erau multe întrebări despre Lucius Clifford care încă nu aveau răspuns, de exemplu întoarcerea lui tainică din morţi – în astfel de circumstanţe, ce om nu şi-ar fi informat rudele cele mai apropiate că nu era mort, ci în viaţă? Şi cicatricea de pe faţa lui… era oare posibil să fie el Kirkwell sau îşi făcea speranţe deşarte? Însă dacă găseau dovezi concrete că Clifford era Kirkwell, Miranda ar fi fost prima care să îl dea pe Clifford pe mâna autorităţilor, chiar dacă era un văr îndepărtat de-al ei.

Deocamdată, Roscoe nu avea astfel de dovezi.

Expiră; îşi simţea plămânii contractaţi. Nu se simţise niciodată atât de sfâşiat. Pe de o parte, instinctele lui îl îndemnau aproape violent să acţioneze, şi să o facă acum, să o protejeze, să facă orice ar fi fost necesar pentru a o şti în siguranţă – chiar şi să o răpească şi să o ţină prizonieră. Pe de altă parte, experienţa îl avertiza că, dacă acţiona prematur, nu avea să obţină rezultatele pe care le dorea şi, mai mult, şi-ar asuma un risc real de a o îndepărta.

Se mai confruntase şi în trecut cu situaţii pline de riscuri, dar niciodată nu se simţise atât de frustrat.

„Miza nu a fost niciodată atât de mare.”

Cuvintele îi răsunară în minte. Fu tentat să le alunge, să le nege şi să le îngroape, dar erau adevărate, un adevăr pe care nu voise să îl recunoască. Fusese mai mult decât stupid din partea lui să-şi imagineze că ar fi putut să-i întoarcă vreodată spatele, să şi-o scoată din minte ca şi cum nu ar fi fost decât o toană trecătoare.

Se instalase în inima lui – uneori avea impresia că ea era inima lui, având în vedere cum răspundea acel organ faţă de ea, în special faţă de gândul că era în pericol. Protejarea ei nu era o datorie, era o dorinţă nestăpânită, una care nu avea să-l părăsească niciodată

A-i asigura securitatea nu era, pentru el, o opţiune, ci o necesitate. Şi, chiar dacă partea mai nesocotită şi mai rebelă din mintea lui era tentată de ideea de a o răpi şi a o ţine acolo, acceptă cu regret că, deşi stătea în puterea lui să o facă, nu put eu să intervină pur şi simplu şi să preia controlul asupra vieţii ei. Ea nu ar fi tolerat aşa ceva, iar în această privinţă trebuia să joace după regulile ei.

Aruncă o scurtă privire peste birou înspre Jordan, apoi se uită la Mudd.

— Dacă ceea ce credem noi e corect, atunci Clifford are acum un termen-limită ameninţător – stă prost cu banii şi nu mai poate face rost de alţii până nu obţine acceptul domnişoarei Clifford de a se logodi cu el. Ceea ce înseamnă şi că avem tot mai puţin timp să-l dăm în vileag, sau cel puţin să strângem dovezi suficiente pentru a-i demonstra

adevărata faţă, înainte ca situaţia să se complice şi mai mult.

Jordan se foi.

— Dacă l-am putea prinde pe Clifford făcând altceva – chiar şi ceva fără legătură cu domnişoara Clifford sau cu fratele ei – care să fie în sine o faptă ticăloasă, ar fi suficient?

— Da. La ce te gândeşti?

Jordan făcu o grimasă.

— Nu ştiu, dar toată povestea asta cu întorsul din morţi… Chiar dacă e posibilă, de ce s-a întors tocmai acum?

Roscoe reflectă, apoi spuse:

— Am nevoie de o dovadă incontestabilă că există o legătură între Lucius Clifford şi Kirkwell, sau că Lucius Clifford s-a implicat în ceva ilegal ori dezagreabil.

— Sau, mormăi Mudd, ca Lucius Clifford să facă acum vreo nemernicie, ca să-l putem prinde în flagrant.

— Este drept, recunoscu Roscoe, dar aş prefera să evităm orice situaţie care ar putea s-o pună în pericol pe domnişoara Clifford, sau pe Sarah, sau pe oricine altcineva din casa familiei Clifford.

— Atunci ce facem? întrebă Mudd.

Roscoe ezită, apoi spuse:

— Supraveghează cineva casa Clifford?

— Da – cel puţin doi oameni în orice moment, aşa cum ai cerut, răspunse Mudd.

Roscoe oftă.

— În acest caz – luă în mână documentul din vârful teancului aflat pe sugativă –, aşteptăm.

Răbdare, răbdare.

Norocul, după cum ştia prea bine, îi favoriza pe cei curajoşi, dar îi favoriza şi mai mult pe cei care aşteptau momentul potrivit.

*

Miranda contempla peticele de pământ goale rămase

după ce grădinarul curăţase florile anuale de vară, veştejite deja, din straturile de la marginea pajiştii laterale, când auzi clinchetul ivorului de la poarta din faţă.

Nu era decât mijlocul dimineţii, cam prea devreme pentru vizitatori. Nedumerită, străbătu pajiştea până într-un loc de unde se putea uita pe aleea din faţă şi îl văzu pe Lucius apropiindu-se cu paşi mari de treptele de la intrare, cu un buchet de flori târzii în mână.

— O, la naiba! Fu tentată de ideea de a se retrage din nou în umbre, dar nu ar fi reuşit decât să amâne inevitabilul. Dacă Lucius îi adusese flori – presupunând, desigur, că ei îi erau destinate – era mai bine să discute cu el, să lămurească situaţia, acum. În intimitate, între patru ochi. Întipărindu-şi un zâmbet pe chip, ridică vocea. Lucius!

Aruncă o privire în direcţia ei. Expresia îi era extrem de serioasă; dacă ar fi fost mai aproape, ar fi putut să-i vadă cicatricea ascunsă în mod normal de zâmbetul lui.

Prin minte îi trecu pentru o clipă întrebarea lui Roscoe dacă Lucius avea o cicatrice şi implicaţiile din spatele ei, dar înăbuşi amintirea, o îngropă şi continuă să zâmbească.

În clipa în care o văzuse pe Miranda, expresia lui Lucius se transformase într-una de încântare. Ieşind de pe alee, traversă pajiştea şi se apropie de ea.

— Miranda! Ajungând la ea, se înclină şi îi oferi buchetul cu un gest bombastic. Pentru tine, draga mea.

— Mulţumesc.

Miranda luă buchetul în ambele mâini, ridică florile spre nas şi le mirosi.

— Ce drăguţ din partea ta. Dar nu ştiu să fi făcut nimic pentru a merita un dar atât de frumos. Era un buchet de trandafiri amestecaţi cu crini şi diverse alte flori. Trebuie să fi fost dificil să găseşti astfel de flori în sezonul ăsta.

— Mi-a făcut mare plăcere să le caut, doar pentru a vedea încântarea de pe chipul tău.

Lucius îi zâmbi, vizibil satisfăcut.

Miranda îi studie ochii, expresia – nu tocmai înamorat, dar dispus să fie. Sau, după cum se exprimase el în după-

amiaza zilei anterioare, dispus să exploreze ideea de a-şi încerca norocul împreună.

O luase prin surprindere ieri, dar azi ştia limpede ce voia.

— Ceilalţi sunt în salon, dar m-aş bucura să putem discuta între patru ochi despre perspectiva pe care ai sugerat-o ieri după-amiază. Întorcându-se, arătă spre terasă şi spre uşa salonului de dimineaţă. Era mai bine să pună capăt oricăror speculaţii din partea lui chiar acum, şi de preferat fără să-i aibă pe Gladys, Roderick şi Sarah drept spectatori. Putem vorbi în salonul de dimineaţă.

— Desigur.

Lucius se grăbi să îşi potrivească pasul cu al ei.

Miranda îi aruncă o privire. Arăta o idee tras la faţă, dar expresia lui părea… nerăbdătoare. Ăsta era cuvântul pe care i-l oferi mintea ei.

Privind în faţă, îl conduse pe terasă, întrebându-se cinic ce blestem căzuse asupra ei, condamnând-o să refuze cererile în căsătorie ale unor gentlemeni chiar înainte ca acestea să fie făcute.

*

Până la mijlocul dimineţii, Roscoe se chinuia deja să îşi impună să se concentreze asupra afacerilor presupuse de statului lui de rege al cartoforilor din Londra. Jordan se străduia să îl ajute, insistând să fie atent la rapoartele privind o casă din Mayfair pe care se gândea să o cumpere pentru a o transforma într-un club chiar mai exclusivist decât Pall Mall, când Rundle bătu la uşă şi intră.

Roscoe ridică privirea, conştient că în ochi îi strălucea speranţa.

— Da?

— Un anume domn Carstairs doreşte să vă vadă, domnule.

— Slavă cerului! Roscoe îşi împinse în spate scaunul. Condu-l sus, te rog!

Jordan începu să strângă hârtiile.

— Am să-i spun proprietarului că o să-l anunţăm săptămâna viitoare.

Cu privirea aţintită asupra uşii, Roscoe încuviinţă din cap.

— Aşa să faci. Proprietatea pare potrivită, dar, având în vedere că va trebui să investim în renovarea ei, preţul e prea mare – însă târguiala poate aştepta.

Rundle deschise uşa, şi Rafe Carstairs intră agale.

Roscoe se ridică; în ciuda pasului liniştit, Rafe avea o expresie sumbră. Roscoe îi întinse o mână, o strânse pe a lui Rafe, apoi îi făcu semn să ia loc în scaunul din faţa biroului.

Jordan îşi trăsese scaunul în lateralul biroului; stătea în picioare lângă el, aşteptând, nesigur. Roscoe îi făcu semn să se aşeze la loc.

— S-ar putea să fie nevoie să auzi şi tu asta.

Se aşezară cu toţii. Roscoe observă tensiunea şi agitaţia din atitudinea lui Rafe – o variantă minoră a ceea ce vibra insistent în el.

— Ce ai aflat?

— Că se petrece ceva foarte ciudat cu Lucius Clifford. Rafe îi întâlni privirea. A fost trecut pe lista celor morţi pe câmpul de luptă la Waterloo. Jurnalul lui şi un ceas de buzunar cu inscripţie au fost găsite asupra unui cadavru, aşa că s-a presupus că erau ale lui. Ambele obiecte au fost returnate familiei, care a confirmat că respectivele obiecte îi aparţinuseră într-adevăr lui Lucius Clifford.

Roscoe îşi arcui sprâncenele.

— Dar, desigur, familia nu a văzut niciodată cadavrul.

— Nu. Şi, întâmplător, nimeni altcineva dintre cei care îl cunoşteau pe Clifford, dar, în zilele ce au urmat acelui coşmar, nu era nimic ieşit din comun. Din păcate însă, nici cadavrul lui John Kirkwell nu a fost văzut de nimeni dintre cei care îl cunoşteau. Clifford şi Kirkwell au făcut parte din acelaşi pluton de infanterie. Au luptat cot la cot. Plutonul lor a fost copleşit de un foc de artilerie masiv relativ devreme,

şi au fost nenumăraţi morţi. Mai mulţi soldaţi au dezertat. Rafe ridică din umeri. Se mai întâmplă, mai ales în astfel de circumstanţe, când ofiţerii sunt morţi şi se stârnesc panica şi haosul. Kirkwell a fost trecut pe lista dezertorilor. Ceilalţi au fost capturaţi toţi în următoarele câteva zile, dar Kirkwell niciodată.

Bătând darabana cu degetele pe birou, Roscoe potrivi la locul lor şi ultimele piese din puzzle.

— Nu Clifford a fost cel care a murit, ci Kirkwell. Clifford şi-a pus jurnalul şi ceasul pe cadavrul lui Kirkwell, apoi a dezertat.

Rafe confirmă din cap, lent şi hotărât.

— Aşa se pare, şi, dacă eşti sigur că Clifford e viu…

— A fost identificat de membri ai familiei lui care îl cunosc din copilărie suficient de bine pentru a-l recunoaşte, şi ştie toate poveştile de familie pe care le-ar şti în mod normal doar el.

Rafe înclină capul.

— Atunci Clifford e, într-adevăr, un dezertor. Buzele lui Rafe se curbară, dar nu într-un zâmbet. Armata va dori să pună mâna pe el.

Roscoe încuviinţă din cap.

— Am să ţin cont de asta. Se ridică şi ocoli biroul, întinzând mâna pentru a o strânge pe a lui Rafe, când şi acesta se ridică de pe scaun. Mulţumesc.

Buzele lui Rafe se strâmbară într-o grimasă.

— Dacă asta se soldează cu tragerea la răspundere în faţa legii a unui dezertor, atunci, crede-mă, plăcerea a fost în întregime de partea mea.

Roscoe îi aruncă o privire lui Jordan.

— Domnul Draper te va conduce. Dacă binevoieşti să mă scuzi, eu trebuie să merg imediat să văd pe cineva.

— Desigur. Rafe, veteran al bătăliei de la Waterloo şi totodată erou cu multiple decoraţii al campaniilor din India, îl salută şi porni în urma lui Jordan spre uşă. Ajungând în prag, Rafe aruncă o privire peste umăr. În paranteză fie spus, în funcţie de cum evoluează lucrurile, poate te

interesează să ştii că atât Allardyce, cât şi Wolverstone sunt în prezent în oraş. Iau cina cu ei diseară – acasă la Wolverstone.

Roscoe avu nevoie de o clipă pentru a înţelege implicaţiile cuvintelor lui, apoi întâlni privirea lui Rafe şi încuviinţă din nou din cap.

— Mulţumesc, s-ar putea dovedi folositor.

Rafe şi Jordan plecară. Apropiindu-se de cordonul clopoţelului, Roscoe trase de el de două ori, apoi se întoarse şi porni cu paşi mari spre uşă.

Două minute mai târziu, cu Mudd şi Rawlins la un metru în urma lui, traversă cu paşi mari grădina din spatele casei lui, îndreptându-se spre poarta din spate, care îi oferea cea mai scurtă şi mai directă rută până la Miranda.

Ţipătul instinctelor lui atinsese o stridenţă febrilă – oare un dezertor precum Clifford s-ar fi dat înapoi de la ceva? – dar cel puţin putea să acţioneze, în sfârşit.

Era la trei paşi de poartă, când zăvorul se ridică, şi poarta se deschise larg. Un bărbat purtând o şapcă şi pelerină de măturător de stradă intră pe poartă şi mai că se dădu înapoi când îi văzu pe cei trei bărbaţi venind spre el.

Roscoe încetini; Mudd şi Rawlins făcură la fel.

Bărbatul îi recunoscu; îndreptându-şi spatele, ridică o mână în semn de salut milităresc.

— Tocmai veneam să raportez. Domnul Lucius Clifford a sosit pe jos la casa domnului Roderick Clifford, acum câteva mumie.

Roscoe înjură şi dădu buzna pe poartă.

*

Miranda fu nevoită să se ocupe de flori mai întâi. Având în vedere că Lucius făcuse asemenea eforturi pentru a le obţine, nu putea să lase pur şi simplu buchetul să se ofilească pe un bufet. Prin urmare, trase de cordonul clopoţelului, apoi aşteptă până când Milly, camerista de salon, sosi şi luă buchetul pentru a aranja florile într-o vază.

Miranda umplu minutele care urmară cu amabilităţile de rigoare, uşurată când Lucius, aşezat comod şi cu eleganţă în celălalt capăt al canapelei, îşi îndeplini şi el rolul şi susţinu flecăreala. În cele din urmă, Milly se întoarse cu vaza. Miranda îi ceru să o aşeze pe masa aflată sub o oglindă. Odată vază aranjată, Milly făcu o reverenţă şi se retrase, închizând uşa în urma ei.

În sfârşit. Inspirând adânc, Miranda se întoarse spre Lucius.

Afişând cel mai fermecător zâmbet al lui şi aplecându-se în faţă, Lucius îi prinse una dintre mâini într-ale lui:

— Draga mea Miranda, sper că ştii că pentru mine eşti mai frumoasă decât orice floare din regat şi valorezi mult mai mult decât o poate spune un biet buchet.

Ea clipi, apoi îşi drese vocea:

— Da, ei bine. Încercă să îşi elibereze cu delicateţe degetele, dar Lucius, înclinându-şi capul întrebător, i le prinse mai strâns, Încleştându-şi falca, îşi lăsă degetele prinse şi continuă curajoasă. Despre asta voiam să discut cu tine.

Buzele lui se curbară, dar ochii… ochii lui o priveau acum cu o răceală de prădător. Cu expresia calculată a unui prădător.

Miranda nu mai văzuse niciodată acea expresie atât de clar, însă o remarcase, o ghicise în el, cu mulţi ani în urmă. De ce uitase? Fiindcă nu o mai văzuse de atunci. Inspirând hotărâtă, cu privirea aţintită în ochii lui, ridică bărbia.

— Îţi mulţumesc pentru aprecierea pe care mi-ai arătat-o alegând să îmi propui ceea ce ai sugerat ieri, când ne întorceam din parc.

— De a face o căsătorie reciproc avantajoasă? spuse el. Acum, că m-am gândit mai bine, sunt atâtea beneficii pentru amândoi, încât sunt surprins că a durat atâta timp până să ne vină ideea asta. Amândoi ne tragem din aceeaşi regiune şi îndrăznesc să spun că avem aspiraţii similare, şi…

— Chiar de-ar fi aşa – nu avea de gând să îl asculte spunându-i ce credea el că voia ea –, am făcut ceea ce mi-ai cerut şi am reflectat cum se cuvine asupra problemei, dar, fără îndoială datorită vârstei mele înaintate, constat că adevăratele mele interese nu se mai regăsesc într-o căsnicie. Pe scurt, nu mai sunt interesată să îmi aleg un soţ, nici pe tine, nici pe nimeni altul.

Poate era interesată să îşi găsească un amant, un amant care să o iubească, dar aceea era deja o altă problemă, una pe care încă nu o rezolvase.

Lucius nu îşi slăbi strânsoarea. Privirea lui îi studie faţa, ochii, apoi spuse încet:

— Chiar vrei să cred că nu îţi mai doreşti să ai un soţ şi familie?

Miranda inspiră încordată şi îşi îndreptă spatele.

— Lucius, nu are niciun rost să insişti. Nu am de gând să mă căsătoresc cu tine.

Preţ de o clipă, expresia lui rămase indescifrabilă, apoi chipul i se schimonosi şi mârâi:

— Ba da, ai s-o faci.

Zdrobindu-i degetele, o smuci spre el.

Ea icni şi se trase instinctiv înapoi; furia hidoasă ce se aprinsese în ochii lui o ului. O îngrozi. Se împotrivi mâinilor care o trăgeau spre el; când el îşi înteţi eforturile, încercă să se întindă cât mai departe de el.

El îi eliberă mâna.

Miranda căzu pe spate pe capătul canapelei.

Lucius se aruncă asupra ei.

Miranda ţipă, dar sunetul fu întrerupt când Lucius se aruncă peste ea, iar greutatea lui îi tăie răsuflarea. Se zbătu, încercând să îl arunce de pe ea, dar corpul lui îl ţintuia pe al ei. Luptându-se frenetic, se strădui să îşi elibereze braţele pentru a-l lovi. El o ţinu culcată, căznindu-se să îi controleze mâinile şi braţele.

— Ce faci? gâfâi ea.

— Te conving să te căsătoreşti cu mine, mârâi el.

— N-am s-o fac, *nu* după asta.

— Ba ai s-o faci – *mai ales* după asta!

Miranda înţelese ce intenţiona; mintea îi paraliză pentru clipă.

Lucius coborî mâna şi îi prinse fustele.

Miranda inspiră adânc şi dădu din picioare, se cabră.

Nimic nu fu de folos. Respirau amândoi greoi; auzi panica răzbătând în ritmul neregulat al răsuflării ei. Nu venise nimeni; nu auzise nimeni ţipătul ei slab de mai devreme. Dar, cu cât se luptau mai mult, cu atât slăbeau puterile ei, şi nu exista decât un singur deznodământ posibil.

Trebuia să gândească. Trebuia să găsească o soluţie.

Câtă vreme greutatea lui o zdrobea, nu putea trage destul aer în piept pentru a ţipa suficient de tare.

Lucius îi trăgea fustele. Disperată, răsuci capul, căutând inspiraţie – şi văzu din colţul ochiului statueta de alamă pe care Gladys o aşezase pe măsuţa de lângă canapea.

Răsuflarea lui Lucius se transformase într-un gâfâit greul, aspru – din ce în ce mai excitat.

Miranda simţi o briză de aer rece pe coapsa ei, deasupra jartierei.

Scrâşnind din dinţi, se arcui în sus, ridicând jumătate din greutatea lui Lucius, precum şi propria ei greutate, îşi înfipse antebraţul de-a curmezişul gâtului lui, ţinându-l la distanţă suficient cât să întindă celălalt braţ în sus, în spatele capului. Pipăind orbeşte, degetele ei găsiră statueta; prinzând-o, o balansă în aer, coborând-o din lateral spre capul lui Lucius.

El o văzu venind, se trase în spate şi prinse statueta într-o mână. Ea nu se luptă să i-o smulgă; cu pieptul eliberat de sub greutatea lui, trase adânc aer în plămâni şi ţipă:

— *Ajutor!* Ajutaţi-mă!

Lucius înjură şi o plesni cu cealaltă mână peste gură.

Miranda îşi răsuci capul într-o parte, apoi îl întoarse rapid, muşcându-i mâna cu forţă.

El blestemă şi îşi smuci mâna. Miranda trase aer în piept pentru a ţipa din nou, dar Lucius luă o pernă şi i-o apăsă peste faţă.

Cufundând-o mai adânc în canapea, îi smulse statueta dintre degete.

Miranda nu vedea nimic; nu putea respira. Simţi din nou greutatea lui Lucius, strivindu-i plămânii…

Ceva se trânti. O fracţiune de secundă mai târziu, greutatea lui Lucius dispăru de pe ea, rostogolindu-se deoparte. La urechile ei ajunseră bufnituri şi mormăituri. Cineva ridică perna de pe ea; clipind, dădu ochii cu Sarah, care-o privea cu o expresie şocată.

Întoarse capul. Roderick şi Lucius se clătinau pe picioare, luptându-se în mijlocul camerei.

Cu pieptul ridicându-i-se greoi, se chinui să se proptească într-un cot. Gladys stătea în faţa uşii închise, privind întreaga scenă cu ochii cât cepele. Miranda aşteptă ca mătuşa ei să încerce să pretindă că ceea ce era evident nu se întâmplase – era atât de scandalos, în fond dar, în schimb, ochii bătrâni ai lui Gladys se fixară asupra lui Lucius, şi aproape că ţâşniră flăcări din ei.

— *Nenorocitule!*

Mătuşa ei porni şchiopătând spre el, ridică bastonul şi îl coborî asupra lui Lucius.

El văzu lovitura pregătindu-se să cadă şi, mugind, îl împinse pe Roderick în faţă drept scut.

Lovitura ei slabă fu deviată de umărul lui Roderick, dar schimbarea bruscă a centrului de greutate îl dezechilibră pe Roderick, încă nesigur pe picioare din cauza rănii, răsturnându-l.

Căzu la pământ.

Gladys se dădu înapoi clătinându-se şi se prăbuşi în fotoliul de lângă canapea.

Inspirând adânc, cu buzele strânse, Miranda îşi trecu picioarele peste marginea canapelei şi se ridică.

Cu un ţipăt, Sarah ocoli în fugă canapeaua, cu intenţia să se aşeze între Roderick şi Lucius.

Dar Lucius se retrăsese deja câţiva paşi. Blestemând, scoase un pistol din buzunar.

Miranda se holbă la pistolul mic, dar ameninţător. Mâna lui Lucius tremura uşor, dar, presupuse ea, mai mult de furie decât de teamă. Nu se îndoia că ştia să folosească pistolul. Îl îndreptă spre Roderick.

Încremeniseră cu toţii la vederea pistolului. Sarah îşi reveni prima; inspiră adânc pentru a ţipa.

Lucius îi aruncă o privire.

— Taci!

Ţinea pistolul aţintit asupra lui Roderick, aflat pe podea la picioarele Mirandei.

Sarah întâlni privirea lui Lucius, apoi închise buzele, încleştându-le.

Lucius încuviinţă din cap.

— Aşa. Privirea îi zbură fulgerător spre Miranda. Nu e cazul de fapte eroice.

Aruncă o privire peste umăr, spre uşă. Niciunul între servitori nu venise să cerceteze; probabil erau toţi în bucătărie, pregătindu-se să servească prânzul, ignorând drama în desfăşurare.

Lucius porni cu spatele spre uşă.

— Dacă toată lumea rămâne calmă, vom ieşi toţi cu pielea întreagă din povestea asta.

Miranda îi urmări mişcările, la fel şi Roderick, Sarah şi Gladys.

Fără a-şi muta ţinta, nici măcar o secundă, de pe Roderick, Lucius ridică scaunul cu spătar drept aflat lângă peretele de la uşă şi îl înfipse cu spătarul sub clanţă.

— Ca să nu fim deranjaţi.

Verifică uşa; convins că nu avea să se deschidă uşor, se întoarse în mijlocul camerei.

Roderick, cu faţa albă şi încordată, se ridică în capul oaselor cu greutate. Îndoindu-şi genunchii, îşi sprijini braţele pe ei şi se holbă la Lucius:

— De ce?

Lucius ridică din sprâncene.

— Şi eu care credeam că e evident. Am nevoie de bani, vreau banii voştri, iar tu ai să mi-i dai.

Roderick pufni.

— Ţi-ai pierdut minţile.

— Ba nu. Lucius ezită, înclinând capul, ca şi cum ar fi reflectat cât de mult să dezvăluie din planul lui.

Miranda bănuia că avusese un plan, dar acum era dat peste cap şi era nevoit să se reorganizeze, să găsească alte căi.

— Am auzit, spuse Lucius, cu privirea aţintită asupra lui Roderick, pe un ton jos şi calm, că ai de gând să donezi cea mai mare parte a averii tale – averea pe care ai moştenit-o de la bătrânul Malcolm – în scopuri caritabile.

Miranda îi aruncă o privire lui Roderick. Acesta stătea cu ochii aţintiţi asupra lui Lucius; nu îi vedea decât profilul, dar simţi că era la fel de surprins ca ea. Cum aflase Lucius aşa ceva? Nici măcar Gladys nu ştia de implicarea lui Roderick în Organizaţia Filantropică. Miranda ştia doar fiindcă îl urmărise în casa lui Roscoe, cu atâtea nopţi în urmă.

Roderick nu răspunse comentariului lui Lucius, confirmându-l astfel.

Lucius zâmbi.

— Am decis că, dat fiind faptul că filantropia ar trebui să înceapă de acasă, ar fi bine, în schimb, să îmi dai mie acei bani.

Roderick nu spuse nici de data asta nimic. Miranda se simţi mândră de el. Se întrebă dacă învăţase acea tactică de la Roscoe.

— Deci ceea ce vei face, spuse Lucius, adresându-i-se în continuare lui Roderick, va fi să îmi scrii un bilet la ordin. O poliţă în sumă de… să zicem patruzeci de mii de lire?

Roderick râse.

— Nu îţi sunt dator cu nimic. De ce să îţi plătesc o datorie contractată sub ameninţare?

Zâmbetul malefic al lui Lucius se accentuă.

— Fiindcă se va lăsa cu scandal dacă nu o vei face. Îi

aruncă o privire lui Gladys, apoi lui Sarah şi în cele din urmă Mirandei, înainte de a-şi îndrepta din nou ochii spre Roderick. Pistolul nu se clinti nicio clipă; Lucius îl ţinu ferm îndreptat spre pieptul lui Roderick. Vezi tu, continuă Lucius, nu voi veni eu personal să-ţi cer să achiţi poliţa. Nu – în clipa în care plec de aici, voi vinde biletul. Poate nu în schimbul întregii sume, dar sunt sigur că voi reuşi să obţin cel puţin douăzeci de mii de lire folosindu-mă de reputaţia ta.

Trăsăturile lui Roderick se înăspriseră. Sarah puse o mână pe umărul acestuia.

— Dar noi – cu cealaltă mână arătă spre Gladys şi spre Miranda – ştim adevărul. Îl vom spune.

— Chiar aşa? Lucius arcui o sprânceană. Trei femei care au toate o legătură cu dragul de Roderick – genul de legătură care v-ar determina să minţiţi pentru a-i salva reputaţia. Cine vă închipuiţi că o să vă creadă? Lucius le lăsă să reflecteze, apoi rânji. Nu, asta va funcţiona. E simplu şi clar. Îi aruncă o privire tăioasă Mirandei. Ar fi trebuit să încerc asta de la bun început, în loc să-mi pierd timpul cu tine.

Intenţionase ca replica lui să o rănească, dar ea ignoră complet comentariul răutăcios. Dar apoi Lucius mişcă pistolul, aţintindu-l asupra ei. Se uită la Roderick şi mârâi.

— Ai o măsuţă de scris acolo. Ridică-te şi scrie nenorocitul ăla de bilet.

Miranda se uită în jurul ei, căutând o armă, ceva care să le asigure un deznodământ mai favorabil. Dar Lucius era prea departe pentru a putea fi ajuns uşor de oricare dintre ei; chiar dacă se arunca din calea pistolului în acel moment, chiar dacă Roderick ar fi fost întreg şi în puteri, tot nu ar fi apucat să ajungă la Lucius înainte ca acesta să întoarcă pistolul spre el – sau să-l reîndrepte spre ea – şi să tragă.

Nu aveau cum să scape decât dacă Roderick scria biletul.

Odată scris, odată ce Lucius pleca luându-l cu el, nu

aveau să-l mai poată împiedica să pună mâna pe mica avere cerută.

Roderick, cu privirea aţintită asupra lui Lucius, păru să ajungă la aceeaşi concluzie. Îşi feri ochii, apoi, cu buzele strânse, ridică privirea spre Sarah, care încă stătea protectoare lângă el.

— Ajută-mă să mă ridic.

Sarah îi aruncă o privire lui Roderick, apoi lui Lucius, după care se aplecă şi îşi împleti mâinile sub braţul sănătos al lui Roderick, ajutându-l să se pună pe picioare.

Cum Lucius era atent la Roderick şi la Sarah, Miranda se întrebă dacă i se oferea o ocazie, o şansă; se încordă.

Privirea lui Lucius se mută fulgerător asupra ei, iar ea aproape încremeni.

Apoi privirea lui Lucius alunecă dincolo de ea. Se încruntă.

O clipă mai târziu, chipul îi fu năpădit de confuzie şi de teamă.

Miranda îşi dădu seama că se holba la uşile franceze ce dădeau către terasă. Apoi auzi un clinchet. Uşa franceză se deschise; simţi adierea vagă din aer când intră cineva, apoi uşa se închise cu un păcănit. Expresia lui Lucius era o mască de neîncredere uluită.

— Tu cine dracu’ eşti?

Miranda nu fu nevoită să se uite pentru a şti cine intrase, pentru a şti cine venise în ajutorul lor; aruncă oricum o privire peste umăr şi aproape leşină de uşurare îmbătătoare. Deşi Lucius încă avea pistolul în mână, ţinând în continuare obiectul malefic îndreptat spre inima ei.

Roscoe se apropie cu pasul lui obişnuit de prădător. Concentrat asupra lui Lucius, îi oferi un zâmbet făţiş viclean şi periculos. Privirea i se abătu pentru o clipă, pentru a o întâlni pe a Mirandei când ajunse în dreptul ei.

— Sunt cunoscut ca Neville Roscoe.

Aţintindu-şi din nou ochii asupra lui Lucius, continuă să înainteze.

Ridicând pistolul, Lucius se dădu înapoi un pas.

— Stai! Altfel trag.

Roscoe ridică o mână leneşă, un gest de spadasin semnalând abandonul, şi făcu un ultim pas – în lateral, plasându-şi corpul între Miranda şi pistolul lui Lucius –, apoi se opri.

Miranda inspiră şuierat şi strânse mâinile pumn pe lângă corp, împotrivindu-se impulsului de a-l împinge la o parte. Ce făcea? Ar fi putut sfârşi împuşcat. O, Doamne! Inima îi urcă în gât, sufocând-o. Ce îi venise?

Cu faţa spre Lucius, Roscoe spuse calm:

— Nu putem accepta aşa ceva. Din câte ştiu eu, se consideră o gafă grosolană să tragi cu pistolul în salonul de dimineaţă al unei doamne.

Cuvintele, rostite pe tonul tărăgănat specific înaltei societăţi, îl derutară pe Lucius şi mai mult. Încruntându-se, clătină din cap.

— Eşti nebun?

Roscoe făcu o pauză, apoi, pe un ton rece, devenit şi mai îngheţat graţie preciziei înspăimântătoare a dicţiei lui, spuse:

— Nu. Dar orice ţar al lumii interlope din Londra îţi va spune că tu eşti. A îndrepta un pistol asupra mea e considerat de regulă… un gest prost inspirat.

Lucius încercă să pufnească dispreţuitor.

— Eu nu văd nimic neinspirat la el.

— A, nu? Roscoe lăsă momentul să se prelungească, apoi spuse: Asta fiindcă nu te-ai gândit la ce alternative ai avea pe urmă. Poate vei reuşi să bagi un glonţ în mine, dar mai departe ce vei face? Cum îţi închipui că ai să ieşi din casa asta viu? Este înconjurată de oamenii mei din toate părţile. Aruncă o privire spre ferestre, apoi se îndreptă din nou spre Lucius şi înclină din cap spre terasă. Uită-te!

Lucius se uită.

Roscoe se năpusti asupra lui.

Sărind în faţă, îl prinse pe Lucius de braţ şi îi împinse în sus mâna în care ţinea pistolul, izbindu-se în acelaşi timp cu tot corpul de Lucius. Pistolul se descărcă, scoţând un

bubuit asurzitor. Glonţul se înfipse în tavan; bucăţi de tencuială căzură pe podea.

Roscoe se dădu înapoi, ridică pumnul şi îl trânti cu forţă în faţa lui Lucius.

Se auzi un os sfărâmându-se, iar Lucius căzu ca un buştean retezat.

— Slavă Domnului!

Apropiindu-se, scrutând chipul lui Roscoe, Miranda îl prinse de braţ. Apoi coborî privirea spre Lucius şi confirmă că era inconştient.

Roscoe îşi desprinse privirea de pe chipul Mirandei, apoi împinse cu piciorul pistolul în direcţia lui Roderick; ţinând cont de ceea ce apucase să deducă, nu avea încredere să ia el arma. Lucius Clifford pusese mâinile pe Miranda, şi, deşi părea neatinsă fizic, impulsul de a folosi pistolul pentru a-l omorî pe individ era foarte puternic.

Sarah, stând lângă Roderick şi ţinându-l de braţ, se aplecă, luă pistolul şi i-l dădu lui Roderick.

În fotoliul din apropiere, mătuşa Mirandei începu să respire şuierat, chinuindu-se să tragă aer în piept. Sarah îi murmură ceva lui Roderick, apoi îl bătu uşor pe braţ şi se duse să o ajute pe mătuşă.

Scuturându-şi mâna şi masându-şi încheieturile învineţite ale degetelor, Roscoe rămase în picioare deasupra lui Lucius Clifford. Având în vedere câtă furie se aflase în spatele loviturii lui, se îndoia că individul urma să se trezească prea curând, dar avea nevoie de acel moment de răgaz pentru a-şi ţine în frâu acea furie ucigaşă.

Aruncă o privire spre terasă – exact în clipa în care cineva începu să bată violent la uşa principală a camerei.

Stând lângă Roscoe, Miranda îl privea fix, când fu lovită brusc de un fior de înţelegere, alungând orice urmă de îndoială, lăsând totul – absolut totul – surprinzător de limpede. Urmărindu-i privirea, îi văzu pe Mudd şi pe Rawlins gonind peste pajişte dinspre poarta laterală; probabil se aflaseră pe alee şi auziseră pistolul descărcându-se… Roscoe jucase la cacealma când afirmase că erau destul de

aproape ca Lucius să îi vadă. Se uită la Roscoe.

— Să le deschid?

El încuviinţă din cap.

— Te rog.

Retrăgându-şi mâna de pe braţul lui, porni spre uşa franceză.

Băgând pistolul în buzunar, Roderick traversase deja şchiopătând încăperea, apropiindu-se de uşă pentru a domoli agitaţia inevitabilă a servitorilor. După ce le deschise lui Rawlins şi lui Mudd, lăsându-i să discute cu Roscoe, Miranda se duse să îl ajute pe Roderick, dar, după ce văzu că acesta se descurca să îi liniştească pe Hughes, doamna Flannery şi restul personalului, care, alertaţi de focul de armă, se adunaseră pe coridor, se îndreptă spre Sarah pentru a o ajuta cu Gladys.

În timp ce le dădea instrucţiuni lui Mudd şi lui Rawlins despre cum să-l lege pe Lucius Clifford, Roscoe o urmări pe Miranda din ochi; a-şi smulge privirea de la ea presupunea un efort prea mare şi renunţase să mai încerce.

Mătuşa ei căzuse pradă unei veritabile crize de isterie. În timp ce Sarah şi Miranda se ocupau de ea, Roderick, după ce trimisese servitorii, la cererea Mirandei, să aducă apă, săruri aromate şi orice altceva ar fi putut să o ajute pe femeia isterică, se apropie şontâc-şontâc de Roscoe.

Sprijinindu-se în bastonul mătuşii lui, pe care îl luase în stăpânire, Roderick coborî privirea spre Lucius Clifford, apoi clătină din cap. Acoperit de ţipetele gâfâite ale mătuşii lui, spuse:

— Dacă avea nevoie de bani, i-aş fi împrumutat – trebuia doar să ceară.

Roscoe îşi dădu seama că Roderick încă nu ştia adevărul despre Lucius Clifford.

— Am venit să vă spun, ţie şi Mirandei, ce am descoperit despre Kirkwell.

Alertat de tonul lui, Roderick îi studie chipul, apoi se uită din nou la Lucius Clifford, cu o expresie de dezgust şi mai pronunţată.

— Lucius a fost Kirkwell?

— A făcut schimb de identitate cu Kirkwell pe câmpul de luptă.

Roderick reflectă un moment pentru a pune lucrurile cap la cap.

— Deci… Trase o gură uriaşă de aer în piept. Lucius este un dezertor?

Roscoe încuviinţă din cap sumbru.

— Ceea ce pune într-o cu totul altă lumină lucrurile – în special în ce priveşte soarta care îl aşteaptă.

Cineva adusese cu un pahar de apă şi câteva săruri mirositoare, precum şi mai multe pene arse, iar istericalele mătuşii se calmau treptat. Roscoe îşi desprinse într-un final privirea de la Miranda; mişcările ei nu păreau afectate de vreo rigiditate vizibilă, era alertă şi concentrată. O greutate i se ridică de pe piept. Se uită la Roderick.

— Ce le-ai spus servitorilor?

Lăsându-l pe Lucius Clifford cu propria lavalieră îndesată în gură pe post de căluş şi cu mâinile legate fedeleş la spate, Mudd şi Rawlins se dădură în spate, retrăgându-se lângă peretele din apropiere şi străduindu-se să devină invizibili. Având în vedere că erau bărbaţi masivi, reuşeau foarte bine acest lucru; exersaseră suficient.

Roderick încă se mai holba la Lucius Clifford.

— Le-am spus că pistolul s-a declanşat accidental – ceea ce, din anumite puncte de vedere, e adevărat. Cu vârful unei cizme, împunse umărul lui Lucius Clifford. Dar asta… Chipul îi căpătă o expresie fermă. Evident, va trebui să chemăm poliţia…

— Nu.

Ridicând capul, Roderick clipi surprins spre el.

— Nu? Nu îi venea să creadă. Dar… Roderick îi aruncă o privire Mirandei, apoi, roşind de furie, coborî vocea: A atacat-o pe Miranda.

— Da. Ştiu. Roscoe se uită din nou la dovezile atacului – fustele şifonate, numeroasele şuviţe de păr ce i se desprinseseră din coc, care stătea şi el strâmb. Îşi înăbuşi

din nou impulsul criminal pe care i-l stârni acea imagine. Tocmai de asta trebuie să luăm măsuri pentru a ne asigura că Lucius Clifford nu va face şi mai mult rău, nici ei, nici restului familiei tale. Că el şi urzelile lui nu vor mai reprezenta o ameninţare pentru voi.

Roderick se încruntă.

— Nu înţeleg – cum mai poate reprezenta o ameninţare? Cum ar putea să ne mai facă rău?

— Din cauza scandalului.

Restul zgomotelor din încăpere încetaseră. Roscoe se uită în celălalt capăt şi văzu că mătuşa îşi revenise. Încă mai respira superficial, dar, împreună cu Miranda şi cu Sarah, asculta acum conversaţia dintre el şi Roderick.

Şi se uita derutată la el, un om pe care nu îl întâlnise niciodată.

El înclină din cap spre ea.

— Doamnă. Îi aruncă o privire Mirandei, apoi lui Roderick, după care se concentră din nou asupra mătuşii lor. Dacă îmi daţi voie să explic, poate reuşim să decidem care ar fi cea mai bună abordare în această situaţie.

Bătrâna flutură slăbită din mână.

— Dacă ne poţi ajuta să scăpăm de asta fără scandal, chiar te rog, domnule.

Roscoe coborî privirea spre bărbatul de la picioarele lui, care începuse în sfârşit să se mişte.

— Din câte am reuşit eu să pun cap la cap, Lucius Clifford a făcut parte dintr-un pluton de infanterie care a suferit pierderi mari pe câmpul de luptă de la Waterloo. Mulţi au fost ucişi. Câţiva au dezertat. Lucius a dezertat şi el, dar, înainte să o facă, şi-a lăsat jurnalul şi ceasul la un camarad căzut în luptă şi a luat numele acelui om – John Kirkwell. Prin urmare, Kirkwell a fost fost declarat dezertor, iar Lucius Clifford a fost considerat mort. La un moment dat, şi nu credem că s-a întâmplat recent, Lucius s-a întors în Anglia. Roscoe îi aruncă o privire lui Roderick. Din motive evidente, nu a luat legătura cu familia lui, fiindcă toţi îl credeau mort. Dacă îşi asuma din nou identitatea reală în

faţa oamenilor care îl cunoşteau, risca să fie identificat drept dezertor, şi toată lumea ştie care e tratamentul rezervat de armată dezertorilor. Ori de câte ori dorea, se folosea de numele lui Kirkwell, dar în rest îi evita pur şi simplu pe toţi cei care îl cunoscuseră înainte. Însă e de presupus că Lucius a aflat de moartea tatălui tău, acum doi ani. Ceva mai târziu, şi-a dat seama că, dacă moştenirea se transmitea strict pe linie bărbătească, atunci, dacă tu mureai, el, cea mai apropiată rudă de sânge de sex bărbătesc, avea şanse să moştenească cel puţin o parte din bogăţia ta. Chiar presupunând că prin testament îi lăsai Mirandei cea mai mare parte din avere, orice avocat viclean l-ar fi putut informa că avea o şansă rezonabilă să pună mâna pe cel puţin o parte din domeniul tău, proprietăţile tale, pe motiv că averea ta se trage de la bunicul tău, şi, prin urmare, în cazul în care tu mureai fără un moştenitor de sex masculin, fratele bunicului tău – bunicul lui Lucius – ar fi putut solicita o parte din ceea ce fusese iniţial proprietatea bunicului tău. Am fost informat că un astfel de caz ar fi fost dificil, iar rezultatul ar fi depins de exprimarea folosită în diversele testamente şi, chiar mai mult, de prejudecăţile judecătorului, mai degrabă decât de meritele argumentelor legale – şi s-ar fi găsit argumente puternice de ambele părţi, fie pentru a-i acorda lui Lucius o parte din averea ta, fie pentru a i-o refuza. Oricum, din punctul de vedere al lui Lucius, care era sărac lipit pământului, era un risc pe care merita să şi-l asume. Dar, desigur, înainte să poată contesta legal testamentul tău, trebuia ca tu să mori.

Roderick, cu privirea aţintită din nou asupra lui Lucius, clătină din cap.

— Pentru simpla şansă de a reuşi să revendice o parte din averea mea, s-a hotărât să mă ucidă. Scoase un sunet de dezgust. De asta i-a angajat pe Kempsey şi pe Dole şi i-a plătit să mă omoare.

Roscoe încuviinţă din cap.

— Dar, când lucrurile au luat o altă întorsătură decât plănuise…

— Când ai intervenit tu şi m-ai salvat…

— Când eu şi Miranda am intervenit şi te-am salvat, Lucius s-a retras şi s-a reorganizat. Şi-a regândit planul.

— A spus ceva mai devreme, adăugă Miranda, cum că ar fi auzit că Roderick intenţiona să doneze cea mai mare parte din averea lui în scopuri caritabile.

— Poftim? Mătuşa Mirandei îşi plimbă privirea între ea şi Roderick. Credeam că este dus cu pluta, dar ce-i asta? Vrei să-ţi donezi fondurile?

— Nu atât de mult. Roderick flutură din mână, ignorând comentariul ei. Dar, evident, Lucius credea că e vorba despre mai mult.

— Ah. Roscoe încuviinţă din cap. Acum înţeleg. Credea că eşti pe punctul de a dona o mare parte din bogăţia ta, aşa că s-a simţit obligat să acţioneze – mai întâi cu Kempsey şi cu Dole, apoi, când acea schemă a dat greş, să te atace din nou, dar dintr-un alt unghi.

— Prin mine. Miranda îl privi cu răceală pe Lucius, care era aproape sigur conştient acum şi asculta. Şi pentru asta n-am să-l iert niciodată.

— Pentru a decide care e cea mai bună soluţie în privinţa vărului vostru, continuă Roscoe netulburat, ar fi bine să îi recapitulăm nelegiuirile. Astăzi a atacat-o pe Miranda, dar Roderick şi voi restul i-aţi zădărnicit planul. Ulterior, a încercat să stoarcă bani de la Roderick sub ameninţarea pistolului…

— Dar tu i-ai zădărnicit acel plan, spuse Roderick.

— Da. Şi, înainte de asta, a încercat să te ucidă plătindu-i pe Kempsey şi pe Dole să îţi facă de petrecanie, dar eu şi Miranda i-am zădărnicit acel plan. Coborând privirea spre Lucius, Roscoe remarcă: Prin toate aceste încercări, în afară de rănile lui Roderick şi de nervii Mirandei, acţiunile lui nu au provocat stricăciuni reale. Niciuna de durată. Însă acum ajungem la cea mai gravă şi mai odioasă nelegiuire. Dezertarea în faţa inamicului. Autorităţile consideră asta una dintre cele mai mari nelegiuiri, şi pe bună dreptate. În cazul lui însă, şi-a agravat

ticăloşia lăsând un alt bărbat, şi familia acelui bărbat, să sufere ruşinea dezertării lui. Deşi a făcut schimbul de identitate strict pentru a scăpa, făcând asta a salvat familia Clifford de scandalul de a avea un dezertor în sânul ei.

— O, Dumnezeule!

Gladys ridică o mână la piept.

— Fără palpitaţii, o avertiză Miranda. Nu avem timp pentru aşa ceva.

Gladys clipi, apoi se uită la Roscoe ca şi cum s-ar fi aşteptat să o salveze de o nenorocire iminentă.

De parcă ar fi acceptat provocarea, el răspunse:

— În momentul de faţă, Lucius Clifford e în mâinile noastre, şi putem face cu el orice găsim de cuviinţă. Trebuie să ne gândim ce se va întâmpla dacă îl dăm pe mâna poliţiştilor şi să raportăm asta la ce se va petrece dacă îl dăm, în schimb, pe mâna armatei.

— Putem face asta? întrebă Roderick. Să îl dăm direct pe mâna armatei?

Roscoe încuviinţă din cap.

— Pot să mă ocup eu de asta, da.

Miranda inspiră adânc şi îşi forţă mintea să pună la lucru.

— Dacă îl dăm pe mâna poliţiştilor, va trebui să depunem plângere împotriva lui, nu-i aşa?

Se uită la Roscoe.

— Da. Şi, pentru a se instrumenta cazul, tu şi Roderick veţi fi nevoiţi să apăreţi la un tribunal public, să relataţi încercarea lui de mai devreme de a-l ucide pe Roderick şi să daţi toate detaliile despre deznodământul acelei încercări, cu mărturia lui Kempsey, a lui Dole şi ale tuturor celor implicaţi, iar în final, fiindcă un astfel de caz va atrage inevitabil atenţia întregii aristocraţii, asta fără a mai vorbi despre ziare, se va afla şi faptul că Clifford a dezertat, precum şi că s-a folosit de identitatea lui Kirkwell, ceea ce va cauza un scandal de proporţii absolut uluitoare. Va fi genul de proces despre care lumea îşi va aminti şi va discuta ani la rândul.

— *Nu!* în vocea lui Gladys răsună un refuz neclintit. *Nu* voi accepta aşa ceva. Afişând o expresie hotărâtă şi războinică, se uită la Miranda, apoi la Roderick. Interpretaţi-o cum doriţi şi, Dumnezeu mi-e martor, *eu* nu fac parte din familia Clifford, dar chiar şi eu o spun: *nu faceţi asta.* Nu se poate să vreţi să pătaţi numele familiei voastre. Coborî privirea spre Lucius Clifford, imobilizat la podea. Nu se poate să vreţi să-i permiteţi acestui ticălos să târască întreaga familie în mocirlă după el.

— De acord. Roscoe înclină din cap spre Gladys. După părerea mea, nu are niciun rost să mergem pe calea asta. Într-adevăr, Clifford va fi găsit vinovat şi va fi spânzurat, dar, până să se ajungă acolo, va fi judecat într-un proces public care va cauza stricăciuni ireparabile şi daune irecuperabile familiei Clifford, întregii familii. După cum ştim cu toţii, societatea nu va face diferenţa. Veţi fi mânjiţi cu toţii cu aceeaşi smoală.

Miranda şi Roderick schimbară o privire lungă; pentru prima dată, Miranda simţi propria ei atitudine extrem de protectoare faţă de fratele ei reflectată înspre ea. Însă nu erau doar ei doi implicaţi. Personajele implicate nici măcar nu erau toate din familia Clifford. Era vorba şi despre Sarah, despre ducesa-mamă şi despre nora ei, despre Henry şi, mai presus de toate, despre Roscoe însuşi; el nu pomenise nici despre propria lui persoană, nici despre familia lui, dar, în cazul unei judecăţi la tribunal, ar fi fost citat şi el, ar fi fost nevoit să înfrunte galeriile şi să îşi rişte astfel identitatea păzită cu grijă şi, prin urmare, numele şi reputaţia familiei sale.

Ceea ce ar fi stârnit un scandal mai presus de toate scandalurile.

Inspirând adânc, Miranda se uită la Roscoe.

— Ce se va întâmpla dacă îl dăm pe mâna armatei?

La picioarele lor, Lucius Clifford se zvârcoli, forţând în zadar legăturile.

Cu privirea aţintită asupra prizonierului lor, Roscoe răspunse:

— Cunosc mai mulţi oameni sus-puşi. Înţeleg că armata se va bucura foarte tare să pună mâna pe unul dintre ultimii dezertori care au scăpat până acum de justiţie. Cred că, în schimbul acceptului familiei de a-l preda, armata va fi perfect capabilă să se ocupe de el prin intermediul propriilor tribunale şi prin mijloace specifice – lucruri care se pot face, toate, departe de ochiul publicului. Făcu o pauză, apoi adăugă: Armata va informa familia lui Kirkwell că a fost în mod eronat considerat dezertor, că de fapt a murit slujindu-şi ţara, iar familia Kirkwell va fi despăgubită cum se cuvine pentru a îndrepta răul făcut amintirii lui Kirkwell şi reputaţiei familiei lui. Deci acest aspect al nelegiuirilor lui Lucius Clifford va fi îndreptat atât cât se poate. Cât despre Lucius Clifford, odată ce ajunge pe mâinile armatei, mă îndoiesc sincer că vom mai auzi vreodată de el.

Preţ de câteva momente, Roscoe, Roderick şi Miranda rămaseră cu privirile aţintite asupra lui Lucius Clifford, care zăcea, legat, amuţit şi neajutorat, la picioarele lor.

Apoi Miranda inspiră adânc şi aprobă din cap.

— Îl vom da pe mâna armatei.

Vorbise ca un judecător care pronunţa o sentinţă.

Nimeni nu se împotrivi.

Roderick se cutremură, apoi întrebă:

— Cum?

Roscoe se ocupă de problemă. Dădu ordine ca Lucius să fie dus în casa lui şi închis în beciul de acolo până când anunţa armata, iar aceasta trimitea pe cineva după el. Mudd şi Rawlins îl ridicară pe Lucius; disperat, acesta încercă să dea din picioare, aşa că îi legară şi gleznele, apoi îl scoaseră împreună din salonul de dimineaţă, traversară cu el terasa şi porniră peste pajişte spre poarta laterală.

Însoţită de Roscoe, Miranda ieşi pe terasă. Roderick veni şchiopătând după ei. Urmăreau mica procesiune – cei doi oameni pe care Roscoe îi însărcinase să supravegheze casa fuseseră chemaţi pentru a-i ajuta pe Mudd şi pe Rawlins când un icnet de surpriză de deasupra lor, urmat

de un bocet şi de o exclamaţie, le atrase privirile spre o fereastră din podul aflat mult deasupra lor.

Trei cameriste – Milly, fata în casă, Ginger şi fata de la bucătărie – erau aplecate la fereastră, arătând cu degetul şi exclamând. Milly şi fata de la bucătărie erau cele care exclamau, în vreme ce Ginger părea uluită.

Roderick păşi pe marginea terasei şi se întoarse să privească în sus.

— Hei, voi trei, ce e?

Zece minute mai târziu, după nenumărate eforturi de a le linişti, descoperiră cum aflase Lucius despre planurile lui Roderick de „a-şi dona toată averea”. În ultimele câteva luni, Lucius începuse să iasă la plimbare cu Ginger. Cel puţin de atunci îşi urzise planurile.

Miranda clătină din cap, dar o bătu uşor pe Ginger pe umăr.

— Să vă fie învăţătură de minte la toate. Să nu aveţi încredere în gentlemeni care par prea buni pentru a fi adevăraţi. Sunt aproape în mod sigur nişte nelegiuiţi. Dar de unde aţi aflat despre planurile domnului Roderick?

Cameristele afişară un aer ruşinat, dar Milly recunoscu:

— Toată lumea aude câte ceva, domnişoară. Picături şi firimituri, niciodată prea mult – şi mai sunt şi lucrurile pe care domnul Roderick i le cere lui Hughes sau despre care îl întreabă, articolele din ziarele pe care îi place domnului Roderick să le citească. Treburile filantropice. Când am pus totul cap la cap, ei bine, mi s-a părut limpede ca lumina zilei. Milly se uită la Roderick. Ne tot aşteptam să aflăm din clipă în clipă că veţi închide casa.

— Da, ei bine… Părând vag uluit, Roderick expiră zgomotul. Presupun că ar trebui să îi asigurăm pe toţi că nu voi face nimic atât de prostesc cum ar fi să îmi donez întreaga avere. E vorba doar să-mi folosesc o mică parte din ea pentru şcoli şi alte asemenea. Nimic care să vă stârnească neliniştea. Cu siguranţă nu intenţionez să închid casa asta.

— Oh. Milly se înseninã la faţă. Servitorii vor fi încântaţi să audă asta, domnule.

Cu acceptul lui Roderick, cele trei cameriste fură trimise să răspândească vestea cea bună.

Roderick schimbă o privire atât cu Miranda, cât şi cu Sarah.

Din fotoliu, Gladys miji ochii spre el.

— Aminteşte-mi să o întreb pe Milly data viitoare când vreau să ştiu cu ce te ocupi. Gladys ridică bărbia. Se pare că servitorii ştiu mai multe decât mine.

Roderick se uită la Gladys; Miranda se întrebă ce avea să spună. Apoi el zâmbi.

— Chiar nu e deloc important, mătuşă. Este doar un interes al meu.

Gladys pufni. Privirea ei se mută asupra lui Roscoe.

— Mă tem, domnule, că nu te cunosc, şi nimeni nu s-a gândit să ne facă prezentările.

Roscoe zâmbi, afişând ceea ce Miranda îşi imaginã că ar fi fost un zâmbet demn de Lord Julian: relaxat, firesc, de un farmec cu adevărat graţios. Luă mâna lui Gladys şi se înclină deasupra ei.

— Sunt Neville Roscoe, doamnă. Locuiesc în apropiere.

Gladys dădu aprobator din cap.

— Ah, da, eşti regele cartoforilor. Locuieşti în casa cea mare şi albă de pe Chichester Street. Când Miranda şi Roderick clipiră surprinşi, Gladys pufni. Să ştiţi că vorbesc uneori cu doamna Flannery.

Miranda nu putu să nu se întrebe ce altceva mai auzise mătuşa ei.

Gladys însă înclină din cap spre Roscoe cu o expresie de apropiere graţioasă.

— Orişicum, trebuie să îţi mulţumesc, domnule Roscoe, pentru tot ajutorul dat azi. Şi, cum s-a făcut deja ora prânzului şi, după atâtea eforturi şi dramă, îndrăznesc să spun că suntem cu toţii lihniţi, aş aprecia foarte mult dacă ni te-ai alătura la masă.

Roscoe îi aruncă o privire Mirandei şi îi văzu surprinderea. Se uită din nou la Gladys, apoi încuviinţă din cap.

— Mulţumesc, doamnă. Aş fi încântat.

Nu ar fi trebuit să accepte; nu putea nicidecum să spere la un viitor cu Miranda, iar acum, că cel care încercase să îl omoare pe Roderick fusese prins, nu mai avea niciun motiv pentru a continua orice fel de asociere, dar îşi dorea, pentru ultima dată, pentru doar câteva ore, să se scalde în căldura prezenţei Mirandei, în plăcerea companiei ei, în bucuria zâmbetelor ei.

Capitolul 22

Roscoe trimise vorbă la Wolverstone House. La ora şase fix, ducele de Wolverstone, împreună cu oaspeţii lui din seara acera, Christian Allardyce, marchiz de Dearne, şi Rafe Carstairs, sosiră pe Chichester Street. Rundle îi conduse în bibliotecă, unde îi aşteptau Roscoe şi Roderick.

Roscoe făcu prezentările. Odată ce se aşezară cu toţii şi li se serviră pahare cu cel mai bun coniac, le explică tot ceea ce ştiau acum el şi Roderick despre Lucius Clifford şi despre serviciul lui militar. Nu pomeni deloc despre tentativa de a-l ucide pe Roderick, nici despre interesul ulterior al lui Lucius faţă de Miranda.

La finalul prezentării, Wolverstone îl fixă cu o privire uşor întrebătoare.

— Şi cum anume, am să te rog să-mi spui, s-a întâmplat să descoperi secretul lui Clifford?

Roscoe se aşteptase la acea întrebare.

— Eu şi Roderick încercam să dăm de urma lui Kirkwell într-o cu totul altă problemă şi astfel am aflat adevărata lui identitate.

Wolverstone îşi mută privirea întunecată asupra lui Roderick.

— Tu eşti rudă cu individul. Ai venit să cerşeşti îndurare pentru el?

Roderick clătină din cap.

— Nicidecum – ba chiar dimpotrivă.

— Oh? Wolverstone sorbi din pahar. Cum aşa?

Roscoe îl privi aprobator pe Roderick în vreme ce acesta se străduia să îşi pună gândurile în ordine, ceea ce era întotdeauna o idee bună când interlocutorul era Wolverstone.

— Am venit să reprezint interesele familiei mele. Deşi relaţia nu e apropiată, noi – eu şi sora mea – îl cunoaştem de-o viaţă pe Lucius şi pe membrii familiei lui, verii noştri. Lucius a fost mort pentru noi toţi, de la Waterloo încoace. Nu mai avem motive să îl plângem acum. În prezent, nimeni din familie în afară de mine şi de sora mea nu ştie că Lucius a rămas în viaţă sau că a fost un dezertor. Mama lui mai trăieşte, iar el are trei nurori, toate căsătorite şi cu copii. Zona în care trăiesc, pe lângă Macclesfield, e una rurală şi foarte parohială. Orice zvon despre infamia lui Lucius ar atrage o suferinţă certă pentru familia lui – deşi este complet nevinovată pentru nelegiuirea lui. Roderick făcu o pauză, apoi se uită pentru o clipă la Allardyce şi la Rafe înainte de a se concentra din nou asupra lui Wolverstone. Domnilor, dacă există o soluţie de a ne ocupa de Lucius aşa cum se cuvine, apărând în acelaşi timp familia lui neştiutoare de rele, atunci, dacă e câtuşi de puţin posibil, v-aş ruga să vă îndreptaţi în acea direcţie.

— Ah. Buzele lui Wolverstone se curbară aprobator. În acest caz… Îi aruncă o privire lui Allardyce, care încuviinţă din cap, apoi ridică o sprânceană spre Rafe, care confirmă şi mai hotărât. Zâmbind vag, Wolverstone reveni la Roderick. Cred că putem lua măsuri ca Lucius Clifford să fie judecat aşa cum merită, în particular. Wolverstone se întoarse spre Rafe. Îl cunoşti pe actualul şef al armatei, nu-i aşa?

Rafe dădu aprobator din cap.

— E un prieten vechi. Voi face un ocol pe la cazarmă

în drum spre casa voastră. Rafe se uită la Roscoe. Dacă îmi poţi împrumuta câţiva dintre oamenii tăi, am să-l iau şi pe prizonier cu mine – ar fi bine să îl predăm la cazarmă cât de curând posibil şi să demarăm procesul.

— Aşa e. Expresia lui Wolverstone deveni cinică. Şi, ca să ne asigurăm că nu apar impulsuri bruşte de a da de veste peste graniţă despre capturarea unui dezertor rămas în urmă, motivate de dorinţa de a obţine o scânteie de glorie politică, am să discut cu ministrul mâine, doar pentru a-i comunica interesul meu şi a-i sublinia cât e de important să păstrăm întreaga poveste regretabilă departe de privirile publicului.

Christian Allardyce pufni în râs.

— Aminteşte-i că războiul s-a încheiat de mult, iar oamenilor nu le place să li se aducă aminte despre el, în niciun fel.

— Bună idee.

Wolverstone îşi goli paharul, şi la fel făcură şi ceilalţi bărbaţi, apoi se ridicară.

— Am să-ţi ofer chiar mai mult decât doar oamenii mei, am să-ţi împrumut şi o trăsură. Roscoe întâlni privirea lui Rafe. Cred că ar fi mai înţelept să îl luaţi pe Clifford din grija mea – n-aş vrea să i se întâmple vreun accident înainte să ajungă în faţa curţii marţiale.

Rafe mormăi:

— Nu se ştie niciodată – nu este exclus nici aşa. Nici mie nu prea îmi plac dezertorii, cât despre cei de la cazarmă… Ei bine, vom vedea.

Întorcându-se spre Wolverstone, Roscoe îi întinse mâna.

— Mulţumesc.

Îşi strânseră toţi mâinile.

Wolverstone se întoarse spre uşă.

— Trebuie să spun că, prin faptul că ne-ai ajutat să aducem în faţa curţii marţiale un dezertor care a lăsat intenţionat un alt bărbat să poarte stigmatul, eu şi ai mei suntem cei care ar trebui să îţi mulţumim.

Cu o înclinare graţioasă din cap, Wolverstone îi conduse pe restul bărbaţilor afară din bibliotecă.

*

— Deci e totul aranjat? Totul rezolvat?

Aşezată pe canapeaua din salon, cu Sarah lângă ea şi cu Gladys la locul ei obişnuit, în fotoliu, Miranda îl privi pe Roderick stând în faţa şemineului; tocmai terminase de relatat detaliile întâlnirii din casa lui Roscoe.

Roderick îşi deschise larg braţele.

— A fost uluitor de simplu. Toţi se cunosc între ei, dar a fost mai mult de atât. Gândesc la fel. E ca şi cum ar recunoaşte că sunt similari, ceea ce înseamnă şi că au încredere unul în altul; prin urmare, nu am avut altceva de făcut decât să descriem problema cu Lucius, apoi ei au înţeles ce voiam şi au confirmat că soluţia sugerată de noi este cea mai bună.

— Deci s-a rezolvat. Şi-l alungă cu hotărâre pe Lucius din gând, pentru ea şi familia lor, el murise la Waterloo, din cauza a ceea ce făcuse cu mâna lui. După o clipă, îi zâmbi lui Roderick. Gata cu aventurile în ceea ce te priveşte!

— Da, slavă Domnului. Roderick coborî privirea spre piciorul rănit. Încă mă refac după ultima aventură, dar cel puţin nu mai sunt nevoit să şchiopătez cu o cârjă.

— Să nu uităm să o trimitem înapoi la Ridgware. Miranda îi aruncă o privire lui Sarah. Prima persoană care va merge în vizită acolo ar trebui să o ducă.

Sarah zâmbi, încuviinţă din cap, apoi se uită la Roderick.

Gladys solicită atenţia Mirandei, apoi Hughes veni să anunţe că cina era servită. Se ridicară cu toţii şi intrară în salon.

Cina se dovedi o adunare relaxată, chiar veselă. În timp ce Roderick şi Sarah, cu vioiciunea tinereţii, lăsaseră deja trecutul în urmă şi de-abia aşteptau să îşi contureze viitorul, Miranda îşi spuse că pentru ea şi Gladys principala

emoţie era mai degrabă uşurarea euforică, deşi în cazul ei euforia provenea din mai multe surse.

Ameninţarea la adresa lui Roderick şi a ei fusese rezultatul acţiunilor lui Lucius – iar Lucius nu mai era.

Ceea ce îi lăsa anumite aspecte de înfruntat şi subiecte de decis, dar, deşi acum îşi vedea limpede direcţia, masa la care luau cina nu era locul potrivit pentru a reflecta asupra următorului ei pas. În schimb, se concentră asupra a ceea ce era în faţa ei – Roderick şi Sarah şi relaţia lor de prietenie care evoluase rapid spre mult mai mult.

Cu un zâmbet vag pe buze, îl privi pe fratele ei discutând despre proiectul lui pentru Organizaţia Filantropică, o activitate în care voia să se implice activ acum că se putea mişca din nou în voie. După timpul petrecut la Ridgware, Sarah înţelegea conceptul şi se grăbi să îi ofere susţinerea ei, spunându-şi părerea despre paşii pe care Roderick considera că ar trebui să îi facă şi despre cele mai bune căi pentru a-l realiza. Gladys ascultă, neînţelegând pe deplin ce voia Roderick să facă, dar dispusă să asculte, să înveţe, să accepte.

Nu încăpea îndoială în mintea Mirandei că Roderick avea să-i ceară în curând lui Sarah să se căsătorească cu el şi că Sarah urma să accepte. Nimeni dintre cei care îi vedeau împreună nu ar fi putut să nu observe legătura luminoasă dintre ei, respectul reciproc ce strălucea pe chipurile lor şi le încălzea ochii.

Iubire. Era acolo, în faţa ei, demonstrată, însufleţind o mie de lucruri mărunte.

Acum, că i se deschiseseră ochii, o vedea limpede.

Desertul fu servit şi consumat rapid; ceilalţi aveau chef să mai zăbovească.

Împingându-şi uşor scaunul în spate, Miranda se ridică. Când Roderick şi Sarah îşi întrerupseră discuţia animată şi o priviră, le făcu semn cu mâna să rămână aşezaţi.

— Vă rog să mă scuzaţi, eu am nişte… treburi

neterminate de care trebuie să mă ocup.

Sarah îi zâmbi dulce, dar Roderick o studie pentru o clipă, apoi aprobă din cap.

— Da, desigur. Ezită, apoi adăugă: Dacă pot să fac ceva pentru tine…

Miranda îşi lăsă zâmbetul să se adâncească.

— Dacă va fi cazul, am să te anunţ.

Retrăgându-se din salon, porni spre scări. Ajunse în camera ei, închise uşa, apoi se apropie de bancheta de sub fereastră şi se aşeză. Coborî privirea spre pajiştea laterală, argintată în lumina unei luni aproape pline, spre copacii ale căror ramuri golaşe o împiedicau să vadă poarta laterală.

Ridicând privirea, se uită în stânga, spre locul în care, printre diverşii copaci interpuşi, se vedeau câteva licăriri de alb.

El era acolo, iar ea era aici. Care era cea mai bună soluţie pentru a anula acea distanţă?

Stătu şi reflectă, lăsându-şi mintea să recapituleze ultimele câteva săptămâni, să rememoreze zilele de când îl văzuse prima dată.

Se gândi la tot ce aflase – despre el şi chiar mai mult despre ea însăşi. Se gândi la ceea ce crescuse între ei, la ceea ce ştia acum că era. Se gândi la ceea ce-şi dorea cel mai mult, cu adevărat, de la viaţă. Se gândi la coloana ei vertebrală şi la cum s-o folosească.

Concluzia ei era acolo, solidă şi sigură în centrul sufletului ei; ştia sigur ce voia. Singura întrebare rămasă era cât de mult era dispusă să rişte şi eventual să sacrifice pentru a obţine acel lucru.

Îşi studie ţelul, îşi evaluă opţiunile, apoi se ridică şi se apropie de cordonul clopoţelului.

Lady Mickleham avea dreptate. Pentru o lady, viaţa însemna de fapt să îşi folosească aşa cum se cuvine coloana vertebrală.

*

Roscoe era aşezat în faţa focului, în bibliotecă. Avea în braţe o tarte deschisă – aceeaşi carte din a cărei lectură fusese întrerupt cu mai bine de o lună în urmă, când Miranda venise să îi ceară ajutorul pentru a-l găsi pe Roderick. Un pahar de brandy era aşezat pe masă lângă cotul lui, dar atât pagina tipărită, cât şi băutura rămaseră ignorate, Roscoe stând cu privirea aţintită asupra flăcărilor aurii ale focului.

Şi amintindu-şi căldura unor flăcări diferite, flăcările ce ţâşneau din ochii Mirandei, care se aprindeau şi se revărsau peste el de fiecare dată când erau aproape, când se atingeau, când se iubeau. Flăcările care îl încălziseră cu adevărat.

Care, pentru scurtă vreme, îi oferiseră o viaţă împlinită, îl întregiseră.

Dar se terminase, scurta lor aventură amoroasă se sfârşise. Şi, pentru un bărbat atât de puternic ca el, era cu adevărat dureros să fie nevoit să admită că nu putea face nimic pentru a schimba acest lucru, oricât de mult şi-ar fi dorit.

Era cine era – Neville Roscoe – şi nu putea da timpul înapoi. Nu putea şterge paginile din ultimii doisprezece ani ai vieţii lui şi nici nu voia să o facă. Dar, din această cauză, nu mai exista nicio speranţă pentru ei, nicio cale…

Şi ea era cine era, iar acest lucru însemna că nu exista niciun viitor pentru ei.

Îşi forţă privirea să se îndrepte asupra cărţii, încercă să se concentreze la cuvinte. Nu reuşi.

Încercă din nou; trebuia să şi-o scoată din minte şi să-şi vadă mai departe de viaţa lui, de viaţa lui de dinainte, care, până atunci, i se păruse plină de muncă şi de realizări, dar care acum i se părea cumva ca o carcasă goală.

Faptul că lăsase un om să supravegheze casa de pe Claverton Street nu era tocmai un semn de renunţare, dar în următoarele câteva săptămâni probabil urma să renunţe, după ce paznicii începeau să se plictisească şi să se plângă.

Auzi sunetul clopoţelului de la intrare, un zgomot vag, atenuat de distanţă şi de pereţii groşi ai bibliotecii. Rundle avea să se ocupe de oricine ar fi fost la uşă, însă aşteptă răbdător preţ de câteva minute înainte de a coborî din nou privirea spre carte.

Încercă să citească, dar continuă să audă sunete plutind până la el din holul de la intrare. Nu era gălăgie, dar ceva se petrecea. Se întrebă dacă Rafe întâmpinase vreo dificultate şi îl adusese pa Lucius Clifford înapoi, pentru a fi ţinut în siguranţă, dar o privire spre ceas îi confirmă că era trecut de ora zece – prea târziu pentru aşa ceva, cu certitudine.

În plus, Rundle l-ar fi anunţat deja sau l-ar fi condus pe eventualul vizitator la el, dar nu apăruse nimeni.

Treptat, sunetele distante amuţiră, apoi se reinstaură liniştea.

Se uită din nou la carte, apoi, cu o expresie hotărâtă, o închine şi o puse deoparte, lângă băutura aproape neatinsă. Agitaţia, curiozitatea şi un sentiment de confuzie îmbinată cu nelinişte se amestecară în el, determinându-l să se ridice.

Auzi paşi. Îndreptându-se, se întoarse cu faţa spre uşă, ciuli urechile şi auzi paşii tot mai limpede, căci cineva, oricine o fi fost, înainta pe coridorul lung spre uşile bibliotecii.

Un pas uşor şi legănat. Un pas de femeie.

Unul pe care îl recunoscu.

Încremeni.

Îşi dădu seama într-un final că pasul mai greu al lui Rundle nu se auzea pe nicăieri. Apoi paşii ajunseră la uşă, aceasta se deschise, şi Miranda intră în bibliotecă.

Miranda îl zări, zâmbi, se întoarse şi închise uşa.

Păruse uluit – mai uluit decât îl văzuse vreodată –, însă, când se întoarse spre el, regăsi expresia lui impasibilă, masca impenetrabilă pe care o folosea pentru a înfrunta lumea. Dar ea nu lăsă acest lucru să îi ştirbească zâmbetul când traversă încăperea până la el.

— Ce cauţi aici?

Întrebarea mârâită, uşor aspră sugera că nu se bucura să o vadă. Dar ea nu avea de gând să lase nici aşa ceva să o întoarcă din drum; ştia ce ştia. Oprindu-se în faţa lui, înălţă capul şi îi susţinu privirea.

— Sunt aici, fiindcă… Ei bine, presupun că se poate spune că mă instalez. Aici, în casa ta.

Pentru o clipă, el nu reacţionă, apoi clipi. Lent.

— Poftim?

Miranda flutură o mână peste umăr, spre restul casei.

— Rundle şi restul servitorilor îmi duc bagajele la etaj. Am decis să le punem în camera de lângă camera ta. Mi se pare cel mai potrivit loc.

Roscoe inspiră adânc; când îi întâlni privirea din nou, masca impasibilă îi dispăruse. Dispăruse complet. Chipul îi era răvăşit de emoţie brută.

— Miranda… nu. Nu poţi face asta.

Ea îşi arcui sprâncenele.

— Nu pot?

— Nu gândeşti limpede. Ochii lui îi scrutară pe ai ei, văzură hotărârea şi fermitatea pe care ea nu încercă nicicum să le ascundă, îşi trecu o mână prin păr şi se întoarse cu faţa spre foc. Nu te pot lăsa să faci asta.

Ea se apropie din spate, îşi petrecu braţele în jurul pieptului lui şi îşi lipi o tâmplă de gulerul lui.

— Ba poţi. Îmi doresc o familie, asta mi-am dorit dintotdeauna, şi vreau să-mi întemeiez acea familie cu tine. Ştiu că şi tu îţi doreşti o familie a ta la fel de mult ca mine – te-am văzut în sânul familiei tale şi cu familia pe care ţi-ai format-o aici, dar nu e acelaşi lucru, aşa-i? Îmi doresc o familie şi un cămin al meu, şi tu vrei acelaşi lucru. Îşi strânse braţele în jurul lui, îmbrăţişându-l. Nu trebuie decât să spui da.

Preţ de un moment, el rămase în braţele ei, ridicând o mână peste a ei, apoi oftă şi îşi lăsă capul să îi cadă în faţă. După o clipă, îi desprinse blând mâinile şi, ţinându-i una într-ale lui, se întoarse cu faţa spre ea. Îi întâlni privirea.

— Nu pot înceta să mai fiu Roscoe.

— Da, ştiu, şi nici nu-ţi cer să o faci. Venind mai aproape, îşi ridică mâna liberă şi o puse pe pieptul lui, susţinându-i privirea. Te iubesc pentru cine eşti, nu pentru cine ai fost sau cine ai putea fi.

El încremeni. Ochii lui îi studiară pe ai ei aproape cu disperare. După o fracţiune de secundă de tăcere, întrebă:

— Mă iubeşti?

Miranda se chinui să nu-şi lase zâmbetul să tremure, se luptă să îşi ţină în frâu lacrimile ce îi ţâşniră din ochi în faţa vulnerabilităţii absolute ce răsună în acele cuvinte simplu Reuşi să încuviinţeze din cap cu hotărâre, cu un aer aproape războinic.

— Da. De asta sunt aici – te iubesc şi *ştiu* că nimic din cer sau de pe pământ nu e suficient de puternic pentru a schimba asta. Îl privi în ochi, simţindu-se mai încrezătoare decât se aşteptare, şi continuă: Şi ştiu că şi tu mă iubeşti, că simţi la fel faţă de mine la toate nivelurile, în toate privinţele. Ai încercat să renunţi la mine, să mă ţii departe, dar nu ai reuşit. Aşa puternic cum eşti, aşa disciplinat cum eşti, tot nu ai reuşit. Azi după-amiază te-ai pus între mine şi pistol, ceea ce, în materie de demonstraţii dramatice, a fost destul de emfatic, dar grăitor în ceea ce priveşte sentimentele tale – şi m-a ajutat să mi le limpezesc pe ale mele. După ziua de azi, a sta departe unul de celălalt nu o să mai fie niciodată posibil, nu o să ne mai satisfacă niciodată pe nici unul dintre noi, aşa că am venit să găsesc o cale de a fi împreună – o cale care să-mi permită să îţi fiu amantă şi tovarăşă atâta timp cât va dura iubirea noastră, ceea ce eu estimez că va fi o veşnicie.

Expresia lui trăda un amestec pestriţ de emoţii – neîncredere, confuzie, uluire şi speranţă crescândă.

— Dar cum rămâne cu respectabilitatea? Dacă locuieşti cu mine, ţi-o vei pierde garantat.

Cu ochii aţintiţi în ai lui, Miranda ezită, apoi spuse:

— Aş putea să-ţi spun pur şi simplu că nu îmi mai pasă de respectabilitate, şi ar fi adevărat, dar probabil că

nu ai accepta uşor aşa ceva, aşa că am să-ţi explic. Toată viaţa am fost învăţată că respectabilitatea reprezintă virtutea absolută, că nimic nu e mai important decât a fi curtată şi adorată. Nu sunt sigură dacă am crezut vreodată cu adevărat, în adâncul sufletului, în acest precept, dar am respectat întotdeauna cu rigiditate acel cod, care însă nu mi-a adus niciodată fericire. Apoi, graţie aventurilor noastre din ultimele săptămâni, am văzut şi am învăţat, şi mi s-a demonstrat fără echivoc că respectabilitatea socială e, în cel mai bun caz, o virtute minoră. Păleşte în faţa unor virtuţi mai importante precum iubirea, onoarea şi devotamentul. Precum loialitatea, integritatea şi respectul câştigat prin propriile acţiuni. Precum grija sinceră faţă de alţii şi protejarea celor mai slabi decât tine. În comparaţie cu aceste virtuţi, respectabilitatea e insignifiantă, o proiecţie efemeră de care se agaţă cei cărora le lipseşte o forţă mai mare. Aşa că nu, nu mai pun acelaşi preţ pe respectabilitate ca în trecut. Pentru mine, acum, este în mare parte irelevantă. Ceea ce contează acum pentru mine – punctul de reper al lumii mele – e iubirea. Şi tu. Fiindcă pe tine le iubesc.

Venise acolo pregătită şi hotărâtă să rişte totul; era singurul lucru pe care îl învăţase de la Wraxby. De la Wraxby şi de la Lucasta. Dacă voia să revendice iubire, nu putea să stea deoparte şi să aştepte să îi fie oferită. Trebuia să fie dispusă să rişte totul pentru a o obţine – să îşi rişte inima, să i-o ofere lui dacă voia ca şi el să i-o ofere pe a lui în schimb.

Roscoe inspiră adânc şi se cutremură.

— Eu… nu ştiu ce să spun. M-ai năucit.

— Mi-aş cere scuze, însă, odată ce mi-am dat seama exact ce îmi doresc, am ştiut că nu ar mai fi avut niciun rost să aştept să vii tu să-mi ceri mâna. De fapt, nu ar fi avut rost nici măcar să aştept să apari la uşă. Arcui o sprânceană. Nu ai fi făcut-o, aşa-i?

El îi susţinu privirea şi în cele din urmă spuse:

— Eram hotărât să nu o fac.

Buzele ei se curbară în faţa mărturisirii nerostite că poate nu ar fi reuşit să îşi respecte limita impusă cu atâta determinare.

— Pe de-o parte, mi-ar fi plăcut să te văd cedând, dar… Inspiră adânc, apoi îi spuse îndrăzneaţă: înţeleg că simţi că nu-ţi poţi permite să-mi ceri mâna, dar…

El îşi puse un deget peste buzele ei, făcând-o să amuţească. Îi susţinu privirea preţ de două secunde, apoi îşi plecă uşor capul şi îşi sprijini fruntea de a ei.

— Nu pot. Vocea îi era chinuită şi joasă, apoi deveni mai puternică. Nu am s-o fac. Ar însemna să-ţi cer să faci un sacrificiu prea mare, iar asta e ceva ce nu pot, nu vreau să fac. Ridicând capul, o privi în ochi cu o expresie sumbră şi severă. Nu pot să-ţi cer să laşi deoparte viaţa de lady şi să accepţi ceea ce îţi pot oferi eu.

Ea zâmbi din nou şi ridică o mână pentru a-i prinde în palmă obrazul.

— Nu, ştiu. Ştiu că nu poţi să-mi ceri asta. Că n-ai să mi-o ceri. Tocmai de asta sunt eu aici, să ţi-o cer eu.

El clipi. Înainte să apuce să vorbească, ea continuă:

— Te-ai gândit vreodată că tu faci constant sacrificii pentru alţii, că tu eşti întotdeauna cel care oferă şi nu le acorzi niciodată celorlalţi o şansă de a-ţi întoarce favoarea? Crede-mă, familia ta, şi fără îndoială şi alţii, simt acest dezechilibru foarte puternic, dar tu eşti foarte, foarte bun în a păstra balanţa înclinată în direcţia pe care o consideri tu corectă – cea în care tu tot oferi şi toţi ceilalţi acceptă. Făcu o pauză, înclină capul, păstrându-şi privirea înlănţuită cu a lui. În mine însă ţi-ai găsit naşul. Fiindcă, pentru mine, provocarea pe care trebuie să o accept pentru a obţine ceea ce-mi doresc cel mai mult în viaţă e să te conving să îţi schimbi atitudinea – să te conving, doar de data asta, să îmi dai voie să fiu eu cea care oferă, să-mi dai voie să fiu eu cea care face sacrificiul, iar ca tu să îl accepţi, să fii cel căruia îi este dedicat acest sacrificiu. Se opri, cu privirea aţintită asupra lui, apoi ridică bărbia. Aşa că întrebarea mea pentru tine, Neville Roscoe, pentru bărbatul care foloseşte

acest nume, e dacă eşti suficient de puternic, dacă îţi doreşti suficient de mult să fiu soţia ta, încât să accepţi cererea mea în căsătorie…

El tăcu preţ de un minut întreg, apoi spuse:

— Ce-ar fi să faci întâi cererea în căsătorie, apoi vom afla?

Mâinile lui se ridicaseră şi alunecaseră pe talia ei; acum o ţinea cu blândeţe lângă el.

— Cererea mea, propunerea mea, oferta mea pentru tine, domnul meu, e simplă: căsătoreşte-te cu mine. Căsătoreşte-te cu mine, iubeşte-mă, ţine-mă în braţe şi nu renunţa niciodată la mine. Lasă-mă să umplu locul de lângă tine, să mă ocup de casa asta şi s-o transform într-un cămin şi, dacă Dumnezeu va dori, să creez o familie cu tine.

El o privi în ochi şi nu putu să nu vadă teribila dorinţă arzătoare şi bucuria pe care totuşi şi-o ţinea în frâu.

— Viaţa ca soţie a mea nu va fi genul de viaţă la care s-ar aştepta o lady.

— Nu, dar va fi viaţa pe care mi-o doresc – ca amantă a ta, ca tovarăş, ca soţie a ta şi ca mamă a copiilor tăi.

Preţ de câteva secunde, timpul încremeni. Apoi el trase în piept o gură uriaşă de aer şi îşi plecă uşor capul, până când tâmpla i se odihni alături de a ei. Vocea îi era joasă şi răguşită când spuse:

— Te iubesc – mai presus de cuvinte, mai presus de adoraţie. Şi da, am să mă căsătoresc cu tine. Pari să înţelegi ce provocare va fi asta, şi sunt mai mult decât dispus să îmi asum acest risc cu tine, având în vedere că tu eşti atât de sigură şi de hotărâtă să încerci. Mai presus de orice în viaţă, vreau să fii soţia mea. Eşti o femeie remarcabilă, şi nu te merit.

Îşi mişcă puţin capul şi îşi trecu uşor buzele peste ale ei.

„Capitulare.”

Ea zâmbi. Simţind cum încântarea, bucuria şi exuberanţa pură cresc în ea, copleşită de ele, îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui. Îşi trecu uşor buzele peste ale lui

şi spuse:

— Sunt o lady remarcabilă şi în mod cert mă meriţi.

Apoi îl sărută. Braţele lui se strânseră în jurul ei, şi o trase spre el, o trase cu totul în îmbrăţişarea lui.

Ameţiţi, cu pasiune, bucurie, dragoste neţărmurită şi devotament infinit întrecându-se să-şi găsească o cale de exprimare, îşi promiseră credinţă într-un schimb pătruns de atât de multă emoţie, încât le tăie amândurora răsuflarea.

Cuvintele nu erau necesare.

Când, într-un final, se dădură înapoi suficient cât să poată respira din nou, suficient cât să audă, să observe şi să analizeze, casa era cufundată din nou în tăcere şi nu se aveau decât unul pe celălalt să îşi facă pe plac.

Ţinându-se de mână, ieşiră din bibliotecă, se întoarseră în holul de la intrare şi urcară scările.

El o conduse în camera lui, o trase înăuntru. O trase în braţele lui.

Mai fusese o dată în camera lui, dar atunci nu avusese acel sentiment că tocmai ajunsese acasă, la capătul călătoriei ei. Că acolo îi era locul.

Întâlnindu-se în bucurie şi în iubire, în pasiune şi-n dorinţă recunoscută făţiş, ea ştiu până în străfundurile sufletului că avusese dreptate.

Îşi dădu capul pe spate, petrecându-şi degetele prin mătasea întunecată a părului lui şi depunând în acelaşi timp un sărut fierbinte pe locul unde bubuia pulsul lui.

— O să facem să fie bine. O promisiune şoptită. Vor fi şi obstacole, ştiu, dar împreună le vom depăşi.

Mâinile lui se închiseră peste sânii ei, dezmierdându-i blând.

— Împreună putem învinge orice ne scoate soarta în cale – înălţă capul, îi întâlni privirea –, însă doar atâta timp cât mă iubeşti cum te iubesc şi eu.

De sub pleoapele grele, ea îi susţinu privirea.

— Mereu şi pentru totdeauna.

Îi trase capul în jos, ridică buzele şi îl sărută – şi dădu frâu liber iubirii lor.

O lăsară să îi conducă precum un far, strălucitor şi loial, prin momentele încinse, prin focul pasional. Lăsară flăcările dorinţei să îi cuprindă din nou, lăsară extazul să îi pătrundă pentru ca binecuvântarea iubirii să se poată revărsa în ei şi să îi remodeleze, făcându-i un irevocabil unu.

Când, în cele din urmă, ea se întinse în braţele lui, satisfăcută şi extenuată de fericire în patul lui, când el îşi puse capul pe pernă şi îi simţi obrazul la pieptul lui, cu părul ei întins în toată splendoarea lui mătăsoasă, aproape că nu-i veni să creadă că avea cu adevărat aşa ceva.

Că, în ciuda a tot ce se întâmplase, i se oferea şansa de a avea o soţie, un cămin, o familie a lui. Că avea să se aşeze la masa unui joc pe care îl crezuse pentru totdeauna interzis.

Dorinţa şi speranţa crescură în pieptul lui, dilatându-se atât de mult, încât închise ochii, cuprins de un val de slăbiciune bruscă, de o bucurie neaşteptată, nemaivăzută, ce îi zdruncină sufletul.

Ea îi oferea viaţa ei, pentru a o crea pe a lui.

Făcând acest lucru, îl aducea, la figurat şi din fiecare punct de vedere important, în genunchi. Avea să o adore până în ultima zi a vieţii lui.

Ridicând o mână, îi mângâie părul.

— Mulţumesc.

Îi simţi buzele curbându-se pe pielea lui.

— Sunt cât se poate de hotărâtă ca, pentru tot restul vieţilor noastre, plăcerea să fie de partea mea.

Epilog

Septembrie 1824

— Doar o clipă. Miranda se ridică încet de pe scaunul ei din laterala biroului lui Roscoe, făcându-le semn cu mâna atât lui Roscoe, cât şi lui Jordan să rămână aşezaţi. Am un raport de la şcoală care ar trebui să clarifice aceste costuri. Aşteptaţi până îl aduc.

Roscoe se forţă să rămână pe scaun în timp ce, apăsându-şi distrată o mână în dreptul şalelor, soţia lui, însărcinată şi aproape de termen, ieşi cât de repede putea pe uşa pe care o deschiseseră între camera lui de lucru şi camera de dincolo de aceasta. Acea încăpere devenise biroul ei. În decursul ultimelor opt luni, îi furase treptat din mâini frâiele diverselor şcoli şi orfelinate pe care le finanţa el; acum ea era cea care le administra şi supraveghea mult mai atent ceea ce se petrecea acolo decât ar fi putut el spera vreodată să o facă.

După ce persoanele implicate depăşeau şocul că o doamnă ca ea era într-adevăr soţia lui – aparent acest lucru constituia un şoc chiar mai mare decât persoana lui –, ajungeau inevitabil să i se destăinuie, dezvăluindu-i tot felul de lucruri în timp ce răspundeau la întrebări ce îi făceau să renunţe la rezerve, lăsându-i în acelaşi timp cu un sentiment de implicare şi de apreciere.

Era talentată; nu era sigur dacă fusese conştientă de acest talent, nu până nu se aruncase atât de năvalnic în viaţa lui.

O auzi răsfoind hârtii în camera alăturată. Făcu un schimb de priviri cu Jordan; ambii zâmbiră şi aşteptară răbdători. În celălalt capăt al încăperii, aşezaţi faţă în faţă pe canapele, Mudd şi Rawlins se amuzau jucând cărţi.

Per total, reflectă el, totul era bine în lumea lui.

Era un sentiment foarte plăcut. Nu-i venea în minte nimic ce ar fi vrut să schimbe.

Formalităţile căsătoriei lor fuseseră oarecum dificile. Avocaţii lui, avocaţii lui Roderick şi Jordan petrecuseră zile întregi punând la punct o soluţie care să se potrivească pentru cel care era el în realitate, cine avea să fie Miranda după căsătoria cu el şi cum aveau să fie înregistraţi legal

copiii lor; în final, fusese obligat să accepte că Lord Julian Roscoe Neville Delbraith avea să să nevoit să reapară cel puţin atât cât să se prezinte la altar.

Prin urmare, Miranda era cum oficial Lady Delbraith; toţi ai casei şi dintre colaboratorii lui o numeau „doamna mea” sau „doamna ta”, evitând astfel cu eleganţă problema adevăratei ei identităţi.

Nunta în sine ar fi fost o uriaşă bătaie de cap, dar aranjamentele nu căzuseră totuşi în seama lui. Sfârşiseră prin a se căsători în cadrul unei ceremonii private, în capela de la Ridgware, cu mama lui şi cu Caroline plângând nestăpânit – chiar şi cele trei surori ale lui avuseseră ochii în lacrimi. Dar măcar soţia lui nu plânsese; ea fusese radioasă. Dar cel mai surprinzător pentru el fusese numărul de privitori care veniseră până la casa lui în ziua respectivă. Capela fusese plină ochi cu oamenii de pe domeniu, cu persoane care aveau afaceri asociate domeniului şi cu o bună parte dintre angajaţii lui din Londra.

Exceptându-i cei cu care interacţiona zilnic, nu se aşteptase ca restul să fie interesaţi şi nici nu îi invitase, dar cineva o făcuse. Iar ei veniseră. Micul dejun nupţial organizat în marea sală de bal se dovedise un eveniment de proporţii pantagruelice, la care toată lumea voise să ia parte – chiar şi Gladys, ceea ce îl uimise chiar şi pe el.

Acum, că războaiele se terminaseră, societatea se transforma într-adevăr, încetul cu încetul.

Se căsătoriseră chiar înainte de Crăciun şi, de Crăciunul care se apropia, aveau să primească un motiv în plus pentru a sărbători.

Miranda se întoarse în încăpere cu pas legănat, încruntându-se spre coala de hârtie pe care o ţinea în mână. Părul ei, des şi bogat, începuse să se desprindă din coc, şuviţele fiindu-i smulse din pieptănătură de creioanele pe care începuse să le poarte după ureche, un obicei copiat de la Jordan.

— Ăsta e. Miranda îi întinse hârtia lui Jordan. Cred că vei constata că acele cheltuieli se datorează noului sistem

de canalizare introdus de comitat.

— Ah, da. Jordan se încruntă. Va trebui să ajustăm calculele.

Aşezându-se la loc pe scaun, Miranda simţi un membru minuscul îndoindu-se, apoi întinzându-se; puse mâna pe burta uriaşă, aşteptă şi, într-adevăr, bebeluşul îşi apăsă ferm picioruşul în palma ei. Rânji, îi aruncă o privire lui Roscoe şi îl văzu zâmbindu-i la rându-i. Erau amândoi nerăbdători să îşi cunoască primul copil, care avea să vină pe lume în doar câteva săptămâni.

Iar atunci aveau să fie o familie.

Miranda clipi rapid.

Roscoe, din fericire, observă şi îi adresă lui Jordan o întrebare despre alte costuri la care se gândeau să se înhame în cadrul celui mai recent proiect al lor. Soţul ei îi dăduse mână liberă în astfel de întreprinderi şi îi permisese totodată să afle despre afacerile lui cu pariuri, despre cluburile lui, despre sălile şi vizuinile lui. Ea nu vizita decât cluburile, şi chiar şi acelea doar însoţită de el şi de gărzile lui de corp, dar observase rapid oportunitatea de a îmbunătăţi traiul numeroaselor femei care lucrau în acele case. Când sugerase un soi de fuzionare a intereselor – cluburile şi câteva proiecte filantropice noi –, Roscoe clipise surprins, dar reflectase, apoi fusese de acord.

Viaţa ei chiar nu ar fi putut fi mai plină de sens. Mai completă în unele momente, era atât de fericită, încât îi venea să plângă. Era caraghios, dar aşa stăteau lucrurile.

Recăpătându-şi calmul, aranjă greutatea mare a bebeluşului mai confortabil, apoi se aplecă în faţă şi reintră în discuţie.

Rundle apăru cu tava de ceai, aşa cum făcea inevitabil la ora pe care el o considera potrivită.

— Unde doreşti să pun asta, doamna mea?

Încruntându-se la o altă chitanţă, fără a ridica privirea, arătă spre un punct vag din încăpere.

— Mulţumesc, Rundle, doar las-o jos acolo. Mudd, vrei te rog să torni?

— Da, doamna mea.

Roscoe îşi muşcă buza şi evită privirea lui Jordan. Atât Mudd, cât şi Rawlins deveniseră sclavii devotaţi ai Mirandei; nu trebuia decât să le ceară, şi săreau să îndeplinească şi cele mai neaşteptate sarcini, cum ar fi să împartă ceşti delicate de ceai. Dar cei doi aveau grijă de soţia lui de parcă ar fi fost de porţelan, atitudine pe care ea o tolera la ei, dar care o făcea să se încrunte dacă venea din partea lui. Pentru acest lucru, Roscoe era infinit de recunoscător. Atât Mudd, cât şi Rawlins erau taţi cu experienţă şi începuseră să-i dea sfaturi despre cum să se descurce, dintre care unele, fu nevoit să recunoască, se dovediseră utile. El i-ar fi oferit, poate, un masaj la spate, dar nu s-ar fi gândit niciodată să-i facă şi la picioare, gest pe care ea îl apreciase într-adevăr foarte mult.

Jordan o plăcea şi el pe Miranda; îi mărturisise că avea o înclinaţie practică – ceea ce, după părerea lui Jordan, le lipsea amândurora. Jordan o considera un membru de valoare al echipei lor şi începuse să o trateze ca pe o soră mai mare, un tip de legătură care îi făcea şi ei plăcere – îi permitea să pună întrebări despre viaţa personală a lui Jordan şi să vină cu sugestii.

Acea interacţiune îi oferise nenumărate ore de amuzament.

Mudd şi Rawlins sosiră cu ceştile de ceai, şi făcură cu toţii o pauză.

Roscoe aruncă o privire spre chipurile din jurul lui, se gândi la cei care nu erau prezenţi – la familia cu care interacţiona mult mai mult acum, zi de zi.

Nunta Edwinei se desfăşurase fără probleme, iar Sarah şi Roderick se logodiseră în aprilie şi aveau să se căsătorească anul viitor. Henry era la Oxford, implicându-se în toate poznele fireşti, dar cu un grad surprinzător de moderaţie. Şi mai uluitor era faptul că şi Caroline se descurca bine; una dintre sugestiile Mirandei, ca, de fiecare dată când Henry era tentat de jocurile de noroc, să treacă prin Londra şi să îşi petreacă vreo câteva zile pe Chichester

Street, jucând împotriva lui Roscoe, uşurase mult grijile lui Caroline. Cum Henry pierdea invariabil, şi pierdea masiv, exerciţiul tindea să îi înăbuşe eventualele vise că ar fi putut să joace vreodată pe bani şi să câştige.

Edwina se afla încă peste ocean cu Frobisher, dar Millicent şi Cassandra se obişnuiseră să vină în vizită pe Chichester Street. La insistenţele soţilor lor şi ale lui, făceau acest lucru pe ascuns, însă existaseră câteva dineuri improvizate la care participaseră şi soţii lor.

Uneori, distincţia dintre Roscoe şi Lord Julian se estompa, dar el nu uita niciodată cine era cu adevărat – şi nici soţia lui nu uita.

Iar aceasta rămânea cea mai mare bucurie în căsnicia lor – faptul că ea îl cunoştea, îl vedea aşa cum era în realitate, iar el la rândul lui o cunoştea pe ea.

Ea era doamna care îi stăpânea inima, care riscase totul pentru a i-o cuceri şi care astfel îi oferise tot ceea ce îşi dorise vreodată, fără a fi însă convins că ar putea avea.

Avea o soţie, o casă şi o familie.

Tot ce era mai bun în viaţă îi aparţinea.

Sfârşit